



B. s. Hungary

753

Adm. L.

1564

1. peld. (teljes)

Gr. Berényi Terence ajánd.
1877. októ. 30.

H

János Berényi
1708 2. Maj.

Donat ab. Illmo Dno
Opus furrore.

1564

Uj életre hozatott
CHARICLIA,

Avagy

*A' Chariclia ritka példájú, és az
olvasásra kedvet adó históriájának
némelly régi versek rongyából,
és azoknak fok fogyatkozásiból
ujabb, és jobb rendben
vétele.*

A' Mellyet

*A verseket örömezt olvasó némelly jó
Urai kívánságára, és kedvéért be-
teges állapottyában nem kis mun-
kával vitt végben*

GYÖNGYÖSI ISTVAN.



L O T S E N,

Nyomtatott BREVER SAMUEL özvegye
betűivel. 1700. Esztendőben.



Az
TEKINTETES ÉS NAGYSAGOS
Szentkirályi
ANDRÁSI PÉTER
URNAK,
Krafszahorka Vára sza-
bados, és örökös Urának,
Szenteltt vitéznek, és Nemes
Gömör Vármegye Fő Is-
pánnának, &c. nagy jó
Uramnak ő Nagy-
ságának.



Nagyságos Uram!

AZ Uj *Sæculumbéli* új
esztendőben, az új életre
hozott *Charicliával*, a-
vagy a' *Charicia* Histo-
riájának újabb, és jobb rendben vé-
telével közfönök-bé a' Nagyságod
Méltóságos személye eleiben, és az-
zal újító-megszólгалattyára való ré-
gi köteleségemet. Eleget gongol-
kodtáugyan, mi mellett leheffen Nā-
godat azon új esztendőben illendő-
képen idvezlenem, és voltam azon:
hogy nem máfok leleménnyét töl-
dozva, 's földozva, hanem tsupán
a' magam elméjétől származott va-
lamelley újságot írva, tegyek eleget
az aránt lévő szándékomnak, és kö-
teleségemnek, tudván hogy

*Est quod cunctarum novitas gratissima rerum,
Gratiæ officio, quod mora tardat abest.*

Ovid. de Pont. Lib. 2.

Az új-

A' újság a' régi dolgoknál kedve-
sebb szokottlenni; de ellenben szűk-
ségesnek tartottam arra-is vigyáz-
nom, hogy olly dologban foglal-
lyam magamat, a' mellybéli mun-
kám kedves leheffen Nāgod előtt,
kétséges volt pedig, találhattam vol-
naé más újsággal abban ugy a' tár-
gyat, a' mint az én arányozásom-
nak tzellya volt volna; De azt ma-
gam két szemeim után bizonyoson
tudtam, hogy a' fellyebb említett
historiabéli elmés leleményű dol-
gokban, más foglalatofságitól üref-
sedve, időtsalásnak, avagy inkább
azon foglalatofságinak unalmától
el-vontt elméjének maga kényén, 's
kedvén mulattatása kedvéért (a'
mint hogy nem-is ugy egyébre,
mint a' *melancholiának*, és a' komor
kedvetlenségnek számkivetésére va-
ló azoknak olvasása) örömeft foglal-

A 3

ta

ta még akkor-is Nāgod magát, a' mikor azon Historia mind a' benne lévő dolgokra, mind a' versekre nézve merő rendetlenfég volt, és halottam maga szájából ezeket a' szókat: Kár hogy olyan rendetlenül vagyon a' *Chariclia* historiája, és nem vész valaki azt igazításban, az honnét könyű volt által látnom: hogy ha a' kedvesebb, és jobb rendben lenne hozatva, annál nagyobb kedvét helyheztené Nāgod olvasásában: kire nézve inkább tetfzett a' bizonyost, mint a' bizonytalant választanom a' Nāgod kedvéért irandó dologban: az-az, azon historiának nyúlnom jobb rendben vételéhez, hogy sem mint más valamelly olly újfágot vennem elmémre, és pennámra, a' mellyel talám nem találhatnék kedvet Nāgod előtt; az én az aránt fel-tött tzielom pedig nem egyéb

egyéb a' kedves kedveskedésnél. Könnyebb volt volna ugyan nekem, magam elméje *genius*át követve irnom valamelly más újfágot, hogy sem mint más vétkes munkáját fáradságosan igazgatnom, és ahoz kedvem-is nagyobb volt volna.

*Scilicet est cupidus studiorum quisq. suorum,
Tempus, & aeveta ponere in arte juvat.*

Akar ki-is örömesb foglallya magát fokott tanulmányában, mint más féle dolgokban: de abban nem kívántam vigyázni a' magam könnyebbségét, hanem fordítottam elmém tziellyát arra, a' mivel Nāgodnak kedvet lehetett találnom, ám-bár munkáfabban esett-is ahoz jutnom. Abban pedig förög-fel leginkább az a' tökéletes, igaz, és megváltozást semmi veszedelemben nem szenvedő szertet, a' mellyel *Chariclia*, és *Theogenes* egymáshoz

viseltettek; és közbe-vetve fordul-
nak elő, *Theogenes*nek Hertzegi nagy
neme, vitézi tselekedeti, és fok ve-
szedelemben forgása; *Charicliának*
hasonlóképen Királyi nemzete, szép-
sége, és idejét felül-múló okolsága;
a' mellyeket mikor szemem előtt vi-
selek, jutton jutnak eszemben a'
Nāgod ditsőséges elei, azoknak uri
vére, emlekezetes tselekedeti, és a-
zok a' jeles dolgok-is, a' mellyekkel
a' Nāgod élete eleitől fogvást ékesít-
tetett, 's a' fzerint kedves házas-tár-
fának, a' Tekintetes és Nagyságos
ORLAI BORBALA Aszfzornynak,
Nāgodhoz való ritka példájú igaz
fzeretete, a' mellett szépsége, ke-
gyes, és tiszta élete, szépe sze, és ér-
telme; a' mellyekről, hogy én-is
Theogenes és *Chariclia* dolgaihoz ké-
pest a' mennyire lehet ne szóllyak,
és azzal azoknak-is emlekezeteket
meg

meg ne újítsam, Nāgodhoz, és Te-
kintetes Familiájához való igaz kö-
teleffégem nem engedi el-mulat-
nom. Hogy pedig elsőben-is ditső-
séges eleiről, 's azoktól származó
régí nagy nemérül emlekezzem,
tudni-való dolog az, hogy a'
mint *Theogenes* Hertzegi vérét, a-
maz nagy hirű Görög *Helenának*
szépsége, és fzerelme miatt porrá,
és hamuvá tétetett híres *Troja* alatt
Páris keze által el-esett *Achilles*re vi-
fzi-fel ditsekedve; nem külömben
Nāgod-is amaz erős *Andorásra*, a'
ki a' *Scitiából* ki-jött Magyar Kapi-
tányoknak vérfégéből való, és *Gyu-
la* Hertzegnek Szent *István* Király-
tól el-pártolása, 's a' miatt az Erdé-
lyi birodalomtól el-esése után, Er-
délyben a' Királynak Hely-tartója,
és az egész Székelységnek Fő Birá-
ja, avagy Fő Ispánnya vala; Erős-
nek

nek pedig azért neveztetett, hogy azon Szent Király koronázattyaikor egy negédes kérkedékeny, és magahitt idegen bajnokkal kelvén bajra, annak egy tsapással sífakos fejét pánztélos jobb vállával együtt le-fzelte, úgy hogy ezek egyfelé cfnének, azok nélkül maradt teste pedig másfelé omlana, és ezen nagy erőt mutató tselekedetre nézve, még akkor adott a' Nāgod Nemzetének tizimerrül a' fegyver-derékban lévő kardos férjfi, és a' koronát tartó két orofzlán, azokkal példázttatván azon *Andorás* Urnak vitézi erőssége. A' mint hogy másképen-is az orofzlánon az erősség fokozott jelentetni, és a' vasban lévő férjfi-is azt jegyzi, im ez vers fzerint.

*Roboris est magni signum, genus acre leonum,
Et caesa fractura tessera signat idem.*

Ennek pedig két fia *Josa*, és *Vida*, az
első

első *András* Király hadakozásában, egyik az *Henrik* Tsászárral Esztergom táján, a' másik *Béla* Hertzeggel a' Tisza mellett lévő hartzon végzette azon Királynak hűségében életét, az harmadik, *László*, az Attya tiszttiben maradván annak halála után: Es ezekről jö-le egyenesen a' Tekintetes *Andrási* fámilia, az *Andorás*ból idővel elsőben *Andrási*nak, az után *Andrásinak* neveztetvén: mind attól fogva pedig fokjelles, és nagy állapotbéli emberek voltak Erdélyben azon Nāgod ditséretes Nemzetségéből mind addig, valamíg végtére onnét Magyar Országban nem költözött által annak jobb része; a' kik közzül (hogy a' többitel-hallgassam) *Andrási Simon*, a' Jérusálemi *András* Királynak a' Szent Földi hadakozásában, az Erdélyi Székely hadak Kapitánnya vala,

la, a' melly midőn *Damiata* városa ostromára, a' Király népét maga elöttök ménésével fzívesítené, és már a' bátyák teteje-felé közelítene, a' nyilaknak sűrű zápora között egy-néhány sebet vévén, azok miatt annak utánna csak hamar életét-is elvégezte. *Andrási Sigmond*, az első *Lajos* Király idejében Tömösvári Vicé Bánfagot viseltt, és mind Erdélyben, és Moldovában, mind Olasz Országban, nem csak a' Királlyal magával, hanem az Erdélyi *István*, és *András* Vajdák-kal-is fokszolgálatot tött pártosi ellen lévő hadakozásiban. *Andrási Bertha* a' nagy emlekezetű *Hunyadi János*nak elsőben maga udvari feregének, az után a' mellette hadakozó vafas hadak egy részének lévén Kapitánnya, azzal együtt mind Végh-Szendrő, és Nándor-fejérvár között azon

Végh

Végh-Szendrei *Isách* Béggel: mind *Mezith* Pafsával Erdélyben: mind *Mustafa* Pafsával a' Vaskapunál: mind az *Hemus* hegyén alól Rátz Országban az *Asiai Charamb* Vezér Pafsával lévő hartzokon, nem csak testeizzadásával, hanem véreszakadásával-is nagy dolgokat tselekedett: a' minthogy az említett Erdélyi diadalmas viadalmon-is ez vette vala fejét a' nevezett *Mezith* Pafsának, és azon hartzbéli nyereségből ugyan az által küldött vala *Hunyadi János* az akkori *László* Királynak Budára egy halmozott, és tiz erős barom-vonta szekér patyolatos török fejeket, azok mellett lévő fok drága portékával, zászlókkal és egynéhány fő török rabbal együtt, hogy a' hartznak, és a' nagy győzedelemnek mint létét vóltaképen elő-számlállyá a' Királynak, ő

lévén

lévén az egyik, a' ki által annak olly ditsőséges vége lött; annakutánna pedig a' *Rigó* mezején tötte-le vitézül életét, az akkor ott el-esett több uri magyar bajnokokkal együtt. *Andrási Bóldisár*, *Gróff Szent-Györgyi János* Erdélyi Vajdaságában a' Székelyek között ezeres Kapitányfágot viselvén, *Mátyás* Király mellett a' Moldovai *István* Vajda ellen lévő hadakozásában egynéhány sebet vött vala azon az hartzon, a' mellyen a' Király-is hátba lövetett vala egy nyillal: jollehet pedig azon febek miat veszedelében forgott élete, mindazáltal azokból idővel felgyógyulván, annakutánna-is a' Tsehek, és Németek, mind a' Török, és Velentzések ellen sok hartzokon forgott a' Király hadaiban. A' Fia pedig *Imre* jeles ifjú-legény Szilágyi Mihálynak, azon Király attyafiának,

és

és Gubernátorának völt fegyverhordozója, és a' mikor az, a' *Szkan-der*, és *Ali* Bégekkel *Pofasinnál* lévő ütközetben rabbá esett, ez akkor két nyillal lövetett-meg, és azoknak a' vasát sebes testében Tömös-várra hozván, ott végzette azok mérge miatt életét. *Andrási Lázár*, és *Thamás Báthori István* alatt vitézkedtek, és azok között az első Erdélybē a' kenyér mezején a' Törökökkel, a' másik Magyar Országban Saáros Vármegyében ugyan Saárosnál a' korbóló Tsehekkal lévő hartzokon estenek-el. *Andrási Márton* híres vitéz, és nagy tanátsú ember, *Zápolya János* mellett mind fejével, mind kezével nem tsak Erdélyi Vajdaságában mind az Urak, és Nemesek ellen támadott, és azokat üldöző sok ezer parasztságnak meg-győzésében, és el-izélllyesztésében, mind

a' Tö-

a' Török ellen viseltt hadaiban: ha-
nem Királyfága idején-is, mind
jobb, mind balszerentséjében nagy
dolgokat vitt végben, a' mellyeknek
érdemére nézve sok jószággal-is a-
jándékoztatott-meg Erdélyben az ő
Királytól. Ennek pedig a' Fia *Péter*
Maximilián Tsászfár, és Király ide-
jében, az ő Felfége hűségén lévő Er-
délyi Magyar hadaknak vala Kapi-
tánnya, és egynéhány Széknek Fő
Király-Bírája, a' melly akkor-is, a'
mikor az Erdélyi dolgok változá-
sával az említett Tsászfár, és Király
hadainak ki kellett jönni Erdélyből,
és az Ország-is el-állott annak hűsé-
gétől, hogy eleget tenne hitese köte-
leségének, maga nagy kárával-is
meg-maradott végig Ura hűségé-
ben, úgyhogy sok szép örökös ja-
vait el-hagyván Erdélyben, Ma-
gyar Országban jött az említett Ki-
rály

rály hadaival, és illy ritka példájú
hűségének érdemét Krasznahorka
várával, annak jószágával, és az ak-
kor ott lévő *Præsidium*nak Kapitány-
ságával jutalmazta-meg azon Tsá-
szári, és Királyi Felfég: Es e' volt
a' Năgod édes Attya, néhai jó em-
lekezetű *Andrási Miklós* édes Attyá-
nak, *Andrási Mátyásnak* öreg Attya;
a' kinek-is a' fia *János* Eger Várának
a' Török kezében esésekor fogyat-
ta, és kedves hazája őltalma mellett
ki-ontott vérével ditsőítette életét.

Ezek azért azok, (a' többiről
most nem szólván) a' Năgod nagy
emlekezetű elei közzül való ditsősé-
ges bajnokok; a' mellyekre Năgod-is,
nem különben mint *Theogenes* a' hí-
res *Achillesre*, viheti fel régi ditsé-
retes nemzetét, és méltán ditséked-
hetik azoknak nagy véréből származ-
ásával: a' kik tudni illik, nem csak

másképen fáradtak, izzadtak, és küszködtek édes hazájoknak óltalma mellett, hanem fokban közzülők testek szakadásával, vérekomlásával, és életeknek el- is fogyásával bizonyították meg ahoz való igaz szerelmeket, ditsőítették Nemzetségeket, és örökösé tőtték jó híreket neveket, úgy hogy méltán lehet felőlők mondani:

*Dum juga montis aper, fluvios dum piscis amā-
Dum Thymo pascuntur apes, & rorē cicadae. (bit,
Semper honos, nomenq; horum, laudesq; manebūt.*

Virg. Ecclo. 5.

Valamíg a' vadak lakni a' hegyekben
Szeretnek, a' halak úszni a' vizekben,
Es a' méhek fognak a' fris virágokról
Elni, a' víg trütskók pedig harmatokról.
Mind addig fel-marad, 's el nem vész ezeknek
Szép emlekezete jó hírek, 's nevekeknek.

A' mellyekről szolhatnék ugyan
többet-is, de minthogy

*qui genus jaētat suum
Aliena probat.* Seneca in Hercule Fur.

A' ki nemzetével ditselkedik, a' má-
fok

fok tselekedetét ditséri. Es *Nobilitas, & bonitas Avorum, & cognatorum non valet, nisi fuerimus nos ipsi boni.* Chrysoft. Homil. 5. Őseinknek, és rokoninknak az ő josága semmi-re való reánk nézve, ha mi magunk-is jók nem vagyunk. Ezt bizonyítván ezen versek-is:

*Tota licet veteres exornent undiq; cerā
Atria, nobilitas sola est, atq; unica virtus.*
Juven. Sat. 6.

Ha pitvarinknak minden falai békárpitoztatnak-is ditséretes eleink régi képeivel, semmi az; mert nem azok, hanem egyedül a' magunk jeles tselekedeti nemesítenek, és ditsőítenek bennünket. A' kiben pedig együtt találtatik mind régi jó névnek ditsősége, mind magának azzal egyező ditséretes tselekedete, a' kettős szárnyú érdem, és fellyebb mehet az azzal, mint a' ki csak maga fűzi előmenetelének tollait; a'

Nāgod dolga pedig illyen:

*Cui genus à proavis ingens, & nomen avitæ
Clarum virtutis, proprii quoq; gloria facti.*
Ovid. ad Pison.

A' kit mind nagy emlekezetű ősei ,
és régi hires nemzete, mind maga
tulajdon tselekedeti ditsőitenek. Ki-
hez képest fordúlok itt már magá-
hoz a' Nāgod érdemes fzemélyéhez:
a' ki még tsetsemő korában meg-
mutattya vala ritka példájú eleven-
ségével, és idejét felül-múló furtsa-
fágával, 's maga kelletésével jöven-
dőbbeli katona, és vitézi állapotját;
a' minthogy alig-is kelhete. ki az os-
kolák porából, *Apollónak*, és *Svadá-*
nak keze alól: hogy mindgyárt ke-
ményebb hivatalra *Marshoz*, és
Bellonához kezde szegődni; hogy
pedig azoknak-is oskoláját rendsze-
rint járná, 's úgy venne abban na-
gyobb tudományt, és előmenetelt,
elsőbena' Felső Magyar Országnek

Fő

Fő Generállya Gróff *Strasoldo* Ká-
roly mellé állá, a' ki mindolly gyen-
ge, és fiatal állapottyában-is fokízor
nagy dolgokat bízott a' Nāgod fejé-
re, és kezére, az akkori újabb újabb
veszedelmeket tenyésző vízfőzsa for-
dultt rút időben; mert hol marta-
lékban botsátotta táborozásának i-
dején, hol nehéz követségekben fog-
lalta Nāgodat. Azon Generál mel-
lől mintegy második rendű oskolá-
ban mene Generál *Leszle* mellé Nā-
god, a' ki-is minden mezei dolgaiban
magával hordozván Nāgodat, vala-
mint a' fellyebb említett Generál,
úgy ez-is fok dolgokat, és félelmes
útozásokat vitetett végben Nāgod-
dal, úgyhogy a' magyar köz-mon-
dás szerint, gyakran a' markában
kelletett a' lelkét hordozni a' gyakor
veszedelmek között. E' mellől pe-
dig már harmadik rendiben a' vitézi

B 3

oskolá-

oskolának, a' Méltóságos General Gróff *Caprara Aeneás*nak állott udvari tiszti közzé, a' ki-is nem csak udvara díszeségére, hanem kezénforgó dolgainak segítségére-is tartotta maga mellett Nāgodat; noha még akkor-is igen gyenge vala idejerenézve, mindazáltal nem különben, mint valamelly látott, hallott, tanult *Officzer*rel úgy folytatta Nāgoddal fok dolgait; által-látta tudniillik a' nagy értelmű Generál, már akkor-is Nāgodban a' vitézi indulatot, ahoz való készséget, és bátorfágot: ennek pedig azzal-is nem kis jelet, és bizonyfágát mutatta Nāgod, hogy az hadakban már az előtt fokszor forgott egy elő-kező tiszttel, gyermek az erős férjfiával, tanítván a' régilátott, 's hallott foldáttal öszve mert puskázni, és minthogy az első lövés kedvezett mind a' kettőnek,

nek, kész vólt vólna mászszor-is kotzkára botsátani életét, ha azon Méltóságos Generál abban tilalmat nem tött vólna; forrott tudniillik már akkor-is Nāgodban a' ditsőség-re vágyódó vér, és inkább akarta életét szereztséltetni, hogy sem mint kisebbséget szenvedni, mind olly fiatal korában-is jó hírében nevében, vigyázzván *Ovidius*nak amaz közversére:

Omnia si perdas famam servare memento.

Ha mindenedet el-veszted-is megtartsad jó híredet, nevedet. Midőn pedig már a' három fő Német Generálok mellett nemcsak három esztendő, mint a' tanuló inasok, hanem szabados *Officzer* számban, sokkal több időt töltött vólna ditséreteken Nāgod, hogy a' mit látott, hallott, és tanultt a' vitézi dolgokban, azt munkában-is vegye, a' Ma-

gyar Generálnak Gróff *Barkóczy Ferencz* Urnak ezerében ment maga kényénugyan, de az említett *Capra* Generál tetszéséből százados Kapitányfágra, és ott több vitézi próbái között az akkor bottya alatt lévő nem nagy számú katonasággal, majd három annyi ellenségen melly ditséretes diadalmaskodott Göntz-nél, és maga személyében-is mint vitézkedett, bizonyfágot tehetnek azok, a' kik vagy közösi voltak azon nyereségben Nágodnak, vagy nézői akkori vitézi tselekedetinek. De kis mező, és szűk pallya-hely vala ez ahhoz, hogy Nágod ditsőségre vágyó szivét édes hazája oltalmához való nagy szereztetit, azért vérenek, 's életének sem kimélését elégfégesen meg-mutathassa, és szép híre neve szárnyának azzal sebefsebben repülhető fűgárt nevelhesse, 's azt halála

laután-is örökösse tehesse, tudván:

*Corpora debentur maestris exangvia bustis,
Effugiunt structos nomen, honorq. rogos.*
Ovid. Lib. 3. de Pon.

Hogy a' gyarló test porrá, 's hamuválészé, de a' jó hír's név, nem fzenyved meg-rothadást. Onnét azért akkor Tsászárr, és koronás Király Urunk ő Felfége táborán lévő *Bavariai* Hertzegnek hadaiban ment, és ott a' Magyar ezerben a' Vice Colonelluságnak tiszttét viselvén, a' midőn azon Hertzeg *Commandoja* alatt, a' híres helynek *Nándor-fejérvárnak* ostroma állott, és Nágod mellől mind jobb, mind bal kézzel a' várat keménnyen őriző pogányoknak szapora lövése, 's erős hartza miatt fokban el-esnének, sőt maga-is azon Hertzeg részéről lévő Magyarokat az ostromlásban Commendező Fő Német tisztt majd halálos sebet venne, mások ide 's tova szé-

lyednének, Nāgod a' maga rendit meg-tartván, és ott sem kardgyát, sem puskáját nem henyéltetvén, 's azzal másoknak-is példát, és szívet adván örök ditséretet, és emlekeztet érdemlő vitézkedést tselekedett, a' mellyre menvén méltán mondhatta *Propertius*ból ezen verseket:

*Magnum iter ascendo, sed dat mihi gloria vires,
Nec juvat ex facili recta corona iugo.*

Lib. 2. Eleg.

Nehéz dologra megyek de a' ditsőség erőt ad ahhoz, a' könnyen szedett bokréta pedig nem-is bősös. És a' veszedelem között így szólhatott maga magának:

Tu ne cede malis, sed contra audentior ito.

Virg. Lib. 10. *Æneid.*

Audendum est, fortes adjuvat ipse Deus.

Tibul. Lib. 2.

Ne fély semmit, hanē bátran menny a' veszedelmek ellen. Bátornak, és erősnek kell lenni, a' ki az Istentől akar segítettetni. Más az, hogy

Pro

Pro patria pepigiſſe animam pulcherrima mors eſt.
Virgil.

Leg-szebb halál embernek a' lelkét ki-adni édes hazájáért. Azután más nyárra kelve a' Nagy-Győri Generalifsághoz tartozó Magyar hadak adattak a' Nāgod keze alá mezei munkára; a' mellyekkel-is az ő Felfége *Armada*ja mellett sok ditséretes dolgokat vitt végben. Utollyára ugyan azon Generalifságbéli Magyar vitézekkel, a' Dunán túl lévő Magyar hadak, és azok Generállya Gróff *Bottyáni Adám* Uram mellé küldetett, a' nevezetes végh-helynek *Kanisának* meg-fzállására. *Ascendebat ſcilicet de virtute ad virtutem, de gloria ad gloriam.* Gráditsonként mégyen vala tudniillik egy nagy tselekedetről más nagy tselekedetre, egy ditsóségről más ditsóségre. Az hol-is nem tsak a' várbeliekkel lévő

gya-

A J A N L O

gyakor tsatákban viselte magát ditséretesen, de a' meg. szállást illető más derék dolgokban-is egyebek fellett Nāgodat foglalták az ott lévő Méltóságos Generálok, úgy hogy, a' mikor azon híres erőtséget nem kevés munka, és idő után, az éhez-tető kételenfég által, a' Töröktől az Isten keresztyén kézhez juttatta-is, akkor sem akartak mást annak ör-vendetes újságával Tsáfzár, és ko-ronás Urunkhoz ő Felfégéhez Béts-ben küldeni, hanem Nāgodat, mint egyebeknél érdemesebbet választot-ták arra.

Ezek így lévén meg-mutatta Nā-god,

Et documenta dedit de qua sit origine natus,
Es bizonyfágot tött nevezett tsele-kedetivel minémű eredetbéli légyé, tudni-illik ditsőséges eleinek ditső-séges maradvánnya, mert ugyan-is

non imbellis

Generant Aquilam columba.

Nin-

L E V E L.

Nintsen a' bagolynak sólyom fia: hanem *Fortes creantur fortibus.* Az erősektől származnak az erősek. A' midőn pedig így a' vitézi dolgokban annyira el-okúltt volna, hogy akarmelly hadi tiszttet-is el-vifelhet-ne mind érdemesen, mind elégségesen; és vőlt volna-is már kézfűttya a' nagyobb nagyobb előmenetelre, a' minthogy a' többi között a' Frantzia ellen akkor tájban menő Magyar hadakban-is adatott vala szép hivatallya; és minthogy a' vitézi teremészet, 's ditsőségre vágyó vér majd ugyan véle született tulajdonfág, ki sem állott volna előmenetelének illyenkézf, és tágas úttyából, ha abban ama' nagy hatalmú tegzes kis Isten, a' ki mind *Marsnál*, mind *Pallasnál* erősebb lévén

ille per caelos volans

Ignita tenerâ tela molitur manu,

Regnumq; tantum minimus in superos habet

Seneca in Hip.

az ő

az ő tűzes nyilait lűvöldözi a' fzi-
vekben, és a' menyeeieknek-is paran-
tsol; olly nagy láb-űtő követ nem
gördít vala Nāgod eleiben, a' mel-
lyet nehéz vala, vagy nem-is lehe-
tett onnét el-hengeríteni, tudni-illik
a' midőn Kanisa alá menetele előtt
valamelly idővel, történet fzerint
inkább, mint másképen, fzemben
lött vala Nāgod, az előtt valaha a-
lig látott mostani kedves házastár-
sával, és a' fziveket gyűjtogató em-
lített kis Isten a' fzeretet, fzikott
furtsafága fzerént olly tűzet vete
akkor mindgyárt mind a' két fél fzi-
vében, a' melly napról napra na-
gyobbra gerjedvén, annyiraki-ter-
jedett végtére: hogy Záblátról Ka-
nisa alá, onnét vízfönt Záblátra
tsapna annak sebes lángja, és végre
abból olly *magnes* származott, a' ki
a' hideg fátor alól meleg palotában,
a'

a' mezei kemény ágyról, lágy pár-
nákkal töltött nyofzolyában, a' Ka-
nifai mezőről, a' Zábláti Kastélybá
vonta Nāgodat, és ott olly nyűgöt
vetett annakelőtte a' *Mars* uttyán
szabadon-járó lábaira: hogy tovább
nem követhette, nem-is kívánta
követni abban a' maga kedvét, ha-
nem a' kihez a' véletlen, de igaz
fzeretet kötötte a' szent házasság
által a' fzivét, annak szabta magát
akarattyához, és tetfzéséhez, tud-
ván, hogy a' mit az akar, azt mind a'
Nāgod javára akarja, és a' mi néki
tetfzik, az-is nem másra hanem
Nāgodra nézve tetfzik.

Lött volna ugyan Nāgodnak el-
kezdett vitézkedése úttyán, a' mint
mondám, tovább-is mind na-
gyobb-nagyobb előmenetele: de a-
zon más olly nagy jót foha nem ta-
láltt volna Nāgod, a' minéműre ab-
ból

ból ki-térve, az Isteneknek kiváltképen-való kedvezéséből nagy szerentséjére akadott; nintsen-is drágább kints a' jó, és okos Feleségnél, a' minthogy az nem-is mástól, hanem az Istentől magától szokott adatni. *Domus, & divitia dantur à parentibus, à Domino autem uxor prudens.* A' házak, és a' gazdagfágok az Atyáktól adatnak, de a' jó, és okos Feleség az Urtól magától. *Prov. 19.*

Es noha vala másoknak-is Nágodra nem kevés vágyása, sőt azok mint az három Isten Afzszony *Juno, Pallas, és Venus* az arany almán, úgy majd pörlöttek-is Uri személyén, de a' házasságnak *fatuma*, a' melly nem úgy a' szerentsétől, mint az Istennek kezétől igazgattatik, a' mint *Paris* az említett arany almát mások felett *Venus*nak, úgy a' Nágod személyét *Boriskájának* (a' mint maga

maga szokta kedvesét kedvesen nevezni) rendelte, adta, és azzal meg is áldotta Nágodat.

Hogy pedig *Charicliára* térjek vizsgálza, azt szépségéről, tiszta életéről, okofságáról, és *Theogenes*hez megváltozhatatlan szerelméről ditséri, a' mint fellyebb-is mondám, a' historia, a' mellyek olly jófágok, a' kik mind együtt ritkán találtnak, im e' szerint a' vers szerint-is :

*Pulchra, pia, & prudens, vitæq; nitore pudica
Clara, potensq; simul, rara puella datur.*

de a' Nágod *Boriskájában*, avagy természetéhez képest inkább *bariskájában* tetézett mértékkel megvannak mind ezek; mert a' mi a' szépséget illeti, annak kiváltképen való volta meg-bizonyíttatik csak abból-is: hogy szép személye miatt első férjhez-menetele, nem mehetett másképen végben a' fok kérők között

A J A N L O

zött: hanem a' mint a' már említett
arany almán perlekedőknek, ez az
írás vala eleikben gördítve: *Pul-*
chriori detur. a' ki szebb, annak ada-
sék: úgy itt-is a' kérőknek mintha
ilyen meg-változhatatlan mondás
adatott volna ki: *Fortiori dabitur.*
a' ki erősebb, azé léfzen, azok köz-
zül nem más, hanem a' tévé magáé-
nak, a' ki el-bírja vala a' többit, ne-
vezet szerint pedig azt-is, a' kinek
már az előtt idétlenül oda-is igérte-
tett vala, ez a' nem ahhoz illő akkori
szép virág-fzál; a' mellynek méltán
mondhatta mind az, a' ki első há-
zaftságában magához vőtte vala,
mind azután Năgod, a' midőn Isten
attól az halál által el-vévén Năgod-
dal helyhez tette egy ágyban. te vagy
az én

Gyöngyöm, gyöngy-virágom, rósám, nárcissusom,
Aranyom, gyémántom, szép kárbunculusom,
Diádam, Minervám, Junom, és Venusom,
Minden ditsőségem, koronám, 's *Laurusom.*

Mert

L E V E L.

Mert ugyan-is a' jó Feleség az ő férjé-
nek leg-drágább kintse, leg-kedve-
sebb virága, leg-tisztelendőbb Isten
Afszfzonya, életének ditsősége, és
koronája a' szent írás-is azt mond-
ván: *Gratia verecundie sensata mu-*
licris, est super aurum, & lapides pra-
tiosos. Eccl. 7. Az okos afszfzony-
nak szemérme az aranyon, és drá-
ga köveken felül való.

A' mi tökéletes, és tiszta életét
nézi, azt mondom: hogy hajadon-
ságbéli tiszta szemérmével, avagy
szemérme tisztafágával, a' melly
tudni illik a' kiben egyszer meg-fér-
tetik, annakutánna nem hozattat-
hatik soha helyre elébbeni épfége

nulla reparabilis arte

Laesa pudicitia est: deperit illa semel.

Ovid ep 5. Hero.

nem tsak *Charicliát*, hanem *Dia-*
nát-is magát; házaftságabéli töké-
letes életével, avagy élete tökéle-

C 2

tesse-

teffégével pedig akar *Juliát Pompejusnak*, akar *Artimesiát Mausoleusnak*, akar *Subpitiát Lentulusnak*, akar *Corneliát Gracusnak* kedves házas-társait, nagy ditséretű, és férjekhez való igaz szeretetekről híres, és nevezetes afzfzonyokat könnyen fel-éri, a' kinek tudniillik egyedül Nāgodhoz lántzoltatott a' szive, és minden esze, 's kedve azon jár: miképen Nāgodnak kedvet tehesse, a' bús gondokat róla el-háríthassa, nyúgodalmas életben tarthassa, e-gésségtelenfégtől óhassa, kényére, 's kedvére éltethesse, és minden alkalmatlanfágit el-távoztathassa, nem külömben igyekezvén maga mellett tartani, mint valamelly igen kedves, és ritka vendéget, a' melly szeretetre nézve bízvást mondhatom: ha úgy hozná a' szerentsétlenség (kit Isten távoztasson) hogy valamelly

rab.

rabfágban, vagy más akarmelly veszedelemben találna esni Nāgod, nem külömben követné azokban Nāgodat, mint *Charicia Theogenest*, ugyan-is

Amor perennis conjugis casta manet.

Senec. in Octav.

A' jó Felefégnék igaz szeretete mind jó, mind gonosz szerentsében, mindenkor egyenlőképen marad.

Szép okofságáról, és dólgainak abból származó jórendéről, e' mellett más jó tselekedetiről-is szölylyanak magok azoknak a' lakó helyeknek, dugva, 's teli lévő minden szegletei, a' mellyeket serény, és takarékos gazda-afzfzonyfága igazgat: azok a' rakott majorok, és tsűrűskertek, a' mellyekbéli jóknak tenyésztetője, a' magakét szeme: a' mezőknek szép termési, a' kiknek leg-sírosabb trágyája, az azok munkájára lévő elég-féges vigyázás, a' kikhez-is maga

szokott tekénteni: A' jobbágyok
dolgozásának bizonyos fora, és ide-
je, a' mellyekben-is maga szab ren-
det: a' szolgálak, és tseléd között a'
szépegyeség, a' kit jó fenyítéke tse-
lelkszik: a' betsületes asztaltartás, és
ruházat, a' melly fenkit nem éhez-
tet, és rongyosan járni nem enged:
az adakozó irgalmaság, a' ki egy
szükölködőt sem botsát-el üressen:
a' betsület fzeretés, a' mellyel jó hí-
rét, 's nevét akarja virágoztatni: az
Istenifélelem, és áhítatosság, a' kiket
mindeneknél fellyebb betsül: végre
a' fáradhatatlan szorgalmatosság, a'
mellyel minden dolgait jól folytat-
tya, tudván hogy

*Provida sedulitas rebusq; intenta gerendis
Multum agit.* Statius 7 Theb.

A' gondos, és a' dolgokra fekvő
szorgalmatosság fokat tselelkszik,
avagy inkább

Pare-

Parere cuncta diligentia solent. Ex Com. Gra.

A' szorgalmatosságnak minde-
nek engedni szoktak.

Ezeknek nagyobb része Nāgo-
dat illetné ugyan inkább, ugy mint
a' háznak első fejét, de örömeftebb
viseli maga, hogy sem mint Nāgo-
ra botsátaná ezeknek-is a' terhét,
olly kintsének tartván Nāgodat, a'
kinek meg őrzése, 's meg kiméllé-
se kedveért, kész akar melly fárad-
ságot, és gondot fel-venni.

Hasonlót mondhatok pedig a'
Nāgod igaz széretete felől-is, a' ki
tudni illik olly tökéletességgel visel-
tetik azon maga szérelmeséhez:
hogy annak kedve ellen soha leg-kif-
sebbet sem kíván tselekedni, sőt a'
minden igyekezete, és fel-tött tzel-
lya, hogy annak igaz széretetit, igaz
széretettel, kedv keresését kedv ke-
reséssel, körülötte való szíves fára-

A J A N L O

dozásit, hasonló sziveskedéssel ad-
gya vizfsza: úgy hogy, mind a' két
részről a' Nägtok egymással való
szép, és Istenes élete másoknak jó
példája, magoknak szivbéli nyúgo-
dalma, az Isten lelkének pedig
gyönyörűsége, a' ki azt mondgya:
*Intribus placitum est spiritui meo, quae
sunt probata coram Deo, & homini-
bus: concordia fratrum, amor proxi-
morum, & vir, & mulier sibi bene
consentiens. Eccl. 25.* Háromban
tölt kedve az én lelkemnek, a' kik
az Isten, és az emberek előtt javal-
tatnak: az atyafiak edgyezése, a'
felebarátoknak szeretete, és az ed-
gyet értő férjfi, és feleség. Azért

*felices ter, & amplius
Quos irrupta tenet copula, nec malis
divisus querimoniis.
Suprema citius solvet amor die.*

HOR. Lib. I. Od. 13.

Boldogok a' kiknek halálok előtt meg
nem

L E V E L.

nem szakad femminémű panaszok
által egymáshoz való igaz szerete-
teknek kötele. Es: *mulieris bona
beatus vir, nam numerus dierum ipsi-
us complebitur, mulier fortis oblectat
virum suum, & annos vita ipsius in
pace implebit, pars bona, mulier bona.*
Eccl. 9. Boldog a' jó feleségnek a'
férje, mert bé-telik az ő életének
száma, az erős feleség gyönyörköd-
teti az ő férjét, és annak élete esz-
tendeit békeféségben tölti-bé, jó rész
a' jó feleség. Tovább, bődlogoka'
kikben

*velle, & nolle idem, sociatq; lato
Mens aro, & cunctis dives concordia rebus.*

Sil. Lib 9. bel pun.

egy az akarat, és a' nem akarat, az-
az: a' mit egy akar, azt a' másik-is
akarja, és a' mi annak nem kell, a'
nem kell ennek-is, 's e' mellett ör-
vendetes napokat élnek egymáshoz
való igaz szeretetekben, és nagy
gaz-

A J A N L O

gazdagfágnak tartják szép egyefségeket, a' mellyekhez igen illenek ezek a' versek.

Ezekben egy elme vagyok, 's egy értelem,
Egy öröm, egy vigiág, egy kedv, egy szere-

(lem,

Egy gond, kedvetlenség, egy bánat gyötrelme

Egy kár, egy nyereleg, egy bű, egy félelem.

A' mi egynek öröm, a' másnak-is vígság,

A' mi ottan bánat, itt-is szomorúság,

Es ha annak munka, ennek is fáradság,

Ha ottan nem játék, itten sem mulatság.

Illy egyenlőség van szívek szerelmében,

A' ki igen ritka mások életében, (ben,

Illy szentül, illy szépen egymásnak kedvé-

A' szent házasságnak élnek köteleiben.

A' melly szép szeretet, és egyesség,
hogy tovább-is mind végig azon
virágzásban maradgyon, a' mellyben
most vagyok Nägtok között;
ugyhogy annak

noceant nec bruma, nec aestas.

Nec siccus, pluviusq; dies, uredo nec ulla.

Virgil. in Eccl.

sem tél, sem nyár, sem száraz, sem
efsős

L E V E L.

efsős napok, és femmi ragya ne ártson, az-az: fohasemminémű ellenkező dolgokban ne vegyen megváltozást, adgya az, a' ki

omnipotente sua vi dare cuncta potest

a' maga mindenható erejével mindent meg-adhat, és hogy ez így legyen én-is igaz szível kívánom!

Szólhatnék ugyan többet-is, de hogy unalmat ne hozzon hosszúságvoltom, legyen ez most elég ezekről: és minthogy *Charicliának*, és *Theogenesnek* egymáshoz való igaz szereteteiről, 's egyéb jeles dolgokról vettem ezekre alkalmatosságot; azoknak históriáját pedig régi rongyából, és rendetlenségéből, kiváltképen a' Nágod kedvéért nem kis munkával vettem újabb, és jobb rendben, és azáltal az abbéli már a' feledékenység terhe alatt haldokló dolgokat mintegy új elevenfégre juttattam

A J A N L O

tam, a' honnét Új életre hozatott Charicliának-is neveztem azon tött munkámat, úgyhogy az új *Saculum*-ban annak újságával újítanám meg én-is (a' mint fellyebb-is említém) a' Nāgod szolgálattyára való régi kötelességemet, kérem alázatos bizodalommal Nāgodat, az aránt tselekedett fáradságomat kedvesen venni, és a' mint én az említett dolgoknak meg-elevenítése mellett, ezen irásom által a' Nāgod ditsőséges eleinek már majd sirban szállott emlékezetit, mintegy új életre, és a' Nāgod jeles dolgait-is a' feledékenység alól ki-vévén újabb, és frissebb emlékezetben hoztam; úgy Nāgod-is hozzám való régi uri jóakarattyát, mind magamra, mind gyermekimre nézve az új *Saculum*-ban meg-újítani, és abban végig mind engemet, mind azokat meg-tartani mel-

L E V E L.

méltóztatson, a' kiben ajánlom-is alázatosan vélekegyütt magamat, és

donec lumen solare tenebo
Serviet officio Spiritus iste tuo.

Ovid. 5. Fris:

mindaddig, valamíg életemnek napja el nem enyészik, tellyes szível, lélekkel kívánok maradni, 's maradok-is

Nāgodnak

Irtam Csetneki
házamnál,
10. Jan. A. 1700.

Alázatos és köteles szolgálója
GYÖNGYÖSI ISTVAN,



ELSŐ RESZ.

A' Szép *Nilus* vize hét tág ágaival,
Egyiptum tengerben dől fok habjaival,
Sok tartományokat bővít aranyival,
Gazdagít népeket marhás hajóival.

A' Paraditsomnak ered forrásából,
Es bellyebb érkezőn vizek töldéséből,
El-bővül 's vastagól szaporodásából,
Hatalmas nagyra nő azok fok vóltából.

Ez a' több vizeket e' földön meg-dúlta,
Sőt természetel is azokat fel-múlta,
Mint hogy nyárban árad, a' mikor tágúlta
Van a' több vizeknek, és arja le-húlta.

Ezt nagy fok Országok, 's földek ékesítik,
Berkek, hegyek, erdők, ligetek szépítik;
Halak számos vólta élését bővítik,
Aranyas homoki népeit segítik.

Egynéhány Országok vannak le-mentében;
Es számtalan Váras mellette fektében,
Azokban fok áros temérdek kintsében,
Sok-féle Országból kereskedésében.

Több szó-is lehetne ennek mivóltáról,
Egynéhány helyeken földben búvásáról,
Es az alatt lévő titkos folyásáról,
De mások irjanak ezeknek dóljáról.

Hanem

Hanem hol egy ága esik a' tengerben;
 Ott van *Heraclea* híres épületben,
 Benne temérdek nép gazdag keresetben,
 Mert oda sok Nemzet jár gyülekezetben.
 Nap-keletről falát a' *Nilus* áztattya,
 Más-felől a' tenger éri, 's mosogatya,
 E' izéles világról sok áros járattya,
 És terhes hajóit ott sokszor nyúgtattya.
 Vannak e' Városnak magas kerítési,
 Sűrű sok bástyáknak rajtok építési,
 Négy szegletre rendelt falak intézési,
 Tágas Piatzoknak szép helyheztetési.
 Piros márvány-köbül Egyházi rakások,
 Játék nézni való szép magas állások,
 Minden-féle kedves, 's ékes mulatások,
 Idegen népért-is bő, tágas szállások.
Hercules vőlt ennek első építője,
 A' maga nevére várost nevezője,
Pius Antonius fel-ékesítője,
 Es *Vespasianus* kövel kerítője.
 Valami a' szemet gyönyörködtetheti,
 A' szomorú szívet örvendeztetheti,
 A' gyenge szerelmet szívből gerjeztheti,
 A' meg-űnt életet kedvessé teheti.
 Azok mind meg-vannak e' *Heracleaban*.
 A' kinek itt mi kell, ne adgyon bújában,
 Tsak pénze leheffen bővön tarsolyában,
 Ezer módot lelhet itt vigaságában.

Világ

Világ nagy részéről fő kereskedések.
 Rá forrnak, 's vannak sok adások, 's vevések,
 Idegen népeknek oda érkezések,
 Es árulók mellett ott való kérések.
 Mivelhogy kintseket csak óltsón talállyák;
 Tsuda melly kényessen élteket táplállyák,
 De útokat gyakran tolvajok meg-álllyák,
 'S minden marhájokat rútól fel-prédállyák;
 Midőn azért egyszer immár hajnallana,
 Es az éji setét égről le-szállana,
 A' reggeli szellő frissen fuvallana,
 Látszik: hogy egy hegyen sok tolvaj állana:
 A' kik a' kék tengert vizsgállyák szemekkel,
 Ha valamelly gállyák azon mennének-el,
 Kikről lenne hasznok kereskedésekkel,
 'S telhetne erszények sok ezüst pénzekkel.
 Mivelhogy a' fasok mikor meg-éheznek,
 Fel 's alá kerengvén hol dögöt éreznek,
 Természetek szerint oda gyülekeznek,
 És magoknak kívánt prédát ott szereznek.
 De semmi szerentse nem akad szemekben,
 Jóllehet serények arra leséseken,
 Mellyen nem kevéssé búsúlnak szívekben.
 De végre illy dolgot vévének eszekben.
 A' szomszéd rév-partnál tőlők nem meszszére,
 Egy nagy gállya szállott a' tenger szélére,
 A' vas-matskák vannak hányva fenekére,
 De egy ember fintsen gondviselesére.

D

Nem-is

Nem-is látni senkit ott lenni lélekben,
 Hanem a' mint akad a' gallya fzemekben,
 Rakva az fok kintsel, melly áll fok ezrekbe,
 A' ki ő nékiek akad itt kezekben.
 'S a' mint esmérhetik meszfe látásokkal,
 A' part is rakva vanott fok meg-hóltakkal,
 De nem omlott vére azoknak kardokkal,
 Es más egyéb-féle hartzi szerfzámokkal.
 Noha a' mint távúl a' szemnek láttatott,
 Hartzbóllótt dolognak ez mondattathatott,
 De közelebb érvén másként találtatott,
 Mert tsak reméntelen esetből adatott.
 Sok szék, 's asztal vagyon itt, 's amott heverve,
 Azokon fok étel, 's ital el-keverve,
 Pohár-szék, és pohár ide, 's tova verve,
 Abrosz, kendő, szőnyeg mind őszve tekerve
 Némellynek a' kés-is vala még markában,
 És el nem nyelhetette falattyát torkában,
 Ugy fekütt ott, ilyen véletlen hóltában,
 Okádván-ki lelkét vigan lakásában.
 Egynéhány kupát tart, és tsészét kezében,
 Némellynek kalántól van seb a' fejében,
 Máshantsártól hólt meg, és fekszik sebében,
 On tál ütött némellyt az ülő helyében.
 Sőt öltek tengeri tsigák-is ezekben,
 Mert azok akadtak hirtelen kezekben,
 A' meg-dühödt népnek, és verték fejekben
 Egymásnak, 's így töttek véget életekben.

Azért

Azért a' tolvajok látván a' testeket,
 Es hogy meg sem fosztották volna ezeket,
 Almélkodva nézik vala eseteket,
 De őrvendeztette a' préda sziveket.
 Végre mikor lassan közelitenének
 Az hólt testek közzé, széllyel tekintének,
 Az után a' terhes gallyához menének,
 Es ottan illy nem véltt tsudát szemlélének.
 Ott közel egy szép Szűz kisedekő-sziklán ül,
 Es édes fejére tsuda melly fok bú gyúl,
 Keserve tűzétől szivetskéje hol fül: (hűl.
 Hol nagy félelmében reszket, 's mint jég el-
 Mint a' fel-keelő nap fénlík kontósében,
 Rosa szín egyvelültt gyenge fzemélyében,
 Tegez van oldalán, laurus a' fejében,
 Mint más *Diánának* fel-vontt ij kezében.
 Es nem meszfe tőle a' földön le-verve,
 Feküszik egy ifjú fok sebben heverve,
 Léven szép ortzája vérben bé-keverve,
 Kit látván szívének indúltt nagy keserve.
 Es erre fzeimeit könyvezve függeszti,
 Nagy keserűséggel bús ízívét epefszi,
 Zokogva szemlélvén karját ki-terjeszti,
 Es méltó panaszra a' nyelvét erefszi.
 Az, noha fzeimeit a' sebek mergétül,
 Fel nem emelheti, és nagy keservétül,
 De égvén a' szive még-is szerelmétül,
 Orvoságot kíván az ő kedvesétül.

D 2

Végre

Végre midőn tágúltt valami kényyából,
 Fohászzkodván ilyen szó esik szájából,
 Oh édesem, a' fors mostohaágából,
 Jaj mint menekedtél Isten jóvóltából?
 Nintsen semmi olyan melly mi szerelmünket
 Egymástól el-vonnyá, 's őszve szótt szívún-

(ket,

Sem halál, sem eset nem bír-meg bennün-

(ket:

Mert egymással tartjuk, holt, 's élő igyün-

(ket.

Erre az ifjúnak a' szűz így felele:

Nálam minden szódnak vagyon nagy hi-

(tele,

De engem sem vett-el semmi veszély szele
 Tőled, 's hogy ez így lesz, íme a' kés jele.

Mellyel hogy éltemet eddig sem fogyattam,
 Abból van: hogy mozgó testedet láthattam,
 'S jobbra fordulását sebednek várhattam,
 Halálomtól kezem ezért tartóztattam.

Igy szolván, a' körül földre botsátkozik,
 Edeséhez járúl, 's ottan firánkozik,
 Meg-élesztésére tsókkal harmatozik,
 'Sezek közt mint *Biblis* majd vízzé változik.

Azonban fegyvere oldalán tsórdüle,
 Mellyen a' tolvajok serege zendüle,
 Es annak villámán a' szivek el-hűle,
 A' nem vélt újjágon majd meg-is rémüle.

Ötet

Ötet mondgya vala némelly *Diánának*,
 A' szép vadászatnak Isten Afzszonyának;
 Es némelly *Istisnek* fő hely-tartójának,
 Némelly *Nereisnek* tengeri *Nymphának*.
 Es így meg-ijedvén a' földre esének,
 Az ő módgyok szerint könyörgést tévének,
 Azonban némellyek majd futni kezének,
 Nem állhatván a' fenyt, a' kit szemlélének.
 Ez alatt a' Kegyes kis vér-szemet vészen,
 Es magában szállván mérészebb-is léssen,
 Biztattya a' sebest, 's fok ohajtást téssen:
 Hogy erejét Isten adgya-meg egészen.
 Rá borúlván testét sűrön tsokolgattya,
 Evesültt sebeit törli, 's tisztogattya,
 A' reá száradt vért könyvével áztattya,
 Illy véletlen estét szaporán jajgattya.
 Látván tolvajok ezt, tanátsot tartának,
 Es mélyebb elmével dologhoz szóllának,
 Né Iste Afzszony ez, magok közt mondának
 Mert azok holt testet nem apolgatnának.
 Azért a' Szűz háta megé kerülének,
 Noha tsak tsellege, és halkán menének,
 De suhogásokról meg-esmértetének,
 Es a' Szűz-leánytól észre vétetének.
 Azért noha szemét reájok fordíttya,
 De meg nem ijedvén magát bátorítottya,
 Edese mellett áll, azt nem-is tágittya,
 Az halál árnyéka míg el nem borítottya.

D₃

Nem

Nem félti ő magát, ám veszélyben legyen;
 Tsak edgyetlen-edgye szabadulást végyen,
 Azért könyörgése egymást űzve mégyen
 Mennyben *Apolló*hoz: hogy véle jól tégyen.
 Végre így szól nekik: ha azok lelkeknek
 Vagytok árnyékai, a' kik életeknek
 Itt vége lön, 's illy nagy romlása testeknek,
 Ne kövessen minket veszélye ezeknek.
 Hanem ha meg maradt azok közt életünk,
 Ti se kívánnjátok: itt legyen életünk,
 Leheffen rólatok jó emlékezetünk,
 Hogy a' veszélyben-is töletek mentetünk.
 Könyörgök-is; hogy a' gonosz szerentsétől,
 'S itt reánk jöhető tolvajok kezétől,
 Vagy más ellenfégnek érkezhetésétől
 Mentsenek-meg, 's azok kegyetlenfégétől.
 A' míg veszély nem ér, innét fiesünk-el,
 E' szegény sebest-is magunkkal vigyük-el,
 A'melly minthogy vérre kérlek ne hadgyuk
 Mert ő nála nélkül magá se megyek-el. (el,
 Illy beszédet teve könyves firalmában,
 De nints a' tolvajnak tulajdonfágában,
 Hogy valakit szánna meg-esett vóltában,
 Minden esze kedve lévén a' prédában.
 Hanem némellyeket a' szűznél hagyának,
 A' többi a' gallya-felé indulának,
 Az hol mivel hogy fok kintset találának,
 Azokkal nagy bővön meg-is rakodának.
 Nem

Nem fok bõtsi vala ottan a' posztónak,
 Hanem az ezüstből, 's selyemből állónak,
 Gyöngyből, drága kőből, 's aranyból való-
 Indiából hozott más fok drága jónak. (nak,
 Es a' miket singgel szoktak mérfékelni,
 Annak dárda számra kellett itt el-kelni,
 A' kinek az árrát bõts szokta nevelni,
 Tsak intézet szerént kezdték el-emelni.
 De a' míg ezekkel egymással osztoznak,
 Es a' mellett időt töltnék, 's mulatoznak;
 A' szűz kié legyen azon tanátskoznak,
 Azonban nem remélt dolgok találkoznak.
 Mert nem igen meszsze a' partnak mentében,
 Nagy port sájdítanak az égre vertében,
 Abban sereg tolvajt feléjek jótében,
 Kiket látván ki-ki futni kezd féltében. (nak,
 Mert látták hogy feles, 's vélek nem bírhat-
 Hullattyák a' prédát, futnak mint futhatnak
 A' szép leányzóval hogy nem osztozhatnak,
 Bánnyák ugyan: de ott azzal sem mulatnak
 A' mint fel-kötözték vala prédájokat,
 Ott kellett hadni minden nyalábokat,
 A' szűzet, és ifjat: illy nemes rabokat,
 Es újabb harátsra botsáták azokat.
 A' tolvajok azért hogy oda érének,
 Szabados a' gallya szállást nem kérének,
 A' prédának esvén eleget nyerének,
 Es ott kire-kire fok kintset mérének.

Tsudálva nézik a' testek sűrűségét,
 Nem tudván azoknak miképen letségét,
 Annyival-is inkább a' füznek szépségét,
 Öltözete rendit, 's annak ékecségét.
 A' ki az ifjúra firánkozva borúlt, (morúlt?
 Mondgya: ki vélte hogy legyen illy nyo-
 Ennyi szélveszekkel vig napja háborúlt?
 'S kedvesével együtt illy veszélyre szorúlt?
 A' tolvajok állnak végre ellenében,
 Kinek-kinek bátran néz ő-is szemében,
 Láttya hogy fekete ki-ki személyében,
 Minthogy a' sötő nap égette testében.
 Nem gondol azoknak fok latorfágával,
 Sok kintsnek, markának fel-prédálásával,
 Magoknak keserves, 's kemény rabságával,
 Mintha volna az, tsak álmodozásával.
 Azhola' sebest-is végre meg-sajdíták,
 Es látván: fő rendnek lennie alíták,
 Hogy ő-is készüllyön vélek, meg-fzólíták,
 Es azzal keservét megint meg-újíták.
 A' gazdag prédával azért meg-indúlnak,
 Haza-felé menvén, úttyokban dúdolnak;
 A' füz, és az ifjú pediglen búfúlnak,
 Szivekben fok jajok, meg jajok ujúlnak.
 A' Hadnagy azonban a' leányhoz nyúla,
 A' kin-is (noha az hamar el-fordúla
 Akkor tőle) nem kis keserve indúla,
 De sebes kedvesen leg-inkább búfúla.

Mert

Mert majd lehetetlen ennek útra menni;
 Nála nélkül pedig nem akar el-lenni,
 Mutattya-is késit: hogy készb véget tenni
 Eltében, mint tőle el-fszakadást venni.
 Jollehet a' Hadnagy nem érti ezeket,
 Minthogy amazoknak nem tudgya nyelve-
 De a' mint láthattya szóból a' jeleket, (ket,
 Altal-érti végre igyekezeteket.
 Hogy a' Rab-legényt-is el-vigye magával,
 Kire ajánlya-is magát szép szavával:
 Mert gondollya léfzē másként-is hasznával,
 Fogván szabadúlni az gazdag fantzával.
 Azonban le-fzálla a' lova hátáról,
 Leányt fel ülteti, és a' több marháról
 Vifel oltán gondot 's a' gazdag prédáról,
 Kiket rendben vévén, utánna ugy járól.
 A' sebes legényt-is teszik ló hátára,
 Hogy a' füznek legyen vigasztalására,
 Kinek a' Hadnagy jár kedv találására,
 Hogy könnyebben hajtsa ő kívánságára.
 Az Istennek dolga tsuda, feneketlen,
 Irgalmas jóvólta nagy, és véghetetlen,
 Jól lehet nem hadgya a' büntbűntetetlen,
 De ki benne bizik véle van szűnetlen.
 Imé a' kegyetlen tolvaj kő szive-is
 Meg-lágyúl, 's kegyessé lesz fenefége-is,
 Vigyáz a' sebesre a' maga szeme-is,
 Jól vigyék: ne legyen kissebb férelme-is.

D,

Midőn

'S midőn jól el-mentek vólt már a' gallyától,
 A' réh-helynél lévő tengernek partyától,
 Más ósvényre térvén az Ország úttjától,
 Egy fertőhöz jutnak ennek járásától.
 Mellynek az erdő közt fok a' kerületi,
 Vizekkel, nádakkal nagy a' kerteleti,
 A' Nilusból vagy on vize eredeti,
 Szigetben latroknak háza épületi.
 A' fertő közepe mély vala felette,
 Ki-ki ő kunyhóját külön építette,
 Koborlott prédáját ezekben ejtette,
 Hallal élt, italát a' vizéből vette.
 Illy hely vólt a' hová a' bal sors, ezeket
 Jádztatva vetette vala szegényeket,
 Eftve vólt a' mikor el-érték helyeket,
 Tsolnakon vitték-bé oda mindeneket.
 Tsudállják lakosok a' nagy nyereséget,
 Ezüstöt, aranyat, 's egyéb fok szépséget,
 De inkább a' szűzben a' nagy ékeséget,
 Vélük, hogy templóból hozták e' szentséget.
 Hadnagy mind házához hordattya ezeket,
 Kunyhójokban küldi vízfza vitézeket,
 Hadgya, most nyugodni tegyék a' testeket,
 Reggel meg-osztállya a' nyereségeket.
 Keveset marasztá vatsorán magával,
 Egy Górginásnak hadgya mord szavával,
 A' két rabot tartsa ma jó vatsorával,
 Közre mennek holnap ok-is a' prédával.

Azon-

Azonban szükségek semmiből ne legyen,
 A' sebes legénynek sebére irt tégyen,
 Hogy holdára kelvén a' vér szemet végyen,
 Mert úgy a' harátson jobb áron el-mégyen.
 Egy külön kamara lón azért szállások,
 Etelből nékiek alkalmas tartások,
 Szerentsétlenség közt sovány tréfálások,
 Buskodó gondoktól roszszas aluvások.
 De sebek az ifjat el-nyomák végtére,
 Nagy erőtlenséget hozának testére,
 Tépelődő álmok jutának szemére, (re.
 Tsak az egy szűz vigyáz azok közt szegény-
 Látván egykor, hogy tsak maga vólna fel már,
 Nagyot sohajt, 's mődgya, óh Istenek melly
 (kár
 Hogy ennyi veszély ér, és sért mint hegyes
 (ár,
 Mint ezt értem, inkább meg-hóltam vol-
 (na bár.
 Oh *Apolló*! kérlek nálad kedvetlenség
 Ne legyen panaszom, a' melly kételenség:
 Mert a' mint a' veszély forgat szertelenség,
 Es hogy abban nem szánz, könyörületlen-
 (ség.
 Ezt (mondhatom) tőled meg né érdemlettem:
 Fáj a' szivem rajta: hogy így el-vettettem,
 Ennyi veszedelmek tárgyának tétettem,
 Es a' szerentsének illyen tsúfja lettem.
 Nem

Nem elégé vallyon: hogy lakó földünket
 El-hagytuk, és azzal édes nemzetünket,
 Illy keferűségre juttattuk fejünket,
 Tengerben vesztettük sok keresiményünket,
 Es viseltük annak gyakor veszedelmét,
 A' habzós szeleknek ifzonyú félelmét,
 A' tolvajok között szivünk ijedelmét,
 Es édes társomnak sebei sérelmét.
 Ugy látom, ezeket semminek tartottad,
 Meg nem elégedvén: lásd mire juttattad,
 Laktunkat tolvajok barlangjában attad,
 Ezzel nyavalyánkat meg-szaporítottad.
 De a' ki ezeknél nagyobb tisztességünk
 Gyalázatos lészen, 's el-vész szűzességünk,
 Erre pedig nintsen minékünk vétségünk,
 Súlyosb a' halálnál e' börtstelenységünk.
 Nints már olyan veszély melly nem keferített,
 A' szerentsétlenség belé nem meritett,
 Sok tsapása után erre kényszerített,
 Es illy mérges pohárt nékem egyelített.
 De hidd-el *Apollo*, hogy senki engemet (met,
 Nem motskol, meg-örzöm úgy betsülete.
 Hogy a' mint szeretem *Theogenes*emet,
 Ugy tsak néki tartom én szűzességemet.
 Inkább ez órában fojtom-meg torkomat,
 Es így-is meg-örzöm szűz leányfágomat:
 Hogy fē más motskollya én tisztaságomat:
Diánára bizván boszszú-állásomat.

Örök-

Örökké maradgyon-fel emlekezeti:
 Hogy a' tisztaságért életét meg-veti
Chariclia, 's társát igazán szereti,
 Es világon másnak nints nála kelleti.
 Ezt mondván övével magát fojtogattya,
 Almos *Theogenes* ezt alig hallhattya,
 Fel-ugrik, tréfának szintén nem tarthattya,
 Feddi *Charicliát*, és így szóllongattya.
 Szunnyadásom közt-is értem kefervedet,
 Fély Istentől, el ne hadgyad betegedet,
 Végy jó reménseget, erősítsd hitedet,
 Tartsd-meg hozzám való kötelesegedet.
 Van ugyan nagy oka keferűlegednek,
 Es a' miatt méltó sebe-is szivednek:
 De könyörögni kell azért Istenednek;
 Nem mérgével élni boszszús beszédednek.
 Mert azzal nem hozzuk helyére dolgunkat,
 Ha boszszúllás-képē mutattyuk magunkat,
 Tudgyák ok-is a' mi nagy gyarlóságunkat,
 Meg-fzánnak, ha láttják állandóságunkat.
 E' tsalárd világnak ilyen állapotattya:
 A' jókat mindenkor fujtya, 's fanyargattya,
 Szerelem-is mézét fáradva nyalattya:
 Mert tunyának, restnek javát nem adhattya
 Tudod a' földön-is a' kik hatalmasok,
 Azokat kérni kell: mert méltóságosok,
 Ki őket boszszantya, arra haragosok,
 Mennyivel hát inkább, kik égben lakosok.
 Azért

Azért most vedd-elé te okosságodat,
 Ne esél kétségben: de imádságodat
 Ujtsd *Apolló*hoz, meg-szánnya dolgodat,
 Nem nézven előbbi zúgolódásodat.
 Efféle szép szóval a' szűzet biztattya,
 Az-is azt kedvesen érti, és hallgattya,
 Melléje közelit, 's gyengén apolgattya,
 Es kedves beszédét illy formán folytattya.
 Oh egyetlen-egyem, lelke életemnek, (nek
 Mint vagy? Leve oka meg-búsított szivem-
 A' te bágyadságod, és nagy keservemnek,
 'S végre halálomra fel-emeltt kezemnek.
 Mivelhogy fetrengesz fájdalmas sebekben,
 Nem véltem, meg-állyon életed ezekben.
 Azért merültem vólt ilyen keservekben,
 Kérlek mond-meg: vagyé most immár kőn-
 (nyebben.
 Mert inkább kívánnám ezt, mint életemet:
 Felel *Theogenes*: az estve sebemet
 Bé-kötven az inas: érzem könnyebbte-
 (met,
 'S biztat meg-is gyógyít már hamar enge-
 (met,
 Mert a' Tolvajok-is ő sebes tagokat
 Ezzel orvosollják, 's gyógyíttják azokat.
 Várok azért én-is tovább jobb napokat:
 Mert érzem könyhulni már a' fájdalmakat.

Ezen

Ezen azért nem kell így tórnod magadat,
 Kérlek mérsékellyed bús állapotodat:
 Meg-segít az Isten, arra hadd magadat:
 Viseli mind nékem, mind néked gondodat.
 Illy szók és jaj között otsódek végtére
 A Görög ifjú-is, 's illy szót vön nyelvére:
 Tsudáalom: kétségben mért estek ennyire;
 Ambár Tolvajoknak juttatok kezére.
 Mert im engemet-is bűnért az Istenek
 Azoknak kezében véletlen vettek:
 De reménlem, a' mint erre rendeltenek,
 Ugy idővel innét megént meg-mentenek.
 Azonban mivelhogy én-is görög vagyok,
 Nemzetemhez pedig indulatim nagyok,
 Veletek (jók lévén hozzám a' Hadnagyok)
 A' mi jót tehetek, semmit el nem hagyok.
 Ezen *Theogenes* kezd jobb kedvet venni,
 'S mond akarom: hogy itt tanáltalak lenni:
 Kérlek ne neheztelly több szóra-is menni,
 Es honnét való légy, arról vallást tenni.
 Felel. Igy értsétek az én nemzetemet.
 A' híres *Athenás* nevelt-fel engemet,
 Ottan fő rendekhez tartom vérfégemet,
 Szüléim *Cnemon*nak mondották nevemet.
 Azért innét vágyon nékem eredésem:
 De miképen leve onnét el-jövéssem,
 Sok veszélyek által ide kerüléssem,
 Igen hosszú volna arról beszéllésem.

Felel

Felel *Theogenes*. Nem kell félben hadni,
 Elég idő fog még ettől el-maradni,
 Mellyet az álomnak lehet tovább adni,
 Kérlek-is, ne sajnáld szómat meg-fogadni.
 Talám könnyebbége lészen búsfejüknek,
 Ha társát lelhettyük itt is esetünknek,
 Es múlik-is addig keserve szívünknek,
 A' mig szódt tart: azért adjhelyt kérésünknek
 Monda *Cnemon*: Hallván ti kívánságtokat
 Tészem kedveteket: noha bánatokat
 Indítok magamban, 's új busulásokat,
 De hadd járjon: im el-kezdem a' dolgokat.
Aristippus vala nékem édes Apám,
Florida pediglen én szerelmes Anyám,
 El-hala idején, a' ki vala Bátyám,
 Egyedül maradván, fok veszély jött reám.
 A' városban Atyám vala nevezetes,
 Pólgár társai közt hires, 's tekintetes,
 Es mindenek előtt bótsós, 's kellemetes,
 En édes Anyámhoz igen szerelmes.
 De a' nem fokára el-hagya bennünket,
 Adván halálával keferűségünket,
 De Atyám baráti fel-vévén igyünket,
 Mondák: nem szánnyae fok gyűjteményün-
 Mert egyedül tsak én lévén a' magzattya, (ket,
 Ha éltem fonalát *Parca* el-vágattya,
 Mindenét idegen kezekre juttattya,
 Es egész nemzetét azzal el-fogyattya.

Efféle

Efféle szép szókkal szegényt el-tsábíták,
 Egy gazdag aszfzonnyal öfzve házasták,
Demeneta vólt ez: A' mellyel fordíták
 Búra életemet, és fel-háboríták.
 Hogy házunkhoz jöve mindent kezéhez vén,
 Szegény Atyám körül nagy hizelkedéstén,
 Es forgolódása házánál kedves lén,
 Ugyan meg-bájolta, erről azt tartom én.
 A' több Aszfzonyoknál mind tsalárdabb vala,
 Valamint akarta, bennünket ugysala,
 Színből engemet-is fokat nyala, 's fala,
 De kigyó vólt belől, ki-fítított hala.
 Igy Atyám körül-is fokat hizelkedett,
 Ölelte, tsókolta, jádászott, 's kedveskedett,
 Az-is szomorú vólt, ha ez keferedett,
 Vigadván vigadott: de tsak színeskedett.
 Végre el-hiteti azt tellyesfégesen,
 Mondgya: távozása esik keservesen,
 Ha meg-jó, fogadgya, 's kőszönti kedvesen,
 Hol járt, 's miért késétt, kérdezi könyvesen.
 Kéri tovább tőle meszfizére ne menne:
 Mert távozáival néki nagy bút tenne.
 Eskűszik, ha tudná, kívánva mit enne,
 Azt a' testéből-is ki-szelni kész lenne.
 El-ámúla Atyám, az illy mondásokkal,
 Nem gondolván amaz köz tanításokkal:
 Ne hinnénk azoknak, kik álnok módokkal,
 Tsallyák a' férjeket, 's gonofz tanácsokkal.

E

E' mel-

E' mellett keresi nékem-is kedvemet;
 Betsül, 's meg-is tsókol gyakorta engemet,
 Mondgya: hogy ugy szeret, 's kívánnya él-
 (temet,

Mint az édes Anyám, és előmentemet.
 Atyámat ezekkel épen el-hitervén,
 Es a' mint akarta, azt ugy-is vezetvén,
 Hozzám-is nagy kedvét, szerelmét tetetvén,
 Véltém jómra van ez, itt mást sem vélhet-
 (vén.

Sőt örvendezni-is ezeken kezdettem:
 De végtére midőn bő tsókjait vettem,
 Buja tekintetit, 's beszédét értettem,
 Hol járjon elméje, könnyen esmérhettem.
 Futom vala azért mindgyárt társaságát,
 'S kerültem mindenben mérges nyájaisá-
 (gát.

Nem hozom itt elé buja kívánságát,
 Mert most-is szégyenlem annak otsmány-
 (ságát.

Végre midőn egykor nagy áldozattyában
 Minervának fok nép volna templomában,
 En-is az ifjoknak választott számában,
 Elő-állok ahoz készített ruhában.

Tiszta fejr köntöft magamon viseltem,
 Laurus koszoróval fejemet tiszteltem,
 Pálma vólt kezemben, versét éneklettem.
 Dianának tiszta éltemet szenteltem.

Onnét

Onnét haza jövén mikor lát engemet,
 Nem birhattya magát, meg-kapja kezemet,
 Tsokolni kezd, 's voñya magához testemet,
 'S mondgya: ugy szeretlek, mint saját lelke-
 (met.

Gondollyátok immár akkor én mit véltem,
 Ki édes Atyámat betsültem, és féltem,
 Fogadásom szerint tisztán, szűzen éltem,
 A' mikor ezeket irtózva szemléltem.
 Ottan pedig ilyen szokással éltenek,
 Hogy némelly nap estin egy helybéggyül-
 (tenek

A' gazdák, 's onnét a' templombā mentenek
 Es ott egész éjjel könyörgést tőrttenek.
 Azért az Atyám-is oda el-sétála,
 Es a' mint szokás vólt akkor ott-is hála;
 Anyám pedig othon hallyad mit tsinála,
 A' mig a' könyörgés a' templomban álla.
 Tsak alig várhatta, hogy estve leheffen,
 Es ki-ki fekűvő helyére meheffen,
 Hogy fel-tótt dolgában ő módot lelheffen,
 'S fortéllýával engem magához vehessen.
 Azért mikor vólnék már fekvő ág yamban,
 Rám nyittya az ajtót, és bé-jó házamban,
 A' kit észre vevén, ijedek magamban.
 Ő azonban rám dől, és borul nyakamban.

E2

Szi-

Szívének, lelkének kezd sűrön nevezni,
 Sok tsókjai között azon esédezeni: (vezni
 Hogy botsállam mellém, 's kívánniak ked-
 Az ő szerelmének, 's véle meg-edgyezni.
 Ezek közt ágyambúl gyorsan fel-ugrottam,
 A' mint rajtam tsüggött, férre taszítottam:
 Menny-el hitván asziszony szaporán mon-
 (dottam:
 Ez illetlen dolog: szidtam, 's pirongattam.
 Ne adgya az Isten, hogy Atyám ágyának
 Legyek motska, sőt esküszöm *Dianának*
 Nevére, hogy teste senki leányának
 Nem kell nékem, azért maradgyon ma-
 (gának.
 De ő vakmerőül kezd még-is remélni,
 Meg-vakult, 's bolondúlt nem tud semmit
 (félni,
 Szégyent-is nem esmér, 's mondgya: senki
 (vélni
 Nem tudgya azt, a' mint titkő kezdünk élni.
 Kezdem újjonnan-is keménnyen dorgálni,
 Es végre az ajtón ki-is taszigálni,
 Kit látván könyvezve tovább kezde állni,
 Es reménlett kedve keferűvé válni.
 Bé-méne Atyámnak ő háló házában,
 Egész éjjel kezdi forralni magában:
 Mi módot lelheszen bősízü-állásában:
 Hogy remélt kedve nem tölt kívánságában.

Fel

Fel nem kele azért addig az ágyából,
 Mig meg nem tért Atyám imádkozásából,
 Fekve látván kérdi szánakozásából:
 Illyen változása lőtt mi nyavalyából?
 Nyög, és mondgya magát nagy betegnek len-
 (ni:
 Felel Atyám, ne fély eleit kell venni.
 Ez alatt nagy írást kezd mostohám tenni,
 Es nyavalyájának okát reám keni.
 Mondván. A' fiadat tsuda mint szerettem,
 De tőle fertelmes bűnre kérttettem,
 Mellyben nem engedvén, im miként veret-
 (tem,
 Jó hogy éltemet-is tőle meg-menthettem!
 De a' mi leg-nagyobb, lévén márterhembem,
 Addig küzdött velem nem engedésemben,
 Hogy a' gyenge gyermek meg-indúltt mé-
 (hembem,
 'S el-ment tőlem: hozott illy veszedelem-
 (ben.
 Es így az áruló mint nem keferített,
 Engem elevenen halni kényszerített,
 Hiredben, nevedben téged kissebbített,
 Es maradékomtól el-idegenített.
 Ezekben a' szegény Atyám el-busúla,
 Változik magában, és színe sárgúla,
 Keferreg, ortzáján könyve le-tsordúla,
 Es nagy haragjában ellenem indúla.

E 3

Nem

Nem gondolván meg azt: hogy fok álnokfága
 Van a' mostoháknak, 's tsaló ravaszfága:
 A' többi közt *Phedra* ennek bizonyfága,
 A' kinek hasonló vala bujasága.

Másként-is egy félnek nem jó törvényt tenni,
 Két fülének szűkség a' Birónak lenni,
 Láttatik tisztétül itt Atyám el-menni,
 Ő-is tanács lévén, és azért szót venni.

Mert engem meg nem hall, de keres mérgefen,
 Az háló házamban jöven egyenesen,
 Az hol nyugszom vala akkoron tsendesen,
 Rámrohã, 's kezd szidni nagy rövidfegesen.

Fogat szolgálival lármás kiáltással,
 Dühösködik rajtam fok féle tsapással,
 Ugyan lehell belé: végre könyhúllással
 Ezt mondom ő néki panaszos szólással.

Mindenkor szokás volt jó Atyám közöttünk.
 Ha ki vádoltatott vétekkal előttünk,
 Maga mentségére annak napot töttünk,
 meddig várakozva mind két részről löttünk.

De Te én ellenem (bizony nem ditsérem)
 Más törvényt kezdettél, 's vétkem nem es-
 (mérem,

Még-is útsz, versz, kénzafz: láddé mint
 (foly vérem:

Ezt miért tselekszed, okát-is add kérem.

Mon-

Monda. Refz bestia, tsakegy nem tudommal
 Akarod fedezni dolgodat haszonnal,
 Harád hadnám, el-is eskünnéd azonnal,
 De el nem mégy véle, el-hihedd bizannyal.

Mostohámhoz menni az után fietett:
 Meg-beszéli néki engem mint büntetett,
 Mint szidott, mint rongált, mint vert, mint
 Esvelé minémű fogadást tétetett. (veretett,

Hogy többé hozzája már soha nem nyúlok,
 Sőt az hol látom-is onnét el-fordúlok;
 En pedig a' nem várt szégyenen busúlok,
 Fáj-is meg-vert testem, és azon jaidúlok.

De ez sem volt elég az ő nagy mérgének,
 Hanem mást-is forral titkában szívének,
 A' kit gondolati ám fel-is lelének,
 Engemet éltemtől miként menthetének.

Szolgálója *Thisbe* volt *Damenetának*,
 Ki gondgyát viselte az háza tájának,
 Hires vala képe szép ábrázattyának,
 's bõltseffége hártfán musikálásának.

Ezt ő el-tsábítván fok ígéretekkal,
 Magához oktatta nagy mesterfegyekkel,
 Miképen engemet hitetne ezekkel,
 Es rontana végre nem várt veszélyekkel.

Őrömeit leány-is ezt meg-tselekette,
 Afzszonyának magát hitetni engette,
 Utánnam farkalván kedvét jelentette,
 Szívemet fok gyújtó szókkal gerjesztette.

E4

Tsu-

Tsudáлом honnét jött, és ezt ki szerezte,
 Egy kevesfé félek: mert igen ijeszte,
 A' mostohám dolga: de *Cupido* vészte,
 Mert töriben ejtven tovább nem ereszte.
 Hanem a' leánnyal kezdék esmérkedni,
 Magános beszédben sokszor ereszkedni,
 Már ugy mint az előtt nő szemérmeskedni,
 Es kívánságának végtére engedni.
 De minthogy gyakran kezd hozzám jöni, 's
 (menni,

Intem vigyázással kell az aránt lenni,
 Mert ha a' mostohám észre kezdi venni,
 Olyan ér, a' kirül nehéz léssen tenni.
 Felel erre: attól semmit sem tarthatok,
 Rab leány vagyok én, szabadon járhatok
 Uram hozzád, és ott bizvált mulathatok,
 Estve ha le-fekszem ott-is virradhatok.
 Sőt az Afzszony erről szolani sem merne,
 Minthogy ő-is gyakran más mellett he-
 (verne,

A' nyelveskedéssel gyalázatot nyerne,
 Búzbén elébb magát, mint minket keverne.
 Nem kell azért ettúl szép szerelmem félnünk,
 A' mig kedvünk tartya lehet itt beszélnünk,
 Kezdet szerelmünkkel bátorságba élnünk,
 A' mennyieiktől minden jót remélnünk.

Mon-

Mondom: nem hiszéezt, minthogy lehetetlen,
 Hogy mostohám volna olyan istenetlen.
 Felel: Látom hozzám vagy Te hihetetlen,
 Noha már nem vólnál velem esméretlen.
 Meg-mutatom holnap: hogy merő igazság,
 A' kiket beszéllek, és igaz valóság,
 Szemeddel látandó dolog lesz bizonyfág,
 Hogy a' mostohádnak dolga nő jámborifág.
 Mit mondhatok. Hittem ilyen beszédének,
 Es hozzám mutatott álnok szerelmének,
 Eskűszöm. Hogy Atyám betstelenfégének
 Boszszúlója lések, 's mostohám vétkének.
 Más éjtszaka azért engem fel-ébrezte,
 Mondván. Most végy szivet, imé bé-ereszte
 Egy latrot az Afzszony, 's magához rekeszte
 Ha te emberkedel, lehet ott el-veszte.
 Ezt hallván fel-ugram, és kardot ragadék,
Tysbenek kezében égő lámpást adék,
 Az Atyám ajtaján lévén egy hasadék,
 Azon bé-tekintvén világra akadék.
 Es látom: hogy ketten fekszenek egymással
 Az ágyon; kin valék mérges fel-forrással,
 Fel-töröm az ajtót, és kard ki-rántással,
 Rohanok az ágyra nagy szitkozódással.
 Látván ezt az Atyám, le-ugrik ágyáról,
 Könyörög ne bántsam: esmérven szaváról,
 Irtódom magamban tettem mi vóltáról,
 Es öreg Atyámnak háborításáról.

Es

Alig

Alig állok vala lábamon féltemben ;
 Változott minden ér háborúltt testemben,
 Mint hideg márvány-kő olly vólt a szívében
 El-ejtem a fegyvert, melly vala kezemben.
 A' kit a' mostohám siette fel-venni ,
 Rejtek kamarában meg-tartásra tenni,
 Látván engem Atyám fegyver nélkül lenni,
 Meg-kap, és kezd velé küszködésre menni.
 Azonban mostohám nagy/jajját indíttka ,
 Atyám-is haragját ellenem ujíttya ,
 Végtére szolgálait mind őszve szolíttya,
 Es hogy meg-fogjanak ellenem nódíttya.
 Meg-is fognak : Anyám fent vízi dolgomat,
 Mond Atyámnak : Imé látod gyilkosomat :
 Ki nem régen veszté kedves magzatomat,
 'S most csak né téged-is szerelmes Uramat.
 Alig várak azért : hogy reggel virradgyon ,
 Es törvényre Atyám engemet ki-adgyon
 Ki-is ada, és hogy dolgom ne haladgyon
 Súrgetteti: hanem vége most szakadgyon.
 Mondván. Urak törvényt várok gyermekére,
 Ki nagy kissebbséget hozott vénségemre,
 Ejtszaka reá ment én feleségemre ,
 'S magamat-is majd ől, véle jó-tétemre.
 Isten őlalmazott tőle, hogy nem holtam :
 A' mikor rám ütött, mély álomban vóltam,
 Környűl vótt vólt immár mikor fel-otsoltá,
 De végre meg-szána, hogy nékie szóltam.

Az

Az után élete vala hatalmomban :
 Mert ott ugy á tettén meg-fogtá házamban,
 De nem bántám, hanem méltó panaszóban
 Ide hoztam, bizván én igazságomban.
 Nagyobb bizonyfágúl im hol a' kardgya-is,
 Vallást tehet erről egynéhány szolgál-is,
 Ezt nem tagadhattya pedig ő maga-is.
 Büntetését várom mint hogy rosz példa is.
 Pityereg Anyám-is, de csak színlésképen,
 Ördög űla' szívéen, ott pedig középen,
 Elete rút poklát palástollya szépen,
 Jámborfágát hánnya, noha kurva épen.
 Kezd azonban ott egy velem feleselni ,
 Mondván. Te vagyé az, kikardot emelni
 Mertél az Atyádra, és ellene kelni :
 Majd meg-valik, azért mit tudhat sz feleselni.
 Nem tagadom mondom : hogy házban nem
 (mentem ,
 Fegyvert Atyám előtt kezemben nem vet-
 (tem :
 De csak halljátok-meg azt mint tseleked-
 (tem,
 El-híszitek ofztán, azzal bünt nem tettem.
 Ezt alig mondhatám, reám rohanának,
 Es hamar az őrzők kezében adának :
 Amazok morogva reám támadának,
 Ezek szánakozva mellettem szólának.

De

De minekelőtte törvényhez ülének,
 Mondám az átkozott moítóha szülének:
 Köszönhetem én azt az ő szerelmének,
 Es érettem égő rút buja szivének.
 Tudom nagy ok nélkül léssen én halálom,
 De nem hajtok arra, tsak fengéjét kárlom
 En ifjúágomnak, 's a' szégyent sajnálom,
 De minden dolgomat Istennek ajánlom.
 Midőn sokan hallják ezen beszédemet:
 Voxokra botsátták azonban ügyemet,
 'S a' szerint tsinálják ilyen törvényemet.
 Alá a' kö-szárlól vessenek engemet.
 Tizenhat száz vala ilyen voxon benne,
 Azok majd ezeren, kik erre nem mennek,
 Kihezképest ezen megint fel-rezzennek,
 'S mondgyák: hogy továbbra kell haladni.
 Mindazáltal megint helyekre ülének, (ennek.
 Es sok zajgás után más törvényt tévének,
 A' mellyel engemet ott, számkivetének,
 Es kedves hazámtól meszfzére küldének.
 De ezeket néktek más úttal számlálom:
 Mert imé meg-virrad, reám ért az álom,
 Szunnyadoztok ti-is pedig ugy találom,
 'S nyughátlanfágtokat eddig-is sajnálom.
 Felel *Theogenes*, meg-győzzük szemünket,
 Tsak te ne neheztelly tartani bennünket
 Edes beszédeddel, 's könyhitni terhünket,
 Mond-el azért végig, és újítsd szivünket.
 Hallyá-

Hallyátok hát monda. Hogy ki-űznek vala,
 Kétevesen mégyek, méreg el-foglala, (hala,
 Minden remény bennem majd ugyan meg-
 Mondom. Alnok *Thisbe* melly rútúl meg-
 Űlők a' tengeren azért egy hajóban, (tsala,
 Nehéz, hogy kelletik mennem bújdosóban,
 Jut eszembé, othon voltam mennyi jobban,
 A' mellyen indulnak szemeim firoban.
Agemornak jutok onnét városához,
 Ott egy rokonomnak vezetnek házához,
 A' ki kedvesen-is fogad ő magához,
 De végtére pénzért űtet asztalához.
 Ott azért meg-űnom hamar lakásomat,
 Ohajtom házamhoz vízfőz jutásomat,
 Azonbá, hogy még-is könyhítsé gondomat
 A' tenger partyához juttatom magamat.
 A' hol midőn búson fel, 's alá sétálok,
 A' nagy *Apolló*hoz könyörgést formálok:
 Végre hol le-űlők, hol pedig fel-állók,
 Imé egy jövevény hajóra találók.
 A' mellyből egy ifjú ki-fzőkik sebessen,
 'S a' hol állók oda fiet egyenesen,
 Rám borúlván tsókol, 's apolgat kedvesen,
 Nem veszé eszemben mindgyárt ki leheszen.
 Jobban meg-tekintvén, meg-esmérem végre:
Charim az én társam: fel-nézek az égre,
 Es *Apollót* áldom 's hívom segítségre:
 Juttasson többször-is illy szerentseségre.
 Mert

Mert ugyan-is vala a' nagy örömömre:
 Hogy találtam ezen kedves emberemre,
 A' kivéle első szemben lételemre,
 Illyen dolgot ada mindgyárt értelmemre.
 Mondván nagy torokkal: *Cnemon* édes táróm,
 El-veszett mostohád: vólt nagy vágyódáső:
 Mint lehesen hamar tudodra adásom:
 De most im magaddal adatik szólásom.
 Felelek *Charinnak*. Istenek tégedet
 Aldgyanak, és tartásák-meg egészfégedet,
 Hofszabbítsák *Párcák* kedves életedet
 E'hirért, és vigyék az édig nevedet (nokkal?)
 De mond-meg mint veszett: nemde nagy ki-
 Mert arra érdemes vala sok okokkal, (kal,
 Mond *Charim*: noha vólt sok tsalárdságok-
 De nem használhata magának azokkal.
 Isten nem botsátta elő ugy dolgában,
 A' mint el-rendelte vala ő magában:
 Addig mesterkedett mások romlásában:
 Hogy ő maga veszett azoknak árkában.
 Mert midőn hazádból te számkivettettél:
 Ment Atyád a' kertben (kit te építettél)
 Lakójúl, és hogy te sohol nem lelettél,
 Mostohádtól (tsuda) mint kesereggettél.
 Futos ide's tova nyúgtát nem kaphattya,
 Tőle el-mentedet lármásan jajgattya:
 Hogy ő annak oka, 's háját-is szaggattya:
 De a' meg-lőtt dolgot meg nē fordithattya.
 Nem

Nem hogy szünne tűze bolond szerelmének:
 Sőt gerjed, és mind több több ként hoz fzi-
 Gyakrā nevez téged ő édes lelkének, (vének
 'S így szól özönében könyvező szemének.
 Ah hová lőttél-el én gyönyörűségem:
 Meg-vallom: hogy vala az én mesterlégem
 A' te veszedelmed, de azon vétségem
 Meg-bántam, és azért nagy keferűségem.
 Térj-meg, és hogy Isten áldgya életedet:
 Ne mutassad hozzám idegenlégedet:
 Lányítsa sok kénom kövé vált szivedet:
 Térj-meg, hadd láthassā kedves személye-
 Sok aszfszony baráti rajta szánakoznak, (det.
 Nyavalyája felől sűrőn tudakoznak,
 Es abban kiegy, ki más dolgot okoznak,
 'S az ellen orvosló szereket-is hoznak.
 A' látogatókkal ugyan szoros háza: (mázza,
 Nem tudván, hogy bántya szerelem hagy-
 Es szívében mérge ennek ugy be-áza:
 Hogy attólelméje majd meg-is ádáza.
 De más okát vélik rút nyavalyájának.
 Azonban egyebek midőn el-ofzlának,
 Es a' *Tysbével* tsak ketten maradának,
 Illyen rendit kezdé mérges panaszának.
 Oh *Thisbe*! im a' bűk engem el-fogyatnak;
 Te vagy pedig oka e' rút változásnak:
 Hirtelen engedtel a' parantsok tnak,
 Melly vólt tsak hevéből a' gyors indulatnak
 Nem

Nem tudtálé várni vallyon egy keveset?

Mig enyhódtem volna: mert így ez az eset

Távol volna, 's a' hol szerentsét keresett,

Nem volna bús fejem ott ilyen meg-esett.

Mivel azt sem tudom melly felé távozott

Az, a' kiért szivem annyira lángozott,

Engem pedig erre a' te tetted hozott.

Azért mit mivelsz már velem oh átkozott.

E' beszéd *Tysbenek* nem kis gondgyát adta,

Noha ebben vétkét erőssen tagadta,

Mivel a' mit mivelt, azt afiszonya hadta:

Mindazáltal hogy meg-segéti fogadta.

De a' felel: Nintsen annak orvossága,

Vízfsza nem hozhatván senki okossága;

Kivüle nem lehet pedig vigassága,

Ő lévén egyedül az ő bódogsága.

Mond azért. Ha *Tysbe* meg-maradásomat

Kévánod: ne kéffél, leld orvosságomat,

Mert bizony méreggel végzem világomat,

Nem állhatván tovább epefűző lángomat.

Felel erre *Thisbe*: Ne hadgyad magadat,

Vegyed bátorságos vigasztalásodat,

Bízom találhatom jó orvosságodat, (dat.)

Tsak adgy szabadságot: hogy fűsá dolgo-

Van nagy barátságban *Cnemon Arsinával*,

Magához szoktatván azt hárfalásával,

Vigan tartya gyakran musikálásával,

'S hálattya-is olykor (el-hihedd) magával.

Mert

Mert jóllehet innét számkivettetett már,

De itt lappang most is, 'stítkon ő hozzájár:

Mindazonáltal tsak némelly társokat vár,

El-mégyen azokkal, hogy itt ne érje kár.

A' pedig engem-is tudod hogy szeretett,

Es nála mostan-is nem vagyok meg-vetett:

El-jő tudom hozzám, ha léfzen kéretett,

A' kit azelőtt-is gyakran el-követett.

Hogy én hállok véle, őtet el-hitetem,

Es a' mikor immár ágyamhoz vehetem,

A' sötétben könnyen meg-tselekedhetem:

Hogy te személyedet ott meg-tserélhetem;

Ugy hogy én helyettem véle te fekhesél,

Kedved töltésével ott gyönyörködhesél,

De hallgass, hogy szódról meg ne esmértes:

Es azzal tzelodtúl megént el ne essél. (fel,

Hallya ezt örömeit, 's enged beszédének,

Nevelvén reményét az által szivének,

Napot-is ad hamar az aránt *Tysbenek*,

A' mellyen szándéki végben mehetnének.

Tysbé azért más napmene *Arsinához*,

Kéri éjtszakára botsálla házához,

Légyen ottan helye kis mulatásához,

A' mellyre *Termundust* hívta ő magához.

Mondgya az. Kész abban néki kedvet tenni.

Valamikor azért oda tanál menni,

El-mehet, és szabad mind addig ott lenni,

Valamig nem akar onnét butsút venni.

F

Meg-

Meg-köszöni *Tysbe* illy szép ajánlását,
 Arra veti mindgyárt ő gondolkodását,
 Atyáddal, a' dolog már miben állását
 Mint közölye, 's erről így kezdi szólását.
 En Urafiagodnak kisebb szolgája,
 Im magamnak magam vagyok vádolója:
 Hogy édes fiadnak veszélyre hozója
 En vóltam, és tőled el-távoztatója.
 Jollehet nem illik vala tselekednem:
 De ah! nem lehetett attól menekednem,
 Afzszonyom szavának kellett engednem
 Szolgája lévén, 's erre vetemednem.
 Noha véltem így-is segétek tégedet,
 Es tehetem azzal, 's tölthetem kedvedet:
 De esett vesztenem édes gyermekedet,
 'S az által sebhétnem atyai szivedet.
 Látván: hogy afzszonyom veled nem elégszik,
 'S tőle másoknak-is oldala melegszik:
 Mert néha e', néha ama' mellé fekszik,
 Es házasság törést gyakorta tselekszik.
 Meg-mondám fiadnak: mellyen meg-búsulá,
 Es fegyveres kézzel ellene indúla:
 Azonban a' lator ajtón ki-rándúla,
 Es fiad kezétől azzal szabadúla.
 A' miatt pediglen mint veszett tudod már,
 De minthogy nem vétett, esete bizony kár;
 Afzszonyomhoz pedig latra mostan-is jár,
 Ahoz időt, 's módot szüntelenül les, 's vár.
 Hogy

Hogy pedig ezt hidgyed, és ne vedd kétségben
 Meg-mutatom még ma, tsak légy tsendes-
 (sében)
 Addig, míg az idő nem jut fetétségben:
 Meg-ládd, akkor miként vífzem én azt vég-
 (ben).
 Monda Atyád erre. Ha meg-tselekefszed:
 Ugy mindgyárt szabaddá rab fejedet teszed,
 Az én kintsemből-is jó részedet veszed,
 Mert szánom fiamat, vedd-elé hát eszed.
 Ugy vagyon hogy gyakor izben kételkedtem:
 Mert gonoszt fiamban én éfzre nem vettem,
 Az álnok afzszonytól még-is úgy győzötté:
 Hogy veszedelmének oka magam lettem.
 Efféle szók után *Tysbé* meg-tanítá,
 Atyádat, mit tegyen és rá bátorítá,
Arfina házában lesben-is szállítá,
 Es az ott haragját magában újíttá.
Tysbe pedig a' nap el-távozásában,
Arfina házánál egy áll-kamarában
 Agyat vetvén, oda titkos járásában
 Bé-vífzi az afzszonyt, 's fekteti ágyában.
 Mondván. Hogy ott légyen míg *Cnemom* érke-
 (zik):
 Mert az el-jő mindgyárt, és le-is vetkezik:
 Bizik-is hogy véle őszve ölelkezik,
 Es szívének kívánt javához férkezik.

Tysbe pedig ottan fut a *Atyád*hoz, (hozzá)
 Mondván. Uram most látszókéltt próbád-
 Ment már latra a' te jó *Damenetád*hoz: (hozzá)
 Menny rajta, jutándasz ott kívánt prédád.
 Fel-indúl minden vér ezekkel testében,
 Dúl-fúl, és harapja ajakát mérgében,
 Fut a' kamarához, és oda értében
 Bé-mégyen az ajtón ilyen beszédében.
 Istenek jöjjetek most segítségemre,
 'S vísellyetek gondot az én életemre,
 Es a' ki most is jár betstelenfégemre,
 Azt latrával edgyütt adgyátok kezemre.
 Ezenközben *Tysbe* ajtót tsikoríta,
 'S mond: szalad a' lator, a' melly úgy taszíta:
 Hogy a' lábaimról földre tántoríta,
 Kit hallván az *Atyád*, valónak alíta.
 Ő pedig az ágyra rohan egyenesen,
 Kit látván az aszfzony nagyon félelmessen:
 Mert mást várt ő oda, 's ez miként leheffen
 Nem tudgya, a' mellyen sir-is keserveffen.
 Mond azonban *Atyád*. No te ag latorfág,
 Itt vagyé? vitt erre mitsoda bátorság?
 El-hagyott úgy látom régen a' jámborság,
 Es az ilyen dolog te nálad gyakorság.
 Meg-ragadgya ezzel, 'ski-vonnya ágyából,
 Rángattya tsapdossa méltó haragjából,
 Magáéban vízi végre más házából:
 Hiresül a' dolog annak lármájából.

Hogy

Hogy törvényhez adgya esküszik hitére,
 'S a' melly sententzia menénd a' fejére:
 A' szerint vífeltet gondot életére: (gére.)
 Hogy ne hozzontöbb bút, 's gondot vénfő-
 Más nap mikor vinnék a' város házához,
 A' melly kő-szál vagyon közel udvarához,
 Hol az Isteneknek szent áldozattyához
 Sok bikákat ölnek, 's adnak oltárához.
 Azon menvén által a' helyt tekéngeti,
 A' hol meredekebb, midőn azt érheti,
 Es a' szélhez közelb járását veheti,
 A' tetőről magát ott gyorsan le-veti.
 A' kővön a' teste mind el-szakadozik:
 Atyádtól dolgáról ki-ki tudakozik:
 Minden latorfága így ki-nyilatkozik:
 Te mint mehefs haza váras tanátskozik.
 De mit végezének tovább nem érhettem:
 Mivelhogy hajómmal onnét el-siettem,
 De mostohád dolga, a' mint beszéllettem
 Ugy vagyon: mert azt én bizonyosá vettem
 Ezeket szivemnek vigasztalására
 Mondván *Charim*, tőlem méne hajójára;
 En pedig mint jöttem ide utollyára,
 Annak számlálását hagyom más orára.
 A' mikor beszéli így *Cnemon* ezeket,
 Indít ő maga-is szíves keserveket,
 'S ejt *Theogeness* a' szűz-is könyveket,
 A' mig el nem nyomja az álom szemeket.

F 3

Azon-

Azonban *Thiámus* tolvajok Hadnadgya
 Fel-ferken, 's salvát akkor félben hadgya:
 Detsak hamar magát megint annak adgya,
 Es az illy álomra elméjét ragadgya.
 Hát mintha a' fűzzel *Memphis* városában
 Vólna, és tétálna *Ihs* templomában,
 'S ott fok tüzet látna lobogólángjában,
 A' nagy Isteneknek bő áldozattyában.
 Hogy pedig a' templom közepire ére,
 A' templom Istene ő hozzája tére,
 Mondván. Hogy a' leányt bizta személyére,
 Birhattya azt, de nem birhattya kedvére.
 Mert álnokúl fogja ő aztat szeretni,
 Sőt gonoszszaal kíván a' jóért fizetni,
 De el-szalad, és nem fogja el-érhetni:
 Hogy leheffen kezét úgy el-kerülhetni.
 Fel-otsódván kezde törődni magában,
 Mi jelenés legyen az álom titkában,
 Sok értelmet forral magyarázásában,
 Es mind jóra mondgya azt az ő dolgában.
 Ezekről olly hamar el sem felelkezik: (zik,
 Meg-virrad azonban, 's nap fény követke-
 Mellyel fel-kél ő-is, *Cnemon*-is érkezik,
 Mint vannak a' rabok, tőle értekeznek.
 Az után a' prédát mind elé hordattya,
 Es a' rabokat-is oda szólíttattya,
 Azzal keserveket noha újítottattya,
Cnemon mindazáltal itten-is biztattya.

Mond-

Mondván: né gaz éber ezeknek hadnadgyok,
 Hanem fő rendbéli, mert rokoni nagyok,
 A' mellybő bizonyfág én magam-is vagyok
 A' kit erre nézve könnyen el sem hagyok.
 De érték őket-is fok nyomorúságok,
 Gyakor kár, és veszély, 's szomorú fogfágok,
 Vannak másként benne fok féle jófágok,
 Fő rendhez illendő alkalmatosságok.
 Ebiztatás alatt piatzra jutának, (nak,
 A' Hadnagy magasb helyt választa magá-
 Hogy a' mit mondana jól rá hallgatnának,
 Es illyen beszéde indúla szájának.
 Tudgyátok vitézek jól természetemet:
 Köztetek nem szántam kedves életemet,
 'S ki sem vontam soha az én személyemet,
 Jó 's gonosz, veletek edgyütt ért engemet.
*Memphis*ben a' fő Papnak ő vérfégéből,
 Fő Pap vagyok én-is: de bal szerentséből,
 Őrsém meg-előzött: mellynek így létéből
 Jöttem közitekben magam jó kedvéből,
 Azólta veletek úzvén vitézséget,
 Viseltem köztetek ám bár elsőféget:
 De közre botsáttam minden nyereséget,
 Rabot, drága követ, és egyéb szépséget.
 Hanem most kívánom azt tselekedgyétek:
 Hogy a' *Charicliát* nekem engedgyétek,
 Hites-társom lészén pedig el-hidgyétek.
 A' több nyereséget bár mind el-vegyétek.

F 4

Mellyet

Mellyet meg-engednek, és vig kiáltással
 Mondgyák. Az Istenek lássák bő áldással:
 'Sadgyák a' szűznek-is ezt tolmátsolással
 Tudtára, 's kérdik lesz mi válaszf adással.
 Kit hallván fzeimeit a' földre fordította,
 Szemérmes ortzáját rósa szín borította,
 Foházkodván *Cnemont* magához szólította,
 Es ahoz beszédét illy formán indította.
 Mit kívánnyon tőlem a' Hadnagy érttettem,
 Mellyre a' bátyámnak kellene érettem
 Felelni, de minthogy arra én kérdettem,
 Azt én-is mondó-meg, a' mit itt fel-tettem.
 Mi bátyámmal edgyütt a' nagy *Asiaból*,
 Hires *Ephesum*nak gazdag Városából,
 Mind a' ketten pedig nagy rendekégyéből
 Származtunk, és azok fok gazdagfágából
 Még gyermekfégünkben Istennek adának
 A' szüleim, és Papságra áldozának,
 Engemet szentelvén a' szűz *Diánának*,
 Bátyámat pediglen *Apolló* papjának.
 Az után a' mikor már meg-felelehtünk
 Tisztútnak, mind kettő *Delosbā* küldettünk,
 A' városból fok fő rendtől kéfertettünk,
 Nehéz szüleinknek hogy meszfe vitettünk.
 Gallyákat meg-rakák minden eszközökkel,
 Temjénnel, arannyal, ezüstös kintsekkel,
 Helyünkben érkezénk végtére ezekkel,
 Más hajók-is lévén velünk fok rejtekkel.

Mikor

Mikor a' tengerre kelünk már ekképen,
 Három nap, és éjjel evezünk ott szépen,
 Az után szerentsénk el-fordúla épen,
 Forgat fok hab, 's szélvész a' tenger közében.
 Bé-setétül az ég sűrő fellegekkel,
 Ordítanak a' habok nagy zúgó szelekkel,
 Ostromlyák a' gallyát minden erejekkel,
 Vagyunk környül véve illyen veszélyekkel.
 Kormányos-is helyét el-hadgya végtére,
 Botsáttya a' gallyát a' szelek mentére,
 Jutnak hajósok-is mind eszek vesztére,
 Futkosván nem állnak a' magok helyére.
 Romol az árbutz-fa, kötél szakadozik,
 A' vitorlák hulnak, kormány hasadozik,
 A' nagy hanyatásban gallya romladozik,
 A' benne való nép jajgat, 's imádkozik.
 Hat nap, 's éjjel valánk illyen vesztességben,
 A' miglen a' mondott szörnyű setétségben
 Oda jutánk, újabb szerentsétlenségben,
 A' honnét hozátok minket ez inségben.
 Ott azért a' tenger habjai meg-álván,
 Es mi-is gallyánkából a' partra ki-szálván,
 A' nagy Isteneknek jóvóltát számlálván,
 Aldást módunk, kedves verseket formálván.
 Es egymásközt mingyárt jó lakást kezdettünk,
 Mint kik a' veszélyből már szabadok lettünk
 Hat napja tölt vala miolta nem ettünk,
 Azért olly szép partra érvén örvendettünk.

F 5

A'

A' bort mint a' vizet semmit se kiméltük,
 Minden boldogságra értünk, azt ítéltük;
 Mint gyóztuk a' veszélyt örömmel beszéltük,
 Hogy mérget iganak ingyē sem reméltük.
 Mint ki sok hartz után, nem fél, haza megyen,
 Győzven ellenfégét, bátor völgyē, s hegyen
 Azonban hol nem is vélheti, hogy legyen,
 Ott van ellenfége, hogy néki kárt tegyen.
 Így lőndolgunk nekünk: mert im a' révéfzek,
 Kiknek a' jó borban vala nem kis részek;
 Ők pedig másként is latrok, és mérészek,
 'S a' ragadományra éjjel 's nappal készek.
 Némelly tárfainkban belé kötődének,
 Es ellenek kelvén, benne meg-ölének;
 A' kit a' Polgárok midőn meg-értének,
 Azok is mindgyarást tengerre kelének.
 Es közikben menvén nagy hartzhoz fogának,
 Ki egy, ki másképen szaporán hullának,
 A' kit hol kaphattak azzal hartzolának,
 Añyira: hogy inkább ott mind el-fogyának.
 Az-az, hogy bátyámal tsak ketten maradtunk,
 A' kik ottan gyilkos kézben nem akadtunk,
 De im ugy is elég veszélyre szakadtunk,
 Es annak enyvéhez, hozzá is ragadtunk.
 De ha ugy rendelték azt a' nagy Istenek,
 A' kik birtokában állanak mindenek,
 Ezért is örökké áldottak legyenek: (nek.
 'S továb- is mint tetszik, velünk ugy tegye-
 Meny-

Meny-afzszonnyá kel most (látó) hamar lēnem
 Noha akaratom nem vólt arra mennem,
 De ha ugy kell lenni, nints mit róla tēnem,
 A' hadnagyot magam férjének kell vennem.
 Minthogy fő Pap fia uralni kész léfzek,
 Néki engedelmes szölgálatot téfzek,
 Szivemben helyette mást senkit nem vészek
 Minden gondolatim hűségére készek.
 Edes *Thiamus* om, azért beszédemet
 Már hozzád fordítom: ha szeretsz engemet,
 Könyörgök meg ne vesd első kéréfemet,
 Meg-szölgáalom Isten meg-tartván éltemet.
 Ez az: hogy elsőben egy városban mennénk,
 Hol *Apollón* ak van temploma 's ott lennénk,
 A' mig néki kellő áldozatot tennénk,
 Es töle fejűnkre mi is áldást vėnnénk.
 Az alatt le-tennėm ott én is tisztemet,
 Es fel-szabadítnám köteleffégemet:
 Mert másképen kell már szabnom életemet,
 Mivelhogy tenéked vallottam testemet.
 Bűn is vólna addig engemet illetned,
 Es kívánságodat rajtam el követned,
 Ugy vélem is ilyen szörnyű bűnt tédned,
 'S *Apolló* haragját reám gerjesztened.
 Mert valaki magát ok nélkül gerjeszti,
 'S a' miatt papfága szentségét el-veszti,
 Azt az Isten Afzszony hamar el-sillyeszti,
 De erre testemet elmém nem ereszti.

Hanem

Hanem ott le-téstem elebb papfágotat,
 Jól tudgya *Diána*, szűz tisztaságotat,
 Azért el-végezvén én imádságotat,
 Ő általa vallom tenéked magamat.
 Ez pedig *Memphis*ben leg jobban mehetne
 Végben, minthogy hazád az, 's téged illethe.
 Ott a' Fő papfág-is: azért nem kellene
 Ezt halasztani-is: minthogy így lehetne.
*Thiamus*nak e' szó nehezen eshetik,
 De a' körül álló néptől ditsértetik,
 Méltó kívánságnak minthogy itéltetik,
 Azért rá-állani néki-is kellettik.
 A' leány szeméből itt bő könyv tsordúla,
 Kit látván *Thiamus* hozzája fordúla,
 Rajta szánakozván édes szókhoz nyúla,
 A' kikkel keferve a' szűznek tágúla.
 De *Thiamus* most is ezt főzi magában,
 Mint vehette hamar ezt az ő ágyában,
 Es tölthette kedvét menyaszszonyságában,
 Mellyre ugyan lángol nagy kívánságában.
 Mindazáltal ebben meg kell magát győzni,
 Es az Isteneknek haragját előzni:
 Mert ha kedvek ellen találna fertőzni,
 Tudgya, veszedelme kezdene kettőzni.
 Azért hogy *Memphis*ben a' menyegző legyen,
 A' szűz tetszésére maga is rá megyen:
 Hogy ugy az a'nál jobbreménységet vegyen,
 'S annak idejében néki kedvet tegyen.

Inas-

Inását a' *Cnemont* szólította végtére,
 Mátkáját, bátyával gondviselésére
 Bizván, parantsollya tellyes életére,
 Vifellyen jó gondot azok szűkségére.
 Ezek így meg-lévén Tolvajok oszlának,
 Rabok-is *Cnemon*nal helyekben szállának,
 'S egymáshoz sokféle beszédet nyújtának,
 De *Theogenes*ben kénok újjúlának.
 Mellyet látván *Cnemon*, véli febtől légyen:
 Mondgya azért, hogy ő ollyáfféért mégyen
 A' kitől fájdalma könnyebbéget végyen:
 El-is fut, szavának hogy eleget tegyen.
 Es így ők mikortsak ketten maradának:
 Nem tarthatván tovább fedelét titkáinak,
 Midőn már szemei sok könyvel ázának,
 Így szól *Theogenes* a' *Charicliának*.
 Oh! Ti nagy Istenek mindenek nézői,
 A' hamis sziveknek igaz büntetői,
 Jóknak szűkségekben kész meg-segítői,
 Legyetek szivemnek meg-keferülői.
 Szánnyátok dolgomat, a' kit nem várhatott
 Szegény *Theogenes*, 's illy kárt né valhatott?
 Mert az ő Mátkája im másnak adatott:
 Ah én tölem ahoz ez miként állhatott?
 Engem el-felejtett, ki nagy igazsággal
 Vóltam, 's nem gondoltá sok háborúsággal,
 És most-is miatta kénzatom rabfággal:
 De imé mit nyertem ennyi fáradsággal.

Felele

Felele a' Leány. Ne epezd lelkemet,
 Látván másképen-is elég kesérvemet:
 Hídigyed inkább magam vesztém életemet,
 Mint másollyam hozzád lévő hűségemet.
 Egynéhány ígétském fertette füledet,
 De az olyan mélyen ne hassa szivedet,
 Ne véld: hogy álnokúl szeretlek tégedet,
 Lelkē gyanánt tartván kedves személyedet.
 Eretted vífelem tisztán életemet,
 Es szűzen tartom-meg hozzád szerelmemet
 Hogy sem mint meg-fzegjem néked tött hi-
 (temet.)

Inkább szörnyű halál kövessen engemet.
 Gondold-meg uraté, vagy latrot szeretek?
 Azt-é kit gyűlölök, vagy régen követek?
 Vagy a' ki gyilkosom, vagy kivel élhetek?
 Avagy kiért mind jót, mind gonoszt tűrhe-
 (tek?)

Hát miért nevezte (mond amaz) bátyjának,
 Felelez: hogy rólok ne gyanakodnának,
 De így sem kell vala (mond az) mátkájának
 Igérni magadat, és házas társának.
 Mellyet hallván a' szűz, tsak el nem ájula,
 Aradván szemei bő könyve tsordúla,
 Kedvese nyakára zokogva borúla,
 'S ott tsügvén, ajaka illy szókra indúla.

Ha

Ha én most ezeket nem miveltem volna,
Theogenes többet én velem nem szólna,
 Egymástól el-válván tsak kénunk újjúlna,
 Végre mind kettőnkre rút veszély szorúlna.
 De ládd el-hitettem a' szép beszédekkel
 A' Hadnagyot, 's győztem elméjét ezekkel,
 A' többit közöllyük már az Istenekkel,
 A' kik mellénk jöttek tudom erejekkel.
 Meg nem állom a' mit féltemben szólottam:
 Debé-töltöm a' mit szabadon mondtam,
 Midőn néked hittél magamat vallottam;
 Ezt pedig eddig mind titokban tartottam.
 Azért *Cnemon*-nak-is noha jó barátunk,
 Nem kell erről szólni: mert a' szóval ártunk,
 Tsak nálunk maradjó az, a' mint mi jártunk
 Meg-adgya az Isten a' mit régen vártunk.
Theogenes a' szűz ekképen biztattya:
 Jut azonban *Cnemon*, az ajtót nyitattya,
 Sűrű veritékkel tsorog artzúlattya,
 Szavát fuladozván, tsak alig mondhattya.
 Nesze a' fű, ezzel illeszed sebedet,
 Es kössed-bé mindgyárt fájdalmas testedet:
 Meg-válik ezennel, mint őrzik helyedet,
 Es magad-is miként mentheted fejedet.
 Monda *Theogenes*. Miként értsem én ezt?
 Mi dolog, 's bennünket itt vallyon mi ijeszt,
 Mond *Cnemon*: az idő most többre nē ereszt:
 Fogjfegyvert: mert imé az ellenlég el-veszt.
 A' hol

Ahol fíak, és kard ragadd azt magadra,
 Végyerőt ne vigyázz most bágyadságodra:
 Indúilly-meg sietve, és menny-el útdra:
 A' mig az ellenség nem rohan nyakadra.
 Láddé a' vitézek meg-is indúltak már:
 Minthogy az ellenség csak a' kert alatt jár,
 A' kire eddig-is ki tsaptak volna bár:
 Mert a' helyben váraft felő követi kár.
 De a' szűzet ezek közt sem felejtethi:
 Kérdi hol van: mellyre ez a' feleleti
 A' bátyának: hogy a' fodrát egyengeti
 A' kamarában, 's a' dob szót fűlelgeti.
 Ez alatt *Thiamus* maga-is érkezik,
Cnemont meg-főzölittyá, tőle értekezik;
 'S noha az ellenség már-is ellenkezik:
 De a' szép leányról még sem felelkezik.
 Mondván. Nagyobb gondom a' *Charictiára*:
 Hogy sem én magára, 's más drága marhám-
 Vigyed a' rejteknek azért ajtajára, (ra,
 Hadd abban, térj visszra annak áll úttára.
 En addig áldozom a' nagy Isteneknek,
Neptunusnak, *Marsnak*, 's több égbelieknek,
 Hogy segítségéből lehessünk ezeknek
 Győzői, a' reánk jött ellenségeknek.
 El-fut azért *Cnemont* siet a' dolgokkal,
 Viszi *Charictiát*, ki fir nagy jajokkal:
 Meg-nyittya az ajtót, melly álnokságokkal
 Vala tsináltatva, és tsalárd módokkal.

Ezt

Ezt a' *Theogenes* gondold mint nézhette?
 Tőle el-szakadta szívet mint metízhette?
 De a' kételenség ezt el-viseeltette:
 Ambár kefergett-is szívesen érette.
 A' rejtek ajtaját úgy tudták tsinálni,
 Hogy mesterfég vala aztat fel-találni,
 Szoros lyukon kellett kebelében szálni;
 Ott pedig lehetett arra, 's erre válni.
 Ugy hogy ott lok karban a' lyukak áfáltak,
 Tsuda mesterféggel föld alatt alkattak:
 A' hova tolvajok lok kintset hordattak,
 Es ott mindenektől békével hagyattak.
 Erre onnét felől szolgál világosság.
 Itt marada azért a' nagy szép aszfzonyfág;
 Vigasztallya *Cnemont*: de a' magánosság
 Szomorittya szegényt, és a' nagy gyanófág.
 Azonban a' derek hartz-is el kezdetik:
 Rá ér *Thiamus*-is, 's azt fokban követik,
 Ujjúl a' viadal, egymást térengetik:
 De még a' nyereség köz fázrnyon vitetik.
 Ez alatt *Thiamus Termutist* hivattya,
 A' melly távol lévén, a' szót nem hallhattya,
 De az ellenséget vitezül forgattya,
 Melly már a' fízgetet tűzzel háborgattya.
 Az a' nádiban kapván hamar erőt vészen,
 Gyorsan futó lángja szabad prédát téfszen,
 Mellytől a' fízget-is fel-lobban egéfszen,
 A' benne valóknak szörnyű kára leszen.

G

Mert

Mert az a' szelektől fok felé vitetik ;
 Es így ki tűztől vész, ki sebessítettik :
 Minthogy a' hartz köztök többször is kez-
 (detik:
 Hever a' fok holt test, 's rutúl perfeltetik.
 Már a' fertő-is kezd vért egyelíteni,
Thiamus az alatt álmát említeni,
 Mondgya a' gyertyákat a' tüzet jedzeni,
 Az áldozaton kell holtakat érteni.
 Es hogy birná, de nem birná a' szép leánt:
 Azért hogy meg-öllye, úgy gondolt az a'
 (ránt:
 Ne leheffen másnak a' prédájára hánt,
 A' kit ő már tartott tulajdona gyanánt.
 Félti hogy ne jussón ellenség kezében,
 E' van a' hartzon-is leg inkább eszében,
 Siet azért onnét térni rejtekében,
 Más színt tévén ilyen igyekezetiben.)
 Hadgya vitézinek bátran hartzolnának,
 Tsak azt tekénti-meg miként áldoznának,
 Hogy fogyatkozások ebben ne vólnának,
 Kiért az ístenek meg-haragudnának.
 Meg-fordúl ő mindgyárt, és közöttök léfzen,
 A' ki azonközben vitézséget téfzen,
 Tőle betsületet, és jutalmat vészzen,
 A' kit az olyanért tart-is régen készen.

Ezt

Ezt mondván *Thiamus* siet busúltában,
 Hamar a' lyukhoz ér szaporán jártában,
 Meg-nyittya az ajtót zajogván magában,
 Egyiptomi nyelven szól bé-jutásában.
 Ugy fel-háborodott, hogy nem bír eszével,
Charicliát nézi, 's kereli szemével,
 Görög szót hall végre, és arra térével,
 Egy aszfzonyra talál ki-rántott törével.
 A' pedig ki légyen jól meg nem szemléli:
 Hanem *Charichia* vólna úgy itéli,
 Meg-ragadgya, által veri tőre éli,
 Es a' belső részét rutúl el-metéli.
 El-dül mindgyárt a' tör hatván a' szívében,
 Es nagy véletlenül vég lesz életében:
Thiamus fegyverét, kit kevert véreben
 Otthadgya, 's mást vészzen a' hartzra kezébe.
 Mondgya: nem lesz gondgya már *Charicliára*,
 Melly hogy sem mint másnak az ő boszszú-
 Jutna jóvendőben valaha ágyára: (jára:
 Inkább maga akart járnai halálára.
 Ha ő nem feketett kedvére melléle,
 Ne légyen másnak-is ahoz szerentséje,
 Talám így telik-bé az álom meseje,
 Kinek titkán sokat fáradt az elméje.
 De hogy ez így esett meg-bánta végtére,
 Mondván. Nē így vág yott ő menyegzőjére
 Hogy illy veszélyt hozzon kedves életére:
 A' boszszúfág űlt volt abban a' szívére.

G2

Ostán

Oszlán *Termitissal* kezdének áldozni;
 Es az alatt néki szomorú hirt hozni:
 Hogy az ő serege kezdett szakadozni,
 Szörnyen veszni, 's ide's tova szaladozni.
 Fogván az ellenség erős ostromlással
 Ellenek a' dolgot, és nagy vér ontással:
 Némellyek közzülök kemény hartzolással;
 Apró tsónakokban lettek bé-állással.
 Indul hanyat homlok minden szaladóban:
 Ki a' fában akad, ki ugrik a' tóban:
Gnemon, 's *Theogenes* kap egy kis hajóban,
 Es van mind a' kettő fok panaszló szóban.
 Végtére *Thiamus* csak maga szorúla:
 Minthogy *Charicliát* meg-ölte, busúla:
 Hogy sem azt gyázzolja, inkább kardhoz
 Es az ellenségre ott artzal fordúla. (nyúla.
 Nem kiméli éltét, bátran viaskodik,
 Sokakat meg-ölvén diadalmaskodik,
 Ellenség vérével kardgya pirossodik,
 De végre ellene fok nép szaporodik.
 El-tökélli éltét, hogy kézen vesse,
 Es porázon rabúl senki ne vesse,
Chariclia lelkét holtában kövesse,
 Es *Acheronban*-is ő azt fel-keresse.
 De azonban fok seb gyűlvén a' testére,
 El-bádogyad azokban, és omlik térdére:
 A' nyakában szökvén le nyomják végtére,
 Es rab szíjat vetnek hamar a' kezére.

A' töb-

A' többi vizsgálja szélllyel a' tzéllákat,
 Keresi, és hordgya a' prédált marhákat:
 Követvén a' terhel költöző hangyákat,
 Tsudállják a' kintset, és a' szép ruhákat.
 'S mondgyák el-vivétek minap mindenünket:
 Hogy *Heracleánál* dúlátok bennünket,
 Es fel-prédálátok szép nyerefegűnket:
 Most okádgyátok-ki fok el vött pénzünket.
 Az egész szigetet veszélyben keverik:
 Mert valami tetfzik követni el-merik,
 Minden rejtekeket meg-bújják, 's fel-verik,
 Es így prédájokat duplán vizsgálja nyerik.
 Szükség itten tudni dolgát *Thiamusnak*,
 A' ki testvér bátyja volt *Penthesseusnak*:
 De el-vévé attól ez a' papi jusnak
 Tisztét, és ő maga lón papja *Phebusnak*.
 A' papfág pediglen a' bátyját illette,
 Es hogy azt az őttse álnokúl el-vette,
 Azzal édes bátyját nem csak meg-fértette;
 Hanem hazájából azt ki-is kergette.
 A' ki kezdett osztán élnie prédával,
 Végre fok koborlót hordozni magával,
 Nagy dolgokat tenni azok tsordájával,
 Az uton-járóknak keserves kárával.
 Nem fok idő alatt igen hiresedik,
 Nő a' szerentséje, népe felesedik,
 Fenyegeti őttsét: de az őrizkedik,
 Es kézre keríteni bátyyat mesterkedik.

G 3

Azért

Azért mindenfelé azt el-hirdetteti:

Hogy a' ki el-fogja, 's kézre kerítheti,

Annak a' jutalmát ezrekkel fizeti:

Mert így félelmétől magát meg-mentheti.

Es így innét esett: hogy noha munkával,

Es fok vitézeknek sebével, 's holtával,

Magának-is pedig vére hullásával

Elevenen fogák, a' fereg hasznával.



MÁSODIK RÉSZ.

Mídon fel-prédálván minden szegleteket,

Oltalmátul fosztván szép erősségeket,

A' láng meg-emésztvén az épületeket,

Pufztán hagyták volna már a' szigeteket.

Theogenes 's *Cnemon* hartzról el-fzaladván,

Es annak helyétől már jól el-haladván,

Meleg volt az idő, abban el-bádgyadván,

Egy bokorban bújnak, estig ott maradván.

Hogy az éj el-jőjjön várják nagy szívesen,

Hol mit hallhatnának, lesik figyelmesen,

Minthogy ott lappangva vannak félelmesen

A' mig szölgál a' nap reájok fényesen.

Addig

Addig az égés-is tsak fűstét forgattya,

A' prédáló tüzet a' szem nem láthattya,

De a' szörnyűséget akkor meg-mutattya,

A' mikor sátorát az éj fel-vonattya.

Látták hogy a' sziget minden részével ég,

Szegény *Theogenes* rémul, 's hűl mint a' jég,

Gondolja, éri ott szerelmesét-is vég,

A' kin busúltában nem tudgya mi elég.

Meg-indúlnak végre bús gondolkodással,

Követik úttynyokat vigyázó hágással,

Vannak mindenfelé nagy hallgatozással,

Hol arra, hol erre térvén sok bolygással.

Jajgat *Theogenes*, 's az haját szaggattya,

Ortáján le-tsorgó könyveit hűlattya,

Kivánnya halálát, magát fojtogattya,

Es átkos szavait ekképen folytattya.

Oh ti nagy Istenek! miért teremtettem?

Mi oka, hogy ennyi kinokra vettettem.

Jöjjön már hamarébb a' veszély érettem,

Engő rontson, és más ne veszűz helyettem.

Mert mindő reményő már meg-fogyatkozott.

Látom szerentsétlen óram, és átkozott,

Anyám gonosz napon méhében hordozott,

Minden bódogfágom ha így tsalatkozott.

Szegény *Theogenes*. No mit kell már tenned?

Örök bútsút elik szerelmedtől vened:

Meg-emésztvén a' tűz többet véle lenned

Nem adatik, még tsak torára-is menned.

G 4

El-

El veszett volt eszed: hogy hártzról távoztál,
 'S érette véreddel ottan nem áldoztál,
 El futván magadnak kiffebséget hoztál,
 'Sa' halált kerülven, több veszélyt okoztál.
 De nem halál előtt vala szaladásom,
 El hidd *Chariclia* én szerelmes társom,
 Hanem kedvedért volt életre vágyásom,
 Remelvén hogy lehet még hozzád jutásom.
 Oh hogy annak karján nem végzed éltedet,
 A' ki ő lelkének tart vala tégedet.
 Jaj melly örök kárra hagvád kedvesedet
Chariclia, a' te *Theogenes*edet.
 Oh te ditsőséges mennyei fenyetség,
 Nem vólt-e előtted bűtsben e' kegyesség?
 Egy tsomóban szedett angyali ékecség?
 Oh gonosz szerentse, oh nagy kegyetlenség!
 Ah nem lehet-e tsendes ki-múlása?
 Szerelmes társához bútsúzó szólása,
 A' minthogy mindenkor arra vólt vágyása:
 Hanem tűz által lén keserves romlása.
 A' ki el-borítván nagy sebességében,
 Tudom semmi épíleg nem maradt testében,
 Porrá, 's hamuvá lótt a' tűz közepében,
 Sőt már a' hamva-is van szélre keltében.
 Oh te irgalmatlan, 's utálatos halál!
 Ki az ártatlanon illy kegyetlen valál,
 Jó reménségemben engemet is tsalál,
 A' midőn ő néki illy ferdőt forralál.

Val-

Vallyon leszfz é azért a' ki boszfzút állyon?
 Vagy olly a' orvosság melly ebbé használlvó,
 Jaj! hogy sem tovább-is ennyi bú talállyon,
 Jobb inkább reám-is szörnű halál szálllyon.
Pluto te se kéfsél könyörgök könyveffen,
 Kéfsítse *Charon*-is hajóját. fíessen,
 Hogy a' *Lethe* vizén majd által viheffen,
 Es *Charicliá*hoz azontúl vezeffen.
 Ne isfelly szép rósám, mert majd el követem,
 A' mit kíván tőlem igaz szeretetem,
*Theogenes*edet te melléd fektetem. (letem.
 Nézd mint ölöm magam, 's mint fogy-el é-
 Ezt mondván, szabljáját mellyének fordíttya,
 De meg-kapja *Cnemon*, 's magához szoríttya
 El-veszi seggyverét, magát el-taszíttya,
 Es bolondságáról illy formán szólíttya.
 Mi lelt, és mit akarsz magaddal mivelni?
 Ha *Charicliá*ért kívánsz arra kelni,
 Erre én tenéked azt merem mondani:
 Hogy él az, 's hittel-is szómat petsételni.
 Tsudálokozom illyen hirtelenségeden,
 Avagy mondgyam inkább esztelenségeden:
 Hanem birj magaddal kérlek, 's járjeszeden:
 Ne itellyenek-meg nagy gyermekségeden.
 Felel *Theogenes Cnemon*nak ezekre,
 Ne jádzál; hanem nézz a' lángló tűzekre,
 Es gondolly azokban porrá lótt testekre,
Charicliára, és a' több ott vesztekre.

G

Hidd

Hidd-el én sem vagyok bolond, 's nē erefztem
 Ok nélkül szívemre ezt: de ha terjesztem
 Hugomra elmémet, a' sullyos keresztem,
 Vagy ugyan halálő: hogy ötetigy vesztem
Kezdi ötet *Cnemon* ezért is feddeni,
 Es végre a' titok lyukat említeni,
 Mondván: *Charicliát* nem kell ott féltetni,
 Tsak annak a' dolgát akarja érteni.
Nagy hőség kezdi itt *Theogenest* érni,
 Es a' szive nehéz szorítással sērni,
 El-is ájúl: de kezd ő magához térni,
 Es frissülésére hideg vizet kérni.
Mond ofztán: látodé tőlem mint szalada
 A' halál, kis hija hogy el nem ragada,
 De minthogy a' nékem engedelmet ada,
 Mennyünk haza: lássuk mi mint, 's hogy
Mintha *Charicliát* látná ájúltában (marada.
 Ugy tetszett: azért olly gyors indulásában:
 Bizik hogy jó véget ér hamar dolgában,
 Noha több van hátra még nyavalyájában.
Mert a' bal fors tzellyát killyebb terjesztette,
 Es kezdett pályáját fok röggel hintette,
 Nem elég a' mivel eddig kesérgette.
 A' füles bagoly-is ezt meg-hűhőgette.
Fel-költözvén azért kisded hajójokra,
 Indultak a' fertőn el-rendeltt útokra,
 Noha a' szél vala nagy akadályokra,
 Mindazáltal juttak békével partyokra.

A' hol hajójokból hamar ki-kelének,
 Izzadva, 's fáradva szigetben érének,
 De mindent hamuvá változva lelének,
 A' mellyet mind ketten tsudálva nézének.
Tsak kő-fala áll-fel a' Hadnagy házának,
 A' többi fűstben ment, 's prédára jutának
 Ott, minden javai, kit-is tsudállának,
 Es onnét a' rejtek helyhez ballagának.
'S minthogy világ nélkül abbā nem mehetnek,
 Ha mi maradékot nézik hol szedhetnek,
 A' mellyen szükséges tüzet gerjeszthetnek,
 'S hogy ezt végbe vigyék mind kettőfietnek.
Nádakat szereznek fok futósokkal,
 A' kik meg-gyújtatván égnek frislángokkal
 Elől menvén *Cnemon* a' lyukban azokkal,
 Követi baráttya szemes hágásokkal.
Bé-érvén, hirtelen *Cnemon* el-jajdula,
 Egy holt testet látván, 's illy szókra indula:
 Oh istenek ide mi veszély szorúla!
 Hogy a' *Chariclia* világból ki-múla.
A' nád a' kezéből ki-húll ijetteben,
 Aradnak könyvei méltó keservében,
Theogenes el-hal ezen rémültében,
 'S nints mint guta ütött érzékenységekben.
Cnemon hogy a' dolgot, és keservet láttya,
Theogenes kardgyát nagy lassan ki-ránttya,
 Es magához vévén, ki-fut, 's el-dugántya,
 Tudgya, hogy ugy azzal életét nem bántya.

Es már *Theogenes* ben csak maga lévén;
 Zokogó könyvezést a' holt testen téven;
 Szörnyű keservében magát majd meg-éven,
 Sok jajt mond, nyelvére illyé panaszt véven.
 Oh el tűrhetetlen ízonyú fájdalom!
 Halálnál keservesb bú, és aggodalom!
 Ezekben valaha leszfzé tágalalom?
 'S ennyi veszély után végre nyúgodalom?
 Oh ti mely pokolban lakozó Istenek!
 Hogy sem enyi kinok naponként öllyenek,
 Jobb a' mérges *Párcák* mindgyárt itt legye-
 Eltem bordájából engé ki-messenek. (nek,
 Jaj mert im nem elég hazám el-hagyása,
 Es szegény fejemnek tengerre jutása,
 Ott sok veszélyeknek rettegő forgása,
 Ezer szerentse közt éltem maradása.
 A' parthoz érkezvén ott sebben ešsem,
 Tolvajok kezében szomorú kelésem,
 Mátkámat el-vőtték, ez-is én tűrésem,
 Tömlőztbē sok búval, 's kénál heverésem.
 A' mellyeket még-is könnyebben tűrhettem,
 De ittoh Istenek! kit nem reménlettem,
Charicliát látom halva, 's ugy ijtettem
 Ezen: hogy felette majd bálvánnyá lettem.
 Istentelen latrok keze által holtál,
 Mellyre Isten láttya érdemetlen vóltál:
 Hogy tisztaságodnak óltalmában szóltál,
 Tudom illy véletlen a' miatt romoltál.

Te

Te tisztaságodat énnékem tartottad,
 Azt másnak motskolni halálíg tiltottad,
 Hűségedet hozzám így bizonyítottad,
 Es szép életedet ezzel tékozlottad.
 Azért im le-tészem én-is életemet,
 Testemből utánad ereszttem lelkemet,
 Kereffén-fel hol légy, téged én edgyemet,
 Nálad nélkül búval ne ölljem szívemet.
 Oh Te én minden jóm, és gyönyörűségem,
 Minden nád-méz felett való édeségem.
 Tündöklő szép napom, tellyes reménységem,
 Jaj! miként romlottál, én drága szépségem!
 Lehetne hallanom bár csak egy szótskádat,
 Vehetném valamelly biztatásotskádat,
 Vigasztalnád azzal a' te szolgátskádat,
 Jaj de halál fogta minden tagotskádat.
 'S meg-merevítette szép gyenge testedet,
 Szomorú hallgatás kötötte nyelvedet,
 Dérlelő hidegség fagyalta szivedet,
 Siketség dugta-bé te hangos füledet.
 Engem bódogító fényem hová lettél?
 Illy keserves halált ki kezétől vettél?
 Irgalmatlan tolvaj oh mit tselekettél!
 Hogy az ártatlanon így kegyetlenkettél.
 De jaj én tégedet miként nevezzelek?
 Mátkállyalak, avagy feleségellyelek?
 Ez nem lehet, minthogy én nem esmértelek
 Ambár sok sírással, 's tsókkal terheltelek.

Kese-

Cnemon erre felel: Hidd nem a' lelke jár,
 Hanem maga beszéll itten, és read vár,
 Ez nem az ő teste jobban meg-nezzük bár,
 Kétségünket ebből ki-is kell vetnünk már.

Azért ortzájához tartyak a' világot:
 Hogy ugy esmérjenek rajta valóságot,
 De nem látnak semmi hasonlatosságot,
 Es *Charicliá*hoz illő bődögságot.

Nézi *Theogenes*, és azt meg-esmeri,
 Epül erejében, 's meg-jódögel véri,
 Kezd távozni búja, melly régen késéri,
 De nyavalyás *Cnemon*t veletlen bú eri.

Fel-kiálta azért, nagy hangostorokkal,
 Mondván: Imé *Tysbé* ki holt itt kénokkal,
 Jutott erre vallyon mi bal fatumokkal,
 Es kellett itt veszni minémű okokkal?

Igy szólván, a' földre esék, 's el-ájula;
Theogenes pedig lábára javúla,
 Es fel-véven magát szívében ujjúla:
 De baráttya dolgán felette búsúla.

Kéri ne bádgyadgyon olyan tsüggedéssel,
 Véletlen keservét visellye túréssel,
 Kellyen-fel, 's hugához vigye nem késséssel,
 Hogy ugy a' felől-is ne legyen kétléssel.

Bús *Cnemon*-is végre ő magában szálván
 Fel-kele, ideig tántorogva álván,
Thiamus fegyverét a' testnél találván,
 Mond *Theogenes*nek ő magát ajálván.

El-me-

El-megyek örömeft: de tünik szememben
 Itt egy tábla, a' kit majd veszek kezemben,
 Meg-tekintem, lehet a' mi értelemben:
 Az után indúllunk bellyebb a' veremben.

Mond *Theogenes*: De ezzei ne mulassunk,
 Hané indúllunk-meg: oda hogy juthassuk,
 Hol *Charicliá*ról bizonyost tudhassunk:
 Lelke-é, maga-é, ne tétováztaffunk.

A' táblát ragadá *Cnemon*, 's indulának,
 Mondván idővel-is abból tanúlnának,
 Es hogy a' rejtekben már bellyebb jutának,
 Ott *Charicliá*tól illy szókat hallának.

Te vagyé kit látok, én *Theogenes*em?
 Te vagyé örömöm, és drága kedvesem?
 Hogy veled lehessék, régen várom, 's lesem:
 El-érkezvén minden búmtól távol esem.

Rút homállya vala kétséges szívemnek,
 Nē tudván hol létét edgyetlen-edgyemnek,
 De szép ortzád fényefel-tetszvéen szemének,
 Im vége szakada minden keservemnek.

Ezek közt egymásra sirva borúlának,
 Öszve ölelkezve sok tsókot adának,
 Örömökbén végre tsak nem el-halának,
 Mellyben *Cnemon* által orvosoltatának.

Mert kardgya hegyével hamar vermet ása,
 Viz fakadván belé, lőn Isten áldása,
 'S azzal *Cnemon* által homlokok mosása,
 A' melly az ilyenek szokott orvoslása.

H

Azért

Azért addig inti, 's élesztí ezeket;
 Hogy meg-jő elméjek, 's fel-vetik szemeket
 'Smikor észre vennék ölelgetéseket.
 Mindgyárt meg-szégyenlik tselekedeteket.
Mondván Chariclia: *Cnemon* mi barátunk,
 Gonofzra ne vélyed: hogy mi most így jár-
 Ószve ölelkezni egymással találtunk, (tunk,
 Mert bizony nints abban feslett akaratumk.
 Hanem vérek lévén az igaz szeretet
 Mivelte azt, midőn őszve férkeztetett,
 A' mig távol valánk, ezer bú követett.
 Aldott az az óra, melly őszve vezetett.
 Ezt hallgatván *Cnemon*, monda nevetkezve,
 Hát a' ki társáról hamar feletkezne,
 Mással taláztatnék őszve ölelkezve,
 Mit érdemlene az, néki nem kedvezve.
 Magam szégyenlettem, a' mint apolgattad,
 Esméretlen lévén hozzád szorongattad,
 Es öledben vévén sűrőn tsokolgattad,
 Mikor mondtam: hadd-el, azt meg sem hall-
Felel Chariclia: Azt nem érdemlettem, (gattad.
 Hogy idegent tsókolt meg sem engedhetté,
 Monda *Theogenes*: igaz tselekettem:
 Mert az én lelkemnek lelkének vélhettem,
 Hogy pedig tsalattam, és sirtam hijában,
 'S azzal nem jutottam a' halál torkában,
 A' melly vólt szivemnek nagy kívánságában
 Aldott a' nagy Isten azért jóvoltában.

De

De inkább hová lótt a' te barátságod?
 Hogy egy holtat látván, rút változóságod
 Leve mindgyárt, és nem illő bágyadságod,
 Veszeezed, 's fogya egész okoságod.
 Fegyveredben lévén, az holttól ijedtél,
 Vér sem látszott benned, úgy el-fejéredtél,
 Tsak szörnnyé nem holtál, a' mint szédeledtél,
 Nem de nem szégyené, a' mit tselekedtél?
 Efféle tréfákkal egymásnak szólnak:
 Hogy valamennyire a' búk tágulának,
 Noha elég sovány helyen jád zodának,
 Végre a' leánytól, illy izók származának,
 Bóldog az az ember ő állapottyában,
 Ki *Theogenes*nek részesült tsókjában.
 Akarnám bizonynyal tudni egy summában,
 Kin keserég vala szíve búfúltában.
 Mindgyárt *Theogenes* maga mentségéért
 Monda: *Tysbe* vala kinek szerelméért
 Tsalatkozott *Cnemon*, 's hizelkedéséért:
 De im ládd hol veszett az ő fok vétkéért,
Chariclia ezen meg-retten magában,
 Mond végre: könyvének ortzáján folytábá,
 Vallyon ki vólt eszköz fel-mészárlásában,
 Es meg-hólt testének ide hozásában?
 Mond *Cnemon*: ki hozta ide nem tudhatom,
 De hogy itten veszett, azt méltán bánhatom
 Mert nekem felőle más vólt akaratom.
 A' mint tudó dolgát most már meg-mond-
 hatom, H2 Mikor

Mikor *Anticles*szel *Egyiptus*ban mennénk,
 Gályán véle edgyütt a' tengeren lennénk,
 Sok féle dolgokat ottan elé vennénk,
 Esik, *Tysberül*-is hogy végre szót tennénk,
 Ugymint az aszfzonyát miképen rontotta,
 Ki magas kő-szálról magát le-haitotta,
 Az után apámat arra farkallotta,
 Hogy engemet visfíza vigyen's unízállotta;
 Ő pedig az alatt kortsmáról, kortsmára
 Nyargal *Arfiná*val, nagy gyalázattyára,
 Szerelmeket üzven, nem nézven magára,
Arfina mátkáját fordítván hasznára.
 A' mellyen *Arfina* magában aggódik,
 Mint hajó szél között elméje hanyódik,
 Hogy tréfállya *Tysbét* fokát forgolódik,
 Egyhez,'s máshoz futvā, az utfán szágodik.
 Az én mostohámat menti mindenekben,
 Vádollya apámat, 's keveri vétekben,
 Mődgya: *Thisbét* vegyék szoros kérdésekben
 Mert ő hozott engem minden veszélyekben
 Sem nékem nints vétkem, sem a' mostohának,
 Őtet mondgya lenni mind ezek okának,
 Maga meg-vallója szertelen dolgának:
 Elég ez, 's több sem kell vétke próbájának.
 Ezt az atyafiak örömeft hallották,
 Apámat törvényben mindgyárt szólították,
Tysbét-is a' szertint elő-állították,
 'S hogy dolgára gondgya legyen tanították.

De nintsához kedve: hogy ő törvénytállyon,
 Hanem azon vagyō, hogy módot talállyon,
 Miként mennyē félre, és attól meg-válllyon,
 Hogy a' törvény terhe fejére ne szálllyon.
 Azért egy idegen kalmárral végeze
Nanicles embere vőlt az, és kedveze
Tysbének: mert nála fokát esedeze,
 Es *Navarra* felé véle el-eveze.
 De nem vala elég annak el-menése,
 Vesződnek apámmal, mondván ő szerzése;
 Hogy el-ment,'s praktika titkos el-szókése.
 Azért ő nékie légyen büntetése.
 Menti apám magát: hogy el-menésében
Tysbének nem részes, sem meg ölésében
 Mostohámnak: hanem maga kereftében
 Lőtt az, a' kő-szálról le-szókélésében.
 Igazittya dolgát apám e' mentséggel,
 Kit *Anticles*től-is értvén ezenséggel,
 Keresni úgy mentem vala sérényléggel,
 De im hol veszett nagy szerentsétlenséggel.
 Itt fekszik, fizetett igazán bűnéért,
 Büntelen *Cnemonnak* ártatlan vesztéért,
 A' szegény apámnak nagy fok keservéért,
 Meg-érdemlette ezt, fok gonosz tétéért.
 Továbbra hagyom, mint jártam én azonban,
Tysbé ide mint jött, nints a' tudásomban,
 Hanem egy tábláját im tartom markőban,
 Hogy meg nézzē, mit tart van akaratőban.

Örömeft e' dolgot ki-ki jóvá hadgya;
 Kérlek olvassa-el, ezt meg-is fogadgya,
 A' mi abban lészén, azt el sem tagadgya.
 Azért a' táblának illy értelmét adgya.
 Az én árva fejem, egy reménségének,
 A' *Cnemon* vitéznek, életem éltenek,
 Kisdéd szolgálója, kit hinak *Tysbének*,
 Annyi jókat kíván, mint maga lelkének.
 Azért értésedre elsőben a' legyen: (tegyen
 Hogy meg-hólt mostohád, 's nints már a' ki
 Rajtad annyi bocsfűt, és veszélyre vegyen;
 E' pedig így végben én általam megyen.
 Mert jóllehet nem én öltem-meg kezemmel,
 De én vesztettem-el azt mesterségemmel,
 Azon lévén minden igyekezetemmel,
 Hogy néked kedvezzek, ezt tseleketemmel.
 Ennek több okait tőlem mászszor halljad.
 Kérlek azon közben édesem azt vallyad:
 Hogy meg-botsátottál neké: De ne tsallyad
 Ezzel szolgálódat, hanem vigasztallyad.
 Táplál-is a' remény: hogy tőled kegyelem
 Adatik vétkemnek, és jót téfszsz velem,
 Meg-értvén vótt körül, most melly vesze-
 Hatható lesz nálad a' szíves kérelem. (delem
 Tíz napja van immár, hogy itten fetrengék,
 Hol nem kedvem szerint szolgálnak az egek
 Kerülnek minden nap vitézlő seregek:
 Mert fogva tartatom, kin sokat kesergek.

E' hi-

E' hires szigetnek Fő Kapitányának,
 Mondgya magát lenni a' komornyikjának,
 A' ki engemet tart ő maga foglyának,
 Vagyok őrizője szüntelen ágyának.
 Azt mondgya lappangtat ő nagy szerelméből,
 Fél ki ne lopjanak engemet kezéből,
 De mindenlatorság néz-ki a' szeméből,
 Végy-ki hát, ha lehet annak veszélyéből.
 Minap egy lyuk által tsak múló látással,
 Vévén észre: hogy ott vólnál fétálással,
 Fáradtam azolta sok gondolkodással,
 Mint talál nálak-meg tégedet irással.
 Azért e' kis táblát annak vivőjétől
 Küldöm mostan, kérlek vegyed-el kezétől,
 Ért az görögül-is ne fusz személyétől:
 Esmérd-meg mászszor-is hogy ő jön *Thisbé*.
 Kérem az Istenért régi kedvesemet, (től.
 Meg-botsátván szánnya veszett életemet,
 Ne nézze bolondul indított vétkemet:
 Tolvajok kezéből mentsen-meg engemet.
 Gondold-meg: hogy vétké hagyásból tétetett,
 A' kire mostohád erővel kéfztetett,
 En ráb leány lévén mivelnem kellett
 A' mit az parantsolt, és tselekedtetett.
 Más az, hogy néki-is szörnyű romlására
 En voltam segítség, és gyászos torára,
 Erted jártam pedig az ő halálára,
 Atyádnak-is ezzel vigyázván hasznára.

H4

Ha

Ha pedig haragod olyan nagy ellenem:
 Hogy kegyelmedet nem lehet érdemlenem,
 'Sazzal szabadulást magamnak szerzenem,
 Ah nem tudó vesztett, mit kellyé kezdenem!
 Ha veszné kell, kedvem arra inkább megyen:
 Hogy éltemben véget a' te kardod tegyen,
 Hajójában *Charon* te általad vegyen,
 Hogy sem tolvajok közt élté tovább legyen.
 A' táblából *Cnemon* olvasván ezeket,
 Kezde mindgyárt tenni ilyen beszédeket.
 Jó helyre akadtál, töttél sok vérkeket,
 Erdemedből vötted ez undok sebeket.
 Ellenem vétettél, vagy halva előttem,
 En mind azonáltal gyilkosod nem lőttem,
 Más keze mészárlott, sebet nem éntőttem,
 Erdemlett veszteden de örömet vöttem.
 Azt tudtam ide-is anyámtól küldettél,
 'S annak ördögével megént közös lettél,
 Szoktad széfény-vestélt, 's varáslást kezdet-
 De mesterfegyedből most már ki-rekettél (tél)
 Monda *Theogenes*: hallgass mit vesződöl,
 Egy meg-hólt, 's hült testel enyire feddődöl,
 Avagy fellzé tőle: hogy így tépelődöl,
 Es ide hogy, 's miként jött, nem kérdeződöl.
 Felel erre *Cnemon*: Ezt így vélem lenni,
Thiamustól kellett annak halált venni,
 Mellyben a' kardgya fog bizonyságottenni
 Ennek motskát nem-is kell egyébre kenni.

De

De a' halált tőle miért érdemlette:
 'S arra szivét mi ok, 's boszszúság vihette,
 Nem tudom: de elég hogy azt ő vesztette,
 A' mint a' kardgyával ezt ki-jelentette.
 Midőn *Chariclia* ezeket hallgattya,
 Gyakrā ohajt, 's könyvét szaporán hűllattya,
Tysbének esetét szánnya, és sirattya.
 Oh *Pitbo*! Oh *Daphne*! ez szókat forgattya.
 De ezen neveket *Cnemon* nem értheti,
 Soha nem hallotta, 's meg sem kérdezheti:
 Mert fél *Charicliát*: hogy azzal sebheti,
 Azért meg tudását más időre veti.
Thermutis, a' kinek hartzról el-futása
 Véres fővel vala, 's a' vízbe ugrása,
 Es abban sokáig bujkáló úszása,
 Oda jut azonban, a' hol vólt szállása.
 De semmit nem talál ott, mindent meg-éven
 A' telhetetlen tűz, azért nádat véven,
 Tűzet gerjeszt azzal: minthogy vizes léven
 Fázik-is, és annál kis fűtözést téven,
 Egő nádat foga osztán a' kezében,
 'S közelít a' lyukhoz, *Thishé* van eszében,
 Tsak alig várja, hogy juthasson helyében,
 'Sláthassa mint maradt ott egészségében.
 Ezt minap magának erővel szerzette,
Nánsiclesé vala: de tőle el-vette,
 A' vivó nép előtt oda helyhezttette:
 Mert minden kintsénél azt inkább féltette.

Hs

De

De hirtelen lévén tőle el-menése,
 Tsak az első részben vólt helyeztetése,
 Holott *Thiamustól* esék meg-ölése,
Chariclia helyett, és rút el-veszése.
 Hogy azért *Thermutis* bé-jut a' világgal
 A' fetét rejtekben, ottan hamarsággal
 Akad *Thisbéjére*, kit nagy kívánsággal
 Ohajtott, és remélt látni vigasággal.
 Azonban véletlen azt halva tanállya,
 Kit látván, a' szívet nagy fájdalom szállja,
 Hozzája nyúl, élé jajgattya vizsgálja,
 Honnét lótt el-este nem tudván, tsudállya.
 Le-omol végtére, szava-is el-állván,
 Alig piheg mellye, olyá lótt mint bálvány,
 Midőn eszére jó, magát meg-találván,
 Jajgat, várt öröme illy nagy bűvá válván.
 Forgattya a' testét, nézi a' sebeket:
 Nem tudgya mi okból, 's ki tőtte ezeket,
 Morog: és téfzen nagy fenyegetéseket,
 'S azon közben hall ottfőlni némellyeket.
 Vélván azok, a' kik *Thisbét* életében
 Fogyatták, fel-fortyant ellenek mérgében.
 De rajtok nem megyen, az jutván-eszében:
 Hogy egyedül vagyon, 's fegyver fints kezé.
 Azért kezde illyen gondolattal lenni, (ben.
 Nehéz fegyver nélkül azok ellen menni,
 Hanem más praktikát kell itt elő venni,
 A' mellyel leheffen rajtok boszszút tenni.

De

De azonban lépvén a' belső részében
 A' rejteknek, nagy tűz villog a' szemében,
 A' mellyből meg-tetszik, mit vífel szívében,
 Es hogy farkas lappang a' bárány bőrében.
 Mikor látná azért bé-jöni sebesen,
 Feje, 's ábrázattya lévén rút véreessen,
 Kezde *Chariclia* lenni félelmessen,
 'S alig várja, félre miképen meheffen.
 Meg-ésmérvén *Cnemon*, hogy *Thermutis* légyé,
 Ő-is a' fetétben hamar félre mégyen,
 Ambár az ott semmi ártalmát ne tégyen,
 De fél hogy gonosz hirt általa ne végyen.
 Nem tesszik e' dolog a' *Theogenes*nek, (nek,
 Fél, hogy ott mindenek majd másképen es-
 Az ő veszélyekre új módot keresnek,
 Fegyvert kap, és magát mutattya mérges-
 (nek.
 'S mond, állly-meg, és tovább tsak egy lépést
 (se tégy,
 Es ha élni akarsz ennek engedő légy:
 Mert mihekt meg-indúlsz, és ennél bellyebb
 (megy,
 E' világból mindgyárt utolsó bútsút végy.
Thermutis ezt hallván húll mindgyárt térdére,
 Hogy ne bántsza kéri menny, 's föld lstenére,
 Nintsen semmi oka neheztelésére,
Cnemon emlegeti maga mentségére.

Juthat

Juthat jól efszében régi pajtásága,
 Tudgya vólt hozzája melly nagy igafsága,
 Es hogy most sem vólna semmi álnoksága,
 Ha erre hozta-is szerentse balsága.
Cnemon elő állá 's földrűl fel-emelé,
 Biztattyá ne féllyen, tsak beszéllye elé,
 Hol hagyta *Thiamust*, 's magát mint viselé,
 Élő, vagy el-esett, 's dolga vált melly felé,
Thermutis a' dolgot el-kezdi számlálni,
 Mond: nagy vitézséggel méltó vólt tsudálni,
 A' bústúlt oroszlán szokott úgy prédálni,
 A' mint e' tótt, a' mig lehetett fent állni.
 De sok sebek gyűlvén hartzolva testére,
 Badgyasztani kezdi azokból folyt vére,
 Noha úgy-is soknak hoz halált éltére,
 De el-nyomják, és meg-kötözik végtére.
 Hová tették osztán (mondgya) nem láthatta,
 Miként meheffen-el inkább azt forgatta,
 'S hogy a' lyukat érje tsak alig várhatta,
 A' hová az előtt a' *Thisbét* bújtatta.
 Kérdék tőle, azt ő hol, 's miként szerzette,
 Hogy tudgya a' nevét, 's azt kitől értette,
 Felel: minap mások kezéből ki-vette,
 'S hogy néki szolgállyon éltét meg-mentette
 Valami árosok, 's kalmárok valának,
 Kikre ők egy szoros úton akadának,
 Es reájok útvén, mind el-szaladának,
 Marha helyett akkor vótte ezt magának.

Egy-

Egynéhány nap alatt magánál tartotta,
 De hogy a' sok népet érkezni hallotta,
 A' lyukban küldeni jobbnak alította,
 De az által szegényt im miként rontotta.
 Nagy örömeft tudná azt ki tselekette,
 Mit vétett ellene, 's mivel érdemlette,
 Mitől indíttatott, 's mi ok viselhetette, (te.
 Hogy azt szegényt illyé mód nélkül vesztet-
Cnemon hogy a' dolgot le-vetné magáról, (ról
 Mond mingyárt: imé meg-efméréd kardgyá-
 Hogy Urad ölte-meg, kész bizonyóságáról:
 Mert azt le nem vette más ő oldaláról.
 Mi pediglen itt a' test mellett találtuk,
 Hol vette ő magát elsőben tsudáltuk,
 De midőn a' dolgot jobban meg-vísgáltuk,
 Hogy ő vólt a' gyilkos, onnét által láttuk,
 Látván *Thermutis* ott az Ura szablyáját,
 El-híszí a' dolgot, tsudálván példáját,
 Nézi mint hatotta tüdejét, és májját
 A' kard éli, 's végre le-tészi fáklyáját.
 Es hirtelen bórúl *Tysbén*ek testéhez,
 Botsáttya ortzáját hideg személyéhez,
 Sok keserves jajt ad le-tsorgó könyvéhez,
 A' mig végre álom nem ére szeméhez.
 Amazok-is búsan ott hárman ülének,
 Arról gondolkodván, mit tselekednének,
 Hogy a' meg-únt lyukból már ki mehetné-
 Es újabb veszélybē megént ne esnének. (nek,

Hán-

Hánnyák ide, 's tova ezen elméjeket,
 Sokszor fel-forgattya'k gyakor eseteket,
 Nem láttya'k módgyával el-mehetéseket,
 Hol száraztya'k, és hol áztattya'k szemeket.
 Mind addig mig *Cnemon* földre ereszkedik,
*Theogenes*nek-is szeme nehezedik,
 Es *Chariclia*-is ott el-szenderedik,
 Végre mind hármoknak álma feleledik.
 A' mellyben ideig kedven nyúgovának,
 Minthogy a' múlt napon fokát fáradának,
 De mikor leg-kedvesb alvásban vólnának,
 A' *Charicliára* illy álmok jutának.
 Hát egy hofzfú hajú vén ember érkezik,
 Kinek a' kezéből mind vér serkedezik,
 A' *Charicliához* hirtelen férkezik,
 'S el-vinni az egyik szemét igyekezik.
 Kiált *Chariclia* ezt ő meg-érezvén,
Theogenest hívja, 's kéri esedezvén.
 Ne hadgya: a' kire a' fel-fegyverkezvén,
 Kap kétfelé, kit kell meg-ölni kérdezvén.
 Ez alatt a' szeme veszett-el jajgattya,
 De helyben talállya midőn tapogattya,
Theogenes jár, 's kél fegyverét forgattya,
 De kin kellyen boszfút állni, nem láthattya.
Chariclia magát midőn észre vette:
 Hogy az álom rajta e' játékot tette,
Theogenes előtt magát szégyenlette,
 'S könyörgött: hogy meg ne ítéllye érette.

Mon-

Mondgya mindazáltal, álmát nem szereti:
 Hogy gonofzt ne hozzon nehezen hiheti,
 Es attól mind ötet, mint magát féltheti,
 Mert az álmot gyakran valóság követi.
 Mond *Cnemon* közikben, hallván beszédeket,
 Megént álmot fejtve látlak benneteket,
 Gyakorlottam én-is némellykorezeket,
 De ritkán találtam bizonyos léteket.
Cornelius Ruffust hallottam *Romában*,
 Mikor egykor vólna nyúgodva ágyában,
 Hogy mind két szemére vak vala álmában,
 Es maradt reggel-is az valóságában.
 Es vak vala osztán tellyes életében,
 Léven álma néki fejére telteben:
 De a' te szemedet látom épségében,
 'S nintsen semmi hiba ragyogófényében.
 Dehogy én-is szólljak (ha arra költünk már)
 Az álomhoz (noha az idő járton jár
 Az ő folyásában, és senkire nem vár,
 'S igy mi-is szűkfűgesb dolgunkhoz látnánk
 Tudgyátok szűléink adgyák életünket, bár)
 Azok igazgattya'k mi kisedségünket,
 Mint két fényes szemek vezetnek bennünket:
 Hogy el-távoztassák fok veszedelmünket.
 Azért, nevezheti hát ki-ki szemének
 Edes attyát, 's annyát, 's tsillag vezérének,
 Es azok halálát szeme el-vesztének,
 'S elebbi világa homályban mentének.

Es

Esigy ha ál munkban elvesztjük szemünket:
 Szűkféleg arravennünk ebben értelmünket:
 Hogy atyánk, vagy anyánk holt-meg, és
 (bennünket

El-hagyván, újíttya keferőségünket.
 Azért ha szűléid meg-vannak életben:

Ne de inkább azon álom fejezetben,
 Lehetzé felőlők olyan ítéletben?

Van apád, vagy anyád halálosefeten.

Mond *Chariclia*. Ez szomorú értelem.

Ha igaz foglenni, jaj mit tegyek velem!
 Mindazáltal ezt-is könnyebben viselem,
 Mint ha kedvesemet érné veszedelem.

Felel ismét *Cnemon*. Nem kell búsnak lenni
 Ezen, és az álmot igaz gyanánt venni:

Minthogy inkább szokott a' femmibe menni:

Hogy sem annak képe valóságot tenni. (ni,

Ha úgy tetszik: Jobb lesz a' sebeshez mennünk:
 Meg nézvén mint vagy on, arról-is szót ten-

(nünk,

Hogy ne kellene már e' rossz helyben len-

(nünk,

Hanem mint mennyünk-el, arra módot

(vennünk.

Felel *Theogenes*. Helyén beszéltél.

Tetstik a' nekem-is a' mit jelentettél:

De tudván, hogy erről már-is elméltéttél,

Mond-meg ebben jobbnak temit ítéltéttél.

Idősb-

Idősb-is vagy mintén, többet-is forgottál,

Sok helyeken sokat láttál és hallottál:

Más az, te-is ide közinkben jutottál,

Es eddig-is vettem a' mit tanátslottál.

Azért most-is kérem, 's veszem tanátsodat:

Ne-is vond-meg tőlem joakarodat;

Mond *Cnemon*. Meg-hallván bővön szóláso-

Jól értettem abból te kívánságodat. (dat,

De nem tudom mellyünk nagyobb idejére:

Hanem tudom, a' kell őregebbségére:

Hogy ne légyen esett az a' lány fejére:

Másként több ideje van kisebbségére.

Nem áll a' tudomány tsak a' fok időben:

Kevés napok többet tesznek a' jó főben:

Mint számos esztendő az esztől meddőben.

Szívtől árad a' vér, nints az a' tudóban.

De mindazonáltal minthogy kívánnjátok,

Vagy reám a' terhet erővel tolyjátok,

Meg-mondó tetstésem ha jóvá hadgyátok,

Ha nem, mit akartok, az után lássátok.

Jól tudgyátok már itt mind a' szegleteket,

A' tolvajok régi menedék helyeket:

De el ronta a' tűz imé mindeneket,

Nálunknál nem látni most itt egyebeket.

Aranyunk, ezüstünk vagy on elégféggel:

Né kell azt keresnünk tovább serényféggel:

De körül vétetünk másféle szűkféggel,

A' kiben nem lehet a' kints segítségel.

I

Az

Az aranyt, 's ezüstöt mert meg nem ehettük,
Már-is eh a' gyomrunk, és meg nem tölt-
(hettük.

Hát ha tovább-is itt lézünk, mint tűrhet-
(tük?

Mind el-veszünk éhel, könnyű el-hihettük.
Sőt árthatnánk-is itt a' mi szűkösséges,
Noha láttuk, hogy most a' nem lehetséges
De nem volna itten létünk békeséges:
Mivel hogy ez a' hely velünk ellenéges.

A'hol nem fokára megént préda lennénk:
Akkor a' fok kintsnek már mi hasznát ven-
(nénk,

Egy veszélyből másban hanyat homlok
(mennénk,

Magunk ítéljük-meg ezzel mi jót tennénk,
Mint kik a' *Charibdist* futtyák hajókkal,
Az után *Scillában* akadnak azokkal,
Vagy a' kik a' farkast kerülik nyájokkal,
Végre oroszlányra akadnak károkkal.

Tudjuk jól, hogy ezen szigeteknek lakosi,
A' jámbor életnek mindnyájan pártosi,
Es a' *Thiamus*nak mindenben társosi:
Epen *Tyrannusok*, 's emberek gyilkosi.
Vallyon de mit fognak velünk tselekedni?
Eskü mér közzülünk vélek veszekedni?
Hidgyuk-el: nagy rossz fog reánk feleledni.
Lássuk azért mint kell ettől menekedni,

El

El kell mennél előbb a' szigetet hadnunk,
Es *Termutistól*-is eztet nem tagadnunk:
De útat kell néki más szín alatt adnunk:
Mert nem tudunk tőle másként el-szakad-
(nunk.

Láttassuk-meg véle mint van fok sebében
Thiamus, és itt a' sziget környékében
Nintsen-é ellenség? mert tudjuk szivében
Kétséges ő hozzánk, *Thibé* vezetésében.

Es ha boszszújának jó módgyát lelhetné,
A' mit szivében tart, rajtunk el-követné:
Ugyan-is a' tolvaj mint tselekedhetné?
Hogy a' kezén lévő prédát félre vetné.

A' róka fiúval nehéz meg-alkodni:
Akar mint mutassa magát nyájaskodni,
De nem jó ludúknak véle társalkodni,
Mind el-hordgya, mihelt ő fog sáfárkodni.
E' tanátsot köztök nagy örömeit hallják:
Igaznak, méltónak, szűkségesnek vallyák:
Alszik vala: azért a' *Cnemont* farkallyák:
Hogy fel-költse, 's mindgyárt indítsa javal-
(lyák.

Azért hozzá menvén fel-veri álmából,
Meg-mondgya: mindnyájok köz akarat-
(tyából,

El-végezték: hogy máre' hely unalmából
Ki mennyetek, a' nagy lsten jóvóltából.

12

Ezket

Ezeket álmossan hallya, 's áhsítással:

De néki-is tetszve, éshelyben hagyással:

A' mit reá biznak, mondgya fogadással,

Végbe vízsi ő azt jó forgolódással.

Tsak tegyék-el testét elsőben *Thisbén*ek,

A' kihez ők hamar hozzá-is kezdének,

A' hová férhetett vermet készítenék,

Belé-tévén rajta bővön könyvezének.

Az után *Thermutist* kéri hogy indullyon:

Napról napra úttya mártovább ne múllyon

A' mit reábiztak, mindent ki-tanullyon,

Es azt végbenvivén, közinkben fordullyon.

El-is indultt ugyan: de kis földet mére,

Hogy fel-tött úttYából hirtelen meg-tére,

Hihető, hogy reá a' félelem ére, (szére.

Fegyver nélkül menni nem mervén mesz-

Hanem *Cnemont* hívja hogy véle el-menne:

De az menti magát: kit hogy észre venne

Theogenes, tudgya mindgyárt a' mit tenne.

Inti azért ebben, hogy jó szível lenne.

Mondván: Tudom jól mi van gondolatodban,

Thermutistól tartasz: hogy útozásodban

Meg ne ejtsen. Kár e'te bátorságodban:

Hogy illy tsüggedező vagy ezen dologdbā.

Né kell semmit félned, bizvást meg-indúlhatfz:

Ha mit ő kezdene, te fegyverhez nyúlhatfz:

Néki nints fegyvere, ellene fordúlhatfz,

Es ha meg-bánt, azért szabadő boszszúlhatfz

De

De erre nem keltek tudom valósággal.

Azért mennyetek-el (kérlek) hamarfággal,

A' mit reád bizunk végezd igafsággal,

Kiért mi-is lézünk háláadófággal.

Cnemon monda. *Chnemis* falu jó hely lenne,

Es az ő tetszése ugyan arra menne:

Hogy oda gyúlnének, és más helyt sem véne

Minthogy a' majd tsak egy napi járást tenne.

Emberfégesek-is a' lakosi ennek:

Mert nem othonosok, hanē jőnek's mennek

Es nagy békefsége van ottan mindennek:

Mert a' latrok onnét hamar el-rezzennek.

El-végzik azért hogy ugyan e' hely lenne:

A' mellyet magának ki-ki tzelúl venne,

Es a' ki közzúlok oda elébb menne,

Ott várná-meg társát's ebben mást se tenne.

A' mellyről egymással fokáig szólnak,

Mint hogy jó köz földet ebben találának,

Es gyengék lábai a' *Charicliának*,

De mindazonáltal így-is rá állának.

Monda *Theogenes*. Már addig tűréssel

Kell lennünk, 's koldúló szemtelenkedéssel,

Légyen köntösünk-is rút bé-szennyezéssel,

Hogy bizvást járhasunk az illyen színléssel.

Felel *Cnemon*, (de van fulánkja szavának)

Minthogy egy tsak szeme a' *Charicliának*,

'S a' bátyját-is a' seb téfzi még sántának,

Talál alamisnát mind kettő magának.

I 3

Melly

Melly szók nekik igen gonofzkor esének,
Bánták-is derajtok még-is nevetének.

Azonban *Eous*, 's *Phlegon* nyertének,

A' nap szekerével el-is érkezének.

Virrada az idő, el-hagyák álmokat,

Cnemon, és *Thermutis* követik úttycokat,

'Shogy egy vak erdőhöz forditná mago-
(kat,

*Cnemon Thermutis*nak tefz illy mondásokokat.

Te menny már itt elől én vezérlésemre,

Jól tudván az utat, és add értésemre,

Ha hol mit látándasz, bizzad fegyveremre,

El nem hagylak sohol, mondom Istenemre.

Azonban mind bellyebb, és bellyebb mené-
(nek,

Végre nagy hegyekre, 'svölgyekre érének,

Es feleslegelő barmokat lelének,

Kiktóla' pásztorok mind el-fzéledének.

Thermutis ő magát ott a' tűzhöz vette:

Mert szegényt a' hideg szél dederegtette,

De egy nyárs sültet-is találta mellette,

A' mellyel eh hasát meg-örvendeztette,

Vala ottan tej-is ugyan jó edénnyel,

A' mellett túró-is tsinálva kőménnyel,

Es a' sült-is vala olyan töltéménnyel,

Kit látván kezd lenni gyomrok jó remén-
(nyel.

Nem

Nem várnak kénálást, foká sem szemlélik,

Hanem hozzá nyúlnak, szaporán metélik

A' sültet, a' túró, 's tejet sem kimélik,

Mint kedveknek tetszik azokat ugy élik.

Hogy a' hús jól nem sült arra nem hajtának,

Jól lakván el-mennek: de félre tartanak

A' közútból, és ott egy dombra állanak:

Tovább mit tegyenek, egymásközt szóla-

Ide 's tova nézven *Thermutis* végtére, (nak.

Melly helyen legyenek veszi elméjére,

Es mondgya örömmel: imé szerentsére

Ahoz a' faluhoz juttunk nem meszszére.

A' holott reménlem a' *Thiamust* lenni:

Mert ott szoktak gyűlést a' tolvajok tenni,

Es ki hova mennyen rendet ottan venni.

Oda kell hát nekünk egyenesen menni.

Vigan vannak a' mint hangját hajtya a' szél,

Mondám, *Thiámus*-is ottan vágyn ha él,

Mert minden fő préda ezek kezére kél.

Vitéz a' hadnagyok, és senkitül nem fél.

Cnemon azonközben a' hasát fájlallya:

Mert tőle e' szokot nem örömeft hallya,

Es a' bélit ennek melege forrallyá,

De változásának ő más okát vallyá.

Mondván a' sültlen hús veszti kedvemmet,

Izonyú nagy rágás szaggattya béletemet:

Hogy meg-üresítsem szűkféges, testemet.

Azért félre megyek, várj-meg itt engemet.

I4

Ezen-

Ezennel meg-térek, és osztán útunkat
 A' faluban vévén, lássuk hadnagyunkat,
 Ugyā ott vagyoné: hogy tudgyuk dolgukat
 Mint rendelni, 's mihez tartani magunkat.
 El-hízi *Thermutis Cnemon* befzélését,
 Es valónak tartya a' gyomra sérését;
 A' pedig más-felé rendelvén menését,
 Ugyan ügetéssel gyorsíttya lépését.
 Esigy *Thermutistól* mikor el szakada,
 Az erdőben hamar jó meszfe halada:
 Végre egy forrásra a' völgyben akada,
 Es a' napel-menvén, a' mellett marada.
Thermutis reája fokot várakozik,
 Hol meg-áll, hol ballag, késtént sudálkozik.
 Altalláttya végre: hogy itt tsalatkozik,
 Es zúgolódásra nyelve botsátkozik.
 Le-űlegy kő-fzálra, 's *Thisbét* emlegeti:
 Hogy *Cnemon* gyilkosa (mond) már el-hihe-
 Készül boszszújára, ha szerit teheti: (ti,
 Hogy egy, vagy más módő ő azt meg-fizeti.
 Sok fenyegető szót veszen a' nyelvére,
 Dúl, 's fül ő magában, méreg forr szívére:
 De azonban álom érkezik szemére,
 Es az el-is nyomja vég veszedelmére.
 Mert egy aspis kigyó testéhez kerüle,
 Meg-tsípé, és mérge rajta el-terüle,
 El-nyomaték szíve, feje el-szédüle,
 Végre meg-is hala, és teste meg-hüle.

Van

Van nagy busulásban *Cnemon* a' forrásnál,
 Nagyobb gondgya a' félsz, ottā az alvásnál,
 Nem mivel egyebet a' fok ohajtásnál,
 Es az ide, 'stova lévő vigyázásnál.
 Le-dől ugyan néha: hogy már nyugalmára,
 Gallyakat szegdelvén a' feje allyára,
 De van szunnyadása ugy-is nyúl módgyára:
 Mert fok ebresztő ok gyúl gondolattýára.
 Egyedül tsak maga lévén a' hegyekben,
 Hol fok tolvajlakik a' szomszéd helyekben,
 Véli *Thermutist*-is ment már seregekben,
 Es azon van: őket mint ejtse kezekben.
 Még tsak a' szélnek-is fokszor zúgására,
 Akar melly levélnek tsörgő mozgására,
 Az egereknek-is futkározására
 Fel-ijed, és pattan hirtelen talpára.
 Azonban a' gondos éjtfzaka halada,
 Helyében a' kedves, 's vidám nap virrada,
 A' melly *Cnemon*nak-is nagy újjúlást ada:
 Mert a' hagyott helynek úttýában akada.
Thermutis dolgától már úgy nem tarthatott:
 Mert nappal magára jobban vigyázhatott:
 Más az, hogy már tőle meszfe-is hagyatott,
 A' fel-talált úton bizváft sétálhatott.
 A' mellyen a' midőn a' *Nylushoz* ére,
 A' honnét a' falu vólt már nem meszszére,
 Egy öreg emberre találván, ki-tére
 Az útból hogy azzal szólhasson kedvére.

15

A' ki

A' ki vala rendes görög öltözethen;
Haja, és szakálla bősős öszületben.
Maga viselése illő betsületben,
Es köszönté ő ezt ilyen idvözletben.

Az Istenek adgyák jó egészségedet,
Nestor idejéig terjeszszék éltedet,
Valamint kívánod úgy tegyék kedvedet,
'S boldogítsák minden igyekezetedet.

Felel az. Aldásid veszem nagy kedvesse,
De nem remélhetem: hogy részem lehesse
Már azokban: minthogy sultol keserveffen
A' fok bú, 's el-is ront már tellyeségeffen.

Cnemon tsudálkozva hallgat beszédére,
De tőle a' görög azt kérdi végtére,
Hová való legyen, 's kéri Istenére,
Mondgya-meg melly néki léssen öröme.

Nem felel ezekre *Cnemon* egyenesen:
Mindazáltal választ ad tisztességesen,
Mondgya: hogy rá talált akarja szívesen,
'S minthogy görög beszéll vele nagy ked-

Engörög né vagyok, amaz így felele. (vesen.
Aegyiptumban lettem, 's fel-is az nevele,
Ott vagyon nemzetem: de most arra kele
Dolgom: hogy itt hordoz a' szerezte szele.

Kérdi megént *Cnemon*: e' miként lehetne?
Mond az, arról vele most nem beszéllhetne:
Mert ha elé hozná tsak keserítettne,
De más úttal választ ebben-is tehetne.

Illóbb,

Illóbb, hogy ő adna néki feleletet,
Ki legyen, éshonnét véfzen eredetet,
Hová megyen, 's úttya mi végre kezdetet,
Görög oskolája melly helyen lehetet.
Mond *Cnemon*: A' nekem tsudásnak láttatik:
Hogy az én kérdésem mind el-hallgattatik:
Te tőled pediglen im az kívantatik,
Hogy mindgyárt felellyek: de e' sem adatik.
Az öreg ember mond: hogy titkolsz né bánom:
Mert a' te dolgod. is nem tsak dinom dánom
A' mint észre veszem: bús vóltodat szánom.
Ne mény tovább, velé itt maradgy kívánó.
Azért már a' nap-is lévén le-fzáltában,
Ne álljunk itt tovább az ország úttyában:
Im közel egy falu a' viznek folytában,
Mennyünk oda, ülvén egy könyű fajkában.
Vagyon ott énnékem magános szállásom
Jó helyen, hol nintsen senkitől bántásom:
El-térünk ott együtt, nagy vigasztalásom
Lészen, ha adatik veled mulatásom.
Engede *Cnemon*-is a' vén beszédének.
Azért a' fajkában ott bé-is ülének:
A' faluban hamar le-eresztkedének,
'S a' mondott szállásra mind kettő menének.
De akkor a' gazdák othon nem valának:
Hanem ottan két szép leányt találának,
A' kiknek illendő köszöntést mondanak,
'S azok-is térd hajtva kezeket nyújtának.

Piruló

Piruló szemérem vala személyekben;
 Nagy szelíd tsendesség lafsú beszédekben;
 Földre vetett szemmel állottak rendekben,
 Tiszta volt szobájok minden szegletekben.
 Bátor tsevegésre nem adták nyelveket,
 Nem hánták hol erre, hol arra szemeket,
 Őrizték mint illet szép betsületeket,
 Meg-tetfzik jó anya nevelte ezeket.
 Azonközben gazdag vatsorát szerzének,
 Fel-adván az étket ők-is le-ülének,
 Es szemérmesén ivának, 's évének,
 A' vendégeknek nagy betsületet tének.
 Mond *Cnemon*, nem hiszem *Jupiter* házában
 Vagyunk itten, ennyi jóknak ránk folytában.
 Felel a' vén: Vagyunk annak hajlékában,
 Ki *Jupiter*nek van nagy barátságában.
 Nagy fő áros ember, melly sok országokat
 Altal jár, és szemlél szép tartományokat,
 Tanúllyá azoknak sok jó szokásokat,
 Ugy szabván othon-is a' rend tartásokat.
 A' melly midőn minap reám-is akada,
 Jó akarattyából magához fogada,
 Itt lévén azolta ennem, 's innom ada,
 Noha attól fogva már sok nap virrada.
 Felel *Cnemon*: A' mit-mondottál értettem.
 Köszönöm, hogy illy jó helyre vezettettem
 De a' mit elébb-is te tőled kérdettem,
 Arra válaszodat mind eddig sem vettem.

Mon-

Monda amaz. Eddig módom nem lehetett,
 De minthogy az itt már bőven engedtetett,
 Im meg-mondom engem ide mi ok vetett:
 Mond-meg osztán te-is téged mikövetett.



HARMADIK RÉSZ.

NEm egyéb az oka én bújdosásimnak,
 Ide 's tova való hoszszas járásimnak,
 Azok közt nem szűnő sok búsulásimnak:
 Hanem el-veszése két szép magzatimnak.
 A' kik tolvajokra minap akadának,
 Azoktól mind ketten el is fogatának,
 Az után nem tudom melly felé jutának,
 Mellyért nints szűneti szívem fájdalmának.
 Keresem mindenütt: hogy ha fel-lelhetném,
 Es megént enyimé mind kettőt tehetném,
 Melly felé lehetnek bár tsak azt érthetném,
 Mindent meg-próbálnék: hogy visszfa ve-
 Mint a' madár-fiat ha olyv elő veszi, (hetném.
 Annya nem menthetvén azt szabadon eszi,
 Sir az, és kesereg nagy bánattyát teszi,
 De nints semmi hafzna, hogy ezt tselekefzi.

Az

Az én dolgom leve hidgyed azonképen,
 Mellyhez sok idő kell ha meg-mondó épen,
 De hadgyuk félben ezt, és a' ház közében,
 Elébb az áldozást vigyúk végben szépen.

Azonban vizet önt a' háznak földére,
 Mond: ezt *Apollón*nak öntöm szent nevére:
 Hogy jöjjön szívemnek ennyi keférvére,
Chariclia, 's *Theogenes* védelmére.

A' mellyeknek *Cnemon* hallván a' neveket,
 Kezd a' vén jámborra vetni nagy szemeket,
 És szívében venni újabb félelmeket,
 Nem tudván mire kell érteni ezeket.

Bátorodik végre, és magát biztattya,
 Kérdi: nem de azé az ő két magzattya,
 A' mellyekért vala mostan áldozattya,
 Minthogy azok nevét ennyire forgattya.

Felel a' vén ember: szívemet sebhated:
 Hogy én gyermekemet te is emlegeted,
 De én mondásomat ebben így veheted:
 Hogy ők atya nélkül valók, 's el-hiheted.

Mindazáltal tartnak attyoknak engemet,
 Es én is úgy tartom őket mint lelkemet,
 De világosítsad kérlek értelmemet,
 Miért kapsz a' nevekē? 's vigasztald szívemet

Mond *Cnemon*: Azért hogy nētsak ő magokat
 Esmérem: de tudom mindenben dolgokat.
 Aldott légy *Apolló* (mond a' vén) 's azokat
 Add látnom, és vennem vigasztalásokat.

Mi

Mijutalma (kérdi *Cnemon*) mondásának?

Felel amaz: hogyha édes hazájának
 Jutándnak földében, lesz azok javának
 Részese, el-hidgye, és uraságának.

Azonban örömeit kívánnám érteni:

Hol vannak, 's lehetéonnét meg-menteni?

Mond *Cnemon*: nekem is fog igen tetszeni,
 Ha szüléjek nevét lehet fel-jedzeni.

Kérlek is hogy tőlem ezt meg ne tagadgyad.

Mond amaz: meg-mondom: de most félben
 (hadgyad

Beszédedet, 's ebben szómat is fogadgyad,
 Es magadat velem vatsorához adgyad.

A' mint ideje is már asztalhoz mennünk:

Kezdett beszédünkben azzal véget tennünk,
 Búnk között valamelly jó kedvet is ven-

(nünk,

A' mit most el-hagyunk, ofztán elévénünk.

A' midőn pedig már ketten jól lakának,

A' vén vizet, *Cnemon* borotskát ivának,

Monda *Cnemon* végre: hogy már szólanának
 Es beszéllenék-meg hol, 's miként járanak.

Felel a' vén ember: azt magam sem bánnám,
 Es fáradságomat éretted nem szánnám,

De hogy *Nausicles*-is ott volna kívánnám,
 (lálnám.

Hogy a' hofszas dolgot kétszer ne szám-

Mert

Mert ő is sokszor kért: hogy meg-beszéllesem
 Ennyi búban, 's bajban mi okért finleném,
 Magamat örömeit azért kimelleném:
 Hogy a' mit most mondok másfórá ne kez-

(deném.

Kérdi *Cnemon*: Mostan *Nansicles* hol vagyon:
 Felel a' vén ember: vadász ő most nagyon,
 Rút fene vadakat kerget, 's veret agyon,
 Kik itt tolvajlanak mind nyárbán, 's mind

(fagyon.

Es azok mivelnek nagy latóságokat,
 Tesznek nagy koborlást, 's gyakor fosztá-

(fokat,

Kiket hol érhetnek meg-állyák útt'yokat,
 Es prédára hányják minden jószágokat.

*Nansicles*nek ezek vallyon mit vétettek?

Monda *Cnemon*, és kárt mi javában tettek?
 Felel amaz: ellenségi azért lettek,
 Hogy tőle egy igen szép leányt el-vettek.

Mellyet *Athenás*ból néki ditsérettel
 Hoztak vala, 'völt-is a' deli termettel,
 Láttá az ura-is azt nagy szeretettel,
 Kit *Tysbé*nek hívtak szokott nevezettel.

Ezt a' nevet hallván *Cnemon* fel-zajdúla,
 Hol fargúlt szit lében, hol pedig pirúla,
 Kérdi a' vén ember: ez honnét indúla:
 Hogy ilyen hűtelen kedve meg fordúla.

A.

A' mellyre nem felel *Cnemon* egyeneffen,
 Hanem kérdi, kikkel *Nansicles* leheffen:
 Hogy a' tolvajokra olly bátrán meheffen,
 Nem féle? hogy tőlök földre ne vereffen.

Mond az. *Nitrates* ment ő segítségére,
 Esa' föld népe-is mind gyúlt feregére,
 Ollyan helyen, és úgy út ellenségére:
 Hogy annak prédáját kerítse kezére.

Sőt sok pénzt-is ígért: hogy hozzáfutnának:
 Mert ő *Thisbét* az *Aegyptom* Királyának,
 Akarván küldeni háló mátkájának,
 Nem szintén tartotta maga ágyasának.

Melly mind jó énekes, mind hárfálása szép,
 Ahoz vidám, deli, 's egész testében ép,
 Nyelve fris, esze nagy, ortzája kedves kép,
 Maga kelletése szemeket fogó lép.

En-istanátsoltam azt néki egyképen,
 Ne talám találjak gyermekimre épen,
 'S általok az Isten kézben adgya szépen,
 Fogatván a' latrok mint madarak lépen.

Mond *Cnemon*. Im hallám most-is szólásodat,
*Nansicles*re tsapád megint ugrásodat,
 Könnyen el-felejtet, te fogadásodat,
 Es tsak szóval tartod szegény barátodat.

Király, kalmár, paraszt dolga nékem nem kel:
 Sokat láttam ollyat, hanem vegyed azt fel:
 Mint van azok dolga (az itt a' tzelos jel)
 Kiket a' tolvajok tőled ragadtak-el.

K

Mon-

Monda a' vénember, azt-is meg-befzéllem,
 Magamat éretted másban sem kiméllem,
 Noha belételek fél nap úgy ítéllem,
 De nem leszek így-is unalmas reméllem.
 En lakásom vágyon *Aegyptum* földében,
Amphis városában, kit ő idejében
Ogdo Király fundált: de szentelésében
*Memphis*nek nevezett a' lyánya nevében.
 Kit-is annak hívtak, 's ezt-is úgy hivattya,
 Mindennek meg-hadgya, és ki-kiáltattya,
 Hogy a' legyen neve: gazdagon rakattya,
 Királyi szék legyen: ez ő akarattya.
 A' minthogy a' most-is Királyok ülése,
 Nints-is hatalmának romlásra kelése,
 En voltam ott fő pap, 's az innep illése
 Altalam ment végben, 's Isten tisztelése.
 De im mostan onnét ki kellett bújosnom,
 Es már-is nagy fok helyt bé-járnő, futosnom,
 Azok úttját búval, bánattal nyomdosnom,
 Sőt gyakrā ortzámot könyvekkel-is mosnő
 Ekes vala házam jó feleségemmel,
 Es attól származott két szép gyermekemmel
 Fiú volt mind kettő, és vélek éltemmel,
 Folytanak napjaim gyönyörűségemmel.
 De szerelmes társum mellőlem el-hala,
 Bús állapotomban a' két fiam vala,
 A' ki velem lakván engem vigasztala,
 De a' vad szerentse ebben-is meg-tsala.

Mert

Mert *Saturnus* gonosz szemét reám veté,
 Szivemet véletlen történet illeté,
 Minden szerentsémet rút veszély követé,
 7 Rám köszönt pohárát méreggel színeté.
 Hogy el-kerülhessem nem volt reménségem,
 Noha vala abban elég serénységem,
 Minthogy véletlen jött szerentsétleniségem,
 Annál keservefebb abból lőtt infégem.
 Ugyan-is nagyobb ott a' bú, és félelem,
 Hol reméltelenül jó a' veszedelem,
 Könnyebb az eleve meg-tudott sérelem,
 Hogy sem mint a' mindgyárt szorító győ-
 Lenni az én dolgó majd így találtatott. (trelé.
Traciából hozzánk egy afszony hozatott,
 A' ki mindeneknél ott szebbnek tartatott,
Rhodopis volt neve, annak-is hivatott.
 A' pedig közinkben jött sok szolgálókkal,
 Szolgákkal, és frissen fel-ruházottokkal
 Utszánként pompáson sétálgat azokkal
 Maga igen okos, 's bír sok jószágokkal.
 Valaki ezt látta, majd minden szerette:
 Tűzelő két szemét a' kire vetette,
 Annak a' szikrája hamar gerjesztette,
 'S mint a' vas a' *magnet* örömeft követte.
 Gyakorta bé-jöve *Izis* templomában,
 Sok ajándékot tett oda járásában,
 Melly az én kezemtől ment áldozattyában,
 A' nagy Isteneknek, fok imádságában.

K 2

Szé-

Szégyen meg-vallani: de meg nem tagadom;
 Sőt ebben-is néked magamat ki-adom:
 Mikor kőszöntését egykor el-fogadom,
 Szerelme tűzét-is akkor el-ragadom.
 Mennél többet járok véle a' templomban,
 Az én tűzem-is mind többre gyúl azonban:
 Szépsége, 's értéke van nem kis gondomban
 Es tsuda unalom ér egyéb dolgomban.
 Szerelmén el-hatotta szívemet,
 Maga után vonta el-tsábúlt eszemet,
 Vakulván nem láttam, szörnyű esetemet,
 Kivánván közleni véle szerelmemet.
 Nem szántam meg-szegni tiszta életemet-is,
 A' mellett vesztetni tisztességemet-is,
 Bolondúl méz gyalánt nyalni mérgemet-is,
 'S azzal meg-bántani még Istenemet-is.
 Tsudálkozom végre magam változásán,
 Gondolkodván dolgom ilyen fordulásán,
 Az én fő tisztetnek ellene járásán,
 Szép betsületemnek rút meg-gyalázásán.
 Meg-gondolván azt-is hogy a' szerelmelek,
 Ó állapotokban melly veszedelmek,
 Az aszfzony-emberek melly mesterfegesek,
 Alnokok, hitetők, máshoz kétségesek.
 Es így ezek között izzadva fáradván,
 Egy búmból száz, 's abból ezer-is támadván,
 Azokban bús szívem ugyan el-száradván,
 Sokat tusakodom, gondom mind áradván.
 Mit

Mit kell tselekednem aggasztom magamat.
 A' szerelem bűnre ingerli szívemet.
 A' betsület pedig tilt attól engemet,
 A' mint le-is teszem roszszúl vőtt tűzemet.
 Es az Isteneknek tett fogadáomat
 Meg-tartám mind végig, és tisztaságomat,
 Meg-birván, zablásván rút bujaságomat,
Rhodopist megvetém, 's meg-báná dolgomat.
 Nem ok nélkül vagyon hogy szűz *Diánának*
 Nem árthat *Cypria*, 's nints helye lángjának
 Ó nála, 's ereje *Cupido* nyilának:
 Mert fárasztja testét, nem kedvez magának
 A' járula egy ok én el-menésemhez,
 Más az: félek vala: hogy nemzetségemhez
 Erkezik a' hire: hogy rút fertelemhez
 Adtam magá, 's tesznek szalmát a' fejemhez.
 Ezeket akarván méltán távoztatnom,
 Így kellett másuvá magamat juttatnom,
 'S véltem fiamat-is *Thiamust* láthatnom
 Leheffen *Thebasban*, és véle szólhatnom.
 Mikor hallá *Cnemon Thiamust* nevezni,
 Hallgat, 's nem akarja hirtelen kérdezni,
 Hanem hogy láttatott immár feletkezni,
 Ugy kezd tsak múlóva róla értekezni.
 Monda *Califiris* ismét, de mi szűkség,
 A' szóval tsavargás: légyen ebben itt vég,
 Hané van egy város, a' melly merő szentség,
 Szép görög országba, 's bēne mindé szépség.
 K₃ Affe-

A' felé indulék azért egyenesen,

Es midőn fok napot mentem nagy febesen,
A' tengerre kelék, és a' szél kedvesen
Lengedezvén, meg-is indulánk tsendesen.

Es midőn egnéhány tiz napig evezénk,
Egymástól hol legyünk gyakrā értekezénk,
Végre mikor oda közelebb érkezénk,
Látván a' szép váraft, rajta örvendezénk.

Tsak hamar olly lélek hata ott engemet,
A' melly azon helyhez kaptsolá kedvemet,
Ugy hogy ott választám én lakó helyemet,
Es ott-is akarám végzeni éltemet.

Örülök magamnak, 's a' gazdag *Syrus*nak,
Ama' kettős hegyű hires *Parnassus*nak,
Es az áldott kútnak a' *Castalius*nak,
A' melly kedves helye *Musákkal Phæbus*nak

Igaz a' mit mondafz *Cnemon*-is felele.
Igy beszél atyám-is: ki-is onnét kele,
Van-is arról elég bizonyság levele:
'S hogy te-is ott jártál, lehet így hitele.

Calasiris *Cnemon*t itt megént kérlette.
Honnét való legyen; sőt kényszerítette,
Igen szépen kérvén: meg az sem vetette
Kívánfágát, hanem magát jelentette.

'S mond *Athenas*béli vagyok nemzetségben,
Cnemon nevem, de ez maradgyon félfégeben
Hanem a' mit kezdtünk azt vigyúk most
Ne légyē beszédünk rendeletlőségbe. (végbé

Calas-

Calasiris kezdi itt mindigárt szépfégét
Ditsérni a' helynek, és tsudás szentségét,
'Shogy ő-is végezné ott kötelefségét,
Fel-vévé magára papi ékelségét.

Es az áldozathoz magát el-készítvén,
Castalis vizéből kezét meg-öblítvén,
Bé ment a' templomban *Apollót* említvén:
Hogy legyen mellette mindenben segítvén

E' pediglen szintén a' tájban lehetett:
A' mikor ád vala szokott feleletet
Pythia, és minden hozzája fíetett,
Örül a' ki választ kedvére vehetett.

En-is (*Calasiris* mondgya) tudakoztam
Némelly jövendőket, és ott vára koztam
Válaszára, 's addig sziből imádkoztam:
Jó reménfégeben meg sem fogyatkoztam
Mert midőn már minden volna hallgatásban,

Es óltára előtt tsendesen állásban,
Várván ki ki tőle a' válasz adásban,
Az alatt én hozzám lőn ilyen szólásban.
Nagy temérdek földről jöttél egéfséggel,

A' *Nylus* Isteni vóltak segítségel,
Maradgy nálunk, látunk téged kedveséggel
Fekete földünket lakjad békeféggel.

Ezt hallván a' földre ortzámmal borulék,
Az Isteni szóra tsak el nem ájulék,
De magamban szálván osztán meg-újulék,
'S fel-kelvén hozzája illy szókkal járulék.

Könyörgők tovább-is oh! te ditső felség,
 Szánny engemet, és légy dolgöbanségitség:
 Ez alatt kezemben a' fűstőlő mind ég,
 Illatoz a' temjén, az áldásban nints vég.
 Hogy az ott való nép ezeket hallotta,
 Istennek baráttya vagyok, azt vallotta:
 Nekem minden jóval magát ajánlotta,
 És az Isteneket én velem áldotta.
 Mint *Lycurgus* Királyt majd úgy tisztelének,
 Közeli a' templomhoz szállást rendelének,
 Látogatásomra gyakorta jövének,
 A' kötség javából mindent meg-szerzének.
 Bűvölködöm vala köztök mindenekkel,
 Tárfalkodtá sok bőlts, 'stúdós emberekkel,
 Lótt esmeretségem sok jövevényekkel,
 Minthogy *Delphis* bővös vala az illyekkel.
 A' melly a' *Musáknak* tulajdonított,
 Mert ott mindenféle tudós találtatott,
 Kikkel esmérkednem nekem-is adatott,
 Kérdés, 's vetekedés köztünk sok tartatott.
 Valának olyak-is a' kik azt kérdették,
 Honnyomban az Istent miként tisztellették
 Igazé: a' barmot, kört, 'sfát Istenlették,
 Es nekem szememre ezt sokszor vetették.
 Kire a' mint tudtam nekik választ tettem.
 Azzal nagyobb nevet magamnak szerzetté,
 Es végre ott szemben olly bőltsel-is lettem,
 Mellytől a' *Nylusról* illyen kérdést vettem.

Annak

Annak honnét vagyon az ő eredeti;
 Annyi országokra, 's földre terjedeti,
 Hogy nyárban apadgyon ollyan természeti
 Midőn több vizeknek van abban szűneti.
 Meg-felelek néki erre hamarjában:
 A' mint én olvastam annak a' dolgában.
 Napkeletről jő-le, és foly *Lybiában*,
 Sok országot jár-bé hofszízas folyásában.
 De nem tudgyák honnét forrását indíttya;
 Könyű pedig, mert az eső szaporíttya:
 Kővér a' föld merre folyását fordíttya:
 Annak soványfágát mert meg sírosíttya.
 Itakra-is kedves, és igen illendő,
 Minden szükségekre hasznosan kellendő,
 Nints fogyatközása, vize elégendő,
 Es sok hasznaiért méltán ditsérendő.
 Kérdését ezekkel midőn meg-fejtettem,
 Meg mondván a' dolgot a' mint én értettem
 A' körül állóktól ott meg-dítsértettem,
 Kiáltván: mind úgy van, a' mint beszéletté.
 Azonban *Charicles Apolló* fő papja,
 Es a' több papoknak ott tündöklő napja,
 A' mint üle, magát székiből fel-kapja,
 Es nagy kelletéssel magát hozzám tsapja.
 Ajánlya sok szóval nekem barátságát,
 Mondván: tsak mutassam alkalmatosságát,
 Meg-is bizonyíttya annak valóságát,
 Es hirdeti az én szómnak igazságát.

K s

Mond-

Mondván. beszéllettem mind jól a' dolgokat ;
 Mert ő-is hallotta a' szerént azokat,
 Mikor néha járván azon országokat,
Nylus mellett szölgált volna fő papokat.

Mondék néki: Téged arra mi szorított:
 Hogy édes hazádtól olly meszfe fordított ?
 Felel: magam tudom ott mi fanyarított,
 Es a' gonosz eset mennyit szomorított.

En hallgatván, mond ő: nagy szerétsétlenség
 Erkezett vóltreám, 's gonosz véletlenség.
 Ki-fosztá mindenből engem az ellenség,
 Es a' mint velő bánt vólt nagy kegyetlenség.

Hallom e' beszédet én tsudálkozással:
 Kit ő látván, vagyon hozzám fordulással,
 Kérlek ne légy Uram (mond) unatkozással.
 Im meg-mondom mi fért keserves bántással.

Felelek. Hogy tőle örömeft meg-hallom.
 Ideje-is vagyon, 's ezért-is javallom:
 Sőt hogy ne halaszsa, májd magá sarkalló:
 Mert kívánő tudni mi légyen, meg-vallom.

Azért a' templomban tsak ketten maradánk,
 Az ajtó külsát-is magunkhoz ragadánk,
 A' biztos beszédre szabadságot adánk,
 'S hogy a' titok köztünk maradna fogadánk

Charicles ez alatt fziye fájalmában,
 Zokogási között akadoz szavában:
 De meg bátorodván az után magában,
 Keserves panaszát veszi illy summában.

Kiván-

Kivántam régen olly emberre akadnom:
 A' kinek lehetne szívemet ki-adnom,
 Belső sebeimről panaszra fakadnom,
 'S annak férelmétől tovább nébádg yadnom
 De ollyat még eddig senkit nem kaphattam,
 Az Istenek adták: hogy most rád akattam,
 A' mellyel szívemben úgy vigasztaltattam,
 Hogy bús gondaimban már-is alább hattá.
 Azért a' mi régen férti a' szívemet.

Im elődben öntöm minden keservemet,
 Szánnnyad, 's vigasztalljad búbā fött fejemet
 A' kikről így kezdem most már beszédemet
 Elégféges ember lévén házasságra,

Adtam vólt magamat kettős társaságra,
 Emberi mód szerint edgyik boldogságra,
 De énnékem ez-is lén szomorúságra.

Mert nem vala semmi maradékom tőle,
 Mindgyárt virágjában tárdom el-meddűle,
 Kit látván sok könyvem szeméből gördűle,
 Es sok imádságom az egekhez gyűle.

Fárasztánk mind ketten gyakran Istenünket,
 Végre meg-hallgaták sok könyörgésünket:
 Egy leány magzattal látának bennünket,
 'S abban helyheztettük gyönyörűségünket.

De meg-jövendőlék azt-is az Istenek:
 Hogy annak tsillagi kevesé fénlenek,
 Élete virági hamar el-nyellenek,
 Es ezek szomorú gyászt nekünk szerzenek.

Mind-

Mindazáltal így-is gondos őrizettel,
 Jól fel-serdült vala, és nagy ditsérettel
 Volt mindē felőle; mert mind szép termettel
 Aldották az egek, 's mind jó termézzettel.
 Sokan-is vágyódtak kedves személyére,
 A' mellett jól nevelt kegyes erköltsére,
 El-is ígértük volt nyavalyáit végtére,
 De jaj nem élhete azzal örömére.
 Mert a' melly éjtfzaka elkell vala hálni,
 Es menyafzfzonságra mátkájához álni,
 Akkor talált menny-kő a' fejére szálni,
 'S el kellett lelkének a' testétől válni.
 Így a' menyegzőből leve szomorú tor,
 Temetésre fordult a' sok víg rend, és sor,
 Könyvelegyvelűlt a' vigsághoz készült bor,
 A' menyafzfzony ágya koporsó, fir, és por.
 Az annya majd ketté hafada szívében,
 Nem állhattya: hanem el-hal keservében,
 Mint a' guta útótt mérevül testében,
 Alig tudom helyre hoznom életében.
 Vala magamnak-is nagy keserűségem,
 Az Istenekre-is nem kis nehézségem,
 Mert nemde leve-é tőlök rövidségem:
 Hogy így vesze az én egy gyönyörűségem.
 A' kin szörnű bűmbätsak meg nem epedtem,
 Zokogva *Charonnak* sokszor reménkedtem:
 Készítse hajóját, siessen érettem. (tem.
 Jaj (mondom) eddig-is, hogy én itt reked-
 Es

Esgyerme kem után mindgyárt nem ragadtál,
 De őket el-vitted, engemet itt hadtál,
 Es meg-győzhetetlen fíralomra adtál.
 Oh bús fejem melly rút veszélyben akadtál!
 Nintsen más határa keserűségemnek,
 Egyéb orvósága nagy sebű szivemnek,
 Hanem ha vagy véget vetek életemnek,
 Vagy bűjdosáit szerzek én szegény fejének.
 Mert ugyan-is haszon, és orvosság hozás,
 Gyakran a' keserves szivnek a' változás,
 A' bűt nemző helytől meszszére távozás,
 'S külön külön helyen, és földön lakozás.
 Mert a' hol valaki szenved, és fértetik,
 Ahoz közel lévén inkább éreztetik
 Fájdalma, távozván pedig felejtetik,
 Es szive nyugalma elébb engedtetik.
 Azt én-is magamban fel-tévém végtére:
 Hogy édes hazámból bűjdosnám meszszére,
 Keserűségemnek engefttelésére,
 Es mennénk a' síros *Ægyptom* földére.
 A' mint nem-is késem, hanem hozzá látok
 Utamhoz: Lészen az szerentse, vagy átok.
 Mondom barátimnak: az Isten hozzátok.
 Hamiben vétettem, azt meg-botsásátok.
 Es nagy földet járván, nem kis fáradsággal,
 Jutok *Ægyptom*ban ott nagy kívánsággal,
 Az hol egy templomnál zúgó hamarfággal,
Nylusban a' vizek folynak fokasággal.

De nem mondtam még meg, engő ott mitalált,
Szerentse hol mellém, és hol ellenem ált:
Most fel-vett, most le-tett, majd hozott rám
(halált,

Hallgasd-meg, meg-mondom mind azt a'
(mit tsinált,

Midőn azért ott fel, 's alá fétálgatnék,
Es a' templom körül szellyel járogatnék:
Hogy ott valamire ollyra akadhatnék,
A' mellyet honnyomban fel nem találhat-
Mert keferűségem vala márenyhódott: (nék.
Egy idegen ember előmben vetődött,
A' ki idejében vala már törődött,
Es reám akadván tőlem kérdeződött.

A' mellynek fekete vala ábrázattya,
Mond. Velem szólani volna akarattya:
De jól a' görög szót nem magyarázhattya:
Mindazáltal beszéll, a' mint ki-mondhattya.
Mondgya tovább mennyünk azt-is meg-mi-
(velem,

A' templomban vezet, a' hol fel-emelem
En-is a' szivemet, 's Apollót tisztelem,
Kérdem végre tőle, mit akarna velem?

A' kit hallván felel, én drága füveket
Hordozok magammal, 's hasznos gyűke-
(reket,

Melleyek Indiában veszik terméséket,
Örömeft tenéked mutatnám ezeket.

Es ha

Es ha igaz szivel, elmével, lélekkel
Akarod meg-venni, én kevés pénzekkel
Meg-árúlok: mondom nagy köszönetekkel
Veszem ezt, de előbb hadd lássam szemekkel.
Egy sátskót kebléből ki-ránt fietséggel,
Mellyben sok drága kő vagy őfénységgel,
Kik között gyöngyök-is ragyognak bőfég-
(gel,

Mint muskatal körtvély, ollyak őregféggel.
Smaragdok sok sárga hiátzint kőekkel,
Fénlenek rubintok szép piros szemekkel,
Es fejér gyémántok egyveleg ezekkel,
A' mellyek egymás közt jádzanak fényekkel
A' kiknek tekintvén nagy árát felette,
Almélkodom rajta azokat hol vette,
Királyságot érnek, ha pénzen szerzette,
Tsak egynek-is ország kelletvén érette.

Mondom: Hogy engetted látnom jószágodat,
Felette köszönöm jóakarodat,
De fel nem érhetvén sok drágafágotat
Minden énjóm, keresd nagyobb árofsodat.
Mert annak az árát nemhogy meg-adhatnám,
De azt elmémmel-is jól meg nem foghat-
(nám,

Sőt a' mi leg-óltsóbb annak sem tudhatnám
Bótsit meg-fizetni, akarmint forgatnám,

Mond

Mond. Bár ne légy elég a' meg vételére:

Vigyázzván azoknak sok érő bötésre,
De bizván dolgozat a' jó szerentsére,
Ingyen-is veheted a' magad kezére.

Mondom: Teezeket mondod tsufolással:

Felel a' szeretsen erős bizonylással,
Az égre, és földre gyakor szem hányással,
Hogy nē jádzik, de szól nagy igaz mondás-
El-fakadok rajta nevetve hangosan, (fal.

Monda. Kérlek ne vedd tőlem tsúfságosan,
A' mit mondok, hanem hidd valóságosan,
Esfogadgy szót, akar sz ha járnai hasznosan.

Merta' mit beszélek: ugyan, el-hitetem.

Mondok: hogy meg-ért sed Urā azt nevetem:

Hogy hallatlan dolog, s által nem érthetem,
Annyit adni ingyen, és el sem hihetem.

Felel. Kétségesnek nem kell ebben lenned,
De kívánságomra elébb rá kell menned,
Es nagy esküvéssel hitedet le-tenned,
Ugy lehet a' kintset osztán hozzád vened.

Kell pedig eskünnöd az nagy Istenekre, (re,
Hogy nem kēla' fok kints más egyéb helyek-
Hancm (a' mint majd meg-tanítalak ezekre)
Tartsd azt a' jóvendőbéli szűkségekre.

Meg-űtközöm ugyan elsőben ezeken,
De kapván a' szivem a' drága kőveken,
Azok mellett lévő egyéb nagy kintseken,
Meg-esküszöm állván meg-gőrbültt térde-
(ken. Ugyan-

Ugyan-is a' szivnek a' tulajdonlása,

Hogy a' gazdaglagra nagy a' kívánsága:
Innét vagyon annyi nyúghatatlansága,
Miként szaporodgyon kintse, és jószága.

Azért énnékem-is szivemben hatottak

Azon kintsek, mihelt előmben rakattak,
A' mikor pedig már kezemhez juttattak,
Ott a' Szeretsentől ilyen szók adattak.

Meñyünk már most félre, legyünk magánosan,

A' mint azt-is tévénk: Es imé szorgosan
Félre fut, s meg-istér: de igen bokrosan:

Mert egy szép leányt hoz, a' melly jó módos-

A' mellyet állatván énnékem előmben, (sán.

Mődgya: nyóltz esztendő, nints is e' külö-

A' kit látván én is fogadok örömben, (ben,

Estsuda ugyan ott mint veszem szivemben.

Mert noha vala még tsak gyermekségében,

De szépen fel-serdültt egyenes testében,

Mintha több esztendő volna idejében,

Merő Isteni kép látszik személyében.

Véletlen látásán ugyan meg-ijettem,

Es hogy Isteni mag, könnyen esmérhettem:

Nē győzöm tsudálni, és hogy szélélhettem,

Abbā nagy öröömöm, s kedvemet vetettem.

Végre a' szeretsen így kezd beszélleni.

Látod ezt a' szűzet, a' ki kedvelleni

Fog téged mint atyát, és meg-betsűlleni,

A' minthogy az-is fog ő hozzá illeni.

Ezt néked-is adom olyan reménységgel;
 Hogy gondgyát vífeled annak elégséggel;
 Es minden dolgában tartod tisztességgel,
 Hogy azt jövendőben vegye kedveséggel.
 Azonban akarom ezt-is meg-vallani,
 De ennek titokban kell nálad állani,
 Hogy még bősőjében esett vándorlani,
 Jó szerentséjének tőle el-hajlani.
 Mert mellyben született, ugyan az órában,
 Tickon édes annya kötötte pólyában,
 'S az erdőre küldte, tartván ezt magában:
 Ott akadtam én rá, egy fa árnyékában.
 A' mikor meg-látom tsak el-tsudálkozom,
 De jobban meg nézvé n rajta szánakozom;
 Magamban (ez honnét lehet) tudakozom;
 A' ki el-vetette szidom, és átkozom.
 Mondom. Ha itt hagynám volna kegyetlenség
 Espogányhoz illő nagy istentelenség;
 Látván hogy még benne fris az elevenség,
 Ennek pedig az ő dolga büntelenség.
 Sőt esmérteni azt tsak tekénteti-is,
 Bőven meg-mutattya illy kisedése-is:
 Hogy né köz rend, 's ebbé két ráró szeme-is
 Bizonyfág, és egész testének rende-is.
 E' mellett a' kövek, más sok szép drágaság,
 Kötölékben tsinált illyen nagy gazdaság
 Mind mellette voltak, a' melly-is bizonyfág;
 Hogy e' felséges rend, és nem paraszt ágyfág

Sok

Sok irás betűk-is ezekkel valának;
 A' gyermek le-téte okáról szólának:
 Ő vele irgalmat tenni kívánának,
 Es hogy el-tartassék olyat-is mondának.
 Azt azért meg-értvén, mi vólt, és honnét jött;
 A' tündér szerentse vele melly jádzást tótt,
 Fel-fogám, és a' míg nem űlt, 's járó nem lött,
 Pásztor felesége mellyétől tejet vótt.
 Mikor pedig ötet kezem alá vettem,
 Gazdag tsomolékját mindgyárt elrejtettem
 'S hogy kára ne legyen őrzés alá tettem,
 Mint tulajdó magam magzattyát szerettem
 Azonban naponként frissen nevededik,
 Szépül személyében, teste tellyesedik,
 Kap a' jón, a' rosztól fut, 's idegenkedik,
 Szépsége, 's jósága hamar hiresedik.
 A' kikkel énnékem gondgyaim többülnek;
 Minthogy nézésére sok helyekről gyűlnek;
 Melly miatt elmémre nagy dolgok gördül-
 'S azok ő tagjaim majd ugya el-hűlnek. (nek.
 Mert a' dolog titka ki ne nyílljon félek,
 Es a' miatt bennem nem nyugtzik a' lélek,
 Törődöm magamban, 's rettegéssel élek,
 Néha álmomban-is sok veszélyt szemlélek.
 Azért mikor fokát töröm bús fejemet,
 Mint távoztassam-el itt veszedelmemet,
 Illy gondolat talál végtére engemet,
 Melly tsendefiti-is háborgó szivemet.

L2

Hogy

Hogy adgyam magamat követség tisztére,
 Es mennyek a' mellett *Egyiptom* földére,
 A' melly jó út léfzen búm el-űzésére,
 Es vött félelmemnek tsendesítésére.
 Fel-is vállalom azt, és egyéb dolgomat
 Félre tévén, hamar követem útomat,
 Magam mellé fogom kedves magzatomat,
 Most immár néked szánt szép ajándékomat.
 Azt pedig ugyan most im adom-is oda,
 Hogy ne mondgyák othő, kitsoda, 's mitso-
 Erette már elmémeleget búskoda, (da,
 Miólta ideje száma szaporoda.
 Azért vedd kezedhez minden szépségével,
 Drága kőveivel, 's egyéb sok kintsével,
 De ne tartsd rab módon, hanem a' pénzével
 Birjon önnön maga, szabad elméjével.
 Es ha házasságra akarattya léfzen,
 'S hogy azt érje, Isten véle olly jót téfzen,
 Ahoz mennyen a' kit ő kedvében véfzen,
 Másként szerentséje el-romol egészen.
 Es a' mint esküttél nekem *Apollóra*, (jóra,
 Ugy tartsd-meg azokat, 's vigyed minden
 De el kell most mennem, im ülők-is lóra,
 Mint hogy el-érkezett már a' hagyott óra.
 Hanem hólnap reggel *Izis* templomában
 Együtt lévén, többet érthetisz ott dolgában,
 Ajáolak azonban Isten óltalmában,
 A' ki mindeneknél nagyobb hatalmában.

Ez

Ez után. A' leányt magam szállására
 Vezetem, szivemnek nagy vígaságára,
 Es az Isteneknek magasztalására:
 Hogy gondot vífeltek szolgálók javára.
 Mert úgy tetszik, mintha most-is életében
 Vólna a' leányom, és egészégében
 Mint hogy a' Istenek mást adtak helyében,
 Kit-is vettem, szivem igaz szerelmében.
 Más nap pedig én-is idején fel-vettem
 Magamotágyamból, 's a' templónál lettem,
 A' holott noha sok járást, 's kelesztettem,
 De ott a' Szeretsent sohol nem lelhettem.
 Tudakoztam pedig sok ott lakosoktól
 De még tsak hírét sem hallhattam másoktól
 Hanem a' templomnál végre a' papoktól
 Értém: Kell kérdezni a' Kapitányoktól.
 Azért a' főbbikhez fordúlván végtére,
 Két inast találék elő szerentsére,
 A' kik mondák: hogy űlt reggel szekere,
 Es eddig mehetett ugyan jó meszszére.
 Tudakozom okát el-fietésének,
 A' kire énnékem ők így felelének:
 Hogy a' szeretsenek ellenünk útének,
 'Sa' rubintbányában sok kárt-is tévének.
 Minthogy tartják ők azt a' magok javának,
 A' miénk pedig ellenek állának,
 De ők többen lévén, ezekkel bírának,
 'Sa' mint nekik tetszett, ott úgy prédálának.

L 3

Ha

Ha pedig a' bányák tőlünk el-esnének,
 Ki befzélhetetlen kárunkra lennének,
 Kintsestárházaink meg-ürefednének,
 'S a' vitézlő rendnek mivel fizetnének.
 Azért itt az egész tanács fel-zendüle,
 Sőt még a' kőtség-is mind köziben gyüle,
 Azonban a' követ hamar fel-készüle,
 Es a' félsz hordozván, majd szárnyon repüle.
 Szomorúan hallom, én tőle ezeket,
 Bánom hogy el-mentek a' szeretseneket:
 A' követtel kezdtem a' melly befzédeket,
 Nem vihetvén véle végben mindeneket.
 A' nevét sem monda-meg a' leányának,
 De tulajdonitom hamar indúltának,
 Hanem én szólottam az után magának,
 Kérdvén kinek hiják (mond) *Charicliának*.
 Itt *Cnemon* közbé szól, mondván. Ő-is szánnya
 A' leánynak dolgát, és balsorsát bánnya.
 Mi lőtt tovább, azt-is érteni kívánnya,
 Es ezért más dolgát addig félre hánnya.
 Felel *Chalifiris*: Légy most békeséggel,
 Meghallod az után azt is elégséggel: (főggel,
 Had mondgya már most meg, én ezt őszve-
 Mint jára *Charicles* e' szép nyereséggel.
 Ki velem tovább-is folytatván szólását.
 Így mond: hogy értettem követ el-futását,
 A' gazdámhoz térek, és szállás adását
 Meg-köszönöm, 's meg-is fizetem tartását.

De

De vala énnékem a' tsudálásomra;
 Hogy mikor érkeztem vala szállásomra,
 Még a' kapu előtt hallott szólásomra
 Előmben fut a' szűz, nagy vigaságomra.
 Es hízeltedve szól mint édes attyához,
 Emeli jobb kezét gyenge ajakához,
 Es alkalmaztatván gyors térd hajtásához,
 Ugy köszönt, és azzal édesít magához.
 Meg-vallom, tsudálom szép udvariságát,
 Szemérmet viselő tsendes bátorságát,
 Eleve meg-érett esztét, 's okosságát,
 A' kik mind fel-műllyák gyenge ifjúságát.
 Azért én-is ötet felette szeretem,
 Minden örömömet benne helyheztetem:
 Edgyemet, 's másomat végre fel-fzedetem,
 'S önnét el-mentemet én-is el-követem.
 Meg-hagyó szolgálómnak, hogy hajót keressen,
 A' ki a' tengerre, mennyen egyeneffen,
 Es az engemet-is arra fel-veheffen,
 De ne mulasson ott, hanem el-sieffen.
 Talál is az ollyat, a' ki léven készen,
 Engem hajójára a' szűzzel fel-vészen,
 Es az gyors evezést a' *Nyluson* téfszen,
 A' mig a' tengeren békével nem léfszen.
 Azt el-érvén pedig gallyákra költözénk,
 Es az én hazámban menni igyekezőnk,
 A' hová tsak hamar mi el-is érkezőnk,
 Mivelhogy szerentsés szelekkel evezénk.

L4

A' le-

A' leány görögül hamar meg-tanúla;
 Az ottvaló népnek szeme rá fordúla,
 Idegeneknél-is jó neve indúla,
 Mind az egész város mellyen el-ámúla.
 Temploma ékes vólt véle *Diánának*,
 Valaki meg-látta, kedvelte magának,
 Szépségét tartották majd ugyan tsudának,
 Azért látására szorgosan futának.
 De ebben-is nekem kezd bánatom lenni,
 Azt mondván, hogy férhez soha nem fog
 Hanem *Dianának* akar kedvet tenni, (mēni,
 Es senki szerelmét nem kívánnyá venni.
 Tēlben, nyárban vadász, az erdőket járja,
 Hol űzi a' vadat, hol azt lesre várja,
 Most ebbel vereti, most hálóba zárja,
 Nem tartóztattya-meg semmi eső árja.
 Meg kezdi únatni velem a' világot,
 Hogy így ohajtya ő a' magánoságot,
 Mert én abból várnék minden vigaságot,
 Ha őtsém tehetne véle házasságot.
 De ő nekem ebben nem akar kedvezni,
 'S érettem ő véle szentül meg-egyezni,
 Mondván: Készebb kedves életét végezni,
 Mint *Venus* kormával szépségét szennyezni.
 E' szándéka mellett mint kőszikla ugyan,
 Magánoságyába (mond) holtig tisztán hál,
 Élte szűz virágát nem póki béka nyál,
 Es így *Dianától* ő soha el nem vál.

Meg-

Meg-győze engemet *Philosophiából*:
 Hogy szentségesb dolog, ha tisztaságából
 Ki nem hág, sőt inkább *Venus* igájából
 Ki-veszi a' nyakát maga jó szántából.
 A' ki a' szerelmet néki emlegeti,
 Az ollyannak nála nints semmi kelleti,
 A' ki tisztaságot javal, azt szereti:
Venusért Dianát mondogya meg nem veti.
 En pediglen őtet a' néném fiának,
 Tenném, a' mint mondám, örökös társának,
 Ez nem-is kis terhe elmém munkájának:
 De másként nem látom örömét hasznának.
 Hanem ha te lészesz ebben segítségem,
 Vagyon-is ez iránt nem kis reménységem,
 Hogy fel-tótt dőlőben lészé kívánt végem,
 (Ha te fogod azt fel) és gyönyörűségem.
 Kérlek azért ne szánd itt fáradságodat
 Mostan elő venni, és bőlts tanácsodat,
 Kivánd segíteni szegény barátodat:
 Hogy meg-köszönhessem jóakarodat.
 Magad eleiben hivaſd leányomat,
 Okoságot szerint mondmeg szándékomat,
 Hogy ha követéndi én akaratomat,
 Ugy fogja vehetni atyai vóltomat.
 Nem meszfe-is pedig lakása házadhoz,
 El-megyén, ha mikor hivatod magadhoz,
 Es szabja-is magát te akaratomhoz,
 Tsak adgy színes munkát, közben járásához

Ls

Es

Es láss ahoz a' te szép okosságoddal,
 Az ilyen dologban fel vött szokásoddal,
 Tudom meg-győzheted okoskodásoddal;
 Nem fog ellenkezni tanács adásoddal.
 Lészen pedig az is jó módod ezekhez,
 Mert örömeft beszéll, szól vén emberekhez:
 Mit-is veszti magát, térjen szerelmekhez,
 Ne légyen hasonló a' vad tigrisekhez.
 Sirvatén *Charicles* ilyen beszédekert,
 En-is nem tűrhethén hullaték könyveket,
 Es mondó: veszek rám noha nagy terheket,
 Mindazáltal végzem mint lehet ezeket.
 Mikor vólnánk pedig ezen beszédekben,
 Két helyről-is hozzák nekünk új hitekben:
 Szép népek érkeznek rendes seregekben,
 Kik itt fognak lenni a' szent innepekben.
 Mert el vala immár akkor rendeltetve
 Az áldozat napja, s ki-is hirdettette,
 Idegen helyekről sok nép bé-gyűjtetve,
 Es az *Apollón*ak vala készítettve.
 Annak sok nap tartott pedig inneplése,
 Allott költségből-is sokból készülése,
 Vólt a' templomnak-is szorgos szűkülése
 A' sok néptől; tűztől pedig füstölgése.
 A' kik pedig oda ujjonnan jutának,
Aeneas városa lakosi valának.
 Monda *Califiris*: kapuk nyittatnának,
 Es az áldozatra bé-botsáttatnának.

Vólt

Vólt vélek egy ifjú Hertzeg jó modgyával,
 Tzifra öltözetű feles szám szolgával,
 Melly nagy szeretetet vezetett magával
 Mind azoknak, a' kik töltek látásával.
 A' ki hires, neves az ő hazájában,
Achillestől jövő nagy állapottyában,
 Sok föld, és nagy érték van birodalmában;
 Maga pedig élte leg-szebb virágában.
 Valaki szemléli ezt, nem tagadhattyá,
 Sőt látván személyét bizvált azt módhattyá
 Fejedelmi módon termett ábrázattyá,
 Járása, nézése, minden állapottya.
 Azért igen méltó: ne tartóztassanak:
 De mindgyárt népeztől bé-botsáttassanak;
 Nemzetekhez képest szépen láttassanak,
 Idvezlő versekkel magasztaltassanak.
 Eleiben pedig imé magam megyek,
 Hogy elébb mint bé-jön, idvezlésén legyek
 En-is látásában hamarébb részt vegyek,
 Es neki-is illő betsületet tegyek.
 Tenéked pedig kell menned a' templomban,
 Hogy a' mi szűkséges végezd ott azomban,
 Minden eszközüket hordafegy halomban,
 Es én-is el-járok az alatt dolgomban.
 A' minthogy félre-is teszem más dolgomat,
 Es mindgyárt követem azokhoz útomat,
 Forgatván mentemben sok gondolatomat,
 Mint intézzem véle lévő szólásomat.

Szem-

Szemben lévén velem, és fogván kezemet;
 Ott az idvezlésben megelő engemet,
 Mindazáltal én-is követem tisztemet,
 Es utánna mindgyárt kezdem beszédemet.
 A' nagy *Achilles*nek említem nemzetét,
 Es onnét hozom-le az ő eredetét,
 Nevelem fokképen méltó ditséretét,
 Es teszem ezekkel szómnak végezetét.
 A' kőszöntés után nem sok szókat tettünk,
 Hanem a' templomhoz érkezni siettünk,
 Oda hangos ének szóval kísértettünk,
 Es ott újjabb újjabb módon kőszöntettünk.
 A' templomban elébb azok férkezének,
 A' mellyek idegen helyről érkezének,
 Az után mások-is, a' kik el-térének,
 Nehéz tolongással fokban bemenének.
 Bé-mentem volt én-is ott a' *Charicles*hez
 Ülvén, mig né nyultunk a' temjenezéshez,
 Kezdtünk egymás közt más beszélgetés-
 Arról, a' mi szükség ott az innepléshez. (hez
 Ő ez alatt azt-is adgya tudásomban,
 Hogy *Chariclia*-is legyen a' templomban,
 Meg-láthatom én-is ott őtet azomban,
 Mig szorgos nem leszek másféle dolgóban.
 Es meg-vizsgálhatom annak szép formáját,
 Az egy Leányzóban e' világ tsudáját,
 Es az Isteneknek olly remek munkáját,
 Mellyben tennék minden szépségnek sum-
 (máját,

De

De én jutottam volt annak látására,
 Az előtt-is midőn menvén szállására
 Ki-költ szekereből, és azon orára,
 Találtam volt én-is menni udvarára.
 De a' *Charicles*nek nem volt értésére,
 Azért intett engem meg-tekintésére,
 Sőt a' templomban-is egy inneplésére
 En gyújtottam tüzet temjenezésére.
 Es a' mikor ahoz vele edgyütt nyúltam,
 Az ő szépségétől ugyan meg-újúltam,
 De minthogy már magam eseten tanúltam,
 Semmi bujaságra azzal nem indúltam.
 Azonban az áldás, 's éneklés kezdetik,
 A' kikkel *Apolló* frissen tiszteltetik,
 Mindenféle barom szaporán öletik,
 Gerjednek a' tüzek, 's óltár szenteltetik.
 Végtére *Ish*hez ő imádkozását
 Hertzeg Urfi kezdi, 's nagy fohászkodását,
 Es maga kezével tévén áldozását,
Pithiától veszi illy válasz adását.
 A' kit a' szerentse követ jó szelekkel,
 Az igen meszszére fog menni ezekkel,
 De a' ki arra ül háborgó egekkel,
 Meg-próbállya ez azt sűrő félelmekkel.
 Es így olly országra fordíttya világát,
 Melly a' verőfénytől veszi szárazságát,
 De jutalom éri végre fáradságát,
 Mint tél után tavasz rosák pirosságát.

Volt

Volt *Pithia* által ilyen válaszokkal

Apolló előttünk, 's más-is hasonlókcal (kal,
Ment-el onnét mindé; de nem sok hasznok-
Lott a' jövendőbő meg-próbált dolgokkal.

Minthogy az álomban, és jövendőlésben,
Am legyünk-is rólok néha reménlésben,
De száz közzül lints egy igaz bé-telésben,
Mert nagy homály vagyó ott a' meszésben.



NEGYPEDIK RÉSZ.

Minden rendi, 's népe *Delphis* városának,
Az idegenek-is, a' kik benn valának,
(Oda pedig akkor sokan szorúlának,)
A' nagy áldozatra mind fel-töldúlának.

Az egész utszákat templomig bé-állván
A' temérdek sok nép, de két felé válván,
Es az áldozóknak tág utat tsinálván,
Nézik a' nagy pompát, azt méltán tsudálván.

De a' *Chalifiris* a' midőn ezeket
Beszélli, 's számlállyá az oda gyűlteket,
Azoknak sok voltát, és ékes rendeket,
'S a' mellett a' gazdag nagy készületeket.

Mond

Mond *Cnemon*. Ezekben már meg-unatkoztá,
Mert a' miért eddig én itt várakoztam,
Azt mind el-kerülöd, noha sokszor hoztam
Elé, hogy arra térj: de mind tsalatkoztam.
Beszédedet másként nagy kedvesen vettem,
De a' mire vágytam, azt el nem érhettem,
Mert ezekből ollyat semmit sem érthettem,
Arra felelly kérlek, a' mit én kérdettem.
Mi haszna a' dolgot elől említeni,

'S utanná mindgyárt a' végét keríteni,
A' közepit pedig mind ki-rekesztteni,
Es azzal a' rendet tsak őszve vesztteni.

Chalifiris felel: hogy bántlak, nem félek
Tovább az illyekkel: de ollyat beszélek,
A' kit szükségesnek előtted itélek:
Abban-is pediglen rövid szóval élek.

Mert azt ugy akarnám te elődbe adni,
Hogy többé elmédet ne fogná el-hadni,
Hanem ott fottáig lehetne maradni,
Né mint harmat fénytől hamar el-száradni.

Szómat pedig most-is én arra térítem,
A' pőpa mint lett-meg, de azt nem bővíttem
Es kedvedet erre azzal édesítem,
Hogy azt-is a' mit vársz majd elé-kerítem.

Elsőben-is azért egyenlő színekben,
Áldozatra mentek százan fegyverekben,
Mindeniknek éles kés vala kezekben,
A' mellyekkel éltek barom ölésekben.

Ezek-

Ezeknek száz ökör vala a' nyomokban;
 Kővérek, és szépek egyenlő szarvokban,
 Ezüstel, 's arannyal fok festett azokban,
 Kevéllyen ballagnak szép kofzorújokbbn.
 Az után más nyájjak mentek fok tsordával,
 Százszáz számból állók, és tized magával
 Van minden száz után, zengő muzikával
 Egy papi tiszt, külömb-külobb szép ruhá-
 Követik ezeket száz bokor kegyesek, (val.
 Kettősön ballagván frissek és ékefek,
 Egy módúk, egy korúk, tzifrák és ékefek,
 Tsak hogy nem egyelő dolgokkal terhesek,
 Mert a' kik jobb felől valának rendekben,
 Azoknak palma-fa ág vala kezekben,
 Szép virágokkal is ékes fok ezrekben,
 'S ollyak mint a' rárók vig tekintetekben.
 A' melly szűzek pedig bal felől menének,
 Azok lángot hányó szeneket vivének,
 Kikben fok drága fű, 's gyűkerek lévének,
 Es azokkal kedves illatot tévének.
 Nem vala bánatos ezeknek hágások,
 Hanem mesterfészes ó lábok rakások,
 Mintha tántzolnának olly vigadozások,
 Ehez igen kedves éneklő szólások.
 Száz vitéz ifjú jó ezeknek nyomokon,
 Sifak a' fejeken, pais a' karokon,
 Derekon pántzél, tegez oldalokon,
 Es arannyal közlött zomántz mind azokon.
 Mellyek

Melleyek a' nagy *Thetis*, és *Izis* nevére
 Mondának éneket, és tisztettségére
 Szava mindeniknek illett a' versére,
 Mellyel minden újultt, ha hatott fülére.
 De a' *Theogenes* mindennek felette
 Leg-ditsőségesbbé ezt a' pompa tette,
 Mert mikor ő magát feregekben vette,
 Mint eget a' szép nap ugy ékesítette.
 Jobb kezében éles metélő dárdája,
 Oldalán pediglen gyémántos puzdrája,
 Szemei ragyognak, tündöklék ortzája,
 Rósa annak színe, vont arany ruhája.
 Fényes sifakja-is arannyal iratott,
 A' *Gorgomis* feje reá raggasztatott,
 Le-eresztett haja féltül ingattatott,
 Annak rendi közzé zöld laurus fonatott.
 Lovának szerzfáma áll drága kővekből,
 Annak aranyára rajszolt szép képekből,
 'S bölts mivében lévő nagy mesterfészekből,
 Kik a' rá nézőket fosztyák idejékből.
 E' jeles Urfinak lova sem illetlen,
 Igen szép almás-kék, ahoz fedhetetlen,
 Ulszón állva festett, nem túnya, 's kedvetlen,
 Hanem igen vidám, 's tántzban telhetetlen.
 Hogy ura ül rajta majd ugyan tudhattya:
 Mert azt téfzi, a' mi annak akarattya,
 Most tántzol, most lép, 's hág, most magát
 Valamint a' ura azt néki mutattya (forgatja
 M A' kire

A' kire valaki egyfzer szemét veti,
 Azt azután mint vas a' *magnet* követi,
 Maga viselését ditséri, szereti,
 Es magasztalással az égig vezeti.
 Szabad menyetskék-is ki-adgyák magokat,
 A' merre el-mégyen, hintnek virágokat,
 'S azok közt narantsal együtt tzitronokat,
 Es tesznek azokhoz sok szép áldásokat.
 Gerjed mindenikben tűze szerelmének,
 Esméretségében örömeit lennének,
 Ezt tartaná ki-ki nagy szerentséjének:
 Mert mását nem látták az ő személyének.
 Harmintz két trombitás ezeknek nyomában,
 Azok után jönnek a' magok sorában
 Az udvari szűzek, tündöklő ruhában,
 Es kedves énekkel zengő mulikában.
 A' szép *Chariclia* maga személyében,
 Két aranyos szarvú ókrókon jótében,
 Erkezik ezekkel könnyű szekerében,
 A' sok mulikának az égig mentében.
 Arannyal szótt fejr bársony vólt ruhája,
 Hijácint virágnak rajta szép formája,
 Arra fel-jegyezve *Pomana* példája,
 Es vidám *Florának* sok féle rósája.
 Nem vólt *Arachnának* szövése ilyen szép,
 Noha mesterséggel vólt az-is jeles, 's ép,
 Mert a' *Driadesek* szótték, erdei nép,
 Gyöngyöl, kövel ékes, fogott szemet mint
 (lép.

Sár arany, és saphir köbül öve ála;
 Kit valaki néze, minden meg-tsudála,
 Hallhatatlan böltsen mestere formála,
 Mellyhez más hasonlót senki nem találá.
 A' mellyen két sarkány vala formáltatva,
 A' leány derekán által kútsoltatva,
 Azoknak a' fejek öfzve botsáttatva,
 Fúlánkjok horgával egyben foglaltatva.
 Szemei azoknak rubintok valának,
 Fogai mind fényes gyémántból állának,
 Zöld, fejr, fekete, sárgát mutatának,
 Mellyekkel héjai zomántoztatának.
 Haja meg-eresszve vala tellyességgel,
 Nem lévén bé-fonva semmi fűrtésséggel,
 Fekütt ékes vállán igen nagy szépséggel,
 Ingatván a' szellő azt gyönyörűséggel.
 Rósa koszorúval fejét kerítette
 Zöld *Laurus* levéllel azt egyvelítette,
 Azok közt drága gyöngy ékesítette,
 Es azt tiszta arany kávrá fűzette.
 Innét az oldalán van köves puzdrája,
 Túl aranyos iija, 's annak szép formája,
 Es kezében lángol áldozó fáklyája:
 Ekképen öltözött, 's ilyen a' ruhája.
 Mond *Cnemon*. Istenek! vajha azt láthatnám,
 Annál inkább, hogy ha kezét-is foghatnám!
 Felel *Chalifris*: Ezt én-is mondhatnám,
 Minthogy elig váró, hogy őket kaphatnám.

Sőt az Istenekre tégedet intelek,

Mond-meg, leheteké még valaha vélek?

Világnak melly részén forgattyák a' szelek?

Ugy látom, hogy rájok már soha nem lelek.

Te pedig előbb fel-biztattál engemet: (met,

Hogy még ma itt léznek, 's újítyák szíve-

Vettem vólt-is abban tellyes reményemet.

Várván hogy el-jönek, mint kedves fénye-

De ugy hiszē, ahoz nem lehet bizhatnő, (met.

Hogy őket leheffen ma immár láthatnom,

Itt pedig több időt nehéz lesz mulatnom,

Félvén, ne történnék tovább-istsalatnom.

Te ajándékot-is kértél vólt érettek,

Kit meg-is ígértem vala én helyettek,

De ezek tsak szófi beszédek lehettek,

Es mézes madzagként tsalva édesgettek.

Vén fejemet pedig te im arra vetted:

Hogy én esetemet mind ki-beszélltetted,

Es újabb kénokkal szívemet sebhetted,

A' mikor azt velem meg-emlegettetted.

Nagy fájdalom pedig az ember szívében,

Ha régi sérelme juttatik eszében:

Mert ha gyakran vájkál bé-forrott sebében,

Meg-újúl fájdalma, 's gyötrelme testében.

Cnemon emberiséggel felele apjának, (nak,

Mondván. Tsendeséget engedgyen magá,

Nem illik bánattya légyen ortzájának,

'S illyen rémuléssel tegyen kárt dolgának.

Mert

Mert minden bizonnal azok meg-kerülnek,

De úthoz nészokván hamar meg-hevülnek

Es fáradságok közt gyakorta le-ülnek,

De itt léznek még ma, és velünk örülnek.

Hanem ha megént új szerentsétlenségben

Esnének, de vagyok én olly reménységben,

Nem lesz már az, hanē hozzánk békelségben

Erkeznek, és láttjuk egymást kedveltségben.

De mivel olly mohon várod te ezeket,

Ne késleltess, hanem beszéld-el igyeke,

Az alatt azok is végezett helyeket

El-érik, és láthasd oíztán személyeket.

Felel *Chalifiris*. Noha vagyok fáradt,

A' sok beszéllésben a' szám-is el-száradt,

Mert reményem tsúfolt, gondő búval áradt,

Es kétséges az is a' mi jó itt várat.

De látván hogy tetszik a' dolog értelme,

Es azzal vidámúl benned-is az elme,

A' látás, 's hallásnak van nálad szerelme,

Melly a' tudománynak nem kis ségedelme.

El-kezdem a' dolgot ott a' hol le-tettem,

De már estve lévén, világot kértem,

Hogy áldozat légyē: mert meg-tselekettem,

Hogy én azt minden nap eddig el-végzettē.

Es hálákat adtam a' nagy Isteneknek,

A' mint most-is szívből könyörgök ezeknek

Hogy őlalma alá gondviseléseknek

Vegyenek, és reám vigyázó szemeknek.

M 3

Mert

Mert ugyan-is úgy nem léfzen veszedelmünk
 A' vak éjtszakában, és semmi félelmünk,
 Ha az Isteneknél nem szűnik kérelmünk,
 A' kiknek kezénél van kéz segedelmünk.
 Ez alatt el-hozák az égő gyertyákat,
 'Sadván *Chalifris* sziből nagy hálákat,
 Kéri: Az Istenek a' fok nyavalyákat,
 Vegyék-el már, 's hozzák vízfza az árvákat.
 Sőt *Mercuriust*-is ezek felett kéri,
 (Fáj a' szive értek) midőn álom éri,
 Mutassa-meg néki, mert őket esméri,
 Kihol van közzőlők, 's úttyát merre méri.
 Ezeket végezvén fordula *Cnemon*hoz,
 Monda: fogok megént kezdett szólásóhoz.
 Mikor azért értünk volna a' templomhoz,
 'S én-is láttam volna ott hivatalomhoz.
 A' lovas's gyalog nép nagy firáft kezdének,
 Vének, menyek, ifjak fennyen üvöltének,
 Keferves nótára éneket tévének,
 Ugy tetszik föld, és ég mind meg-zédülének.
 Egy kevesé tartta ez, mint egy óráig,
 Vagy ha továbbatskán, de nem lön sokáig,
 Azután nagy vigság vala mind fottáig,
 Ólék a' fok barmot kitsinytől nadgyáig.
 Mondnak *Apollón*nak hangos discantokat,
 Az oltárra rakják az áldozatokat,
 Hordgyák rakásokra a' vagdaltt tagokat,
 Mint mikor a' tábor tészen fákmányokat.

Mond

Mond végre *Charicles*. Szükség mondásunkat
 Hallyátok, 's értsétek ebben szokásunkat,
 Most-is ahoz szabjuk mi akaratunkat:
 Hogy itt az áldozás illeffen magunkat.
 Ennévezem mind meg kiket imádándunk,
 En ölöm-meg felét a' mit áldozándunk,
 Rajtam áll, a' kinek tűz rakást adándunk,
 En rendelem ahoz hol, 's mikint fogándunk.
 Azért a' Hertzegnek adgyunk betsületet,
 Ó legyen tűz gyújtó: de kell őrizetet
 Tennünk, ha választunk idegen nemzetet,
 Ne tsinállyunk azzal talám rosz kezdetet.
 Mert ez nem illethe idegent másképen:
 De minthogy köztünk van, 's ékesíti szépen
 Illy nagy innepünket, és az egész népen
 Felül halad, erre érdemes ő épen.
 Nintsen is más a' ki olyan ékecséggel (gel
 Végezze azt mint ő, minthogy fok széplég,
 Öltözött-fel, 's ahoz tudgya mesterféggel
 Annak rendit, mert azt tanulta bőféggel.
 A' fáklyát mint kellyen szűzekből el-venni,
 Es azzal az áldozat helyére menni,
 Ott a' tagok alá abból tüzet tenni,
 Es a' körül végig mint szűkfeges lenni.
 Mert ott olly szokás volt: A' szűzek viselték
 A' gyertyákat, kikkel az oltárt tisztelték,
 Es az áldozathoz a' tüzet nevelték,
 De ezt a' szűzekből ifjak el-emelték.

M 4

Azok

Azok gyújtották-meg az áldozatokat,
 Hogy hamar égjenek, 's vegyék romlásfokat,
 Mikor osztán a' pap tett térd hajtásfokat,
 'S a' mellett futtogva fok imádságokat.

Theogenes azért a' mikor illene,
 A' *Charicliá*hoz nagy térd hajtva mene,
 A' fáklyáját kéri, mond az, nints ellene,
 Vinné-el, 's áldozna azzal minttetszene.

Szükség meg-halljad itt ezek mint járának,
Cupido törében miként akadának,
 A' miatt mennyi bút, és veszélyt látának,
 Például fokaknak abban adatának.

Mikor azért jutták szemközben egymással,
 Mind ketten valának mint tűz pirulással,
 Szemeknek szikrája szivekben hatással,
 Es attól hirtelen nagy fel-gyúladással.

Az alatt a' fáklyát a' szűztől el-vette,
 Azonpillantásban *Amor* rabbá tette,
 Mind a' kettő szivét egy nyállal fértette,
 Es nyűgben-is őket egyben rekesztette.

Hol biznak magokhoz, hol megént rémülnek,
 Pirofodnak néha, néha fejezülnek,
 Most fáznak testekbő, most pedig hevülnek,
 Néha pedig ezek mind együvégyülnek.

A' melly változások hirtelen esének,
 Es azért másoktól nem esmértetének,
 Mivelhogy a' népek óltárra nézének,
 Es az áldozatra figyelmeskedének.

Sót a'

Sót a' *Charicles* sem tud semmit azokban,
 Mert forgolódik ő az áldozatokban,
 Gyors *Theogenes*-is a' tűz gyújtásokban,
 De belől a' szive ég nagyobb lángokban.

En pedig szememet rólok el nem vettem,
 Mert a' jövendőlést ő rólok érttettem,
 A' mikor dolgokat azért ki-nézhettem,
 Hogy Isten azt adta, háláadást tettem.

A' mikor a' dolgok már végeztetnek,
 Es az áldozatok, 's tűzek meg-szüntenek,
 Az őfzve gyúlt népek házokhoz mentenek,
 Sok fáradságtól papok pihentenek.

Lement a' Templomból szép *Theogenes*-is,
 A' házánál van már régen a' Kegyes-is:
 De ha egyebeknek a' szive tsendes-is,
 Háborgó ezeké, és igen sebes-is.

Mikor pedig én-is mennék házam felé,
 Hozzám tér *Charicles*'s kérdi mint viselé
Chariclia magát, 's nemde kedvét lelé
 Mindennek, a' mint ott *Apollót* tisztelé?

E' vólt tudniillik *Delphos* ékesége,
 Mint a' tsillagok közt a' hóld fényessége,
 Vagy nappal az égen a' napnak szépsége.
 Olly az aszfzonyok közt az ő kegyessége.

Mondám: Nem tsak egyszer láttam leányodat,
 Sőt együtt-is raktam sokszor óltárodát;
 Ketten daraboltuk-fel áldozatodat,
 Es így segítettük te hivatalodat.

M s

Vízont

Vizontszóla: De most miképen tetszhetett?
 Nem úgy viselte magát mint kellett?
 Mondék: Szebb az égen a' nap nem lehetett
 Mint ő, mikor köztünk fáklyát emelgetett.
 Ő utánna megént (mond) a' betsületet
Theogenes nyerte, ez mást sem illetet,
 Minthogy ő mindénél ott több jót követet;
 Es hagyott magáról szép emlékezetet.
 Ezek voltak színe, 's veleje, 's szépsége
 Ott a' nagy pompának, és főbb ditsősége.
 Tetszik *Charicles*nek szómnak ilyenféle,
 Es len azon néki nagy gyönyörűsége.
 Kivánván, hogy mennyek én-is leányához,
 Mert a' fok nép szeme, fél nyavalyájához
 Nelőtt valami ok, mert gyenge voltához
 Képest, az ígézet férhet ártalmához.
 Mintha nem örömezt mennék úgy tettetem
 Mődván: hogy magára már más dolgot vet-
 Ahoz kélne látnő, de minthogy éretté (tem,
 Maga jött, hogy vele el-mégyek fel-tettem.
 Igen meg-köszöné illy ajánlásomat,
 Hogy érette félre hagyom más dolgomat,
 Mőd azoközbe, meg-fogván jobb karomat,
 Mennyünk-bé itt közel érjük leányomat.
 A' mint bé-is menvén annak szólására,
 Meg-előz *Charicles*, siet ajtajára,
 Kit fel-nyitván, láttya szomorúságára:
 Hogy fekszik leánya le-dúlve ágyára.

Van

Van nagy változása: mert hől-el-melegszik,
 Hol pirúl, hol sárgúl, hol reszket hidegszik,
 Hánya veti magát, most fel-kél, most fekszik:
 Majd mint a' hagymázban lévő úgy tselek-
 Mondgya mindazáltal, hogy feje igen fáj, (szik.
 Reszket minden teste, és forr benne a' máj,
 Ugy tetszik, szívébē hogy ugyā vermet váj,
 Kikinnyát ki-mődgya nem adatik olly száj.
 A' szegény *Charicles* ezen szomorodik,
 Ki-nyittya az ajtót, nagyot fohászkodik,
 A' tselédre kiált, és panaszkodik: (dik.
 Hogy roszszúl vigyáznak reá, 's boszszanko-
 Hogy jobban őrizzék, hagnya aszszonyokat,
 Engem melléje von, 's mond illy panaszokat
 Űlly-le jó barátom, nézd e' romlásokat,
 'S reám nagy bút hozó rút változásokat.
 Esha leányomnak tudnád nyavalyáját,
 Mi tekeri bēlit, mi forrallya máját,
 A' testet gyúlasztja, hervasztja ortzáját;
 Kérlek ne sajnállyad fel-venni munkáját.
 Felelek: nem tsuda, mert fok nép között járt,
 Van pedig fok roszszē, a' ki hamar meg-árt,
 Mérges látásával teszen a' testben kárt,
 Ott-is a' hol tőle ollyat fenki nem várt.
 A' nyavalyák mással hamar közöltetnek,
 Egy testből más testbe által költöztetnek,
 Az egészségesek ágyban szegeztetnek,
 Kikre betegségek mástól éreztetnek.

Tudd

Tudd a' szívó eget, mellyel tápláltatunk,
 Orrunkon, és szánkő magunkhoz íztatunk
 Az adgya éltünket, az által tartatunk,
 'S mind erőt, mind rőläst onnet-is várhatuk.
 Ugymint szívnek, májnak, tüdőnek, velőnek
 Ez adgya vigságát, 'sez téfzi élőnek,
 Vízontag ugyan ez kinokban esőnek,
 Miveli mind jónak, és mind el-veszőnek.
 Azért a' melly ember esik dűhódságben,
 A' ki ahoz talál lenni közelségben,
 Es attól magához szív a' veszett égben,
 Jutánd az-is hidgyed azon betegségben.
 Mert valamely tagja annak nyavalyával
 Böves, és ártható rút rothadásával,
 Azt el-kapja ez-is belé szívásával:
 Mert azt veszi a' mit az ki-ád szájával.
 Vedd eszedbe magad, nézz a' szem fájókra;
 Tsipalyagosság, 's vér száll az olyanokra,
 A' kik fok ideig szemlélnék azokra,
 Es a' két fél szemek ütköznek magokra.
 Annál inkább mérge a' kelevéneknek,
 Egyben szívásával a' dögös egeknek,
 Hamar meg-veszést ad a' tiszta testeknek,
 Es halált-is okoz gyakorta ezeknek.
 Hasonlatosképen az édes szerelem,
 A' szemnek mérgétől származó sérelem,
 Tsak egy tekintettől jó a' gerjedelem,
 De követi foká tartó veszedelem.

Ama

Ama' *Basiliſcus* undok beſtiának,
 Tudodé ártalmát szeme látásának,
 Hogy a' kire teként, oka romlásának,
 'S abból következni szokott halálának.
 Ezeket befzéllem *Charicles* fejének,
 A' kivel nagy gondot szerzek elméjének,
 Mert igen furdallya közepit szívének,
 Látván valóságát szólásom rendének.
 Monda végre. Látom nagy méltó okokkal
 Bizonyítod szódat, 's hasonlóságokkal,
 Nem fárad az elmém már annyi gondokkal,
 Ha te tanátső lélsz, járok több hasznokkal.
 Adná az Ur Iſten hogy ſzerelmet venné
 Illendő ifjúhoz, és ſzeliddé lenne,
 Moſtani kénnyában azzal véget tenne,
 Mellyel az én bűm-is nagy örömré menne.
 Minden felett pedig a' te tanátsodat
 Kivánom érteni, és tanításodat,
 Nem futom elmédet, ſzép okoſságodat,
 Sőt venni akarom bölts javallásodat.
 Mi nem kitsiny dolog a' miért gyötrődik,
 Nem ok nélkül eſett ágyban, 's ott verődik,
 Forr benne minden ér, ſzívében ſértődik,
 Éjjel nappal fárad elméje, 's törődik.
Circének valami pohári vóltanak,
 A' kik fok ördögőſségből állottanak,
 Kikből az útozók ha mikor ittanak,
 Mingyaráſt barmokká lettek, 's változtanak

Mada

Madra hasonló dolgot tselekedett,
 Altala az holt-is fel-elevenedett,
 Jég-ésők támadtak, a' szél meg-rekedett,
 Ifjúvá változott a' ki meg-vénhedett.

Azért talám az-is illy dolog lehetett,
 A' mellyel leányom most körül vétetett,
 Valami bú bajjal nyavalyás veszhedett,
 Segítsd kérlek, dolga akarmint eshetett.

Hidd-el, hogy béreidet bővön meg-fizetem,
 Mondék. Leányodat mivelhogy szeretem,
 A' mi tőlem lehet, azt mind el-követem,
 'Shogy el-hidgyed erre bizonyomat vetem
 Beszélgetés közben illy tsevegésünkre
 Érkezik egy ember, nem reménlésünkre,
 És fakadván mindgyárt mi köszöntésünkre,
 Az után így szóla reá nézésünkre.

Talám azt vélitek, hogy ústók vonásra
 Vagytok hívattatva, és nem jó lakásra,
 Miért nem siettek a' jó bor ivásra?
 Eszép poka, madár hús, és hal rágásra?

Theogenes régen vágódik reátok,
Neoptolomussal küldte ti hozzátok,
 Jertek-el, mit késtek, 's magatok vonnyátok
 Ideje már enni, hiszem jól láttyátok.

Egyebek már jelenlétén, kik sétálnak
 Rátok várakozva, kik ülnek, kik álnak,
 Mások-is keresnek, de fel nem találhatnak,
 Bánnyák utánzatok hogy enyit járkálnak.

Előbb

Előbb áll ezekkel, tőlünk el-mentében,
 Nézőnk *Chariclessel* egymásnak szemében,
 Mondván forgó szél van ennek a' fejében,
 A' mintesmérti ezt most-is beszédében.

De nekésünk, hanem fieszünk fel-menni,
 Netalám olly szót fog ez ott rólunk tenni,
 Betstelenségünkre a' ki talál lenni,
 Eleit kell azért nekünk ennek venni.

Charicles számlállya ezen beszédeket,
 En mondom semmiben hajtó mind ezeket,
 Mert én jól esmérő az illy embereket; (teket.
 De meynyünk, 's ne várjünk már több köve-
 Ott meg-is indulánk, menénk a' népekhez,
 Tőlünk esméretlen sok fő vendégekhez,
 Es a' vendégséghez készített helyekhez,
 Nagy betsülettel-is vezettek ezekhez.

A' hola' fő helyre *Chariclest* ülteték,
 Ő melléje ülnöm énnékem kellették,
Theogenes széke a' szélre téteték,
 Kinek kinek helye mind el-rendelteték.

Egy rendben örülnek az hivatalosok.
 Azok mellett mindgyárt vároli lakosok,
 Ő szokott rendekben mindnyájan módosok,
 Olstán *Theogenes* népe, melly vala sok.

Végre mikor ezek mind rendben valának,
 Az asztalokra sok étkeket hozának, (dának,
 Kik körül vólt gondgya huszon négy gaz-
 'S azok mellé rendelt sok tizfra szolgának.

Theo.

Theogenes magát vigadni mutattya,
 Hogy más-is úgy légye, vendégit nógattya,
 Idvezlő pohárit szaporán folytattya,
 De azonban szívét a' szűz háborgattya.
 Nints-is semmi hija a' vig mulatásnak,
 Es a' között lévő nagy barátkozásnak,
 Szólgalat ígérő sok szép ajánlásnak,
 Mellyel kötelezik magokat egymásnak.
Theogenes magát mindennél kelleti,
 Édeszőkkal most ezt, most amaszt illeti,
 Foly azonban köztök sok szép köszöneti:
 A' mivel tetszheffen azt mind el-követi.
 Hogy így édesítsen mindent ő magához,
 Utat irtogasson kezdett pályájához,
 Tudgya másként nehéz lesz jutni tzellyához
 Ha segítő társot nem keres dolgához.
 Nem-is efzes ember ki tsak szerentsére
 Hanyat homlok adgya magát, mert vesztére
 Fordúlhat kereke, ha elébb eszére
 Jól nem veszi dolgát, vigyázzván végére.
 Tartya *Theogenes* a' vadász szokását,
 Ki meg-nézi elébb a' leszek állását,
 Az ebeknek rendit, hálók felvonását,
 Az után kezdeti az erdők hajtását.
 Ugy akarja ő-is készületit tenni
 El-tzelzött dolgához, és azt fel-is venni,
 Hogy annak hibája ne talállyon lenni,
 Melly miatt tzellyához ne leheffen menni.

Forr

Forr azonban szive elébb vött tűzétül,
 Bádgyadoz magában annak nagy hevétül,
 De az sem vonnya-el szinlett jó kedvetül,
 Ován tickos tűzét másoknak ízemétül.
 De én észre vettem így-is változását,
 Mert gyakorta láttam fel foházkodását,
 Szikrázó szemének fel, 's alá járását,
 Azonban hol fáztát, hol meg-izzadását.
 Mert ugyan-is színe gyakorta változik,
 Hol halvány, hol piros, majd ugylángozik
 Titkolná örömet, de ki-nyilatkozik
 Szerelme, mivelhogy gyakrā bádgyadozik.
 Vén *Charicles* látván mint van állapattya,
 Monda. Im a' legényt de mi háborgattya?
 Mi dolog hogy magát ő úgy változtattya?
 Alig ha ötet-is új kén nem szaggattya.
 Azt tartom, hogy őt-is olly vesztély követte,
 A' melly *Charicliát* nyavalyáit vesztette,
 Ugy mint a' szerelē, vagy rosz szem sértette,
 Mert tudom ok nélkül ezt nem tselekette.
 Magunk között ketten így szólánk titkosan,
 Járnak a' pohárok azonban bokrosan,
 Hogy ki-ki meg-igya, azt szorgalmasan
 Vigyázzák, 's kínálnak bēnünket szorgosan.
 Reám jó az ivása' rendre járásban,
 Mondgya *Theogenes* sok szép ajánlásban,
 Igyam, gyors-is vagyok az el-fogadásban,
 De tagadást teszek osztán az ivásban.

N

Látván

Látván ezt, ellenem meg-kedvetlenül,
 Ide, 'stova teként, és neki hevüle,
 Fel-forrott szivére nem kis harag gyüle;
 Szégyenelvén hogy azt el nem vöttem tüle.
 A' mellyet *Charicles* midőn vőn ezében,
 Hogy meg tsendesítse neheztelésében
 Hozzáfordúl, és szép meg-követésében
 Illyen rendet indít tsendes beszédében.
 Kérlek Uram ne bánd hogy társom le-tette
 A' rá köszönt pohárt, 's kezéhez nem vette,
 Es ne-is neheztelly ellene érette,
 Mert boszszúlagodra azt nem tselekette.
 Hanem bort nem kóltolt tellyes életében,
 Sőt ő húst sem evett annak a' rendében,
 Hallal él, *Isis*nek fő papja tisztében,
Ægyiptomból való pedig nemzetében.
Theogenes ezzel haragját le-tette,
 Hogy *Ægyiptom*, hazám örömmel értette;
 Azt pedig annál-is kedvesebben vette,
 Hogy papi tisztemet néki jelentette.
 Midőn azért mérge, melly gyúlt vőlt szivére
 El-ofzla, magának pohár vizet kére,
 A' mellyet a' midőn adának kezére,
 Szép köszönet mellett azzal hozzám tére.
 Mondván. Te sok jókkal fel-ékesítettett,
 Es nagy ditsőséggel bé-telleyesítettett,
 Reád ez az ital azért köszöntetett,
 Hogy legyē ez után köztünk nagy szeretet.
 A' melly:

A' mellynek kötele épen meg-maradgyon,
 Es soha közöttünk az el ne szakadgyon,
 Erte erősítést az *Apolló* adgyon,
 Esa' dolgainkban minket el ne hadgyon.
 Felelek. Jó Uram az áldgyon bennünket,
 A' ki birja, 's tartya testünkben lelkünket,
 Meg-is tellyesítse jó reménségünket,
 Vigye végben minden igyekezetünket.
 E' fejében tüled e' pohárt el-vettem,
 A' vizet belőle fel-is hörpentettem,
 Az Istenek nevét áldtam, 's említettem,
 Es ezzel magamat te szolgádnak tettem.
 Azonban vége lőn a' nagy vatsorának,
 Vendégek asztaltól fel-ugrándozának,
 A' kik jókedvűek mindnyájan valának,
 Rendelt szállásokra az után ofzlának.
 Bútsút vevék én-is ott a' fő gazdától,
*Theogenes*től-is végre ő magától,
 Ki rám borúl, ázik ortzám sok tsókjától.
 A' melly szivének jó jóakarattyától.
 Haza megyek azért, le-dűlök ágyamban,
 Egy rövid Söltárkát el-mondok magamban
 Végre mikor vólnék már édes álomban,
 Fel-kezdek ébredni véletlen azomban.
 Gondolkodom *Theogenes*nek dolgaról,
 Azzal edgyütt pedig a' *Charichláról*,
 A' sok külömb-féle ceremóniákról,
 Ahoz *Pithiának* adott válaszaról.

Az alatt világos felyhő tün szememben.

Meg-nyíl az ajtó-is, ugy veszem eszemben,
Apolló Diana állnak ellenemben, (ben.

Nagy fényén, ugyan meg borzadok testem-
Theogenest kézen *Apolló* vezetí,

A' szűz *Charicliát Diana* illeti,
 Mind a' kettő pirúl, szívét tűz égeti,

De nagy alázattal szemét földre veti.

Mond *Apolló*. Jól meg-halljad szólásunkat,

Chalífiris, 's értsed mi akarátunkat,

Mert méltán meg-érzed érette boszszúkat,

Hogy ha el-hallgatod parantsolatunkat.

Ideje máregyszer hazádban fordulnod,

Es haladék nélkül te útheadhoz nyúlnod,

Istének akarják, kik ellen mozdúlnod (nod.

Veszedelmes; azért mindgyárt kell indul-

E' két szép személyt-is el-vigyed magaddal,

Az ifjat, és szűzet köz társaságoddal,

Mint te magzatidat ugy neveld gondoddal,

Örizzed, oktassad meg-ért tanátsoddal,

Az Isteneknek-is gondgya lesz ezekre,

Jönek ő melléjek buzgó kérésekre,

Te pedig indully-meg, ne várj más szelekre,

Mert így leszfesz eszköz ő előmentekre.

Ezt mondván én reám fejekkel intének,

Es arról látható jeleket tévének,

Nem tsak álom, 'sárnyék, a' mit mivelének,

Azonban mellőlem tűnye el-menének.

A' mi-

A' mikor a' gondos éj már el-halada,

Es a' rósás hajnal pirossan hafada,

A' *Theogenes*-is ágyban nem marada,

Hanem hozzám jöven hogy ott van jelt ada

Kopogván ajtómon, kit midőn hallottam,

Kérdezvén ki légyen, bé-jöhet mondottam,

Bé-is jó, kit látván hozzája futottam,

Es köszöntésére kezemet nyújtottam.

Kérdem tőle oztán miért tselekette,

Hogy magát illy hamar ágyából fel-vette,

Leg-jobbkori álmát azzal el-vesztette,

Rövidségessé a' szemeit tette.

Nézek azonközben mind a' két szemében

Mondván. Fiam estél szerelem törében,

A' nyughatatlanit szived gyötrelmében,

Kit hallván mint a' tűz olly lesz személyében

Meg-ütközöm ezen felette magamban,

Fárasztom elmémet sok gondolatomban,

Es tepregek onnét forró bús gondomban

Mit tegyek előttem lévő nagy dolgomban.

Mert másként-is tudom én az eseteiket,

De nem tudom járjak vélek melly helyeket,

Es mint örizhessem ifjú személyeket,

Hogy ne haragítsam rám az Isteneiket.

Vólna ugyan nékem hazámban vágyásom,

De a' *Chariclesen* nagy szánakozásom,

Mert a' leányától meg-fosztya lopásom,

Kinn-is kettőztetik az én búsulásom.

N3

doygai

Tud.

Tudván, ha fosztatik kedves leányától;
 Nem szűnik-meg azért soha fíralmától,
 De az Isteneknek erős hagyásától
 El nem tér már elmém, és fel-tölt tzellyától.
 De nem tudom vigyem melly felé ezeket,
 Földre botsáffamé bújdoso fejeket,
 Avagy próbállyanak tengeri szeleket,
 'S mint távoztassam-el ő veszedelmeket.
 Gondolatim engem e-ként sarkallának,
 Az álmok szememtől kikkel távoznak,
 Azonbana' hajnal róái nyilának,
 A' szobám ajtaján pedig kopogának.
 Kit hallván, szólítom ott az inasokat,
 Kérde, kik mivelik a' kopogásokat,
 Mondgyák *Theogenes*, ki némelly dolgokat
 Akarszólni, kéret hallyam-meg azokat.
 Őrülők felette az ő nevezetén,
 Bé-hívatván mondom: üllön-le szegletin
 Agyam karélljának, most is készületin
 Törődöm úttjának, és annak kezdetin.
 Kivánom azonban néki jelenteni
 A' dolog mint történt, azt meg-isfejtteni,
 Az áldozatokat el kell készíteni,
 És *Charicliát*-is fel-emelíteni.
 Mond ő: Most felette háborodott vagyok;
 Szivemnek habjai meg-áradtak, 's nagyok,
 A' sebheto' búkban semmit el nem hagyok,
 Kik közt most izzadok, és most majd meg-
 (fagyok. Altal-

Altallom pediglen néked jelentenem,
 A' szemérem állván az aránt ellenem,
 De azt immár tovább nem lehet rejtennem,
 Eltemet, 's holtomat veled kell közlenem.
 Ezt mondván: rémulni kezd hirtelenséggel,
 Mint bálvány úgy hallgat, és áll veszteg-ség-
 (gel,
 Kit látván gondolom, hogy tsak tsendes-ség-
 (gel
 Szólljak néki, tudván mi bántya hőfeggel
 Mondom azért reá kedvesen tekintvén,
 Titkolod dolgotat nékem nem említvén,
 Tsak magadban főzöd, azzal felesítvén
 Nyavalyadat, és azt halálra segítvén.
 A' pedig előttem mind ki-nyilatkozik,
 'S a' mint által láttam úgy-is találkozik.
 De a' titkolásból több rósz szivárkozik,
 A' titkolt bú *Hidra* fejeként bokrozik.
 Ezekkel fel-kelvén hajamot limitám,
 Kezemet, 's ortzámat meg-harmatosítám,
 Miben van a' dolog azt elő-fordítám,
 'S róla beszédemet meg-int szaporítám.
 De hogy *Charicliát* néki említettem,
 Majd a' földre omlott, de onnét fel-vettem,
 Hogy ne hagyná magát dolgálva intettem,
 Mondván, a' mit mivelte magam szégyenlet-
 (tem.
 Ő pe-

Ő pedig könyörög nékem, hogy segítsem
 Elszemmel, erőmmel lábára építsem,
 Nem élhet kivülem, meg-elevenítsem,
 Illy lobogó tűzét mint lehet enyhítsem.
 Meg-vallya már mostan mi vesztély találta,
 A' mérges szerelem tűze körül álta,
 Es a' nehéz kinok köziben pólálta,
 De maga sem tudgya így miért prédálta.
 Soha nem kóftolta a' testi szerelmet,
 El-vonta mindenkor attól az értelmet,
 Nem akarván tudni ő azt a' gyötrelmet,
 A' mi attól ered, és sok veszedelmet.
 Esküvéssel mondgya hogy ő a' szűzeket
 Kerülte, futotta a' gyenge menyeket,
 Kedvelte a' lovat, a' szép fegyvereket,
 A' vitézi dolgot, madarat, ebeket.
 De most már szerelmét azoknak le-tette,
 Minden esztét, 's kedvét más után vetette,
 Maga sem tudgya jól mi lelte, 's vesztette,
 Hogy régi szokását így el-felejtette.
 Házaságra soha nem vala szándéka,
 Nem kellett ő néki *Venus* ajándéka,
 De most fel-indítá annak csak árnyéka,
 'S véletlenül léve *Amor* nyomoréka.
 Mert a' *Chariclia* a' szívét el-vette,
 Meg-gyógyúlhatatlan sebekben ejtette,
 Es szerelme erős tömlőtzébe tette,
 A' hol éjjel nappal hal 's vész ő érette.

A' melly

A' melly miatt minden ereje változott,
 Mert nehéz tűzével keményen birkozott,
 De azerősblévén ő meg-fogyatkozott,
 És szép frissesége rútul szakatkozott.
 Mond végre. Láttya már hogy szeretnie kel,
 Azért újjat nem von a' nagy Istenekkel,
 Ha ők úgy akarják, tselekfi kedvekkel,
 Tsak legyenek véle ő segítségekkel.
 Ez a' *Chariclia* a' mint tűnt szemében,
 Es onnét szerelme szállott a' szívében,
 Adasék úgy néki, másképen élteben
 Magateszen véget, ő nagy szerelmében.
 Ezt hallván. Az ifjat biztatni kezdettem,
 Mondván. Nyavalyádat elébb-is értettem,
 Es az Istenekkel róla beszéllettem,
 Sőt az újjomon-is azt már meg-vetettem.
 Ne fély azért semmit, mert ha reménység
 Bennem vagyon vetve, ne legyen kétséged,
 Rövid nap adatik kívánt nyereséged,
 Meg-győzzük a' leányt, 's lesz gyönyörűsé-
 Nem lehet ő erősba a' mi ostromunknál, (ged.
 Nem-is léfzen tudósba mi okosságunknál,
 Meg-hajól, mert kedvesmi barátságunknál,
 'S jobb helyt sem találhat mi gazdagságunk-
 Te pedig ne gondolly semmit szerelmeddel, (nál.
 Mivel nem is állhat sz ellene eszeddel,
 Mi szűkséges vinnod már természetteddel,
 Ha látod nem bírhat sz lángoló tűzeddel.

N s

Máfok

Mások még különbben hartzoltak magokkal,
 Soha nem-is szóltak aszszony állatokkal,
 El-bújtak, és magán laktak hajlékokkal,
 De végtére rabbá estek mind azokkal.
 Noha ezek nagyobb elmével birtanak,
 De még-is *amornak* törében juttanak,
 'S mint a' him szarvasok hálóban húltanak,
 Kik elég sokáig attól futottanak.
 Te barátságodért mindent el-követek,
 A' te dolgaiddban valamit tehetek,
 De én-is azokban elő úgy mehetek.
 Ha szótfogatsz, másként én sem segíthetek.
 Nem akarom néked el-hidgyed károdát,
 Hanem olyan útban hoznom te dolgodat,
 A' mellyen el-hihesd fel-tött szándékokodat.
 Tsak azonban viseld jó móddal magadat.
 Kire ajánlya-is szófogadóságát,
 Fel-veszi le-esett szive bátorságát,
 Igéri holtáig igaz barátságát,
 Hű szolgálatomért, és feles jószágát.
 Ezek közt egy posta jutván hamarlással,
 Mondgya nékem: hivat téged gyorsalással
Charicles, a' ki van nagy háborúsággal,
 Rút álmai miatt, és szomorúsággal.
 Mert azoknak mérge a' szívére hatott,
 Az után virradtig semmit sem alhatott,
 Léven azzal igen meg-háborittatott,
 Kéret fies hozzá, és ezért futtatott.

Fele-

Felelek: El-menni vagyok nagy készfélleggel,
 Mondgya-meg, tsak addig legyetsédséggel,
 Es *Theogenest*-is kérem tisztességgel, (gel,
 Mig meg-térek addig várjon vesztettséggel.
 Azonban a' miként magamot ajánlom
 El-menvén, *Chariclest* templombá találom,
 Melly nagy búbá légyen szánással tsudálom,
 'Shogy azt tselekefzi azért meg-dorgálom.
 Mondván. Vallyő miért kell ezt néked tenned?
 Illyen győzhetetlen búsulásra menned?
 Fő papi tisztedet szűkség észre vened,
 Es botránkozással másoknak nem lenned.
 A' ki nagy dolgokban adod tanátsodat
 Sokaknak, és közlöd nagy okosságodat,
 Szégyé illy tsüggetté fognod most dolgodat
 'S kissebbfégre hoznod illy bősös vóltodat.
 Mond: Jaj hogy ne volna szivem epedsége
 En kedves barátom, ha nints könnyebbsége:
 Az álom elmémnek edgyik ijedsége,
 A' *Chariclei*ának más bűm, betegsége.
 Az el-rendeltt naphoz kell már készülnetnünk,
 'S ötet mint fő papot arra öltöztetnünk,
 Es a' játék helyre ki-is költöztetnünk,
 A' futókat véle ott meg-szenteltetnünk.
 Azért vagy a' lészen, hogy marad házánál,
 Nē lehetvén (minthogy beteg) a' pallyánál:
 De zendülés támad a' nép sokságánál,
 Ha maga nem lészen jelen a' pompánál.

Avagy

Avagy ki-botsátom azok seregében;
 De inkább el-rontom így egészségében,
 Mit tegyek ezeknek illy külömbfégében
 Nőtudván, háborgok nagy gondok szelébé.
 Azért kérlek most-is mint elébb tégedet,
 Illy nagy szűkségemben add segedelmedet,
 Isteni hatalom közli te lelkedet,
 Ha akarod, hozhadd jóra betegedet.
 Használhatfz ő néki te az orvossággal, (gal,
 Tehedd, hogy nem léfzen illyen bágyatság-
 Gyógyúl, ha látfz hozzá szorgalmatossá-
 Ópedig szót fogad alázatossággal. (gal,
 Kérlek, még-is kérlek szánnyad betegedet,
 Ne kiméllyed tőle orvosló kezedet,
 Bizony meg-fordítom te veritékedet,
 Sok szóval tisztellem, 's áldom személyedet.
 Felelek. El-késtem látom a' dolgokkal,
 De nintsen ok nélkül, mert feles gondokkal
 Vóltam terheltetve, és fáratságokkal,
 Azoktúl úrúlnóm nem tudtam mi okkal.
 Hanem hívásodra im már el-jöhettem,
 De az orvosláshoz most sem készülhettem,
 Mert jóllehet némelly fűveket szedtem,
 De még azokat-is rendben nem vehettem.
 Egy napig kell azért még várakoznotok,
 Akkor magam jövök ide utánnatok,
 Azonközben mindent őszve tsináltatok,
 Es az orvosláshoz a' mint kell láthatok.

Ezen

Ezen beszédekkel szegényt el-hitettem,
 Hogy lányához ményen arra-is rá vettem,
 Miben legyen dolga magától értettem,
 Es azt a' mint tudta mind ki-beszélltettem.
 Mondván azt-is néki, gyakran nála legyen,
 A' szűznél, és néki ígéretet tegyen,
 Hogy úgy orvosságot örömelebb vegyen,
 Minthogy a' kerék-is kenve jobbā meg yen.
 Es arról-is intse, hogy szómat fogadgya,
 A' mit tanátsolok, azt mind helyén hadgya,
 Ha ő magát az én kezem alá adgya,
 Másként a' nyavalya veszélyre ragadgya.
 Végre jóvá hagyván ezen beszédemet,
 A' leányhoz vezet magával engemet,
 A' kire a' midőn fordítom szememet,
 Szomoríttya hervadt személye szivemet.
 Sárgúltak rósái gyenge ortzájának,
 Klárisa halványúlt piros ajakának,
 Hervadt lilioma szép fejer nyakának,
 Es alabástroma rútúltt homlokának.
 Nagy homályba borúlt vidám szeme fénye,
 Záporúltt könyvének ki-öntött örvénye,
 Kedves életének szomorodott kénye,
 Rút kétségre jutott régi szép reménye.
 Mindazáltal látván a' mi személyünket,
 Hogy le üllünk szépē meg-kinálbénünket,
 Rendesen kérdezi mi egészségünket,
 Es szerentszézzel áldgya-meg fejünket.

Ő ma-

Ő magát pediglen modgyával viseli,
 'S ereje felett-is ágyból fel-emeli,
 Engemet szóval tart, az apját öleli,
 Mind kettőnk személyét mint illik tiszteli.
 Őtet *Charicles*-is szépen apolgattya,
 Mézes, 's édes szókkal élteti, 's biztattya,
 Azok közt magához vonnya, tsókolgattya,
 Es kedves szavait hozzá így folytattya.
 Oh édes gyermekem gyönyörű rólátskám,
 Mire hervadozol kedves virágotskám,
 Mit titkolsz én tőlem szép *Charicliátskám*,
 Add tudnő dolgotat én fényes napotskám.
 Mond-meg mid, 's holott fér, kérlek Istenedre,
 Honnét jött a' nagy kin te gyenge szivedre,
 Ne titkold nyavalyád, gondolly életedre,
 Mert az el-titkolt kén lesz veszedelmedre.
 Nints világon téged ki inkább szerezzen,
 Ki betegségedben szánnyon olly sziveffen,
 Tudod sirattalak sokszor keserveffen.
 Ha tsak fejed fájt-is könyvezni sebeffen.
 Sok napi, 's éjtszaki fáradságot tettem,
 Nyúghatatlanágot éretted fel-vette,
 Edes álmaimot távúl rekesztettem,
 Valamit kívántál bőven meg-szerzettem.
 Méltó mind ezekért hogy szómat fogadgyad,
 A' mit tőled kérdek azt el ne tagadgyad,
 Hanem én előttem igazán ki-adgyad,
 Illy szép kérésemet hijában ne hadgyad.

Azért

Azért a' ki téged ennyire gyengített,
 Artalmaszem, bú, baj, vesztett, sebesített,
 Vagy más mi történet rontott, mérgesített,
 Moud-meg, és illy igen mi betegesített.
 Im a' fő papot-is ide hoztam velem,
 A' ki hogy sziból szán, van arról fok jelem,
 Ha meg-érti: öklel minémű győtrelem,
 Annak mérge ellen lesz ő segedelem.
 Tudod Isteneknek hogy ez nagy baráttya,
 Veled bánásának léssen használattya, (tya
 Az orvoslás módgyát más úgy nem tudhat.
 Mintez; mert *Hermes*nek írását forgattya,
 Tudgya-is ő néked már természetedet,
 Ha meg-tapogattya kezeden eredet,
 Meg-nézi üvegben éjjeli vizedet,
 Mindgyárt meg-esméri belső sérelmesedet.
 Ezek után szabja az orvosságokat,
 Meg-vizsgálván elébb a' gyújtó okokat,
 Ne féllly, mert nem ad ő nehéz italokat,
 Hanem kedves izű, gyenge sirupokat.
 Dehogy engedelmes légy kíványa, 's hadgya;
 Mert gyógyításodra magát okkal adgya,
 Valamit tud tőled ő el nem tagadgya,
 (Tsak szót fogadgy) és hogy meg-gyógyít
 Szabad légyé néki szobádba menése, (fogadgya
 Reggeli, estvéli, éjjeli nézése,
 Hol hadgya ott légyen ágynak vetése,
 Mert nem jó te hozzád szeleknek férése.

Tselé-

Tseléded-is ehez igen szót fogadgyon,
 Ne távozzék meszse, melletted maradgyon
 Ujjabb nyavalyádra hogy okot ne adgyon,
 Es a' miatt ő-is többet nefáradgyon.
 Tellyeséggel bizzad magadat kezére
 A' te orvosodnak, és mesteriségére,
Diánának pedig ő kegyességére,
 Meg-látod hozatik illy dolgod helyére.
 Akartam ezekkel azt-is javallani,
 Ha mi betűkkel-is kíván orvoslani,
 Vagy némelly ígéket susogva szólani,
 El-szenvedd, mert jól tud ő-is varáslani.
 Azért semmi titkot ne rejts-el előle,
 Meg sem kell ijened, el-futnod mellőle,
 Mert jövőendő mondás adatik belőle,
 Es te az által-is segittetel tőle.
 Így szóla *Charicles* beteg leányának;
 Kire őszve voná a' hegyit vállának,
 Le-függeszté fejét, szemei húnnyának,
 Es alázatosan így felel attyának.
 A' miket beszéltél bővön meg-értettem,
 En eddig-is néked mindenben engettem,
 Hogy a' nyavalyától most körül vétettem,
 Az Istenek tudgyák miért érdemlettem.
 Örömet engeded minden hagyásának
 A' fő papnak, tudván hogy szolgálójának
 Nem lesz nevelője most-is sok kinnyának,
 De el-veszi tűzét nehéz forrójának.

A' ki-

A' kiért jól tesznek véle az Istenek;
 Ditsérik az ifjak, vének, és mindenek,
 En-is fel-gyógyulván valamerre menek
 Aldom, és kezére aranyos írt kenek.
 Ezeket végezvén ki-mennek házából,
 Templom felé térnek ugyan udvarából,
 Holmit hozván elé a' beteg dolgából;
 Illy szók kezdnek esni *Charicles* szájából.
 Tudom jól barátom meg sem felelkeztl,
 A' miről énnékem egyfzer emlekeztl,
 Es azzal magadhoz igen köteleztl,
 Mert szörnyű bűm közzül vigságra vezetél.
 Tudniillik: hogy az én néném fiának,
 Amaz *Alchenes*nek örökös tárának,
 Lennél meg-szerzője szép *Charicliának*,
 Láthatnám örömet én atyámfiának.
 Nints-is miért futni ötsém szeretét,
 Ha jól meg-vigállya értékét, nemzetét;
 Annak szép személyét, és deli termetét,
 Ahoz jó erkölcsét, szelid természetét.
 Felelek. Jó Uram nem szűkség bankodnod
 E' dolgon, elmédben annyira fáradnod,
 Azt ha már fel-vetté rám kell tovább hadnod
 Es tsendes várásnak te magadat adnod.
 Vegyem-el elsőben testi nyavalyáját,
 A' mi vesztegeti szívét, 's annak táját,
 Az után vigálljuk az *Amor* fáklyáját,
 Háló előtt halász nem fogja tsukáját.

O

Két

Két dolgot követni egyszer'smind nem lehet;
 Egy lélegzés hevet, 's meleget nem vehet,
 A' kő-is őrlésre, vágásra nem mehet,
 Várj, 's meg-látod műkám abbá-is mit tehet.



ÖTÖDIK RÉSZ.

EL-válván egymástól ki-ki ő házához
 Ofzla, hogy tekintne ott maga dolgához;
 Azonban a' nap-is juta éjtszakához,
 'S láta mind menny, mind föld ő nyúgodal-
 Más nap pedig midőn az ég feltisztúla, (mához,
 Város biráinak dolga szorgosúla,
 Mert a' pallyás sereg piatzra indúla,
 'S annak tsudájára a' nép fel-tódúla.
 Azért az ítélő birák le-ülének,
 Hogy ott mindenekben jó rendet tennének,
 A' kik fognak futni fel-jegyeztetnének,
 A' nyerők illendő jutalmat vennének.
 Az Herold azonban így kezd kiáltani,
 Az áldozat után pallyát indítani
 Kell ma, 'sa' futóknak mind elé-állani,
 Es azokat a' Fő papnak meg-áldani.

Hivok

Hivok azért mindent piatz közepére,
 De hagyatik kinek kinek a' kedvére,
 Mert bottal nem űznek senkit affelére,
 A' köz nép pediglen távozzon meszszére.
 Itt van már papja-is a' szűz *Dianának*,
 A' szép *Chariclia*, fénye a' pompának,
 Fel-adgya áldását, 's bérít munkájának,
 Tsak ki ki mutassa gyorságát inának.
 Ezt hallván lőn mindgyárt helyekből mozdú-
 Futóktúl, vívóktúl piatzra szorulás, (lás,
 'S azok nézésére tolongó tódulás,
 Es ebben sokáig nem-is vólt tágulás.
 Érkezik ezek közt a' magosb állásra
 A' szép *Chariclia*, népeket áldásra,
 De mintegy kedvetlen ott a' szolgálásra,
 Mellyben a' szerelem van néki ártásra.
 A' kit mihelt láta, kezd mindgyárt szólani
Theogenes nekem, 's ezeket mondani:
 Láddé *Charicliát* effelé hajlani,
 Es szép szemeivel én velem jádzani?
 Jobb kezében visel zöld *Pálma* ágokat,
 Málíkban fáklyája hány tűzes lángokat,
 Mutate' mind kettő el-rejtett titkokat,
 Engemet, és ötet illető dolgokat. (gel,
 Mondék: hallgassó most, 's legyen vesztegileg-
 Mert vigyáznak reánk hidgye serényfeggel,
 Hanem oda járjon szeme tellyeséggel,
 Hol a' magosb állás van leg-több szépséggel.

Oz

Nincs

Nints itt femmi helye most tsátsogásának,
 Nem jó tzigért tenni benn való dolgának,
 Hasznos fő, kit hívnak *patientának*,
 Es ezzel használhat itt ő-is magának.
 Midőn *Theogenest* ekképen oktatnám,
 'S a' Heroldnak-is már szavát né hallhatnám,
 Azt pediglen ottan aligfág várhatnám,
 Hogy azokat, a' kik bajtvínak láthatnám.
 Azonban egy vitéz-ki senkitől nem félt,
 Mert a' pályákban sok győzedelmekkel élt,
 Nagy hírű volt abbá, 's mást csak semminek
 Kevélyen jó-elé, 'studakozza a' tzelt. (vélt,
 Kérven a' Birákat társot mutatnának
 Nékie, a' kivel ketten birkoznának, (nak,
 Vagy lovon, vagy gyalog a' tzelhoz futná-
 Társat nem lelhetvén néki holdolnának.
 El-küldik a' Birák mondván vára kozzék,
 'S addig a' pályázó helyen mulatozzék,
 Lehetetlen társa hogy ne találkozzék,
 A' ki meg-felellyen, 's véle meg-birkozzék.
 Érdem nélkül itt nem osztnak jutalmokat,
 Mondgyák megint. Herold szólítsa azokat,
 A' kik a' pályára ráadták magokat,
 Sziveket mutassák, 's nyújtsák-meg inokat.
 Mond azért a' Herold: kedve kinek lészen
 A' pályához, már most álljon elő készen,
 Az akar küzködést, akar futást téssen,
 A' *Charicliától* szép jutalmat vészen.

Hall-

Hallván *Theogenes* ezt, fel-forr magában,
 Mondgya: Engépéldáz a' Herold szavában.
 Szólok néki: légyen tsendefen dolgában,
 Ne vegyen illy kordélyt ő gondolattyában.
 Nem-is tudom mire nézve mondgya eztet,
 Es eszet ő benne újjonnan ki vesztett,
 Felel: Hallottam szó jó Apám élesztett,
 Es a' Fő papnak-is szerelme gerjesztett.
 Nem vélem világon olly ember támadgyon,
 Ki a' pályázásban itten meg-haladgyon.
Chariclia tehát *Pálmát* másnak adgyon?
 Es a' *Theogenes* a' nélkül maradgyon?
 Sőt örömeft látnám olly mérész kilenne,
 Hogy szemem láttára én előmbe menne,
 Es *Charicliától* ajándékot venne,
 Hanem ha elsőben engem sirba tenne.
 Nem tudodé inkább, hogy a' kis szerelmet
 Sugár szárnyal írják, onnét végy értelmet:
 Hogy gyors, serény legyē, a' ki győzedelmet
 Akar abban venni, 's győzni veszedelmet.
 El-híszem: nekem-is hogy majd szárnyő lészen,
 Kedvesem szeméből a' kit szivem vészen,
 Ahoz vagyon-is már inam, 's lábam készen,
 Nyertesé jóvők meg, mert megyek mérészen
 Ezt mondván egyszer'smind kezd tőle el-mēni
 Es hamar a' pályá futók között lenni,
 Meg-nevezi magát, 's mondgya fel mér tēni
 Mindennel, a' ki ott *Pálmát* akar venni.

O3

Öltö-

Öltözik azonban pályázó ruhában;
 Számlállya nemzetét nagy állapottyában;
 Szemleli szorgos nép reá bámúltában,
 Fel-öltözvén siet maga állásában.
 A' hol mint az agár állatván helyére,
 Tipog, tapog, 's ugrik nézvé a' tserére,
 Lefi hol vehesse a' nyúlát szemére,
 Alig várván, hogy azt űzhesse kedvére.
 Vagy a' tanult ráró mikor tó felett jár,
 Fuvat látván, 's űzvé arra nagy mohon vár,
 Ugyan ketseg belé ha rajta repes már,
 Mint mennykő verné-le, éri olly sebes kár.
 Így *Theogenes*-is helyét nem tágitván.
 'Tsak egy kis kéfést-is hoszfúznak alítván,
 Mohon lefi, hogy már őket el indítván,
 Kezdenék a' futást egymást meg szólítván.
 Vala azt szemlélni szép dolog felette,
 Közök a' fel-tótt tzeitelább ki érhette,
Theogenes győzni őket mint kezdette,
 Az egész Görög nép imádván érette.
 Sőt egyebek felett a' szép *Chariclia*,
 Segítségül Istent ő melléje hívja,
 Nints nyugta miatta, mert szüntelen vija,
 Ó érette szívét a' szerelem ija.
 Mellyet szemeinek vettem nézéből,
 Esgyakor változást hozó személyéből,
 Most piros, most sárga, most tűzes színéből,
 A' kit jól meg-néztem ülésem helyéből.

Kiálta

Kiálta az Herold, látván kész vóltokat,
 Es téve nékiek sok biztatásokat,
 Trombiták-is kezdék bő rivadáfokat,
 Es futni indíták ott a' pályáfokat.
 De leg-elsőben-is a' szép *Theogenes*,
 Es *Arcadi*i vitéz az *Ormenes*,
 Futnak, iparkodnak, a' nyomokegyenes;
 Kiket szánva néznek sok köz nép, sok nemes.
 De mint *Chariclia*, ugy senki szívében
 Nem búsul, a' lába sem állhat helyében,
 Es tétova mozog űlve-is székében,
 Mintha segétené az ifjat mentében.
 Várta mi vége lesz kezdett futásoknak. (nak;
Cnemon mond: hadgy békét jó Uram mások-
 'Tsak rövid summáját beszéld a' dolgoknak,
 Esa' kik nyertefek neveket azoknak.
 Mondom: Félig mentek vólt már a' futásban,
 Midőn *Ormenes*től oldalfélt ugrásban,
Theogenes lévén ötet el-hagyásban,
 Fel-hánnya paisát nagy hahatolásban,
 Es magát annál-is jobban meg-nódította.
 Nagyot ugrik, 's azzal testét el-lódította,
 'S egynéhány ölnyire társát távolította,
 Es *Charicli*ához futását fordította.
 Illy nagy sebességgel siet Afiszonyához,
 A' kit érvén esik hirtelen lábához,
 Duplátt öröm járul ottan jutalmához,
 Es szép ajándékát szorította magához.

O4

Ezt

Ezt tsak történetből tettetí ő lenni,
 Noha szántszándékkal akarta azt tenni,
 Édesé kezéhez békélésre menni,
 Es apolásátul meg-újjúlást venni.
 De azt szántszándéknak nem alíták mások,
 Mert a' hol meg-szűnnek a' sebes futások,
 Gyakran szoktak lenni ott földre hullások,
 Nem lehetvén hamar meg-tartózkodások.
 Monda *Cnemon* midőn ezeket hallgattya,
 Aldott *Theogenest* melly emlő szoptatta,
 De áldottabb a' láb melly oda juttatta,
 A' hol *Charicliát* kedvén apolgatta.
 De mintlőtt a' dolog tovább-is beszélljed,
 Hogy meg-úntá volna hallgatni ne vélljed.
 Mondő: Vén fejemet de te meg-kimélljed,
 Elég már ez eddig, bár magad itélljed.
 Erreigy szól hozzám: nem szűkséges bánnod
 Ebben kérésemet, és azt félre hánnod,
 Ha szódat nem fogod itt tovább-is szánnod,
 Hogy én-is szolgálya, úgy lehet kívánnod.
 Mert én el nem unnám e' szép beszédeket
 Hallani, és abban tölteni heteket,
 Annyival-is inkább minthogy személyeket
 Esmérem, 's kívánom érteni ügyeket.



HATO.



HATODIK RÉSZ.

ERTsed azért mondék: midőn el-haladta
 A' többit, a' fel-tött *Palmát* el-ragadta
Theogenes, és a' szerentse úgy adta,
 Hogy ölében dűlni szerelmese hadta.
 Meg koronáztatik szép *Charicliától*,
 Győzedelmes Urnak mondatik szájától,
 Vigad, és örvendez, 's tágúl bánattyától,
 Zeng menny, 's föld a' népnek hangos áldásá.
 De a' *Chariclia* megént új sebet vén, (től.
 A' kit gyenge szíven szerelem nyila tén,
 Es attól gerjedni kezd benne sebes szén,
 A' melly az elsőnél sokkal mérgesebb lén.
 Mert a' gyakran lévő szerelmes látások,
 A' szeretők között fokszor nagy ártások,
 Minthogy a' tüzeknek tulajdon szokások,
 Mikor olaj éri nagyobb gyűladások.
 Haza mene azért sebesültt szívével,
 Nyúghatatlankodik habzó elméjével,
 Nem jó álom reá, tsak vigyáz szemével,
 Kűszködik magával, és nagy szerelmével.

O s

En-is

En-is az éjtszakán keveset nyugodtam;
Mint legyeél-mentünk arról gődolkodtam;
Hova, 's melly országra mennyünk sopán-
(kodtam,

Mit mondott *Pithia* minthogy jól hallottam
Mert e' vala szava: hogy olyan országban
Kell menni, melly lészén sűtő forrófágban
A' nap melegétől. de a' fáradságban
Istenek segítik, 's hozzák vigaságban.

Más gondom a' vala: mint tselekedhetném;
Gazdag tsomólékját hogy én el-kérhetném
Az Attyától, és azt kezemhez vehetném,
'S leányával együtt el-is emelhetném.

Mert gondoltam, mikor velem el-mennének,
'S a' leány nemzeti közzé érkeznének,
Abból kik legyenek meg-esmértetnének,
Es látván szűlei rajtok meg-esnének.

Virradott azonban, és én-is fel-vettem
Agyamból magamat, 's kiskönyörgést tet-
(tem,

Az után *Charicles* házához siettem,
De sűrő jajt hallék, a' mikor ott lettem.
Tsudálkozva kérdem ez it mi változás?
Mi okból származik e' nagy siránkozás?
Ki holt-meg, 's honnét van ez a' sok futo-
(zás?

'S az egész ház körül ilyen tsudálkozás?
Mond

Mond *Charicles* sirva: Imé a' leányom
Ezek oka, a' kén kit épen alá nyom,
Lásd, félig holt az én ártatlan bárányom,
Ez sirtát, 's magamotézért vetem, 's hányom!
Az egész éjtszakán nem volt nyugodalma,
Épenel-győzte már a' kinok hatalma,
Hogy éllyen senkinek nints ahoz bizá ma,
A' gonosz szemeknek oh mérges ártalma!

Mondék én-is sirva: innét ki-vegyétek
Most magatokat, 's az ajtót bé tegyétek,
A' beteget jobban ne keferítsétek,
Nem használ a' sirás ebben, el-hidgyétek.

Hozzanak énnékem hamar egy tűzellőt,
Laurus fa ágait, jó éles metéllőt,
Sebes tüzet, viafzt, temjént, és dörgellőt,
Zárják az ablakot, hogy ne érjen szellőt.

*Charicles*től mindgyárt az ajtó nyittatik,
Ki-megyen, másnak-is ezzel út adatik,
Mind el-takarodnak, egyedül hagyatik
Ott vén fejem, és az ajtó bé-záratik.

Igy tsak ketten lévén már *Charicliá*val,
Meg-fúvám a' tüzet annak a' módgyával,
Temjént tévék belé *Laurus* fa ágával,
Járkálván körülé szám fusogásával.

Azok maradékát fu tével értettem,
Es azt a' leánynak homlokára tettem,
Fejére egynéhány igéket ejtettem,
Végre ráfúvalván dolgomat végzettem.

Az után mutatom nagy bádgyadságomat,
 Mintha nem-is birnám el-esett tagomat,
 Végre egy szegletben vonó-meg magamat,
 Es kezdem fufogva ott imádságomat.
 Ezt tsak mosolyogja a' leány magában,
 Gondolván a'tzélnek nem lépté nyomában,
 Kűlső fűst nem használ az olly nyavalyában
 A' ki belől kinez 's van ember gyomrában.
 Mintha ezt nem látnám én-is ugy tettetem,
 De kozzája megyek, 's kezemet rá vetem,
 Biztatom ne félljen, mert meg-segithetem,
 Es erről bővebben illy szókkal illetem.
 Szerelmes leányom bánkodnod nem szűkűség,
 Mi nem olly halálos rajtad a' betegség,
 Hidd-el, nints ez miatt életedben kétség,
 Meg-gyógyúlsz, 's meg sem tsal ebben a' re-
 Mert minap áldozvā te az Isteneknek, (ménség.
 Akkor hatott mérge rád némelly szemek-
 Onnét vagyon oka e' forró heveknek, (nek,
 'S azokból származó nehéz sérelmeknek.
 Az után pediglen helyén a' pallyának,
 A' koronázatkor mennyin tsudálának,
 Magad tudod, és rád miként ámúlának,
 A' kik-is szemekkel nemde árthatának?
 Ebben gyanakodom a' *Theogenes*hez,
 Hogy az ő szemelőn ok betegségedhez,
 Mert szemlélté, miként égett személyedhez,
 Es azért-is esett vala a' térdedhez.

Kire

Kire mond: mi lelte ő azt nem tudhattya,
 De hogy annak ártson nintsen akarattya,
 Sőt hogy néki minden jót kíván mődhattya
 Bár ne tudgya ki, 's mi annak állapattya.
 Nem esmérte soha semmi nemzetségét,
 Tsak hogy a' futásban látta serénylőségét,
 Tsudálván az egész város delifégét,
 Es ő-is meg-adván méltó nyereségét.
 Felelek: Hallottad az Herold szavából,
*Achiles*nek vagyon fő ágazattyából,
 El-is hittem pedig, mert minden dolgából
 Meg-tetszik, szűletett Ur afiszony ágyából.
 De mindazonáltal méltán érdemlené,
 A' melly kén téged sért, az őtet metfizené,
 Ha ő szeme mérge, hadd ő-is érzené,
 Te gyenge szivedet azzal ne sérténé.
 Nem-is más az oka nagy betegségednek,
 Testedet egészlen fel-gyújtó hevednek,
 Esonnét származó nehéz keservednek,
 Tsak az ő szemétől vött tűze mérgednek.
 Felel erre mindgyárt: veszem nagy kedvesen,
 Hogy meg-látogattál, és szánod szívesen
 Az én nyavalyámat, melly sért keserveden,
 'S biztatfz: jó reménnyel tűrjé ezt tsendesen.
 De miért vagy arról bal gondolatokkal,
 A' ki minket soha nem bánt ártalmokkal,
 Engem nem sért semmi bú, 's baj fájdalmokkal,
 Hanem terheltetem én más bús gondokkal.
 Mondom

Mondom néki erre: én kedves szülöttem,
 Mit titkolsz ennyire tehát én előttem?
 Nemde jót mondoké? mert eszembe vöttem
 Hidgyed nyavalyádat, mihezt hozzád jötté.
Es ha azt gondolod, hogy atyád nem vagyok,
 Sem rokonod, de jó indúlatim nagyok,
 Gondviseléfedben semmit el nem hagyok,
 El nem vonván tőled sem hevek, sem fagyok
Mond-meg azért bizvást minden sérelmedet,
 Melly ennyire főzi, 's hevíti szivedet,
 Es így halványította, 's rútította színedet,
 El-titkolásával ne veszedsz éltedet.
Mert a' nyavalyáknak az a' természeti,
 Hogy a' titkolással nő, 's terjed dögleti.
 Ki hamar eleit annak nem véreti,
 Meg-rögzik az után, és halál követi.
Ezt hallván le-ütifejét, 's gondolkodik,
 Szine hol meg pirúl, hol el-halványodik,
 Jó ideig hallgat, végre fohászkodik,
 Es ilyen beszédre nyelve bátorodik.
Leheffen egy napig Uram tsendeségem,
 Meg-mondom miben áll akkor betegségem
 Ha előbb nem tudod, noha nints kétségem
 Hogytsak próbálsz, tudván mi az én inségé.
Meg-engedem néki, és akkor tágitom,
 A' szállásom felé magamat indítom,
 Edesgető szókkal elsőben simítom,
 'S mint a' délszeg lovat szoktatva tanítom.

Charl-

Charicles jó artzal reám fietségben;
 Kérdezi a' dolog vané reménységben,
 Mondom a' leánya léfzen egétségben
 Ma holnap, felőle ne essék kétségben.
Ezzel menék tőle én a' piatz felé,
 A' hol szemeimet *Theogenes* telé,
 Nem-is vettem észre hogy vetődött elé,
 Házamnál volt, de ott a' gazdát nem lelé.
Mintha nem-is látnám őtet úgy tettettem,
 Sietvén az utfán útamát követtem,
 Azonban ő tőle fennyen neveztettem,
 Kit hallván meg-váró, 's házamhoz vezettem
Mond: mig oda jártál itthon kerestelek,
 De akkor jó Apám fel nem lelhettelek,
 Hogy erre vetődnél sokat szemléltetek,
 Akarom, hogy már most haza leshettelek.
Felelek: ok nélkül ennyit nem mulattam,
 Most-iste ügyedet, 's dolgotat forgattam,
 Szép *Theogenes*-nek utat irtogattam,
 Annak jó folytára már reá-is akattam.
Mond erre: Hogy mondál te szépnek engemet?
 Hát a' *Charicliát* az én kedvesemet,
 Nem tartodé szépnek? drága nap fényemet?
 Ő minden szépnél szebb, hidd-el beszédemet
 Rútól kezdek reá azért tekéngetni,
 Mintha nem kezdeném beszédét szeretni,
Mondván: Most sem szűnfé te minket nevet-
 Es tudományunkat ennyire meg-vetni? (ni,
 Holot

Holott én mostan-is tudalmasságommal
 Azt nyertem tenéked, 's nagy orvosságómal,
 Hogy ég már a' leány rád nagy hatalommal,
 'S kér hogy hozzá edgyütt vigyelek magam-
 Felele ha szeret engem *Chariclia*, (mal.
 'S árva *Theogenest* ő magához hijja,
 Sietnünk kell ahoz, a' szerelem ijja,
 A' kiért szívemet illy erősen vijja.
 Ezek közt kontósét lassan meg-vonítom;
 Ne befzéllyen illyet arról meg-szólítom,
 Hogy dolga ne veszfzen, mit tegyē tanítom,
 A' merre indúlt vólt, jobb útra fordítom.
 Mondván nem pályázás a' mit most követünk,
 Es nem-is erdei vadakat kergetünk,
 Más féle fonalból vertt hálókat vetünk,
 Hol jó végeteszfzel, és gondal érhetünk.
 Hízkelkedés, szép szó, ahoz ajándék kel,
 Intés, irogatás gerjesztő versekkel,
 Szolgálat ajánlás: mert szokott ezekkel
 Hízni a' szerelem, nem körmös kezekkel.
 Tudod nagy bõltesség van *Charicliában*,
 Ahoz nagy tiszttel is bir hivatallyában,
 Igen tekéntetes szép ábrázattyában,
 Ha mód nélkül kezded, nem akadsz nyomá-
 Az Apja-is pedig leg-betsületesebb (ban.
 Az egész városban, főbb, 's tiszteletesebb,
 Sõt *Ist* előtt-is leg-kellemetesebb,
 Mint fő pap, és azzal másnál szentségesebb.
 Avagy

Avagy nem féledé kemény büntetését,
 Tudván a' városban meg-köveztetését,
 Hirében nevében edgyütt el-veszését,
 Ki bal szerelemben foglallya élését.
 Felel *Theogenes*: Nem éget engemet
 Olly tűz, melly perfelné szép betsületemet,
 Mert tudod, hogy tisztán tartom életemet,
 Azért *Diánának* le-tévén hitemet.
 Hanem fel tött tzelom nekem a' házaság,
 'S abban meg-tartandó örökös tisztaság,
 A' kire adatott énnékem szabadság,
 Az Istenektül-is, kik dolga igasság.
 Azért szerentsét-is ez után próbállýunk,
 A' szép *Chariclia* apjához járúllýunk,
 Házaságra kérjük, és ezzel használlýunk
 Nekem, nem-is vélē hogy ebbē hibállýunk.
 Mert én nemzetre-is jobb vagyok nálánál,
 Értékesb, 's gazdagabb minden ő javánál,
 Ahoz már kedves-is édes leányánál,
 Dolgomat végezni kell tsak ő magánál.
 Felelek. Jó fiam semmit sem végezünk,
 A' zúgó szeleknek ellene evezünk,
 Hidd-el: így a' parthoz soha sem érkezünk,
 Sötezzel annál több akadályt szerezünk.
 Mert leányát immár régen másnak szánta,
 Es hogy végbe nem ment az, eddig-is bánta,
 Tsak hogy itt a' Kegyes nem tetzfését hánta
 Eserővel oda adni nem kívánta.

Fel-gyúladván monda: Vajki sovány leszen
 Menyegzője annak, ki illy terhet véssen
 Magára, hogy kötést én mátkámmal téssen,
 Bizony nem egy ördög bánik azzal készen.
 Hanem ha én szállok elébb föld gyomrában,
 Es az után viszi fekünni ágyában
Charicliát, másként ő kamarájában
 Nem jutánd az soha, fel-tegye magában.
 Felelek: Hadgy békét az illy gondolatnak,
 Birj magaddal, 's várd-el míg módok adatnak
 A' dolgokban, a' kik időtül hallgatnak,
 Es fel-tótt tzelodhoz jól azok juttatnak.
 Kérlek szemlátomást ne járd szállásomat,
 Ejtőzaka jőj hozzám, úgy vedd tanátsomat,
 Hidd, az után vetem már mindē gondomat,
 Hogy végbe vihefsem fel-vállaltt dolgomat.
 A' nappali járást sok rossz szemek nézik,
 A' dolgoknak folytát hamar meg-igézik,
 De a' kik azokat titkoson intézik
 Kezdettpályájokat nyerefeggel végzik.
 Ezt mondván könyvezve mene-el mellőlem,
 Nem tudom a' szíve mit gondol felőlem,
 De most-is a' bú, 's gond nem tágúl belőlem,
 Mit tegyek közöttök, minthogy várnak tő-
 Más reggelre járván sietek fel-kelni, (lem.
 'S a' rám vőtt dologra gondot úgy viselni,
 Hogy ígéretemnek meg-tudgyak felelni,
 Es *Charicliának* jó kedvet nevelni.

A' kinek

A' kinek ballagnék midőn háza felé,
Chariclest találám ott szemközben elé,
 Ki meg-látván mondgya, szívét öröm telé,
 Esköszöntvén nyelvét illy szókra emelé.
 En kedves barátom a' ki meg-mutattad,
 Jóakarodat, 's ki-nyilatkoztattad,
 Szívemet kívánta kedvére juttattad,
 Es habzó elmémet szépen meg-nyúgattad.
 Felette nagy dolgot, 's próbát tselekettél,
 Végben vivén a' mit magadra fel-vettél,
 Mert a' szépleányon győzedelmes lettél,
 Szerelemben hozván addig mesterkettél.
 Mosolygok magamban kevélyen léptsélvén,
 Es hozzá fordúlok, néki így beszélvén,
 Meg-mondám veszteg légy, abbá jót remél-
 Mert eszére fordul orvósággal élvén. (vén,
 Noha leg-kissebbik próbáttselekettem,
 Tsak gyengefűstökkel elsőben értettem,
 Osztan némelly görög szó fufogást tettem,
 Mellyel meg-kerülvén fel-is építettem.
 De te honnét tudod hogy ég szerelemmel?
 'S esméred, hogy onnét vagy ő gyötrelémmel?
 Mond: tudod az elébb veled végzettem-el,
 Más orvosokat-is fogadgyak pénzemmel.
 Hármát vittem pedig, hogy inkább tudhassák
 Nyavalyáját, és azt jól meg-vizsgálhassák,
 Egy nem tudván, mások okát találhassák
 Kényának, hogy éltét jobbā meg-tarthassák.

P 2

Mind-

Mindgyárt, hogy hozzája bocsátám ezeket,
 Kezde rájok háyni kedvetlen szemeket,
 Nem kívánván nézni az ő személyeket,
 De *Homerus*ból kezd mondani verseket,
 A' hires *Achilles* több fő vitézekkel
 Mit mivelt, hány hartzot tött a' *Phriges*ekkel
 Ezzel el-fordúla, és minthogy illyekkel
 Jádzott vélek, ök-is nem bántak többekkel.
 Midőn *Aristinus* ezeket hallotta,
 A' fejét tsóválván magában mondotta:
 A' leánynak szivét egyéb nem bántotta,
 Hanem a' szerelem győzte, 's így rontotta,
 Azonban illeti az erekjárását,
 Es hogy láttya azok kemény fel-forrását,
 Jobban meg-esmérí *Amor* szikrázását,
 Utólyára kezdi hozzám így szólását.
 Bizodalmas Uram, mi itt csak henyéllünk,
 Minthogy leányodnak semmit sem segéllünk,
 Mert noha tűzérül eleget beszéllünk,
 De nem használ abban, a' mivel mi élünk.
 Mondékerre: Tehát én reménységemnek
 Húny napja? 's istápja el-hágy vénségének,
Atropos el-metszi világát szememnek,
 Halál lesz életem? jaj szegény fejemnek!
 Félre von azonban, mondván: de meg nem hal,
 Hanem a' mi szerünk, 's orvosságunk itt tsal,
 Mert ő nagy hevében a' melly kinokat val,
 Nem segíti, abból akarmennyit bé-fal.

Mert

Mert azok tsak a' test sérelmét gyógyíttják,
 A' sziv terhes sebét, 's skinnyát nem tágíttják,
 Hanem a' kik annak okát szaporíttják,
 Ugyan azok a' kik azt el-is fordíttják.
 Beteg leányod-is, de nem más testében,
 Hanem nyavalyája forr, 's fő a' szivében,
 Kit sem *mercurium* nem győzhet tűzében,
 Sem *manna*, avagy glét gyomra rejtekében.
 A' szeretet tudgya maga reguláját,
 Es a' leányod-is titkos nyavalyáját
 Mellynek bár homályban rejtse *Ænigmáját*,
 De ugy-is meg-tetfzik, mi forrallya máját.
 Szive azért szenved, hogy szerelem szúrja,
 Es fok gondolattal bús elméjét gyúrja,
 A' mint a' búsúltt kan a' tajtékot túrja,
 Ugy izzad, mert ezer, meg ezer kén fúrja.
 Nézd, külső jeli-is melly szépen mutattyák
 Minden nyavalyáját, 's elődbe adattyák;
 Szemei dagadtak, kikről azt mondhatták,
 Nyúghatatlankodva álmokat mulattyák.
 A' színe halavány, ortzája kedvetlen,
 Ohajtás, 's könyvezés ő nála szüntelen,
 Jár, kél az elméje, étele izetlen: (len.
 Immel ámmal beszéll, 's a' mit mond rendet.
 Kerefs azért néki hasznos segítséget,
 Ki el-vegye róla a' kinzó inséget,
 Ne keresslen pedig ott más betegséget,
 Hanem a' szerelmet, 's azt szerző hévséget.

P 3

Ezt

Ezt mondván el-méne a' több tárfasággal;
 Azért jöttem hozzád magam gyorsasággal,
 Hogy továbbis lennél hozzánk barátsággal
 Es segitnél minket hasznos orvossággal.
 Mert a' leányomat sok izben kérdettem,
 De a' nem tudomnál többet nem vehettem
 Rajta, hanem végretőle azt értettem
 Te segithedd, hozzád azért-is fiettem.
 Mondék: Nem tudodé ki lehet a' kit ő
 Ugy szeret, hogy azért annyira forr, és fő,
 Mint a' tűz a' mikor hevíti tűzes kő,
 Es a' miatt kinnya ilyen szaporán nő.
 Nem tud ebben semmit, mondgya esküvéssel,
 En pedig felelek mint egy nevetéssel,
 Egy ifjat vigy hozzá kedvét kereséssel,
 Meg-ládd, mit tehet az ottan a' séréssel.
 Meg-fogadá szómát, és én tovább áltam
 Onnét a' piatzra menvén, 's ott sétáltam
 Kevesé, az után házam felé váltam.
 Es ott *Charicles*re újonnan találtam.
 Mondgya: A' leányom de meg-bolondúla,
 Rutulnézvén reánk, tőlünk el-fordúla,
 Hogy az ifjat látá mindgyárt el-jajdúla,
 Haját tépé, 's vére orrából indúla.
 Eskűszik, az ifjat ha ki nem vezetném,
 En őtet ezennel ottan el-temetném;
 Mit tegyek? örömeft nem kissebbítettém
 Ezt-is, és amazt-is nem keferítettém.

Nagy

Nagy tzifrán ruháztam vala én az ifjat,
 Adtam vala kőntőft reá szépet, 's újat,
 De nem kell a' néki futván a' férjfiat,
 Hanem kér halálíg nyilat, és kéz ijat.
 Azért kényszeritlek igaz szerelmünkre,
 Jöjj-oda, légy velünk kívánt örömünkre,
 Ne hadd-el munkádat, légy segítségünkre,
 Vifelly gondot ilyenkétséges igyünkre.
 Mondom: Ha leányod romlott elméjében
 Nem tsuda, tette azt szokott idejében
 Orvosságom, mert az bé-hatott fejében,
 En imádságomnak ő nagy erejében.
 Ugyan-is a' romló emberi gyarlóság
 Ő magában vékony, ha nints más orvoság,
 Sok pedig a' bú baj, 's ördögi ravatság,
 Mondhatom, hogy ezt-is érhetne olyanfág.
 Azért nagy szükséges, hogy ő edgyet-mását
 Elé adgyad néki, hadd lássa rakását,
 En pedig fel-bontsam szövését, 's varrását,
 Minden belső részit, 's azok titkolását.
 Lássam nintsené ott holmi babonafág,
 Szerelem gerjesztő méreg, más gonofszág,
 Mert az olyanokban van sok ártalmasság,
 A' kikkül származik sok kén, 's nyavalyaság.
 Sőt az ilyenekkel azt-is meg-tehetik,
 Gyermeke ne legyen, ha férjhez vétetik,
 Es ép tagjaiban másként-is veszthetik.
 Örökké vajadó kénokban ejthetik.

P 4

Foga-

Fogadá is szómat, nem tsak meg-hallgatá,
 Házához fiete, és ott fel-rakatá
 Minden hol valóját, 's által-is hozatá
 Leánya házához, 's ott elő-adatá.
 Kezdi oldozgatni, de nagy reszketséggel.
 A'melly rakva vagy on fok drága szépséggel
 Közte egy kis arany tábla fényességgel,
 Látfszik, a' melly irva lévén mesterséggel.
 Söt nem-is köz vala a' betűk vonása,
 Hanem szent, 's királyi módra formálása,
 De minthogy nyelvünkhez volt hasonlítása
 A' mint olvashattam e' vala folyása.
Perfina Hidaspes Király felesége,
 A' kinek Szeretsen ország öröksége,
 Es ott lftengyalánt tartatik felsége,
 Kivánom, hogy legyen kedves egésége.
 Ez irásom jutánd a' kinek kezéhez,
 Es figyelmes lévén annak értelméhez,
 Meg-ízánnya ügyemet hatván a' szívéhez,
 Es lát kérésemnek végben viteléhez.
 Kérem-is ezeket valaki olvassa,
 Edes magzatommal edgyütt úgy forgassa;
 Hogy kívánságomat tzellyához juttassa,
 Es azért az lsten áldását várhassa.
 O *Cnemon*, a' midőn nevét *Perfinának*
 Látom, 's valóságát keze irásának:
 El-ámúlok rajta, 's tartom nagy tsudának,
 'Sa' forgó szerentse ritka járásának.

Tovább

Tovább pedig e' vólt rendi jedzésének,
 De jaj im én szivem egyetlen-edgyének,
 Régen várt, de későn adott örömének,
 Melly hamar húnny napja, 's életem fényének
 A' mikor tégedet itten im le-teszlek, (lek
 Szokott fordód helyett könyvembe fereszt-
 En szűlöttem, 'stöbbé magához nem veszlek
 Hanem a' szerentse szárnyára eresztlek.
 Es első, 's utolsó ez ajándékomat
 Adom néked, 's tőled meg-fosztván maga-
 (mat,
 Es ezzel el-hagylak én szép alakomat,
 Eretted gyászolván holtig világomat.
 A' nap ki lftene én nemzetségemnek,
 Bizonyfága ebben tizta életemnek,
 Es tőlem igazán szakadt gyermekemnek,
 Ha nem vifeled-is képét személyemnek.
 Nem-is más az oka: hogy így le-tétel
 Te édes Anyádtól, már fel sem vétetel,
 Hanem hogy te külömb ortzával szűletel,
 Es így nemzetünkől meg-külobőztetel.
 Mert nem kőkény, hanem gyöngy a'te testets-
 Es fejér lilium azon szép bőrótskéd, (kéd,
 Hogy így meg-hasonlott tőlünk szemé-
 (lyetskéd,
 Azért fog veszélyben lenni életetskéd.

P s

Méltó

Méltó azért nékem nagy gonosztúl félnem,
 Mert abból sem lehet magam ki-beszélnem,
 Vagy el-veszek, vagy kell gyalázatbā élnem,
 Es rólad sem lehet semmi jót remélnem.
 Sőt tudom fenéül fognak veled bānni,
 Gyenge testetskédet rút kinokra hānni,
 Artatlanságodban nem léfzen ki szānni,
 El-vesztedet fogja sőt minden kívānni.
 Jobb azért botsátlak így a' szerentsére,
 Es a' ki rád talál annak a' kezére,
 Bizom-is hogy veszen gondviselésére,
 A' mit veled adok annak örültére.
 Ezzel magamnak-is adatik használnom,
 Mert békeségemet lehet így találnom,
 Ambár nehéz légyen tetőled el-válnom,
 'S bús napokat kellyen holtomig számlálnó.
 Másként ha meg-látták te fejér testedet,
 Akarmelly igazán forgassam ügyedet,
 Nem használ, utálván a' te személyedet,
 Velem együtt veszély követi éltedet.
 Azért menté teszem előtted magamat,
 Ok nélkül nem teszek-le szép virágomat,
 Hanem veled együtt rútúl romlásomat
 Kerülöm, ám tudgyam ártatlanságomat.
 Bizom, gondgyok léfzen rád az Isteneknek,
 Es óltalma alá fogadnak kezeknek,
 Olly kegyelme száll rád az ő jó kedveknek,
 A'melly bódog végét adgya mind ezeknek.

Azon

Azonban ez tábla legyen igazgatód,
 Honnét jősz, hová mégy, abban út mutatód,
 Eleink Istene mindenben biztatód,
 Edes szüléd helyett táplálód, 's oktatód.
 A' mi nagy őseink, 's azoknak elei
 Isteneknek voltak nemzeti, 's felei,
 A' kiknek mostan-is vannak fok jelei,
 E' pedig valóság, 's nem tsak szók szelei.
 Mert egy ágon vagyunk vérei *Phæbus*nak,
 Masikon fajzati jó kedvű *Bacchus*nak,
 A' szerint ágai vitéz *Perseus*nak,
 Es így osztálosi az Isteni *jus*nak.
 A' kik e' világon lévő életekben
 Gyönyörködven igen szép épületekben,
 Rakatták azokat fok mesterfégekben,
 Es nagy örömök volt az irott képekben,
 Férjűak házai a' mellyek vóltanak,
 Azokban vitézi dolgok irattanak,
 Jeles hartzok, tsaták mint, 's hol állottanak,
 Azokon kik nyertek, kik el-húllottanak.
 Az háló házakat szerelmes képekkel
 Ekesítették-fel, bõlts mesterfegékkel,
 Ezek mint vigadtak edgyütt szerelmekkel,
 Azok szomorkodtak távúl lételekkel.
 Mikor azért már tiz esztendeig lettem
 Edes Atyád mellett, kit igen szerettem,
 De tőle méhemnek gyümölsét nē vettem,
 Az ő mind ő, mind én meg-kedvetlenedtem.

Mert

Mert mind ketten vártuk, s kívántuk szívesen,
 Hogy annyi időre maradnék terhesen,
 Istenek áldását vehetnénk kedvesen,
 De lénk tovább arról másként kétségesen.
 Hanem folyamodánk a' nagy Istenekhez,
 Sok barmot öleténk áldozó helyekhez,
 Es bő temjént adván oltári tűzekhez,
 Nagy könyörgést tévénk, és áldást ezekhez.
 Az után Apádnak leg-első álmában
 Ugy látszik, *Lucina* jó háló házában,
 Olyan eszközöket viselvén markában,
 A' mellyekkel szolgál a' szűlők dolgában.
 Es reá tekintvén szép mosolygó szemmel,
 Azon édes Apád bé-telik örömmel,
 Tudván azon látás van mi értelemmel,
 Ugy mint: nem sokára leszek várt terhémel.
 A' mint az e' részünt bé-is tellyesede,
 Mert meg-tele méhem, mellyem tellyesede,
 Az Istenek kedve reánk felelede,
 Es ezen áldása el-is hirtelre.
 Közelget ideje végre szűlésemnek,
 Intézem mit fogok tenni gyermekemnek;
 Igérek sok féle örömet szívemnek,
 Ha fel-viradását látom várt fényemnek.
 Azonban el-is jó annak az orája,
 Szorít a' kén, s szorgos a' bábák munkája,
 De várván majd ki-nyíl méhem szép rósája,
 Bizom el-múl azzal testem nyavalyája.

Megis

Meg-is adá lsten, kit hogy észre vettem
 Vigadtam, de midőn reád tekintettem,
 Látván személyedet attól el-ijtettem,
 Tudván nagy veszélyben azzal keverettem.
 Mivel hogy testetskéd nem feketeséggel,
 Hanem borított gyöngy színű szépséggel
 A' melly ellenkezik a' szeretsenléggel,
 Hogy igaz mag vólnál, leszen a' kétséggel.
 Sőt hogy nem szakadtál Atyád ágyékától,
 (Akarmint mentselek én annak motskától
 Nem hivén) mondatik a' minden szájától,
 Méltó azért félnem ennek a' bajától.
 Hányom az elmémet a' miként lehetett,
 Hogy az édes Atyád téged így nemzhetett,
 Személyed változást mi okból vehetett,
 Tudván hogy kivüle senki nem illetett.
 Sok búsulásom közt jut végre eszemben:
 Hol édes Atyáddal tisztá szerelemben
 Mulattuk magunkat, én háló helyemben,
 Függettek sok képek, és tűntek szememben.
 Azok közt *Perseus* épen le-vetkezve,
 Vólt *Andromedával* öszve ölelkezve, (ve,
 Egymásnak mind kettő tsókkal kedvesked-
 Kiket történt néz nem rájuk feletkezve.
 Minthogy vólt mind kettő fejéren iratva,
 'Sképek elmémbe is a' szerént nyomtatva,
 Ugy lettél méhemben te-is fogantatva,
 Es a' világra is hó színben hozatva.

A' mint

A' mint meg-történik a' más anyákon-is,
 A' mit meg-tsudálnak, a' magzatokon-is
 Meg-tetszik, sőt tsak egy kis vonításon-is,
 Gyakran rút jegy támad a' szép ortzákon-is.
 De azt elnem hiszik, hogy az így lőtt legyen,
 Hanem fejérséged mihelt fényre megyen,
 Fattyúnak mondatol, 's lesz ki okot vegyen
 Innét veszélyedre, és belé-is tegyen.
 Az én nevem pedig kurva fog így lenni,
 Hogy sem pedig ilyen gyalázatot tenni,
 Jobb a' mit fel-tettem attól el nem menni,
 Es úgy veszélyűnket nyakúnról le-tenni.
 Nagyobb ehez kedve az Isteneknek-is,
 Kik ha most bennünket így keserítnek-is,
 De jó végétsadgyák még ők ezeknek-is,
 Kód után van fénye mert az egeknek-is.
 A' mi jobb kintsem vólt mind őszve szerzettem,
 Es tsomóban kötvén a' fejedhez tettem,
 Ki fel-talál annak bérit meg-fizettem,
 De hogy fel-nevellyen azért tselekettem.
 A' többi közt igen kedves jószágomat
 Egy gyűrűt-is adok, melly házasságomat
 Szerzette atyáddal, hogy anyaságomat
 Hidd, azért adom e' drága zálogomat.
 Királyi betűkkel a' körül iratott,
 Drága kő *Pantacles* belé foglaltatott,
 Mellyben sok titkos jó, és haszon adatott,
 A' mint bizonyittyák kiktől próbáltatott.

Ezeket

Ezeket keserves, és sűrű írással,
 Könyveim árjában testedet mosással,
 Lelkem majd ki-űző nehéz zokogással
 Irtam, és jajgató töled el-válással.
 Tovább pedig lelkeimtől szakadt magzatom,
 Ha Isten fel-nevel, kinn nagy kíváratom,
 Sőt Isteneket-is azért imádtatom, (tom.
 Fogádd tanátsomat, mellyből ezt mondha-
 Gondold-meg nemzeted eleit, 's nagyságát,
 A' nagy Istenektől jövő méltóságát,
 Es mindenek felett éltek tisztaságát,
 A' kinek betsúlyyod te-is drágaságát.
 Széles e' világon nints bősödsb ékesség,
 Mint a' tiszta élet, és drágább nemesség,
 Az Isteneknél-is ez olyan kedveség,
 Hogy a' mennyeekben-is ezé az elsőség.
 Azért szép szülöttem fel-nővén azon légy,
 Tiszta legyen élted, reád motskot ne végy,
Dianának szolgály, 's erre hitet-is tégy,
 Hogy a' szép forrásról béka nyálra nē mégy.
 El-végzem ezekkel könyves írástomat,
 Es petsétül adom egy néhány tsókomat.
 Oltalmazd *Diana* kedves magzatomat,
 Es juttasd örömmre mostani gyászomat.
 O *Cnemon* nem hinnéd miképen változtam
 Ezeket olvasván, mert hol szánakoztam
 Rajtok, hol magamat mosolygásra hoztam,
 Es az Isteneknek dolgán tsudálkoztam.

Az

Az ugyan lehetett vigasztalásomra,
 Hogy a' mit nem tudtam, esett tudásomra;
 De sok bújdosások álmélkodásomra
 Vala, és keservek szomorodásomra.
 Tsudálkoztam igen szerentse forgásán,
 Illy tsalárd, és álnok maga mutatasán,
 A' Királyi magnak ezekre jutásán,
 És állápattyának illy nagy változásán.
 Kételkedtem vala, hogy ha meg-mlítsem,
 A' szűznek a' dolgot, s kedvét fel-építsem
 Ennek újságával, s örömmre segitsem,
 Vagy ezt el-titkollyam, és ne hiresítsem.
 De a' tetfzik végre: hogy ne mulatozzam,
 Hanem mindē egyéb dologmtúl távozzam,
 Es magamot mindgyárt a' leányhoz hozzá,
 Hogy a' késedelmet végre ne okozzam.
 A' mint fietek-is azokkal hozzája,
 Oda érvén, látom hervadt szép ortzája,
 'Sugy el-gyengítette erős nyavalyája,
 Hogy a' beszédben-is tsak enyeleg szája.
 Nem állhat ellene szerelmetűzének,
 Ki el-fogta székit ő gyenge szivének,
 Nem ad nyugodalmat fáradt elméjének,
 Sem éjjel, sem nappal nints álma szemének.
 Mondom: Hogy tselédi tőle távozzanak,
 Más most ott a' dolog, ne szoroskodgyanak,
 Mennyenek más házba, s ott várakozzanak
 Az után ha hívják elé-fordúllyanak.

Mikor

Mikor már azokat el-igazitottam;
 Es az ajtóra-is zárlót fordítottam,
 Le-ülvén magamot meg-bátorítottam,
 Es nyelvemet illyen szókra indítottam.
 Mit végezénk tegnap te nálad létemben
 Tudod jól, és én-is tartom azt eszemben,
 Azért lőttem pedig veled most-is szemben;
 Hogy a' mi bánt, add már egyfzer értelmébē.
 Mert noha másként-is tudom sérelmedet,
 Es jobb részről értem, mi főzi szivedet;
 De még-is kívánom te saját nyelvedet,
 Hogy a' beszéllye-ki titkos gyötrelmedet.
 Es magadtól értsem annak valóságát,
 Hogy ugy jobban tudgyam adni orvoságát,
 Győzdmeg szemérmednek båtortalanságát
 Szólly bizvást, hadd értsem szived kívánsá-
 Theogenes dolgát pedig a' mi nézi, (gát.
 Gyötrelmét náladnál a' súlyosbban érzi,
 Te lángod az övét hidd-el hogy tsak képzi,
 Félő: hogy éltét-is nagy tűze el-végzi.
 Nyisd ki bizvást nekem tárházát szivednek,
 Nem szűkség sok volta ebben beszédednek,
 Tsak azt mond meg, oka ki légyen sebednek,
 Es illy ölthatatlan tűzű keservednek.
 Kézen ragad itten, és kezd apolgatni,
 Es egymást kergető könyveket húllatni;
 Noha a' zokogás kezdte tartóztatni,
 De még-is piszegve így kezd szólogatni.

Q

Kérlek

Kérlek édes Uram maradgyak békével,
 Ne kényszeríts erre szemérmem vesztével;
 Kézvagyok el-fogyni kénomnak tűzével,
 Hogy sem szégyenüllyek a' magá nyelvével.
 Ha meg-halok, a' lesz kedves nyereségem:
 Hogy meg né sértetik ugy szemérmeségem,
 Nem pirúl az ortzám, nem vész tisztelégem,
 A'kinél nints drágább kintsé, 's öröklégem.
 De mit tegyek mert lám minden tehetséggel
 Kűszködöm, hogy azon legyek nyereséggel
 Ki szívemet dúllyá illy kegyetlenséggel,
 De nem lehet birnom e' nagy ellenséggel.
 El-nyomott hatalma épen oda vagyok,
 Né lábolhatom-meg, kénaim olly nagyok,
 Hol gyúlok testébé, hol tsak meg né fagyok,
 A' több kénokban-is se'mit el nem hagyok.
 Vajha ugy lehetne használnod tűzemben;
 Hogy magá ne lennék vádló veszélyemben,
 Es maradna azzal épség szemérmemben,
 Bizony meg-fizsgálám tellyes életemben.
 A' lelkem-is reszket a' mire jutottam (tam,
 Ha jól meg-gondoló, és mint meg-romlot-
 Szégyenlem-is a' melly rosz fűre tapottam:
 Mert nem szűzhöz illik az, a' mit hallottam.
 Vigasztalni kezdem ilyen mondásokkal:
 Vajki régen tudom, kénlódol mi okkal,
 De édes leányom ne gondolly azokkal,
 Jóra fordul dolgod mert rövid napokkal.

Tartóz.

Tartózkodásodnak méltó okát hallom,
 Hogy szemérmeskedel magam-is javallom,
 Mert másként-is tudom mi vesztett, meg-
 (vallom,
 Hogy magad mondgyad-meg már azt nem
 (sarkallom.
 Ertem nem vagy magad oka e' kénoknak,
 Méltó-is pirúlni a' szűz leányoknak,
 Ha tsak mástól jó-is fülében azoknak
 Olly szó, ki sértője ő tisztaságoknak.
 Nem hogy még nyelveknek szabados járása
 Szólna ollyat, a' melly lenne meg-bántása
 A' szép szeméremnek, mellynek meg-tartása
 A' leányi nemnek leg-szebb ragyogása.
 Hogy pedig erejét hidd tudótságomnak,
 Szerelem rabja vagy, 's nem más ártalónak
 Vesztett mérge, hanem e' gyűladalomnak
 Nyomott-el ereje, mint nagy hatalomnak.
 Ezt pedig a' minap egy ifjú látása
 Önté a' szivedbe, 's oda bé-állása,
 Nem szűnván azolta annak szikrázása,
 Es ahoz éjjeli, nappali vágyása.
 Azért jó leányom tudgyad nem vagy első,
 Dido barlangjában kiket mosott eső,
 Es nem tsak te reád vólt *Cupido* leső,
 Hanem vólt másutt-is ő prédát kereső.

Q 2

Az

Az Isteneknél-is a' tiszta szeretet
 Kedves, mert a' szerep minden tényészetet,
 A' nélkül a' világ ki-űresítettet
 Lenne nem sokára, 's püsztvá tétet.
 Azért e' világon nézz-el mindeneket,
 Négy *element*amből szőtt természeteket,
 Mellyek ellenkezők, de edgyeségeket
 Szerelemért teszik, és veszik kedveket.
 A' magos kék eget a' szép tsillagokkal
 Tekénts-d meg, azoknak rendes járáfokkal,
 Es meg-tanúlhatod az ő példájokkal,
 A' szerelem mint bír ott-is a' dolgokkal.
 A' szerint nézd-el a' földi állatokat,
 Kietlenben lakó tigris, 's párdutzőkat,
 Élőfántot, leopárdot, farkányokat,
 Szerelmet mint tudgyák, 's szeretik társokat
 Földön a' bestyék-is a' tsűsző férgekkel,
 Tengerben a' halak, fertés Delphineekkel,
 A' nagy Balénák-is a' Syrenesekkel,
 Szelídek egymáshoz magok szerelmekkel.
 A' madarak noha meszfizére repülnek,
 Es sügár szárnyokon sok földet kerülnek,
 De onnét meg-térvén fészkekben bé-ülnek,
 'Stársal feleledvén egymásnak örülnek.
 Az-az: akár ott fenn a' magas egekben,
 Akár itt a' földi nagy kerületekben,
 Akár a' tengeri fetét örvényekben
 Tekénts, de szerelmet találsz mindenekben.
 Azért

Azért hogy ha ennek hevűlsz a' tűzétől,
 Tsendes légy, ne dúlly, 's fűlly, hanem várj
 (kedvétől,
 Vég példát másoknak szép engedelmetől,
 Es az Isteneknek ne fűs tetfzésétől.
 Most szűk fűg hogy elő-vedd okoságodat,
 Ki másnak-is tudod adni tanátsodat,
 Es így kormányozzad tulajdon dolgot,
 Hogy a' magad fején ne esmérđ károdát.
 Bolondság az őstön ellen berzenkedni,
 De a' jó tanátsnak okoság engedni,
 Adgy hitelt én szómnak, jobb meg-feleledni
 Hogy sem tsak magános életben fen-
 (vedni.
 Hidd-elfok jó vagyon a' szent házasságban,
 A' két testből egyben forrott társaságban,
 Ez-is a' leg-főbb jó e' műló világban,
 De ugy, ha a' két sziv van egy igazságban.
 Midőn eleiben számlálom ezeket,
 Irűl, pirűl, ohajt, 's változtat színeket,
 Az homloka izzad, szeme hint könyveket,
 Mintha gőzben űlne érez olly heveket.
 A' kiket az öröm szerep, és szomérem,
 Örűli hogy tűzét tudom, és esmérerem,
 De szégyenli dolgát, én pedig ditsérem,
 Hogy abban meg-győzze magát intem, 's
 (kérem.
 Q3 Melly-

Mellyre mond: Jó Uram a' szent házasságot
 Javallod, 's ditséred ezt, mint bódogságot,
 Es például hozod az egész világot,
 Hogy én-is követném így a' pároságot.
 De hiszem jól tudod Apám kívánságát,
 Mellyben vagy meg vetem édes atyását,
 Avagy kedvét teszem. Ládd illy bajosságát
 Bús fejemnek, és le-kötött szabadságát,
 Mert énnékem dolgó mint őznek úgy vagyon,
 Kit innét háló, túl puskás vár a' fagyon,
 Esa' kopók hajtyák az erdőkön nagyon,
 Kettő közzé esvén verik szegényt agyon.
 Kire mondom néki: Ezen ne búsúllyon,
 Szabad a' választás, a' jobb részhez nyúllyon,
 Engondom a' többi: az után indullyon
 Hová szive vonnya, és attól újjúllyon.
 Mivel már titeket magok az Istenek,
 Egymás szerelmére fel-gerjesztettek,
 Esa' szivetekben őszve kötötteknek,
 Méltó emberek-is arra segítsenek.
 Ebben pedig én-is hű szolgálatomat
 Nem vonó-meg, noha nagy akadályomat
 Teszi a' nem apád, 's bővíti gondomat,
 Tartóztatván azzal jól indúlt dolgomat.
 Hogy nénnye fiával akar *Alchmeness*el
 Téged őszve kötni, hogymár nagy pénzzel
 Mond erre a' leány: inkább ma temes-el,
 Hogy sem nőstess engem nálam nem ked-
 (vessel.) De

De édesem mond-meg, kérlek igen szépen:
 Nem apám *Charicles*, tudod azt miképen,
 Mert én annak tartó, 's gondban estem épen
 E' dolgon, és tartom azt kissebből képen.
 Im meg-bizonyítom (mondok) egy táblából,
 Ki e' tsomóban van, sok más portékából,
 A' kiknek el-hihedd szemmel látásából,
 Hogy nem *Charicles*nek jöttél ágyékából.
 Midőn meg-tekénti edgyenként azokat,
 Kérdi hol vettem én e' nagy újságokat,
 Látván benne a' sok szép drágaságokat,
 Kiknek meg-betsúltni nehéz az árokat.
 Mondom: Hol vetté ne kérdezd: de mi vesztett
 Tégedet? 's magától el miként eresztett
 A' te édes Anyád? 's akkor mint feresztett
 Könyve záporában? tudodé te eztet?
 Mond: Nem tudom Uram: melly feleletének
 Illy választát adám: Órája létének
 Abbá van, 's dolga jó, 's bal szerentséjének,
 Apja, 's Anyja, 's rendi királyi nemének.
 A' kit hallvántólem, kér hogy el-olvassam
 A' táblán az írást, úgy hogy meg-tudhassam
 Tolmátsolni, 's ettől ne-is vonogassam
 Magamat, hogy ötet örökre juttassam.
 Kit meg-is tselekszem úgy a' mint kívánnya,
 Hogy érti a' dolgot édes annyát szánnya,
 Es maga aránt-is érezi, és bánnya,
 A' tündér szerentse hogy így veti, 's hánnya.

Mindazáltal értvén királyi nemzetét,
 A' nagy Istenektől jövő eredetét,
 A' tsomóban lévő jóknak betsületét,
 Mutattya azok közt nagy örvendezetét.
 Mond végre: Aldottak azért az Istenek,
 Hogy tudtomra lóttek énnékem mindenek,
 De így is dolgaim tovább mint legyenek
 Nem tudván könyörgők azok segéllyenek.
 Hallván e' beszédet mondám: Szólásomat
 Hald-meg itt-is kérlek, 's vegyed tanácsomat
 Midőn egykor én-is követném útamat,
 Szeretsen országban vettem volt magamat.
 A' hol tudományom a' mint nevedede,
 Ugy betsületed is azzal öregbede,
 Király udvarában nevem híresede,
 Velem édes anyád ott meg-esmerkede.
 Maga kezde velem sokszor felelelni,
 Nagy jeles dolgokról kérdésekre kelni,
 Igyekezem nála én-is kedvet lelteni,
 Es azzal ott mind több több hitelt nevelni.
 Végre egykor lévén a' kertében nála,
 Alkalmatosságot arra-is találta,
 Hogy udvarlóiót maga külön vála,
 Es ottan sokáig csak velem sétála.
 Vólt ott egy kápolna, útát ahoz mérénk,
 Es a' mikor abban az oltárhoz érénk,
 Edgyes akarattal ott az Istent kérénk,
 Hallya-meg, a' miért most hozzája térénk.

Azon-

Azonban kézen fog, mondgya meg-esküdjy
 A' kezén, és ebben mást se tselekedgyem,
 Hogy a' mit nekem mond, azt elmémben
 (szedgyem.

De annak a' titkát másnak fel ne fedgyem.
 Hanem nálā tartsam, minthogy ezt lenkinek
 Nem mondotta soha: mert ha valakinek
 Ki-fetsegem, száll rám az ő Isteninek
 Nagy átka, 's ostroma azok kezeinek.
 Meg-esküvém azért ott erős hitemre,
 Az után a' dolgot adgya értésemre,
 A' mellyen meg-vallom könyv forr a' sze-
 (memre,

Zokogó panafza hatván a' szivemre.
 Elő-adgya bővön te miként születél,
 Fejérséged miatt osztán el-rejtettél,
 Az után idegen erdőre vitettél,
 Es ott egy fa alatt titkon le-tétettél.
 Egy szóval mindenről tudósít engemet,
 Kérvén, Istenekhez tegyem kérelmemet,
 Tudhassá hol, 's mint vagy: mert (mond)
 (sok kintsemet

Adtam-ki, mióta keresem edgyemet.
 Tudom hogy itt sohol nints a' szomszédságban
 Hanē másutt vagyon valamely országban
 En édes alakom, ha élé világban,
 Es jaj! tudom dolga van nagy árvaságban.

Q

A' kiért

A' kiért elég kén metszi a' szivemet;
 Es fok titkos írás epefzti szememet,
 El nem felejthetem edgyetlen edgyemet.
 Így szól, és zokogva kér megént engemet.
 Értekezsem rólad az hol járok, 's kelek,
 Meg-esmérésedről lehetnek sok jelek,
 Esha vagy magadra, vagy hiredre lelek
 Tudósítsam, kire reá-is felelek.
 Igéri sok kintsét ha ezt víszem végben,
 Minthogy nints azólta lelke tsendességben,
 Miólta gyermeke a' kéntelenségben
 Le-tétetett tőle, nagy keferűségben.
 Nem-is remélheti több méhe rajzattyát,
 Melly-is annál inkább bővíti bánattyát,
 Mond. Vajha meg-jőne, meg-kérélné attyát
 Hogy magához venné a' maga magzattyát.
 Mert noha személyed fejéren születet,
 De meg-mondván néki azt a' történetet,
 A' mellyből az úgy lett, és el mint rejtetet,
 'S azólta éretted mennyi jajt követet.
 Lehetetlen szíve ne engeszteltetne
 Es az ő kedveért téged ne szerezne,
 Tsak adnák az egek azt, hogy fel-lelhetne,
 Es nagy öröme kezéhez vehetne.
 Ezek közt sok írást, zokogást újita,
 Térdre esvén buzgó könyörgést indíta,
 Markomban egynéhány aranyat taszíta,
 A' titkot meg-tartsam újjonnan szólíta.

Az után

Az után ki-menénk mi a' kápolnából,
 Mondgya balra térjek annak az úttyából,
 Es az ajtót érem meg fordulásából,
 Ne gyanakodgyanak velem sügásából.
 Bútsút vévék tőle én-is, és ballagtam
 A' szállásom felé, ott sokat forgattam
 Reám bizott titkát, és a' mint fogattam,
 Arról mind eddig-is másoknál hallgattam.
 Hanem a' táblából most látván ezeket,
 A' tsudára méltó titkos eseteket,
 Kedvel tudom onnét, hogy személyeteket
 Illetik mind ezek, 's árva fejeteket.
 Késég nélkül vesznek szűléid magokhoz,
 Es leszen az nagy ok ő vigaságokhoz,
 Hogy ilyen későre térsz vízfíza házokhoz,
 De azonban lássunk itt-is a' dolgokhoz.
 Hogy a' mit el-kezdünk legyen a' jó véggel,
 Hol az lstenek-is lesznek segítségvel,
 Melly eddig lén azért késedelmességgel,
 Hogy Chariclesse volt dolgo-mesterséggel.
 Mert kezéből elébb ki kellett vennem
 A' tejavaidat, és ládádba tennem,
 Melly miatt házához esett gyakrā mennem,
 Es a' más dolgokban késedelmes lennem.
 Hanem most kell vened immár tanátsomat,
 Kérlek meg se vessd jó oktatásomat,
 De engedd, kevesé el-távozásomat,
 Mert móddal kell fognom én dolgozásomat

Ugy

Ugy hogy azonközben el ne hitessenek,
 És a' *Alchmeness*el meg ne nősztessenek,
 A' kit ő magok-is hidgyed az Istenek
 Bánnának, mivel hogy lenne ő ellenek.
 Hanem annak tartsad a' te személyedet,
 A' ki el-foglalta már-is a' szivedet,
 Es lelke edgyének tart régen tégedet,
 Ugy mint: válazd a' te *Theogenes*edet.
 Mert noha így megszűze földre emeltetel,
 De az Istenektől el nem felejtetel,
 Azzal a' kit szeretsz úgy gyönyörködhetel
 Valamint akarod, 's kedvedre élhetel.
 Hallgat itt ideig szemét földre vetve,
 Végre mond: ha van rám e' tereh méretve,
 Mit tegyek én arra meg nem felelhetve,
 Kérlek legyenek tőled itt-is segítettve.
 Mondám: A' mit akarsz azt tselekedheted,
Alchmenest-is ha kell még el-jegyezheted.
 Felel: tsudálom hogy ezt emlegetheted,
 Mert hogy hozzá mennyek te sem szerethe-
Theogenest pedig olyanért meg-vetni (ted.
 Bűn, 's szégyen-is volna azért mást szeretni.
 Mondom: De a' kéfélt kár szokta követni,
 A' ki hol mit akar, kell annak fietni.
 Tudom hogy *Charicles* tovább sem tágyítja
 Ötse dolgát, főt azt újítton újítja;
 De igazítsd reám, ha elő fordította,
 Adok választ, a' melly rólad el-hárította.

Fogad-

Fogadgya ebben-is: hogy tsak azt mivel
 A' mi nekem tetszik, végre fel-emeli (teli
 Magát, hogy készülőök látván, 's bő könyv
 Szemét, és el-hagyván annál több bűleli.
 De jól ki sem érek onnét az utszára,
 Látom a' *Chariclest*, feje dült vállára,
 Ugy bánkodik, nem tsak egy ember láttára,
 Melly fél hóltnak tetszik, nézven ortzájára.
 Kinek mondok: Edes apám honnét vagyon,
 Hogy így szomorkodol, és búsulsz ill' na-
 (gyon,
 Ugy dedergefsz mintha vólnál derék fa-
 (gyon,
 Kelly-fel, 's menny-bé, hogy itt ne üssenek
 (agyon.
 Öröm illet mostan, nem bánat tégedet,
 Mert a' mit kívántál mind bé-tellyesedet,
 Te akaratoddal leány edgyesedet,
 Kész már az házasság, mutasd víg kedvedet.
 Sok fáradsággommal azt én el-végzettem,
 De látom, hogy véle kedvet nem lelhettem,
 Felele: Jaj nekem mert im meg-érzettem,
 El-vész a' leányom, kit régen féltettem.
 Az éjjeli álmom mert azt jelenteti,
 Az által *Izis*-is ugyan azt hirdeti,
 Midőn látom; Az ég magát meg-zörgeti,
 Meg-nyilik, 's a' földre nagy villámát veti.

Es nagy

És nagy fas repül-ki *Apolló* öléből,
 A' melly leányomat kebelem öbléből
 El-kapja, és ki nem vehetem körméből,
 El-vízi, 's meg sem tér már meszfzeségéből.
 E se' varáslásból lótt légyen úgy vélem,
 Azért jó barátom ne tsudáld ha félem
 A' gonosz szerentsét, és illy búval élem
 E' hitván világot, mert van sok veszélem.
 Hogy tőle ezt hallám, néki így szólottam:
 Meg-vallom felőled én többet tartottam,
 Főpap lévén, és másképen gondolkottam,
 Minthogy tudalmadnak nagy hírét hallot-
 Meg-botsás, álmodnak né ez az értelme, (tam.
 Ne-is legyen azért szivednek félelme
 Mert nem hogy a' szűznek léne veszedelme,
 Sőt sok jót mond ebből az értelmes elme.
 Mert a' fényes ég a' vig lakást mutattya,
 A' fas a' vőlegényt jedzi, 's példázattya,
 Mellynek az *Apolló* dolgát úgy folytattya,
 Hogy a' leányodat melléje juttattya.
 Nem kell azért ezen így törni magadat,
 Hanem az Istenre bizzad te dolgodat,
 Ő szolgájok lévén viselik gondodat,
 Tsak hogy a' leányhoz küld ajándékokat.
 Hogy úgy azt magadhoz inkább édesítsed,
 Őtsédhez-is kedvét azzal öregbítsed,
 A' mi szépséged van, mind elékészítsed,
 De az ifjú küldi, azt úgy hiresítsed.

Mert

Mert az ajándékkal a' szűzek szívei
 Tsuda mint lágyúlnak, 's újúlnek kedvei,
 A' kedv keresőknek kedvesek nevei,
 'S hamarebb-is gyűjtnak azoknak hevei.
 Mind ez alatt pedig tekints a' dolgokhoz,
 Ne engedgy több időt a' haladékokhoz,
 Tedd-meg a' menyegzőt, add őket magok-
 (hoz,
 Hogy későn ne serkeny az után azokhoz.
 Mert a' késedelem káros szokott lenni,
 Valaki nagy dolgot kezd kezére venni.
 Szükség annak úttján szárnyas lábbal
 (menni,
 Hogy másnak ne hadgyon meg-előzést
 (tenni,
 Felele: hogy ehhez tellyes erejével
 Nyúl mindgyárt, és mindent ki-ád két ke-
 (zével,
 Tsak nyerjé-meg, hogy az ő kedves ötsével
 Hállyon-el a' leány, 's tellyen örömevel.
 Így el-válván tőlem fiete házához,
 A' mint meg-tanítám, láta ott dolgához,
 Es minden szépségét vévén ő magához,
 Mene azzal gyorsan a' *Charicliá*hoz.
 Kit elsőben áldván szép köszöntésével,
 Bé-mutattya néki az öttse nevével,
 Ditservén előtte azt sok beszédével,
 A' bűdös húst adgya bővőn a' jó lével.

Maga-

Magamat azonban én más felé vettem,
 S ott *Theogeness*el titkon szemben lettem,
 Hol vannak vele jött társai kérdeztem,
 A' dológ már miben van meg-jelentettem.
 Kit hallván mond: vannak mind a' szállásokon,
 Ott én tőle várnak, s vigyáznak olly okon:
 Hogy ha kell, legyenek minnyájan lovokon,
 Ha mit kell próbálni el sem múl azokon.
 Mondom: ez jól vagyon: én-is el-végzettem
 Jobb részrűl a' dolgot, úgy-is igyekeztem:
 Hogy jó végbe vigyem a' mit el kezdettem:
 A' mint a' szép szűzet már meg-is szerzettem.
 Itt néki a' dolgot mind elő-számlálom
 Mibé van, mibé lesz, s módgyát mint találó:
 Hogy kezéhez adgyam: mindenként táplá-
 A' jó reménységgel, s magamat ajánlom (lona
 El-hagyom ezekkel, és látok útamhoz,
 A' kit egyenesen veszek a' templomhoz:
 Minthogy az Istenek juttattak tzealomhoz,
 Hogy ott nyúllyak azért háláadásomhoz.
 Kezdek-is ott szívem szerint imádkozni,
Phœbus oltáránál temjénnel áldozni,
 Ifjak képében-is nála fogadkozni,
 Végre a' templomból így ki botsátkozni.
 De szállásom felé lett indulásomban,
 Minekelőtte én jutnék hajlékomban,
 Fülemben bő szózat érkezik azomban,
 Kiáltják: álljak-meg kevesse útomban.

Meg.

Meg-állván látok ott idegen népeket,
 A' kik tesznek sok vig énekeléseket,
 Dobolást, úpolást, s egyéb zengéseket.
 Mondván: *Hercules*nek mivelik ezeket,
 Mert ők azt tisztelik: s im az áldozásra
 Mennek a' templomba, és imádkozásra:
 Hogy adván magokat tengeri járásra,
 Kedves szelek legyen ott az hajózásra.
 Kérnek: a' templomban megént vízfű mennék,
 Es áldozattyokon vélek jelen lennék,
 Sőt hogy reám én-is papi köntöft vennék,
 S az ő szándékokra áldozatot tennék.
 Kit meg-is tselekszem szíves kérésekre:
 Fel-megyek, és temjént hintek a' tűzekre:
 Melly kedves illatot botsát mindenekre,
 Az után frís vizet hintek az egekre.
 A' kinn ők kezdenek tsudálatot tenni:
 Az áldozat után hajójokhoz menni,
 Engemet pediglen sokan körül venni,
 Kérven: ne sajnállyak ebédeken lenni.
 Es meg-is maradék fok marasztásokra:
 Kik fok drága étket raktak asztalokra:
 Borostyán koszorút pedig homlokokra,
 Vólt a' mellett gondgyok a' jó italokra.
 Hol az étel közben szólnak egyről, másról;
 Kiváltképen pedig a' kalmárkodásról:
 Szárazon, és vizen sok meszszejárásról,
 Es abban gyakorta veszélyen forgásról.

R

Ideje

Ideje lesz végre: hogy már fel-keljenek
 Az ebéd-től, és más dolgokat tegyenek;
 En pedig akkor sem tudtam kik legyenek,
 Oda honnét jöttek, és hová mennyenek.
 Mondó azért nékik: kérem meg-mondgyátok,
 Hónét, 's kik legyetek, melly föld a' hazátok
 Minthogy vén fejemet nagy kedvel láttátok,
 Hogy így én-is jóval lehessek hozzátok.
 Mert né-is szép volna hogy együtt áldoznánk,
 Az után egymással vigan-is lakoznánk,
 Azonbã kik legyünk meg-nē tudakoznánk,
 Es így illetlenül egymástól távoznánk.
 Mondának: lakásunk van *Phœniciában*,
 Ama' nevezetes *Tyrus* városában:
 Kereskedő népek lévén, mostanában
 Akarunk evezni a' nagy *Affricában*.
 Feles drágaságot hozunk *Indiából*:
 A' tengeri szelek háborúságából
 Kötöttünk volt itt ki, a' tenger habjából:
 De el-megyünk reggel Isten jóvóltából.
 Kapván ezen mondom: ha nem tréfálnátok,
 Es hólnap bizonynyal meg-is indulnátok,
 Azt igen akarnám: merth ha nem bálnátok,
 Magamat öröme-st adnám ti hozzátok.
 Mert nékem-is mennem kell *Siciliában*,
 Arra mentek pedig tudom *Affricában*:
 Nagy jót teszték ilyen szűkségem dolgában:
 Ha vésztek magatok szép társaságában.

Mon-

Mödgyák: hogy jó szível fogadnak magokhoz
 Tsak hólnap hajnalbã menyek hajójokhoz:
 Mert nem késnek tovább: hanem kormá-
 (nyokhoz
 Nyúlnak, és eveznek el-tzélzott partyokhoz:
 Ezt hogy így tselekíszem bé-adom kezemet:
 Hitet mődnak ōk-is: meg-várnak engemet:
 Noha az áll dolog adgya másterhemet:
 De a' mit fel-tettem, rá vetem fejemet.
 Menek a' leányhoz végezvénezeket:
 Melly még az ōlében tartya a' kőveket,
 Nézi, és vísgállya drága szépségeket:
 Hogy meg-vannak áldván a' nagy Isteneket
 Látván dolgát, néki keveset szólottam:
 Hanem az ifjúhoz mentem, 's meg-mon-
 (dottam
 Annak mindent, és mit mivellyen oktattam:
 Mivel immár dolgát jó karban juttattam.
 Onnét tértem megént a' *Charicliához*,
 Meg-mondván néki-is lásson már dolgá-
 (hoz,
 Es ha akar nyúlni annak jó mödgyához,
 Készüllyön az arra választott orához.
 Itt mind meg-beszéllem a' fel-tött szándékot,
 A' melly nem szenvedhet tovább haladékok
 Meg-kell győzni minden gátot, 's tartalé-
 (kot,
 Es végéig űzni a' kezdett játékot.

R 2

El-men-

El-ment vólt már a' nap, és annak helyében
Hesperus érkezett ragyogó fényében:
 De ez-is haladott, és tovább mentében
Pleadesek álltak tsillagok rendében.
 Es már vala ki ki tsendes nyúgalmában,
 Téven édes álmot pihegő agyában:
 Mikor *Theogenes* a' maga dolgában
 Vigyáz, és nyúl ahoz a' hagyott órában.
 Maga, 's társai-is fel-fegyverkezének,
 Es az Istenekre őszve esküvének: (nek,
 Hogy Hertzegjek mellett hálnának, 's élné.
 Eslovakra ülven záslót emelének.
 Mikor közelítik a' szűz háza táját,
 Az ifjú fel-veti lángozó fáklyáját,
 Azzal tudósittya jelt váró mátkáját,
 Hogy már jelen vagyon meg-tartván oráját.
 A' ház azonközben körül-is fogatik:
 De ágyú, és ostrom ott nem kívántatik:
 A' hol *Cupidóra* a' sfrása bizatik:
 Mert ott akarmelly hely könnyű fel-adatik.
 Készen, várják ezt-is már nyitott ajtókkal,
 Es oda érkezven idvezlik szép szókkal,
 Mondván: az Istenek áldgyák mindējókkal.
 Ne gondollyon már most az ellentartókkal.
 Méne onnét ošťán a' szűznek házában
 Azokkal, kik vóltak eszközök dolgában:
 Futos az fel, 's alá izzasztó gondgyában,
 Léven indulása már végső pontyában.

Noha

Noha minden kintsét már őszve szerzette,
 Es tsomóba kötven kezéhez-is vette,
 'Tselédét az előtt régen le-fektette,
 Titkaki-nyílását a' kiktől féltette.
 Majd tsak maga vala égő méttse mellett,
 Számlálván az orát kinn indulni kellett:
 Hol bizott dolgában, hol pedig félemllett:
 De vig már, hogy nem lótt reménye el-nyel-
 Kőszönti az ifjú ékes idvezlettel, (lett.
 A' kit fogad tőle tsendes felelettel,
 Mértékeli tűzét ki-ki betsülettel
 Noha mind a' kettő ég nagy szeretettel.
 Kezet fognak végre, 's el-kezdenek menni:
 Nem-islehet már ott mulatozást tenni:
 Mert ha a' dolognak híre talál lenni:
 Féltő kissebbséget ne kellesték venni.
 Egy, 's két titkos tsókot ragaszt ortzájára,
 Ugy ülteti ošťán jó járó lovára:
 Bizza egyetmását egy fő szolgájára,
 Hogy vezetékeknek köttesse hátára.
 Meg-indulnak ošťán, és nagy ropogással,
 A' között dob, síp, és trombita szólással
 'Zeng az egész város, 's fegyver tsattogással,
 Kiken a' lakosok vannak bódúlással.
 Nem tudván mi légyen a' véletlenséget,
 Vélnek a' városban lenni ellenséget,
 Es a' téfszen rajtok nagy kedvetlenséget,
 Azért mutat minden sárga ijedséget.

R 3

Kik

Kik a' házoknál-is tsak fűgva beszélnek;
 Némellyek féltekben majd fél holtan élnek:
 Mint éjjeli dolog, még azok-is félnek
 A' kik szívefebbek, 's mást semminek vélnek.
 A' fő Birót mondgyák: hogy ágy alá bújt volt:
 Nem bizván, hogy másként meg-ójjá a' kő
 (bólt,
 A' *Charicles* pedig szegény tsak meg nēholt,
 Ugy hogy, jó ideig majd tsak egyet sem
 (szólt.

Nem-is vala tsuda ez a' nagy rémulés:
 Mert éjtzaka esvén köztők a' zendülés,
 Es édes álmokból hirtelen ebrülés,
 Nem lehetett semmi vigyázó készülés.
 Bővítette pedig ez-is félelmeket:
 Hogy *Parnassus* hegye a' fok zengéseket
 Duplázta *Echo*val, melly alatt kedveket
 Töltik azok, 's vízik szép nyereségeket.
 A' mellyek nem tsak a' leányt el-ragadták,
 Hanem (noha őket ott kedvel fogadták)
 Magokat másféle prédára-is adták,
 Es bólttyát üressen fok kalmárnak hadták.
Theogenes pedig városból ki-érvén,
 Es a' derék útból én házamhoz térvén
 A' *Charichlá*val, 's ottan szállást kérvén
 Kedvel látom, magam többre-is igérvén.

Örülők-

Örülők-is rajtok, mert bizony féltettem:
 Hogy más útra esnek, és ki sem vethettem
 Elméből, a' meddig velek nem lehettem:
 Mert a' mit miveltek, köztők én szerzettem.
 Azonban mind ketten lábamhoz omlának,
 Ez túl, amaz innét által-kútsolának:
 Hogy őket ne hadgyam sirva imádának:
 Mert mind kettő engé tart tsak gyámolának
 A' szűz bátran ugyan nem mere beszélni,
 Sőt inkább láttatott a' dologtúl félni:
 Minthogy effélékkel nem szokott volt élni:
 De nehéz most ebben magát meg-kémélni.
 Hanem az ifjú mond: im jöttünk házadban
 Édes Apám: hogy végy minket óltalmadbā
 Életünk, halálunk van te hatalmadban.
 Mit mivelsz már velünk, jól fel vedd magad-
 Óltalmazd-meg Urā az hű szereimeket, (ban.
 Az egymáshoz igaz, és tiszta sziveket:
 Ne hadd ártatlanul veszni szegényeket,
 Isten után benned vetvén reményeket.
 Ez igék hatának annyira szivemben,
 Hogy ugyan vér tseppek indultak testembē:
 Noha nem mutattam ezt külső jelemben:
 Hogy ne szomorítsam keserűségemben.
 Hanem mind a' kettőt földről fel-emelém,
 Szépen apolgatván őket meg-ölelém;
 Sőt bús személyeket tsókkal-is tisztelém,
 Es rémült voltokban ekképen kérlelém.

R 4

A' ti

A' ti dolgotoknak van jóindulattya;
 Nagy az Isteneknek rátok gondolattya:
 Igyeteket azok hatalma forgattya,
 Es azt kívánatos véghez-is juttattya.
 Azért tsendefedgyen habozó elmétek:
 Szégyen-is: ha még most félelmet vennétek
 Holott jól a' dolgot még el sem kezdtétek,
 Midőn a' nagy tengert csak partról néztétek
 Egy kis dolgom vagyon, mellyhez tekintenem
 Kelletik, de ott csak kis időt töltenem:
 Meg-térek ezennel, bizonyság Istenem:
 Azután meg-látom mit lesz jobb kezdenem.
 Legyetek azonban ti itt vesztegségben,
 Es befzéllegsetek ketten tsendeféségben,
 Szívetek újjúlljon kedves reménségben:
 Hidgyétek, hogy megyen dolgotok jó vég-
 Ezt mondván, a' mikor ki akartok menni, (ben.
 Eleit útamnak a' szűz kezdi venni,
 Mondván: Édes apám, hát így kívánsz tenni
 En velem? 's akartva szégyenemre lenni?
 Hogy én az ifjúval csak magam maradjak,
 Es a' meg-fzólásra méltó okot adgyak,
 Avagy erőszakot rajtam tenni hadgyak:
 Jobb itt akarmi más veszélyben akadgyak.
 Tudod nem kell hinni az ifjú népeknek:
 Kemény szájú lova van ő szerelmeknek:
 Erős zabola kell töretlen inyeknek,
 El-vész szeme fénye futtatván ezeknek.

Az-az

Az-az nem nézik ők a' szép tisztességet:
 Hanem tsak a' testi rút gyönyörűséget,
 Es azért mivelnek sok szemtelenséget,
 Tűz-is pedig közelb ad nagyobb hévséget.
 Szabados mezeje lévén játékanak,
 Mint állhatnék ellent ő akarattyának?
 Akar mit mondanék tartaná tréfának,
 Kűszködéssel pedig mit tennék magának?
 Azért innét téged el nem botsátalak
 Edes apám: hanem velem marasztalak,
 Es szép kérelmimmal addig fárasztalak:
 Hogy a' mit akarok, arra meg-hajtalak.
 A'melley ez: vagy azt hadd, hogy vízfz a mehes-
 Megint én házamhoz, és oda fiessek, (sek
 Nem gondolok azzal, akar mint élhessek,
 Tsak tisztaságomban sértetlen lehessek.
 Avagy *Theogenest* eskesd-meg hitére,
 Ég, föld, tenger, 's a' mély poklok Istenére:
 Nem jár szemérmemnek addig sérelmére,
 A' mig, annak nem jut igaz idejére.
 Ne-is tartson addig úgy feleségének,
 Hogy szabad töltése lehessen kedvének,
 Hanem esmérjen tsak leány jegyesének:
 Mindazáltal igaz, 's hiv szeretőjének.
 Távollégyen addig minden rút kívánság,
Venus ágyabéli tsemege, nyaláncság:
 Nem-is engedi azt a' tiszta leányság.
 Hogy érje szépségét valamelly otsmányság.

R

Mikor

Mikor az Istenek hazánkban juttatnak;
 Avagy kedvek szerint más helyet mutatnak
 Fáradtságink után a' hol meg-nyúgtatnak,
 Akkor léssen helye az őszve búvatnak.
 Hallván, és javalván ezen beszédeket,
 Mondom: oltáromra gyűjtsanak tűzeket,
 'S készítsenek ahoz kellő edényeket,
 Temjént is, és adgyák elő mind ezeket.
Theogenes mutat itt kedvetlenséget:
 Mert tart ebben lenni ő nagy kissebbféget.
 Mintha olyan volna, ki a' tisztességet
 Nem nézvén, követne istentelenséget.
 De tsendesül végre, 's maga-is javallya,
 Hogy ebben félelmét a' leány meg-vallya,
 Es semmit ne félljen inti, 's vigasztallya:
 Mert a' mit fogadott abbá meg nem tsallya.
 Kész vólt már az oltár, én-is reám vettem
 Oltári ruhámat, tűzre temjént tettem,
 Es a' *Theogenest* le-térdepeltettem,
Phœbusra, *Venusra* szentül meg-eskettem
 Hogy nem tselekefzi a' maga tettzését.
 Hanem a' leánynak kedve követését,
 Es az Isteneknek várja kedvezését:
 Mikorra rendelik melléje fekvését.
 El-távozom tőlök végezvén ezeket:
*Charicles*hez megyek, hol sok embereket
 Találok már, 's kérдем miben van igyeket,
 Ő pedig szaporit zokogva könyveket.

Tud-

Tudgya már nyavalyás leány el-vitelét.
 Detsak most kérdezi annak mint lételét:
 Nézi a' ház körül hol láthattya jelét;
 De késő, mert leli már tsak hideg helyét.
 Az egész szomszédság oda futott vólt már,
 Ki edgyet, ki mást mond, az elme itt, 's ott jár
 Azt mindnyájá mondgyák: ez eset ritka kár,
 Es hogy orvosollyák ferénykedgyenek bár.
 Hogy az itttörténne fenki nem remélte,
 Mellynek létét ki így, ki amúgy beszélte,
 Nyelvét a' sok szótul fenki nem kimélte,
 Noha félelmében jól kevés szemlélte.
 Végre el-végezik: utánnok mennyenek:
 De kik azt javallyák hogy veszteg legyenek
 Viradtig, és éjjel ne tévelyegjenek,
 Hogy hasznót keresvén kárban ne essenek.
 Ki azt mondgya: ezek után járni nem kel
 Sē most, sem viradkor: mert régē mentek-el,
 Zárják a' kapukat, ki-ki nyugodgyon-el,
 Meg-láthattyúk hólnap jobban ténünk mit
 Ezek között én-is állván feregekben, (kel.
 Mondom: Sēmī jó nints sok beszéllésekben.
 A' sirás, panaszlás nem használ ezekben.
 Mint vattok, veszitek nemde eszetekben?
 Meddig fogtok vallyon itt állva búsulni?
 Eddig-is fegyverhez kellett volna nyúlni,
 A' tolvalyok után szaporán indulni,
 A' kik városunkban így mertenek dúlni.

Üllye-

Üllyetek lovakra, őket meg-űzzétek;
 A' pénzes sereget el ne felejtsetek,
 Ha fizettek néki, hasznát-is vegyétek;
 Majd utólérítek, tsak űzni merjétek.
 Hidgyétek, illenék ha papi tiszttemhez,
 Eddig nyúltam volna régenfegyveremhez,
 Űlném-is már őket, és igaz ügyemhez
 Bizván, bátran fognék én ellenségemhez.
 Közölők ezt fognám, annak fejét venném,
 Ezt tömlőtze, amaszt a' karóba tenném,
 Ugy tetszvé, kenyerem gyalázattal enném
 Ha kardomat még ma vérekkal nē kenném.
 Mond *Charicles* erre: im mire hozattam!
 Hogy így járjak én azt meg se gondolhattā.
 Oh! melly reméltelē bús gondban hagyattā
 Egyetlen-egyemtől midőn így fosztattam.
 De mi haszna vīnom itt a' szerentsével,
 A' ki mindent hány, 's vét forgó kerekével,
 Es engem-is kezd már fogni bal kezével,
 A' mellyet úgy látom túrni kell békével.
 Felelek: tsak tudnánk azok kik lehettek,
 A' mellyek illy bajt, 's kárt néked tselekettek,
 Mond: *Theogeness* kik itt sereglettek,
 Azok, a' kik engem így keferítettek.
 Addig valánk rólok annyi ditsérettel,
 Es láttuk közöttünk olly nagy betsűlettel;
 Léven ő hozzájuk igaz szeretettel:
 Hogy lennének azért illyen kőszónettel.

Szép

Szép beszédek alatt lappágott tsalárdság, (ság:
 Mézzel trágyált étkek vólt mérges nyalánk-
 Jól mōdgyák: hogy próbát kíván a' barátság
 Minthogy nē mind arany az, a' mi sárgaság.
 Mellyre mondom néki: annyi vitézt látok
 Enitt, tsak magatok ti-is akarjátok,
 Hogy azt im ezēnel meg-tromfolhatt yátok
 Szégyen-is pedig ha tsak abban hadgyátok.
 Hidd tsak egybe Uram, mind a' vitézeket,
 Gerjeszse trombita, 's a' záfzló sziveket,
 Ezennel el-érik, meg-látod ezeket,
 Meg-hozzák a' leányt, 's a' nyerefégeket.
 Ezt hallván *Charicles* kezd fel-kiáltani.
 Nemes *Delphis* város, szűkség meg-hallani,
 Illyen beszédemet, 's arra rá állani:
 Ha kárt nem akartok, 's kudartzot vallani.
 Tudgyátok régen van kőztetek lakásom,
 Első szűldöttemtől mint lén el-válásom,
 Az után a' helyett másra találásom,
 Esattól ez éjjel nem várt meg-fosztásom.
 A' pedig fő papja vólt mindnyájatoknak,
 Hely-tartója *Ist* Istén Afzszonytoknak,
 Ha ezt el-szenvedgyúk a' tolvajlatroknak,
 Nagy gyalázat lészén hires váraistoknak.
 Ezek a' templomnak minden ékeiségét
 El-prédálták, 's vitték, nē nézvén szentségét,
 A' bōltos népeknek fok kintsét, 's szépségét,
 'Sezekkel fokaknak hitese feleiségét.

De a'

De a' ki leg-nagyobb boldogtalanságtok ;
 Oda leszen minden régi szabadságtok,
 Ha nem találtatik annyi bátorságtok,
 Hogy meg-kergetétek, el-vész igafságtok,
 De tudom el-mentek mind más károtokért,
 Mind a' templóban tött ragadományokért,
 Leg-inkább pediglen szép szabadságtokért,
 Es mindent szívesen miveltek azokért.
 Kire nézve vagyon olyan reménségem:
 Hogy nekē-is meg térfok drága szépségem,
 Azokkal maga-is az én kedveségem
 A' szép *Chariclia*, és gyönyörűségem.
 De jaj én szerelmem tőlem hová lettél?
 Mi tétel, vagy átok hogy így el-vitettél?
 Nem szánshé, mert tudod melly bűbā ejtettél
 Es azzal élve-is majd a' firba tettél.
 Oh te mértékletlen nagy szerentsétlenség,
 Hol a' bűk örvénye ily feneketlenség,
 Jobb ha el-fogyatott volna az ellenség,
 Hogy sem történt rajtam ez reméntelenség.
 Ebben hagyásvátát itt, es el-fordúla,
 Meg-törle a' szemét, mert könyve tsordúla,
 Azonban a' város népe szaporúla,
 Es a' *Hegias*-is közikben járúla.
 Ez akkor a' város fő Hadnadgya vala: (hala,
 Szánnya a' *Chariclest*, mert csak meg nem
 Ő pedig immár-is fok helyt bé-nyargala,
 Bizonyosság lovának ki-vágott oldala.

Hogy

Hogy a' város népét őszve szerezhesse,
 Ki fegyverhez való köztök meg-nézhesse,
 Es azokat kellő rendekben vehesse,
 A' város dúlókat vélek meg-űzhesse.
 Monda azért: itten nem kell már lézengnünk,
 Hanē fegyvert fogván úgy kell igyekeznünk
 Hogy vízfza nyertesen lehessen érkezünk,
 De szükséges azért vérrel veriteznünk.
 Tudom késni fognak a' nagy nyerefeggel,
 Es nem-is tudófok itten a' helyfeggel,
 Az utak-is vannak pedig keskenységgel,
 El-érjük, tsak mennyünk rajtok fietséggel.
 Meg-fzaladnak tudom, ha fogjuk szívesen,
 Más az, hozzánk képest vannak-is kevesen,
 Nints semmi kétségem, járunk nagy nyertesen
 Fő, 's uri rabjaink majd lesznek felesen.
 Sirni, pityeregni aszfzonyi bolondság,
 Férjíság kell itten, 's vitézi bátorság,
 Isten-is kívánnya ezt, es az igafság
Delphis hire, neve, városi szabadság.
 Azért ne fibongjünk eleget firtunk már,
 Lássunk a' dologhoz, mert az idő el-jár,
 A' halogatásban szokott lenni sok kár,
 Indúllyunk-meg, eddig se kéltünk volna bár.
 Ezzel a' zászlókat mind fel-emelteti,
 Fúvattya a' lármát, dobokat útteti,
 Martelékat botsát, hol lesznek nézeti,
 A' dandárt utánna rendesen vezeti.

HETE.



HETEDIK RÉSZ.

IGy az egész *Delphis* nagy fel-zendüléssel
 Léven, és a' Hadnagy utánnok útéssel
 A' város dúlóknak, vólt olly reménléssel,
 Hogy vízfza fordulnak fok préda nyeréssel.
De jeles *Cnemonom*, miképen járának,
 El-értéké őket, és ha meg-vívának,
 Nyerteké, vagy tsak hijában fáradának,
 Nem tudhatom: mert más dolgaim valának.
A' mellyeken méltán kellettét búsúlnom,
 Félvén az időbül ne esék ki húlnom,
 Azert mihelt vízfza lehetett fordulnom,
 Az ifjak úttyához kellett mindgyárt nyúlnó.
Mondván: hogy ne töltsék ott már idejeket,
 Hanem szedgyék őszve hamar mindeneket,
 Indúllyanak mindgyárt, és gyors lépéseket
 Tegyenek, kerülvén a' veszedelmeket.
A' mint fel-is szedik ő holvalójokat,
 Es a' tenger felé gyorsittyák úttyokat,
 En-is kemént vízfem a' nehéz tagokat,
 El-hagyván a' szép várost, s a' nagy tornyo-
 (kat.

Mint

Minthogy félek vala hogy el ne maradgyúnk
 A' gallyától, és így rutúlki-szakadgyúnk
 Fel-tótt szándékunkból, és okot ne adgyúnk
 Azzal: hogy ellenség kezében akadgyúnk.
Ugy végeztem vala a' gallyák urával:
 A' mikor a' hajnal első világával
 Pirofodni kezdénd, annak orájával
 Adat induló jelt, hajósi lipjával.
Azért a' tengernél én-is akkor legyek:
 Jó szível fel-veszen, tsak késést ne tegyek:
 Kire nézve én-is hanyat homlok megyek:
 Az időbül hogy ki-maradást ne vegyek.
Annival-is inkább, hogy a' lip szót hallom,
 Gyorsítom a' lépést, futni sem átalom,
 Es hogy az ifjak-is azt tegyék javallom:
 Mert hogy utólérnek rettegek megvallom.
Már a' vas matskák-is régen fel szedettek,
 Es a' vitorlák-is szélnek ereztettek,
 De hogy közelgetünk midőn észre vettek,
 Mig el nem érkeztünk addig helybē lettek,
Oda érvén igen kedvesen látának,
 És idvezlésünkre kezeket nyújtának,
 Az hová költözzünk, helyt-is mutatának,
 Es így magok közzé kedvel fogadának.
Az után a' gallya helyéből mozdúla,
 A' fok ároseMBER öröme újjúla,
 Minthogy kedves szelek északról fordúla,
 Es nekem-is vélek jó kedvem indúla.

S

A'

A' *Parnassus* mellett megyünk tsendességgel,
 De az éj azonban fel-jön sötétséggel,
 Es *Zacynthus* felé fordulván kétséggel,
 Kőre ne vitéssünk, vagyunk ijedséggel.
 De azon-is által evezünk békével,
 Azonban el-érjük derekas mélyével
 A' tengert, a' nap-is fel-jő szép fényével,
 Ujítván bennünket kedves melegével.
 Léven azért így már a' tenger közepén,
 Láttuk a' hegyeknek tsak a' bértét épen;
 Távol esvén tőlök, vigadunk fokképen
 Hogy jó szelünk vagyó, és halyónk foly szé-
 De mi haszna itten sok tsátsogásomnak, (pen,
 Ideje hogy határt vessék szólásomnak,
 'S nyúgodalmat adgyak már fáradságónak,
 Ugyan-is éjtszaka ideje álomnak.
 Azért noha látom ahoz nagy kedvedet,
 Hogy szómat hallgassad, de minthogy sze-
 El-nyomja az áló, 's lógattya fejedet, (medet,
 Nem kívánlak tovább terhelni tégedet.
 En ugyan tovább-is győzöm beszédemet,
 Minthogy az álóban nem űzöm kedvemet,
 Sőt a' bűk sem hadgyák aludni szememet,
 De téged tekintlek ebben, nem engemet.
 Minthogy az ifjúság a' nap le-mentével,
 Nyúgodalmot kíván le-vonó testével,
 Nehéz fel-vigyázni annak affélével,
 A' ki a' bagjot-is meg-győzi szemével.

Melly-

Mellyre felel *Cnemon*: mondod hogy alhatnám:
 En pedig azt mondó, inkább el-mulatnám
 Sok álmomat, és azt pad alá húllatnám,
 Tsak te beszédedet kedvemre hallhatnám;
 Mondgyák kedves szava a' *Syrenes*eknek,
 Ugy hogy a' kik hallják énekét ezeknek,
 Almot szoktak hozni vigyázó szemeknek,
 Olly gyönyörködtető nótája nyelveknek.
 De előttem az-is nem volna kedvesebb,
 Sőt a' te beszéded méznél is édesebb,
 Es hogy tsak szóltam-is veled érdemesebb
 Az nálam nagy kintsnél, és kellemetesebb.
 Noha im itt elébb zendülest hallottam (tam
 A' ház más részéből, 's hogy meg né mondot-
 Azt eddig, ne tsudáld: minthogy azt gödöl-
 Hallod te-is, és én azért né szólottam. (tam:
Calixiris monda: én észre nem vettem (tem,
 Semmi olyat, minthogy már meg-őreget-
 'S nagyot hallok: más az, a' mit el-kezdettem
 Számlálni, elmémet arra függesztettem.
 Nem vigyázván másra: hogy így beszédemet
 Ne zúrjam zavarjam, látván hogy engemet
 Te őrómet hallgatsz, 's neveled kedvemet
 Azzal a' szólásra, 's ébresztet szememet.
 De hihető, haza a' gazdánk érkezett,
 A' ki itten nekem sok jóval kedvezett,
 Hogy hamar meg-térjen azon igyekezett,
 Minthogy tovább késett, talám jót végezett.

S 2

Imé

Imé ugyan-is ő: hozott egészséggel
 Az Isten (mondom én) Uram békeséggel,
 Pedig hogy láthatlak tégedet épséggel,
 Nem vagyok felőled már semmi kétséggel.
Nausicles felele: fáradtam eleget,
 De békével járván, hogy látlak tégedet,
 Es a' mint kívántam foghatom kezedet
 Örülök, 's kívánom sokáig éltedet.
 Nem kétlem felőlem sokat vélekettél,
 Hogy a' tolvajokra mentem, és féltettél:
 De most, a' mikor már velem szemben lettél
 Hálá *Apollón*nak örömmel nézhettél.
 En sem voltam pedig feledékenységből
 Felőled, mert nálam vagy nagy kedvesség:
 A' mióta veled én esmeretségben (ben,
 Jutottam, tudván, hogy élnél nagy szentség-
 Örömeft szemlélem azt-is hogy álmodat
 Meg-szegvén, ennyire fel-tartod magadat,
 Mert abból hozom-ki friss állapotodat,
 De kivelteszed illy hosszúas szólásodat?
Califiris mondgya: ez ifjú szakadott,
 Nagy Görög országból, és hozzám akadott.
 De kegyelmed Uram a' holott fáradott,
 Ottan a' szerentse vallyon mi jót adott.
Nausicles felele: hólnap meg-tudgyátok
 A'többit: de most-is az edgyet halljátok:
 Uj *Tysbé*met nyertem, ti-is akarjátok,
 Es azért *Apollót* velem imádgjátok.

Mert

Mert a' nehéz úttól igen el-fáradtam;
 Két éjtszaka lévén, hogy jól né nyúghattam,
 A' lovon-is pedig igen meg-rázattam,
 'S hogy ágyra kaphatnék tsak alig várhattá.
 Ezzel el-is méné fekünni ágyára,
 De *Cnemon*nak esik nagy aggodalmára:
 Hogy *Thisbét* említi, fél lészzen kárára,
 Ha fel-támadott, és újabb romlására.
 Es *Califiris*-is le-fekszik azomban,
 Merülnek-is hamar szemei álomban,
 De szegény *Cnemon* van nagy aggodalomban
 Melly miatt nints része a' nyúgodalomban.
 A' mint sopánkodik, és ohajt magában:
Califiris-is fel-kél arra ágyában:
 Kérdezi mi bánttya, 's van mi nyavalyában;
 Vagy esze fordúlt-meg a' feje lágyában.
 Mondgya *Cnemon*: oka van a' búsulásra,
 Hogy *Thisbét* nevezik, 's méltó tsudálásra,
 Ha az itt van: de a' nekem nagy romlásra
 Lészzen dolga imban, és sok kén-vallásra.
 Kérdi *Califiris*: a' mi *Tysbé* lehet,
 Es néked illyen bűt, 's keservet mint tehet,
 Hogy szived miatta illy félelmet vehet, (het.
 Nyúgodgy most, megláffuk hólnap mire me-
 Kérlek-is már addig maradj vesztegességgel,
 Háborúságotat tőrjed tsendességgel;
 Mond ő: lehetetlen lennem tsendességgel,
 A' mig meg nem tudom azt én elégséggel.

S3

Azért

Azért el-is megyek, és addig kimkedem:
 Hogy meg tudására annak verekedem,
 Bizontalanságát tovább nem szenvedem,
 Es a' mit fel-tettem meg-istselekedem.
 Mert ezek a' dolgok fejemben nem férnek:
 Meg-látom *Nansicles* beszédi mit érnek.
*Egyiptus*ban talám az holtak is élnek,
 Es a' miként *Aeson* halálból meg-térnek.
Calasiris eztet magában neveti,
 De kezdett úttýából ötet ki nem veti:
 Hanem a' szemeit álomban temeti,
Cnemon pedig fel-tött dolgát el-követi.
 Fel-kelvén ágyából a' házból ki-megyen,
 Kezei után jár, hogy jó utat tegyen,
 Tapogatva ballag, fél esést ne vegyen,
 Itt, 's ott-is vizsgálván *Thishé* holott legyen.
 Es mind addig kullog fel 's alá mentében,
 Hogy afzszonyi firás hat végre fülében,
 A' költs lyukán néz bé firalma helyében,
 Hogy ki legyen jobban vehesse észében.
 Nagy figyelmezőffel van ottan álltában,
 Hallgatván: mi szókat érthet firalmában,
 A' ki nagy zokogást tézen sok jajjában,
 Es végre kefervét veszi illy formában.
 Oh én nyomorodott, és keserves lélek!
 Bízam, több veszélytől ez után nem félek,
 Hanem kedvesemmel békeségben élek,
 De jaj! rajtam megént új veszélyt szemlélek.
 Szarán-

Szarándoki utat akartam követnem
 Szerelmes társsommal, tsak ötet szeretnem:
 Mert a' mikor véle adatott lehetnem,
 A' mérget-is mézkint lehetett nyelhetnem,
 A' búknak edényi nálam nem ürülnek,
 Szerentsétlenfégim sőt inkább bővülnek,
 Talám az egek-is vesztetnek örülnek?
 Hogy lelkemre mind többtöbb nyavalyák
 (gyúlnak.
 A' tömlőtzt vóit nékem gyönyörűség kerte
 Véle edgyütt, és ott szívemet nem verte
 A' magános infég, 's búban nem keverte,
 Látásával fizelem nagy örömet nyerte.
 Hogy már szabad leszek azt vélvén örültem,
 De im megént újjabb rabságra kerültem,
 Sőt amannál nagyobb kinökba merültem,
 A' kinek újságán jaj ugyan el-hültem.
 Szigeti fogságból hogy már menekettem,
 De nézd a' faluban másban rekesztettem,
Charibdist ált kelvén *Scyllára* vitettem,
 A' mit ott kerültem, itt belé rekettem.
 Azzal-is gondosb ez sziget tömlőtzténél:
 Hogy ott azzal voltam, a' ki személyénél
 Nints nékem nagyobb jóm, és velem lé-
 (ténél:
 Kedvesebb ez nálam a' világ kintsénél.

Tolvajok barlangja olly volt mint szállásom,
 Edgyütt lévén abban ő véle lakásom,
 De kivüle nintsen semmi mulatásom,
 Eletem siralom, kén külön válásom.
 Jelen léte minden búmat enyhítette,
 Es minthogy a' jövőndöket-is értette,
 Ha ollykor életemet veszélytől féltette,
 Könyvét reám tsorgó patakként hintette.
 De itt a' kiszánnyon, olly sem találkozik,
 Mert én édes társom távol siránkozik.
 Jaj! az hamis világ dolga így változik:
 A' ki annak hiszen benne tsalatkozik.
 El-szakada tőlem, egyedül marattam:
 Hogy ötet sirassam a' végre tartattam.
 Oh ti nagy Istenek erre mint juttattam!
 A' mikor már kedves napokat várhattam.
 Oh te drágalátos kedves napom fénye!
 Lelke életemnek, szivem egy reménye,
 A' bõlts Isteneknek ritka teremtménye,
 Hol forgat most téged a' búknak örménye?
 Es melly bal szerentse hánnya személyedet?
 Hol tartyák rabságban te gyenge testedet?
 Melly rosdás bilintsek terhelik kezedet?
 Békó lábaidat, és tömlőtz fejedet?
 Jaj! kinehez ottan túrnöd rabságodat,
 A' hol nem láthatod kedves virágodat,
 Két képen esméréd nyomorúságodat,
 Nem tudván él, vagy halte édes társodat.

De ám

De ám járna tsak meg-maradnál éltedben,
 Ha az alatt túrnél-is gyenge testedben,
 Hiszem kedved telne végre reményedben
 Es a' te *Tysbédet* vehetnéd öledben.
 E' szót hallván *Cnemon* új gond szál szivére,
 Es az meg-szorítván majd omlik térdére,
 De eszméli magát, és térvén eszére,
 Nagy félve, rettegve tér vissza helyére.
 Hol dülvén ágyára: most sir,'s fohászkodik,
 Most az Istenekhez beszéll,'s imádkozik,
 Most fel-ül, most le-dül, dolgában változik,
 Nem tudván ez újság honnét találkozik.
 A' kit *Califiris* mikor eszre venne,
 Kérdezi mellelte, illy dolgot mért tenne?
 Inti békét hadna ennek, másra menne,
 Akarmi árnyéktól meg-ijedt ne lenne.
 Mond ő: hogy így vagyok azt ne tsudálljátok
 Mert hogy *Tysbe* váitt bizonyos tudgyátok,
 O Istenek búmat így miért töldgyátok?
 Es a' szegény *Cnemont* tsak tsúfnak tartyátok
 Ezt mondván, földre húl, és ott el-ájúla,
 Mellyen a' vén ember felette búsúla,
 De hozzája futván a' fejéhez nyúla,
 'S addig suga búga, hogy lábra újjúla.
 Tsuda volt *Cnemonnak* ilyen bolondsága,
 A' kinek másképen nagy az okofsága,
 A' hol nem kell félni, ott nints bátorsága.
 Illyen az embernek láddé gyarlósága.

S5

Mert

Mert *Chariclia* volt, a' kit vélt *Tysbének*;
 Feletkezvén arról, a' mit végezének,
 A' mikor egymással olly kötést tévének:
 Hogy együve *Cnemis* faluban mennének.
 A' mellyet a' mikor vött végre eszében,
 Meg-újúl azontúl el-tsüggödt szívében,
 Szégyenli a' miként vala ijettében,
 De más-is meg-esik így gyarló éltében.
 Így azért *Thiamus* lévén már rabfágban,
 A' sziget meg-égve és rút pusztaságban,
Cnemen Thermutissal nem kis fáradságban,
 El-menvén utakat kimlő társaságban.
 Végre *Chalisrist* a' *Nylus* folytában
 Találván, és jutván ott barátságában,
 Véle edgyütt menvén *Nansicles* házában,
 Ott sok beszédet tött ez, 's az-is dolgában.
 Mártsak *Theogenes* a' *Charicliával*
 Őrzi a' barlangot *Cnemont* várásával,
 Ohajtván sziveknek nagy kívánságával:
 Hogy el-mehetnének onnét jó módgyával.
 Es érhetnék *Cnemist* a' mint el-végzették
Cnemonnal egymás közt, és tzelül azt tették,
 Mefszeségét ugyan ők neheztellették,
 De kéntelenségből azt-is el-köverték.
 A' fetét ál-lyukban azért ott maradván,
 Es másként elméjek sok búval fáradván,
 De egy a' másíknak sok édes szót adván,
 A' bánat között-is valának vigadván.

Nem

Nem lévén tilalma beszéllgetéseknek,
 Es tsókokkal trágyált ölelgetéseknek.
 Ha másban szegett-is szárnya jó kedveknek
 De ez arántép volt öröme sziveknek.
 Mindazáltal tiszta volt az ő szerelmek,
 Nem bántván azt semmi undok gerjedelmek:
 Mert *Cupido* miatt nem vakultt értelmek,
 A' mellytől származnak gyakor veszedel:
 Tudgya *Theogenes* erős fogadását: (mek,
 Nem meri meg-fzegni annak meg-állását,
 A' nagy Isteneknek félvén bocszúllását,
 Ha adott hitinek tenné másolását.
 Tesznek ugyan néha holmi tréfaságot,
 A' mellyelen yhítik a' meg-únt fogságot,
 De el-kerülnek ők minden motskofságot,
 Azt mivelvén a' mi nem sért tisztságot.
 Végre hogy fosztatik az időtől láttya
Theogenes, és fél ne legyen több gáttya,
 Ha meg indulását továbbra botsáttya:
 Mert a' kéledelem sok veszély baráttya.
 Mond azért: te hozzád lesz nekem szólásom
 Édes *Charicliám*, sok gondolkodásom
 Lévén, mint leheffen té veled lakásom,
 Es szép személyeddel holtig vigadásom.
 Ez pedig jobb móddal köztünk mint leheffen,
 Ultra ide, 's oda személyünk meheffen,
 Hogy bátorságosan mind kettőnk élheffen:
 'S a' mit szívünk kíván arra rá érheffen.

Tudod

Tudod az emberi dolog melly hajlandó,
 Nintsen e világon semmi maradandó,
 A' szerentse éjjel, nappal változandó,
 A' szerelem pedig leg-inkább forgandó.
 Eddig-is szenvednünk sok próbat kellett:
 Kikkel a' szerentse bennünket hányt, 's vetett,
 Es rajtunk fokféle tsúfságot követett,
 Mikor mi szenvedtünk, ő akkor nevetett.
 De reménlem tovább minket az Istenek
 Ki-vísznek ezekből, és már meg-mentenek
 Tolvajok kezétől, 's olly helyre ejtenek,
 Az hol várt öröminnk nekünk fel-tetfszenek.
 Tudod mi *Cnemom*nal miképen egyeztünk,
Cnemis nevű falut szállásúl jegyzettünk,
 Oda kimeket-is immár eresztettünk,
 Hogy ott várjanak meg, vélek úgy végez-
 Tudatlanok vagyunk pedig a' járásban, (tünk,
 Ahoz ki tudgya mi lél az útozásban,
 Melly miatt eshetünk mi megént rölásban,
 Es egymástól újjabb kétfelé válásban.
 Vajki nagy szerentse meszsze útra menni,
 Mellyben sok akadály szokott gátlást tenni:
 Mert ha az háznál-is esik veszélyt venni,
 Az útozás annál félőbb szokott lenni.
 Nekünk pedig tudod nagy útra kell mennünk,
 A'melly iránt szűkség jó rendelést tennünk:
 Mert el hidd, nē elég aztat tsak fel-vēnünk,
 Hanem végig járjuk, azon-is kell lennünk.
 Azért

Azért én ezekről már így gondolkottam,
 Noha még tenéked semmit nem szóltam,
 De hogy el-kövefsük jónak alítottam,
 Mert hogy ezzel élnek mások-is, hallottam.
 Jer egy titkos járást végezzünk egymással:
 Hogy ha esne lennünk két feléválással,
 Mellyikünk hol lenne az úton járással,
 Lehetne meg-tudnunk azzal az irással.
 Hogy az hol találánd az az irás lenni,
 Ha történik arra egynek útát tenni,
 Meg-látván azt, abból tudhassa fel-venni,
 Társa után merre kellyen onnét menni.
 Hallván *Chariclia* illy gondolkodását
 Kedvesének, ő-is adgya javallását.
 De kérdi mint tudná abból hol járását,
 Ha mi eset hozná tőle el-válását.
 Felel *Theogenes*: ha arra jutnának:
 Hogy ugyā egymástól még el-fzakadnának
 A' melly templomokra ott, az hol járnának
 Vagy Istenek bálványira találnának.
 Fel-irná ott ki-ki oda érésének
 Napját, 's azt-is hol járt, és ott késésének
 Idejét, a' szerént tovább menésének,
 Ugy helyét-is onnét merre térésének.
 Es *Theogenes*nek *Pithius* magának
 Légyen neve, írja magát *Pithiának*
Chariclia, 's startsa ki-ki nagy gondgyának,
 Hogy erre vigyázzon rendiben úttyanak.
 Melly-

Mellyikünk hol legyē onnét meg-tudhattuk;
 Es (kit Isten adgyon) fel-is találhattuk,
 Az után nótánkat vígan dúdolhattuk,
 Hogy az homályt szép nap követi mōdhat.
 Mondgya *Chariclia*: adgyák az Istenek, (tyuk,
 A' miként reménled ezek ugy legyenek:
 Noha veled együtt ám hová vessenek,
 De ott a' tuskék-is rósának tetszenek.
 Mikor mind a' ketten ezen meg-állának,
 Es hogy ezt tselekszük hitet-is mondának,
 Arra petsét helyett tsókokat nyomának,
 Az után induló dolgokhoz látának.
 De mivelhogy ezzel igen sietének,
 Minden egyéb kintset ott benn felejtének,
 Tsak a' magokéval útra eredének,
 Es a' lyukból elé szennyesen jóvének.
 Okos *Chariclia* rongyban helyhezette
 Minden ékecségét, 's azzal el-rejtette,
 Es kistsomolékban vállára vetette,
 Tegzét, nyilat pedig társának engette.
 Es így útra kelvén a' révhez érének,
 Hol a' fertő partnál kis hajót lelének,
 Szél hajtotta oda, mellyben bé-ülének,
 Hogy a' túlsó partra által eveznének.
 Azonban nagy tolvaj sereget látának
 Ő feléjek jőni, a' kik túl valának
 A' fertőn, melly miatt nagy félszre jutának,
 Ugy hogy mit mivelni tovább nē tudának.
 El-ré-

El-rémül mind kettő, és egymást szemléli:
 Hogy új rabságban jut ezennel ugy véli,
 Halálát annyira egyike sem féli,
 Mint szánnya kedvesét, kivel éltét éli.
 Azonban a' tolvaj sereg majd felére
 Hajt-bé a' fertőnek, lévén öröme:
 Hogy ott majd nyereség jutand a' kezére,
 Siet által menni a' viz más szélire.
 Mondgya *Chariclia*: Jaj mit kell már tennünk:
 Jobb lézē a' lyukba megént vízfűz mēnünk,
 Mig el nē borítanak, mint sem rabbálēnünk,
 Es eddig el-kerültt kissebbséget vennünk.
 Velünk a' futásnál más itt jót nem tehet,
 A' szörnyű veszélybűl ez a' ki ki-vehet,
 Meg-is indul ezzel, 's megyen a' mint lehet,
 De meg-kapvántársa megszűzére nem mehet
 Mondván: Hová víszed szomorú fejedet?
 Es így mi reménnyel táplálsz szivedet?
 Véledé hogy mented futással testedet?
 'S el-kerülsz reád jövő veszélyedet?
 Vagy mint menekedel Istenek kezétől? (zészétül.
 Melly ál-lyuk, vagy barlang ment-meg vég-
 Jobb minékünk várunk itt a' szerentsétül;
 Hogy sem meg-ijednünk a' veszély képétül.
 Jobb lesz rájuk menvén vélek szembé szálnunk
 Ha kívántatni fog viadalt-is álnunk,
 Es a' fors ugy hozván éltünkűl megválnunk
 Hogy sē megint újabb rabságot találunk.
 Hiszem

Híszé ha meg-ölnék, nem kell tovább félnünk
 Semmi kéntől, 's abban jajgatva beszélnünk,
 Szerentse tsúfságát egymás szemlélnünk,
 De másként sem lehet mind örökké élnünk.
 Nem tesszük az illy szó a' *Charicliának*, (nak,
 Mondván: Nem mondhatni szerentse dolgá-
 A' ki maga ugrik az *Aetna* lángjának,
 'S oda vész; de maga oka romlásának.
 Így mi-is szerzői rút veszedelmünknek (nek,
 Magunk lészünk, 's megént rabbá efsünk-
 Ha artzal indulunk mi ellenségünknek,
 A' míg ideje van el-mehetésünknek.
 Kerlek ne keressük akartva vesztünket,
 Ne kíványuk magunk olly helybé efsünket,
 Hol minden rútalom kövessen bennünket,
 Es az kívül, belől gyötörje testünket.
 Mert ha meg-ölnének, a' volna kevesebb,
 Nem-is félnék attól: mert ditsőségefebb
 A' jó halál, mint a' rossz élet, 's kedvesebb,
 De a' mi ott követ a' lesz keservefebb.
 Az-az, azok minket fel, 's alá hurtzolnak,
 Valamint akarják a' szerént motskolnak,
 Nē néznek nézetet ök, mást sem gondolnak,
 Mint szerentse tsúfját itt, 's ott harátsolnak.
 Nintsen pedig a' ki fel-vegye igyünket,
 Es ebben segítse mi szegény fejünket,
 Szívesen érezze sok szenvedésünket,
 Minthogy a' szerentse igy rongálbénúnket.

Azért

Azért jer szaladgyunk, a' míg nem lepnek-el:
 Ha el-mehetünk jó, ha pediglen nem kel
 Ez az Isteneknek, el-érnek kezekkel,
 Es viszszá húzhatnak ó nagy erejekkel.
 Mond az ifjú: a' mint akarod ugy legyen,
 Fel akar bal, akar jobb szerentse vegyen
 Mindegy, tsak búsfejé veled együtt legyen;
 Meg-indul ezekkel, 's a' mint lehet megyen.
 Sietvén a' lyukhoz lehegő lépéssel,
 De, azomban ide, 's oda tekintéssel,
 Uj fereget látnak feléjek jövőssel,
 Mellyen kezdnek lenni annál több féléssel.
 A' kik a' szigetben más felé üttenek,
 Ezek a' barlangtól igy el-rekettének,
 Mert mind túl, mind innét körül vétettének,
 Tsak el nem holt lelkek, ugy még-ijettének.
 Már a' *Chariclia* keserves szívének (nek
 Nints több reménsége, tsak hogy szerelmé-
 Búvik karja alá: hogy ha életének
 Vége lesz, ott adgya lelkét Istenének.
 Hogy azért a' sereg akada ezekre, (nyekre,
 Fegyvert fogván mennek mindgyárt szegé-
 De vetvén szemeket kedves személyekre,
 Nem várt kegyesség kezd szállani szivekre.
 Nem kíványák őket semmiben bántani,
 Ne féllyenek kezdvén szaporán mondani,
 Gyenge életüket méltó meg-tartani,
 Es másképen sem kellezeknek ártani.

T

Tsuda

Tsuda az ereje a' szép ábrázatnak,
 Mint a' nap sugári ha viaszra hatnak,
 Lágyúl az, és enged minden formálatnak:
 Ettől is a' szivek ugy birattathatnak.
 Meg-fogdosák azért, de csak tsendeséggel,
 És őket is ofztán a' több nyereséggel,
Nitrates kezéhez vivék sietséggel,
 A' ki is fogadá, 's látá kegyeséggel.
 Ez az *Egyiptomi* Király hagyásából,
 Vigyázott a' tájon sok ál-járásából
 A' tolvajok ellen, kik latorságából,
 Gyakor kár lőtt az úton-járók javából.
 Gazdag *Nansicles* is ennek feregében
 Allott vala, a' tolvajok üzésében,
*Tysbéj*ét vivén-el, melly volt nagy kedvéb,
 Igyekezett azért vízfíza nyeresében.
 Adgya *Nitrates*nek nem kevés pénzét-is,
 Hogy a' fel-kereffe az ő *Thisbéj*ét-is,
 Ki-is reá felel: hogy még a' félszket-is
 Fel-veri azoknak, titkos rejtekét-is.
 Azonban közelebb hozván a' foglyokat,
 A' mikor meg-láttya *Nansicles* azokat,
 Ő mint álnok kalmár talál fortélyokat,
 És hozzájok futván kezd illy mondásokat.
 Imé az én *Thisbém* a' kiért fáradtam,
 És magamat én-is közitekben adtam,
 Erette nagy búmban ugyan el-száradtam:
 De meg-újulok már, minthogy rá akadtam.

Bóldog

Bóldog az az óra: a' kiben tégedet
 En meg-találtalak, és segítségedet
 Kivántam, 's magam-is a' te feregedet
 Követtem, és vettem nagy emberségedet.
 Akalad jutottam *Thisbém* személyéhez:
 Ne fiesse más-is egyéb védelméhez,
 Hanem *Nitrates*nek segítő kezéhez,
 Ha hasonló balság jut szerentséjéhez.
 Más fints olyan dolog kiben segítségel
 Nem lehetsz, minthogy te né csak vitézfél:
 Vagy jeles, de mindéféle bőltseséggel, (gel,
 Ahoz tós, gyűkeres úri nemzetséggel.
 Méltó vagy kit a' jó hír éig emellyen,
 Nagy ditséretteddel az egész föld tellyen,
 Emlékezetedre napokat szenteltyen,
 Estemjénezeffél oltáron tiszteltyen.
 Ezek közt a' leány kezét meg-szoríttya,
 Bal szemmel int, szavát görögül fordíttya;
 Hogy *Thisbé*nek módgya ő magát taníttya,
 Ha valaki őtet nevéül szólíttya.
 Ezeket tsak gyorsan, és sügva beszéli,
 Görög nyelvét hallván a' leány itéli,
 Hogy hasznára beszéli, és őtet kiméli,
 Azért ahoz szabja magát, el-tökéli.
 Azonban *Nitrates* nevét kérdezteti,
 A' melly is *Tysbé*nek magát nevezteteti:
 Kap ezen *Nansicles*, és emlékezteti
*Nitrates*t, mit tartson hites igéreti.

T 2

Tévé

Téven megint néki fok ígéreteket,

Es mondván újjonnan nagy ditséreteket :

Hogy felül müllyá ő már a' földieket,

Es a' mint *Hercules* érdemel egeket.

Nitrates ezekkel addig édesgeti,

Maga ditséretit a' ki-is szereti,

A' mit tőle kíván, hogy végben viheti,

Es kedves *Tysbéjét* kezéhez veheti.

Jóllehet kívánta tartani magának

Nitrates, mert örül ő-is szép vóltának,

Deoda botsáttya fok mézes szavának

Engedvén, a' mellett bő adományának.

Mondván: Im a' leányt tenéked engettem,

Az ifjat pediglen én magamnak vettem,

Azzal akar mit tégy, kezemről le-tettem,

Ezzel azt teszem a' mit róla végzettem.

Ezekkel egymástól midőn el-válának:

Nitrates, 's a' sereg megint indulának

Több helyeket dűlni, a' hollappangának

A' tolvajok, és ők ott-is jól járnak.

Nansicles a' szűznek kézhez vételében,

Siet *Chnemis* felé, szaporán mentében,

Félvén hogy a' Hadnagy változik eszében,

Es vízfza viteti megént seregében.

Siet *Nitrates*-is falukat dúlatni,

Hol mit kaparíthat azt félre dugatni,

Az igaz marhát-is bitangnak fogatni, (ni.

Mint hadnagynek szokás magát úgy forgat.

Mert

Mert ezek a' fások, 's kányák természetét

Követvén, el-vonnyák mások keresetét,

Nem vízgállják fenki személyét, 's nemzetét,

Nézik tsak a' magok hafzna tenyészét.

Végtére úttýából vízfza térésében,

Es már a' házától nem meszfe létében,

Gondolkodván teszi azt fel elméjében:

Theogenest küldgye a' Király kezében.

A' minthogy tsak hamar el-is készítetteti,

Kik mint, 's hogy kifértsék mind el-rendelte:

A' Fő Kapitányhoz elsőben viteti, (ti,

Es azt írásával illy formán érteti.

Nitrates a' Hadnagy, Fő Kapitánnyának

Orandetes Urnak, mint bizott urának,

Ajánlván készségét fok szolgálattyanak,

Ugy kíván mindē jót, mint szintén magának

Im egy görög ifjat, mellynek nemzetségét

Ritkaságnak tartom, tsudának szépségét,

Küldök hozzád: mert a' Királyt ő felségét

Illetiez, és nem mások ditsőségét.

A' melly méltó volna nyúlna edénnyekhez

A' nagy Isteneknek, és pohárszékekhez:

Mert mint *Ganimedes* illene ezekhez,

'S másként-is közelít a' mennyeiekhez.

Azért a' Királyhoz sietve vitéssed,

Az útban pediglen jól meg-örizteffed,

De elsőben frissen azt fel-öltöztetted,

Mind kettőnk nevével Királyt köszöntetted.

T 3

E' mel-

E' mellett hogy tudgya rendszerént próbáját,
 A' tolvajok ellen, 's tőlök nyert prédáját,
 (Részét tévén neki-is) bizonyos szolgáját
 Küldi, hogy meg-mödgya annak a' summá-
 Es így *Theogenest Nemphis* váras felé (ját.
 Kísérik, a' mint azt *Nitrates* rendelé,
 Ő pedig tovább-is gondgyát jól viselé
 Az útnak, és betsületit nevelé,
 Jól alutt volt immár *Cnemon* vén társával,
 Midőn fel-ébredvén láttyák majd tsudával,
 Hogy jól fel-jött a' nap vidám ortzájával,
 Bé-hat az ablakon sűrű fűgárával.
 Gyorsan fogják azért fel-öltözéseket,
 Kivánván ki-vetni kételkedéseket,
 Kiváltképen *Cnemon* fok vesződéseket
 Mivelvén éjtszaka, és kesergéseket.
 Melly miatt *Nansicles*st ők fel-is zörgették,
 Mondván: hogy beszédét tegnap né értették
 Mert az álom miatt nem figyelmezhettek,
 Kérik kezdgye újra, ha meg-érdemlették.
 A' mellyre *Nansicles* teve-is ajánlást, (lálást,
 El-kezdvén rendszerint mindgyárt a' szám-
 Hova, merre jártak, hol tettek próbálást
Nitrates vitézi, és gazdag prédálást.
 Es arra *Nitrates*st mint, 's hogy beszéllette:
 Hogy a' hozott leányt nékie engette,
 Es azt az úton-is melly igen féltette,
 Hogy esze változván, ne küldgyön érette.

Mert

Mert ez noha van most tsak rabi szennyével,
 De ugy-is fel-múllya *Tysbét* szépségével,
 Sőt másokat-is meg-győz ékeségével,
 Merő Isten Afzszony lévén személyével.
 Ugy hogy én ezt tartom, e' világon nintsen
 Mássa, kinek szeme annyi tüzet hintsen
 A' szivekre, 's olly hathatósan tekintsen,
 Ezt azért nem adnám hidgyétek fok kintsen
 A' mikor ezeket *Nansicles* beszéli,
 Hallgat *Calisiris*, és *Cnemon*st szemléli,
 Szépségéhez képest végre ugy reméli,
Chariclia legyen, sőt el-is tőkéli.
 Annál inkább kérvén, hogy azt meg-mutassa
Nansicles nékiek, és szemben juttassa
 Vélek: hadgya ez-is, hogy fusson inassa,
 Hívja, jöjjön mindgyárt, magát ne vonassa.
 A' parantsolatra indúlt-is tsendesen,
 Fejét szemöldökig bé-kötte szennyesen,
 Szemét földre vetve ballag szemérmesen,
 'S elöttök meg-állván, hallgat figyelmesen.
Nansicles nagy szóval inti, és biztattya,
 Győzze-meg félelmét, távozzon bánattya,
 Jobban lesz mint másutt nála állapattya,
 Szive mindēterhét most már le-hányhattya
 Ezek közt a' leány fejét fel-emeli,
 Ortzája el-veszett rósáját meg-leli,
 Ide, 's oda teként, mellytől nagy fény teli
 A' házat, 's már magát frissebben viseli.

T 4

Azon-

Azonban hogy egymást illy véletlenséggel
 Meg-láttyák, ámúlnak e' nem reméltséggel
 Es őszve borúlván ok hirtelenséggel,
 Tsókok közt esőzik szemek sűrűséggel.
 Kit a' nem várt öröm tselekszik sziveken,
 Edes apám, 's lányom forog tsak nyelveken
 Tsuda mintesdeknek egymás személyeken,
 Nem tudván mit tenni őszve jövőseken.
 Ez mond: én szerelmes leányom hol vóltál?
 Nem tudhattam eddig éltél-e, vagy hóltál,
 De nem kétlő sokszor kint kinokkaltóltál:
 Aldottak az egek hogy már velem szóltál.
 Amaz így szól: édes apám mit vélhettél
 Felőlem? mióta engem el-vesztettél.
 Jaj tudom érettem mennyit kefergettél,
 Az Istenek adták hogy már fel-lelhettél.
 Nansicles el-ámúl ezen, 's tsudálkozik,
 Nem tudván mi légyen, honnét találkozik
 E' dolog, és rajta majd meg-botránkozik,
 A' mint *Califiris*, 's a' szűz barátkozik.
 Mert ezt *Califiris* sűrön tsókolgattya,
 Es azt ez-is néki vízfűza rakogattya,
 A' melly *Nansicles*nek szivét háborgattya,
 Es ez honnét legyen magában forgattya.
 Meg-hólt vólt az előtt minden örömében,
 Edes gyermekinek tőle el-vesztében,
 De azok edgyének immár fel-leltében,
 Meg-elevenedett jobb részről szivében.

Néked

Néked pedig (ugy mond) minden jöttgegyenek
 En kedves barátom, és veled legyenek
Apolló, Diana, 's az égig vigyenek,
 Sőt az Isteneknek számában vegyenek.
 Mert vagy meg-tartója az én leányomnak,
 Eletre hozója meg-hólt világomnak,
 Uta el-metszője sők bújdosáimnak,
 Es fel-deítője homályos napomnak.
 Mert a' kiért éjjel, nappal ohajtottam,
 Az Isteneket-is sokszor búsítottam,
 Szivemben annyi bút, bánatot hajtottam,
 Ma nagy örömemre im ahhoz jutottam.
 De te jó leányom én más gyermekemet,
 Hová hagyta kedves *Theogenes*emet,
 Mert a' mint vigasztal itt léted engemet,
 Az ő távol léte ugy sérti szivemet.
 Ezt hallván a' leány, esőznek szemei,
 Egymást úzve folynak ortzáján könyvei,
 Változik a' színe, hevűlnék erei,
 'S így szól a' mint hadgyák szivbéli febei.
 Jaj rabbálótt az-is, és a' ki engemet
 Ide adott, őtet-is az én edgyemet
 A' birja, ez őli ugyan-is lelkemet:
 Hogy ő ott van, ide adták bús fejemet.
 De nem tudom nevét a' ki rabságában
 Tartya, hanem annak van a' tudásában,
 A' kinek engemet adott birtokában,
 Es im ide hozott a' maga házában.

S s

Hall-

Hallván *Chalifiris* ezt, mindgyárt sürgeti
Nansicles: mondgya-meg ha ötetszereti,
 Hová vitetett-el, 's ki vasát tsörgeti,
 Esha ötet santzon onnét ki-veheti.

Nansicles a' dolgot hamar észre vette
 Mibēvan, minthogy azt gyakrā emlegette
 Néki *Chalifiris*: hogy, 's miként vesztette
 Leányát, és mennyit fáradozott érette.

Azért ő-is rendel elő-számlálgattya
 Igazán a' dolgot, azt nem változtattya,
 De hogy szabadúlljó másként nē biztattya,
 Hanem ha bő pénzel erszénnyét forgattya.

Mert a' kinél szenved a' fiú fogságot,
 A' héjában azért nem tött fáradságot,
 Másként-is pénz osztya ott a' szabadságot,
 Es nem talál ebben egyéb orvosságot,

Hallván *Chariclia*, hogy bútsú pénzel jár,
 Mond *Califiris*nek fűgva, no ne féllj már:
 Mert az én pénzében nintsen még semmi kár.
 De a' feddi, mondván erről hallgatnál bár.

Azért a' beszédet másfelé téríti
Chalifiris hamar, mondván meg-fegíti
 A' bōltset az lsten, szűkségét enyhíti
 Más jámborok által, és pénzét bővíti.

Pénzünk ugyan nintsen, de emberfégünkkel,
 Istenekhez való buzgó kérésünkkel,
 Reménlem találunk a' mennyi nekünk kel,
 Tsak tudgyuk azt hová, 's kinek le-tennünk

(kel.

Nans-

Nansicles ezt hallván mosolyog magában,
 Mond: Vélem tudós vagy a' *Alchimiában*:
 Hogy ānyi pénzt verhetsz mindgyárt a' szo-
 (bában:

Mertén kevesért-is vagyok nagy műkában.
 De elébb fizess-meg az én jutalmomat,
 Hogy néked szabaddá tegyem én rabomat:
 Mert ezt pénzen nyertem, 's fok fáradságo-
 (mat

Tőttem érte, 's tsak nem nyertē halálomat:
 A' máshoz-is pedig én általam értek,
 Ha elébb énnékem jó jutalmat mértek:
 Ugyan-is tudgyátok ha kalmárt esmértek,
 Ingyen semmit sem ád, akarmennyit kértek.

Mond *Califiris*: Jól tudom szokástokat,
 Igen szeretitek a' pénzt, 's magatokat,
 Estelzitek azért fok fáradságtokat,
 Hogy nevelhesétek azzal hasznokat.

Azért tsak kevesé várj veritékedet
 Meg-térítem én-is, 's velem jó-tétedet,
 A' mellett örökké emlekezetedet
 Fel-tartom, betsűlvén jó hired, 's nevedet.

Nansicles emberül felele ezekre:
 Nem vágyok Uram én olly igen pénzekre.
 Hanem hagyom azt a' finár emberekre,
 Kik hasznokra néznek, nem betsületekre.

Aldo-

Aldozzunk elsőben mi az Isteneknek,
 A'mellyek szerzői e' nagy örömöknek,
 Az után a' mi héja lesz még ezeknek,
 Végére mehetünk jobban mindeneknek,
 Kérjünk pénzt azonban te segítségedre,
 En-is imádkozom igyekezetedre,
 Nem is kétlem adnak nézvén érdemedre,
 A'mellyet fordíthatsz oltán szűkségedre.

Monda *Calisiris*: ne kétségesítsed
 Az Istenierőt, avagy kiffébbítsed,
 Hogy gyenge hitedet ebben erősítsed,
 Majd próbáját adom, az oltárt készítsed.
 Félre teszem egyéb dolgomat, ott lésezek,
 Leányod, leányom áldoznia készek,
 A' kik nem lágy szívűk, de bátrak, mérészek,
 Meg-látod ezennel ha tsudát nem tésezek.

Nansicles azonban tűzét meg-gyújtotta,
 A'temjént, 's füstölőt oltárhoz hordotta:
 A'hol *Chalisiris* szavát indította,
 Es az áldozatot *Izis*nek nyújtotta.

Mercurius Istent *Nansicles* tiszteli,
 (Pénznek Istene ez) és sokszor emeli
 Hőzzája a' szívét, 's temjénnel kérleli,
 Hogy meg-gazdagítsa, 's légyen háza teli.

Chalisiris pedig *Izis*nek áldozik,
 Addig kereng, üvölt, füstöl, imádkozik:
 Hogy temjénye közt egy gyűrő találkozik,
 Es ott annak fénye majd ugyan lángozik.

A' kit

A'kit nagy térd hajtva ő onnét ki-vészen,
 Mintha újság volna, nagy hálákat téssen,
 Az pedig magánál vala régen készen,
 Mondgya: *Nansicles*nek mit adni, már léfzen
 Es hogy *Izis* az ő hű könyörgésére,
 Tiszta áldozattya ritka szentségére,
 Adta szűkségének ezt segítségére,
 Leánya fantzának meg-fizetésére.

Azért áldozattya el-végezésével,
 Hamar *Nansicles*hez fordul gyűrűjével,
 Hogy már az Istenek kedveskedésével,
 Es azt így illeti édes beszédével.

Minthogy kedves Uram te általad nékem,
 Meg-adatott az én szerelmes gyermekem,
 Itt-is meg-hallatott szives szóm, 's énekem
 Az Istenek előtt, kinn örvend a' lelkelem.

Azért vedd-el már most ez ajándékomat,
 Az Istenektől jött jutalmazáomat,
 A' kik meg-hallgatták én imádságomat,
 Mert magok-is szánták fok fáradságomat.

Jól tudod magad-is hogy az Istenektől
 Nyújtatott ez nékem, mert kegyességektől
 Vétetett-fel ügyem, a' kiknek kedvektől,
 Végy te-is minden jót, oltalmat kezeiktől.

A' gyűrő fokot ér fokféle hasznával,
 Setét éjt vig nappá tévő világával,
 Mindenütt ott forgott ez *Charicliával*,
 Örül, hogy szabadul most ennek árrával.

Es

Es *Nausicles*-nek-is lön kedves jószága,
Mert a' mint ő véli ennek nagy újsága
Az Istenektől jött: de másként-is drága,
Es várakat érő kőve ritkasága.



NYÓLCZADIK RÉSZ.

Mond *Nausicles*: Kérlek kedves barátomat,
Ne vedd nehéz neven igaz mondásomat:
Nem azért szerzettem hidgyed e' rabomat,
Hogy attól éretted meg-foszfizam magamat
Hanem *Tysbé* helyett bús özvegyfélegemben
Magamnak tartsam-meg, mert vagyó ked-
Vigasztalom legyen keferűségében, (vembé,
A' melly gyakorta ér magános éltemben.
De hogy az Istenek te könyörgésedet
Meg-hallgatták, nézven ritka szentségedet,
E' mellett én-is szép kedveskedésedet
Vettem, és nagy árú elégítésedet.
Annál inkább pedig, minthogy ezt tűzedben
Maga *Isis* tette, meg-szánván igyedben,
Nem szegem kedvedet én-is kérésedben,
Hanem leányodat im adom kezédben.

Vala-

Valamint énnékem kezemhez adatott,
Mikor *Nhrate*-stől meg-szabadítottattott,
Olly tisztán van most-is, tőlem nē bántatott,
Esegyebektől-is meg-óltalmaztatott.
Ezt végezvén mindgyárt asztalhoz menének,
Az étkefel-hozván, le-telepedének,
De a' szűzek külön szobában evének,
Mind ott, 's mind itt fok szép beszédet tévé-
Cnemon meg-beszéli fok nyomorúságát, (nek.
Mostohája miatt, 's annak latorságát,
Számkivetésében útai fokságát,
Végre tolvajok közt szomorú fogságát.
Az ebédi lakást el-végzik ezekkel,
Es a' *Charichia*-t gyakor kérésekkel
Unszollyák, mondgya-el a' fok bal szelekkel
Delphis-ből el-futván mint, 's hogy mehet-
Most vagy onideje azt elő-számlálni, (tek-el.
Máskor olly jó módot erre nem találni,
Addig *Nausicles*-is kész köztünk sétálni,
Avagy azt hallgatván hol űlni, hol álmi.
Chalifris szavát itten közben veti,
Mond: ez inkább őtet mint lányát illeti,
Azért elméjében a' mint fel-veheti,
Annak számlálását ő el-is követi.
Annyival-is inkább mivel *Cnemon*-nak-is
Szót adott vólt erről: de minthogy annak-is
Tsúfosondótt dolga, 's akkor magának-is
Vólt félelme, és meg-álta szavának-is.

Mond

Mond azért: útunkat midőn el-rendelénk,
 Es *Delphis*ből a' nagy tengerekre kelénk,
 Tsak hamar rút szelek érkeztek mi felénk,
 A' kiktől hanyatva félelemmel telénk.
 Végre egy torokban vitetünk azokkal,
 Hol kereng a' tenger szörnyű zúgásokkal,
 Es sűrőn ütköznek habok az habokkal,
 Egymásra dőlőngő viaskodásokkal.
 Mint viz lángos tűznél forr olyan buzgással
 A' tenger, 's fenekrűlfővény fel-hozással,
 Es a' viz színére szapora hányással,
 Ott pedig fok gallya van el-borúlással.
 De mi ott-is által békével kelhattunk,
 Kinn az Isteneknek nagy hálákat tettünk;
 Az után a' derék tengerre vitettünk,
 Es jószelünk kelvén azon örvendettünk.
 Meg-győztük vala már a' nagy örvényeket,
 Azokat forgató kősziklás helyeket,
 Es nem félünk vala több veszedelmeket,
 Ditsértük az időt, 's a' kedves szeleket.
 De azonban a' nap nyugalma helyére
 Siet, nagy felyhő szál a' tenger színére,
Zatsinthus szigete hagyatik meszfére,
 Nem érhet a' gallya el-tzélzott révére.
 Kit a' fő kormányos mikor észre vézen,
 Lásúdgyon az hajó, nagy kiáltált tézen,
 Szűnnyön az evezés, sőt annál jobb lézen,
 Ha a' vitorlákat fel-fzedik egészen.

A' mint

A' minthogy azokat fel-is kötőzteti,
 A' vas matskákat-is elő kézfitteti.
 Kérdik tőle, miért ezt tselekedtetí,
 Holott semmi-bal szél őket nem kergetí.
 Sőt szépen kedveznek a' fel-derültt egek,
 El-haladták már a' gőzölgő felegek,
 Nem lesznek azokból tovább fergetegek,
 Mert tsendes az idő, 's a' szelek melegek.
 Felel amazi: hogy ha szélnek bortsáttatnak
 A' vitorlák, könnyen veszélyre juthatnak;
 Mert fetét az idő, olly helyre hozatnak,
 Hol a' kőszikláktól mind őszve rontatnak.
 Jobb lesz a' tengeren tsak helyben maradni
 A' gallyáknak, hogy sem éjtszaka haladni,
 Es valamelly nem várt veszélyben akadni,
 Indúllyanak osztán, ha meg kezd viradni.
 Ez okon a' gallyát ott meg-is állítták,
 Es a' vas matskákat fenekre szállítták,
 Ott hálunk, de reggel korán megszóllítták
 Egymást, és a' gallyát folynia indítták.
 Megyünk a' rév felé szapora szelekkel,
 Közelíttük-is azt tsak hamar ezekkel,
 A' parthoz érkezvén vagyunk jó kedvekkel,
 Es a' szomszéd várost nézzük vig szemekkel.
 Az holott mihelyen meg hallyák hírünket,
 Tódúlva jönnek-ki, tsudálnak bennünket,
 Kérdezik kik vagyunk, és lakó helyünket
 Tudakozván, nézik szép készületünket.

V

Ezek

Ezek a' gallyának ditsérik állását,
 Azok a' fok drága marha nagy rakását
 Tsudállják ott, és illy késő indulását
 Gallyáknak, 's a' vizen vakmerő járását.
 Mert a' két tsillag-is hajók vezére
 El-enyészett vólt már, 's ment a' föld mélyére
 Nem lehetett nézni vezető fényére;
 Igazán evezünk mi tsak szerentsére.
 Azonban közzülünk fokban bé-sietnek
 A' városba, a' nélkül nem-is lehetnek:
 Mert ki edgyet, ki mált ottan készítettnek,
 Kikre a' szűkségtől ök kényszerítettnek.
 Mert hideg az idő vannak fok héjával,
 A' kikhez nagy munka jutni jó módgyával,
 Az én fejemnek-is van nem kis gondgyával,
 Mit kellesek tennem szállásom dolgával.
 Mert hallottam vala a' fő kormányostól,
 Hogy ott akar lenni e' télen hajóستól,
 Gondolom mit kellyen tennem leányostól,
 Félvén én ott a' fok jóvevény árostól.
 Azért nem-is merek a' városba menni,
 Hanem tselédimmal kinn akarok lenni,
 De búsúlok őket hova kell ott tenni,
 Veszek, ha dolgomat eszre kezdik venni.
 Maradásom pedig a' gallyán sem lehet,
 A' fok tsötseléktől, mert az-is kárt tehet
 Énnékem, 's olly helyre másuvá sem mehet
 Bús fejem, az holott nyúgodalmát vehet.

Végre

Végre mikor fokat törödöm magamban,
 Es a' tenger mellett sétálok azomban,
 Nem meszse egy ember fordúl látásomban,
 Kinn ugyan újúlást veszek bús gondomban,
 Melly a' tenger partyán hálóját forgattya,
 Le-teszi, fel-veszi, haragját mutattya,
 Dörög ő magában, 's a' fejét lógattya,
 Azonban az hálót tözi, 's földözgattya.
 Kihez hozzá menvén köszöntöm jó moddal;
 Es mondom: segíts most engem tanátsoddal
 Mőd-meg, hol lelhessek szállást, melly károd-
 Nélész, főt azért szolgálók hasznoddal. (dal
 Mond erre: Im tegnap fel, 's alá hordották,
 Némelly rosz martzonák, és el-rögyollották
 Az hálómat, 's ezzel munkámat töldották,
 Esezt elébb nekem ök meg nem mondották
 Itt a' rév hely körül kezdtek vólt butykálni,
 Hogy már habarnyitzát fognak ott találni:
 De kárt tettek inkább, mint tudtak használ-
 Elrontván hálómat, kit baj meg-tsinálni. (ni,
 Mondóén: nem kérdem halod szakasztását,
 Hanem tselédemnek kívánom szállását
 Jó helyen, és abban magad ajánlását,
 Mert idegen vagyok, ládd a' tél forgását.
 Viszont mond ő: azt ne adgyák az lstenek,
 Hogy én kár vallásim tsak abbá veszfzenek;
 Ki-keresem hidgyed azok kik legyenek,
 Ugy hogy, a' kár tévök büntetést vegyenek.

V 2

Nem

Nem tudtam elebb: de végre eszre vettem;
 Hogy jól nem hall az, és új köszönést tettem
 Hangos szóval néki, és kérve kérdeztem:
 Egy alkalmas szállást hol tudna érettem.
 Mond: idvezléfédet fogadom kedvesen,
 Téged-is az Isten áldgion bőségesen,
 A' mire kérész abban szolgálók szívesen;
 Tsak mennyünk-bé, 's látsuk a' hol, 's mint le-
 Es ha ételedből nem üszsz sok fogásra, (heffen.
 Tseléded sem lézen sok, így kész szálásra
 Bé-jöhet sz hozzám-is tseades nyúgovásra,
 Lesz arántad gondó mind egyre, mind más-
 Mondó: hárm-n vagyunk, kevés elefeggel (ra.
 Szoktunk tápláltatni, lévén kis költséggel.
 Felel: jól van, én-is majd egyenlőfeggel
 Léven tselédestől, el-férünk bőfeggel.
 Azért szállj-bé hozzám ha tetszik szállásom,
 Ahoz szegény konyhám, és vékony tartásó,
 Nekem minden kintsem az én halászásom,
 A' mellyből né lehet nagy gazdálkodásom.
 Ezt hallván ő tőle, könnyen eszre vettem
 Együgyű jóságát, és azt meg-szerettem.
 Azért másutt tovább nem félelmeskettem,
 Hanem menni az ő házához siettem.
 Es ottan egynéhány hetekig mulattam:
 A' mi a' konyhára szűkség volt hozattam,
 Es azt a' gazdával közre botsátottam,
 Az ő fogta hallal, én-is tápláltattam.

Ha

Ha gazdag nem volt-is étünk készítése,
 De a' természetnek volt elégítése,
 Es köztünk sok régi dolgok említése,
 Forgott-fel 's azokkal lőtt bűnk enyhítése.
 Az hogy a' mint mődgyák példa beszédben-is:
 Szokott volt jó lenni rosz szerentsében-is,
 Valami édeség a' keserűben-is,
 Es öröm még ama' kénos tömlőtzben-is.
Chariclin pedig nem hogy változásban
 Vólna, a' szokatlan nehéz bújdofásban,
 Sőt mint a' szép rósa pünkösdi nyilásban,
 Gyenge ábrázattya van olly pirulásban.
 A' kit látván *Thyrus* ura a' gallyának,
 Szépsége sugári szívébe hatának,
 Es időt keresvén ő ahoz magának,
 Mond: hogy velem titkos szavai vólnának.
 Es kezdi sok kintsét előttem beszélni,
 Mondván: nem kell őtet akarkinek vélni,
 Nem szorúl ő másra, vagyon miből élni,
 Kér, fel-tótt szándékát kívánnyam fegélni.
 Meg-mondgya itt mi van az ő elméjében:
 Hogy a' leányomat vőtte szerelmében,
 Es fáradna annak férjhez vételében,
 Ha meg nem tsalatna ő reménfégében.
 Kére-is, hogy tőle azt meg ne tartanám,
 Adnám oda neki, azt-is meg-mondanám,
 Őszve keléseket hol, 's mint javallanám,
 Illy jó szerentséjét el se botsátanám.

V 3

De

De szegényfégemet én hányom, 's forgatom,
 Hazám kívül férjhez másként sem adhatom
 A' fogadott időt vele el-váratom,
 Addig nálam legyen; ez én akaratom.
 Mondgya: nem kívánna semmi jegy ruháját,
 Aranyát, ezüstét, egyéb portékáját,
 Hanem csak személyét, sőt édes hazáját
 El-hadgya érte, szeretvén ortzáját.
 Nem lehetett azért másként menté lennem
 Tőle, de szót adván arra kelle mennem:
 Ha *Egyiptus*ba jó, ott kész leszek tennem
 Néki kedvét, 's a' leányom mellé vennem.
 Mert féltem, ha őtet meg-kedvetlenítem,
 Erővel viszi el, 's akkor mint segítem
 Magamat? de őtet ha így elégítem
 Molt, tovább dolgomat más útra térítem.
 Ezen válaszómmal meg-is elégedett,
 Es az én elmém-is ebben tsendefedett:
 De megént csak hamar más szélvész eredett
 Ellenem, a' mellyel szívem keferedett.
 Ugyan-is azt szokták köz szóban mondani,
 Egy mennydörgés gyakrā mást szokott haj-
 A' szerint a' veszély, veszélyt újítani, (tani,
 A' kár kárt tenyészni, és szaporítani.
 Mert midőn a' tenger mellett sétáltomban
 Azt forgató, 's hányom bús gondolatóban.
 Mint nyúgott-meg *Thyrus* válasz adásóban,
 Estovább mit kezdgyek fok bajos dolgom-
 (ban.

Tyrenus

Tyrenus a' gazdám jó hozzám sietve;
 Es meg-szólít, elébb szépen meg-követve,
 Mond osztán: nem lehet tégedet szeretve
 El-titkolnom, a' mi van fűlembenejtve.
 Minthogy apám gyalánt tartalak tégedet,
*Neptunus*ra mondom, a' te veszélyedet
 Ojom mint magamét, 's őrzöm személyedet
 Es kívánom minden szerentsésségedet.
 A' gyermekedet-is mint én szűlöttemet
 Ugy tartom, és fáját egyetlen-egyemet,
 Ez teszi, hogy néked ki-nyissam szívemet,
 Es adgyam az aránt vékony tettszéfemet.
 A' tengerben álló hegyre vesd szemedet,
 Holey hajó tolvaj vár régen tégedet,
 Es vigyáz ott reád; de nem úgy kintsedet
 Kívánna az, a' mint te szép gyermekedet.
 Mondom: Az Istenek ezért meg-áldgyanak:
 Hogy meg-mődod:de mint tudod hogy vár-
 Azok engemet, és reám vigyázzanak, (janak
 Leányom kedveért gonoszt kívánnyanak,
 Kire felel: az én élet keresésem,
 Es a' tengerekben járásom, 's kelésem
 Ennek oka, szabad lévén verszézésem,
 'Stengert prédálókkal adásom, 's vevésem.
 A' kik duplával-is nékem meg-fizetnek,
 Hami halat vagy mást én tőlem vétetnek,
 Minthogy várafokra itkában mehetnek,
 Ételleg leg-inkább tőlem segéttetnek.

V4

Ma jó

Ma jó reggel pedig imádságotskámat (mat,
 Végezven, 's el-hagyván egyéb dolgotská-
 Tenger partyán elebb vonván hajótskámat
 A'midőn vizsgálám, 's fel-szedném varfámat.
 Előmbé vetődik azoknak Hadnadgya,
 Hogy semmit ne félljek biztatással hadgya,
 Nem leszen bántásom hitire fogadgya,
 Végre magát velem illy befzédben adgya.
 Barátom a' minap érkezett gallyának
 Tudodéjól dolgát, és nevét urának,
 Azt-is: ha ez őszszel még meg-indulnának
 Azzal az hajósok, vagy itt maradnának?
 Könnyen ezre vévén ő igyekezetit,
 Mondom: nem esmérem semmi készületit
 A' szállómnak, hanem reménlem szűnetit
 Meg-várják a' télnek, 's a' tavasz kezdetit,
 Hát a' szép leányzó (viszont illy szót téfzen)
 El-megyené vélek, avagy helyben lészen,
 A' tengeren már több félelmet nem vészen,
 Melly az én szivemet el-vette egészen.
 Kétséges a' dolog (mondom) de mi végre,
 Értekezel erről? felel a' kék égre
 Mondó: nem találtam én még illy szépségre,
 Azért kívánnám azt több esmeretségre.
 Es noha sok szépet láttam életemben,
 Deennyire edgyért sem égtem szivemben,
 Azért ha állhatna én tehetségemben,
 Ötet nem sokára ültetném ölemben.

Ezek-

Ezekből szerelmét noha ezre vettem,
 De tovább mit akar által nem érhettem,
 Gonoszt gondol pedig könnyen el-hihettem,
 Hogy többet érthessek azért illy szót tettem.
 Nem szűkféleg *Tracinus* motskolnod kezedet
Femiciabéli vérrel, 's életedet
 Jádzatnod, másként-is töltheted kedvedet:
 Ragadd-el házamtól kész nyereségedet.
 Felel: Ne gondollyad felőlem ezeket:
 Mert a' tolvajok-is meg-fogják kezeket
 Joakarójoktól, nem vesztik neveket
 Háládatlanfággal, és emberfégeket.
 Efféle dologban tekéntlek tégedet:
 Nem kívánom hidgyed betstelenfegedet:
 Meg-kérdenék hová tetteid vendégedet,
 Es a' miatt nagy bú érhetné fejedet.
 Más az: dupláztatik az én nyereségem,
 A' mikor fegyverre kelénd vitézségem
 Mert az igen szép szűz lészen feleségem,
 Hajóbéli sok kints prédám, és költségem.
 A' várashoz közel nem-is jó rá adnunk
 Erre mi fejűnket, prédára fakadnunk
 Mert bár a' tengeren lehetne szaladnunk,
 De el-érvén, kézbe kellene akadnunk.
 Jobb azért ha várunk itt a' szerentsétől,
 A' gazdag gallyának el-evezésétől,
 Ha tsak égre nem kél mostani helyétől,
 Meg nem menekedik *Tracinus* kezétől.

V s

Nem

Nem lévén mit tennem ditsérem mondását,
 De csak alig várom tőlem el-válását,
 Hogy annál hamarabb velem mit szólását
 Adhatnám tudtadra, 's elméje járását,
 Es óhassad tőle magadat népeddel:
 Vessz számot jó Uram azért az eszeddel
 A' míg időd vagyó, 's serkény-fel szemeddel:
 Hogy a' mondtá dolog ne legyē veszteddél.
 A' mikor ezeket tőle így érttettem,
 Szomorodott szívem, kedvemet vesztettem
 Hogy tudtomra adta köszönetet tettem,
 Az után könyvezve tőle bútsút vettem.
 Eshamar a' tenger partyához sétáltam,
 Hol *Tyrus* a' gallya urára találtam,
 A' gazdám szavából más dolgot formáltam,
 Eleiben ilyen új beszéddel áltam.
 Nékem nem csak egyszer forog az eszemben
 Mit kellesek tennem én nehéz igyemben,
 Újjabb újjabb gondot nemző keservemben,
 'S azok miatt lévő fok kifergettemben.
 A' várafi fő Ur im most-is arra vár,
 Es a' végett ide, 's oda fok kimje jár:
 Hogy szép leányomat tőlem el-vegye már,
 De mint én azt érjé, inkább meghallyak bár.
 Mert nem-is illik ő az én nemzetemhez,
 A' leány sem akar menni az ilyenhez,
 Hanem magamat már tótt ígéretemhez
 Tartván, téged veszlek inkább gyermekéhez
 Mind-

Mindazáltal most-is kérdelek tégedet,
 Kéz vagyé el hagyni te lakó földedet
 Leányomért, erről add-is értelmedet,
 Hogy ugyan-is tudgyam tehetni kedvedet.
 Ha mit akaríz pedig itt ne szemetezzünk.
 Mert a' nélkül maradsz: hanem el-evezzünk
 Innét ménélelőbb, 's olly helyre érkezzünk,
 Hol biztosak lévén minden jót végezzünk.
 A' kalmár ezeket hallván, örömeben
 Fel-ugrik, apolgat engem vig kedvében,
 Ugy tetszik, hogy mind nő szíve-istestében
 Illy biztató választ értvén kétségében.
 Mondván: Az *Apolló* melly erre erefztett
 Aldott légyen, noha a' tél fokot vesztett
 A' vízben: De minthogy szerelē gerjesztett,
 A' talám fejemre veszélyt nem élefsztett.
 Mert ha derék képen nem evezhetünk-is,
 Meg-zajdúl a' tenger, bal lesz a' szelünk-is,
 Az hova szélozunk oda nem érünk-is,
 Találunk más váraft, és ott lesz helyünk-is.
 Kire mondom: bizony jó volna indúlnunk
 Első álom között, 's innét el-lódúlnunk:
 Tetszik ő néki-is ehez hamar nyúlnunk,
 'S a' veszélyes helytől más felé fordúlnunk.
 Azért én-is gyorsan szállásomra megyek:
 Hogy ottan egyet, 's mást a' kezéhez vegyek
 De a' gazda előtt hallgatásban legyek,
 Hogy a' tsátsogással talám kárt ne tegyek.
 Es köz-

Es közlöm azt csak a' saját tselédemmel,
 Mondván: hogy fietve kelletik mennem el,
 Azért készűllyenek hamar mindenemmel,
 Ugy hogy indulhassak együtt a' hiremmel.
 Tudakozzák okát de őket fenýitem:
 Hallgassanak, ezzel le-is tsendesitem,
 Degyengén a' dolgot ugyan meg- emlitem,
 Azonban az úthoz magamat készítem.
 Azért a' vatsorát hamar el- végezvén,
 Ofztán kis alvással szememnek kedvezvén;
 Azzal bús gondomról kevest feletkezvén,
 Tsuda dolgot látok, illy álmom érkeztén.
 Egy nagy aszfú ember barna személyében,
 Karján pais, sífak lévén a' fejében,
 Jó előmbe, a' melly sánta lépésében,
 Mintha ökleléstől volna seb testében.
 Hozzám közel jutván haragos nézése:
 De mosolyogva van illyen beszéllése:
 Vala oltárúnknak bő temjenezése,
 Másoktól, és azzal kedvünk keresése.
 De te templomunkat nekünk meg- vetetted,
 Es személyünket- is így kifébbítetted.
 De várj tsak, megbánod hogy ezt tseleketted,
 Akar hol tanúltad, 's akar kitűl vetted.
 Nagy fok vizi próba fog téged kéférni,
 Es fok féle gonosz, 's nyomorúság érni,
 Akkor én ki- legyek, meg fogod ismérni,
 Vétettél, hogy hozzánk nem tudtál bé- térti.

Azon-

Azonban a' melly szűz te veled együtt jár,
 Köszönti Aszfzonyó, módván ő- is hogy kár
 Annak sok infége, a' melly mint hegyes ár,
 Sérti gyenge szívét, és a' meg- szűnne bár.
 Meg- is szűnik mondgya, az ő idejében,
 Tsak végig maradgyon szép szűzességében,
 Dianának hiven szolgálván éltében,
 Ha ideig tuskék sértik- is szívében.
 Ezzel el- enyészik, én- is fel- ebrűlök,
 Irtóztat a' látás, kitől hol hevűlök,
 Hol fázom, a' búban úgy meg- részegűlök,
 Hogy annak gőzétűl tsak meg nem örűlök.
 Fel- kél *Theogenes* és járkál mellettem,
 Mondom néki: midőn én el- szenderettem,
 Azt látám álmomban: hogy itten rekettem,
 El- menvén a' gallya, a' kinn el- ijettem.
 Azért készűlly hamar, mindent reád hadtam:
 Mert a' fok bűk között magam el- fáradtam,
 Talám reáérek, 's még el nem maradtam,
 Húgodnak- is hogy fel- kellyen, már jelt ad-
 Gazdám eszrevévén el- készűletemet, (tam.
 Miért tselekszem ezt, kérd arról engemet,
 Mondom: a' te hired keveri béletem,
 Azért fiettetem el- meneteletem.
 És hogy hozzám való nagy szeretetedben
 Ezt tudtomra adtad velem lételedben
 Másban- is szolgáltál, azért mindenedben
 Aldgyanak az egek, tellyes életedben.

Ulysses.

Ulyssesnek pedig innét el-mentünkben,
 Küldgy egy áldozatot kérlek mi nevünkbe:
 Ne tegyen akadályt, 's kártevezésünkben,
 Sőt áldgyő mind vizre, mind földre keltünk.
 Fogadgya hogy ő ezt örömeft vegezi, (ben.
 A' gallyához kéfer, gyakorta kérdezi
 Mikor térünk vízfőz, magát kötelezi
 Mindenre, 's hogy tőle el-válunk könyvezi.
 Hogy az hajnal tsillag fel-jöve az égre,
 Meg-fúvá a' sipot a' hajós a' végre:
 Hogy mennyen a' gallya tartván a' mélyfég-
 Mivel azon az út jobb a' békeségre. (re.
 Zúgolódnak ugyan a' meg-indulásban
 A' gallyás mesterek, mondván, zajdulásban
 Kezd lenni a' tenger, 's az azonjárásban
 Sokan estek, 's esnek ilyenkor romlásban.
 De nem hajtván *Tyrus* azok mondására,
 Ra úzi a' gallya meg-indítására,
 Mondván: hogy tolvajok lesvén hajójára,
 Ha tovább nem mégyen lézen az kárára.
 Mellyet tsak tréfában mond ugyan népének:
 Hogy a' vólna oka el-evezésének:
 De valóságálon akkor beszédének,
 Mikor ezek néki a' fejen telének.
 Azonban a' derék tengerre bé-érünk,
 Ellenkező szelet ott hamaresmérünk,
 Hab habot hajtreánk, kinn posog a' vérünk
 Rettegünk, 's óltalmat az egekből kérünk.

Sok

Sok hányatás után egy rév hely állásban
Cretánál érkezünk nagy sopánkódásban,
 Kormányunk el-romlott a' fok habozásban,
 Es vitorlánk, 's árbotz-fánk-is van rólásban.
 A' várashoz jutván azon meg-egyezőnk,
 A' mig a' gallyához helyre nem szerezünk
 Egyet, 's mást, és mindent jól el-né végezünk,
 Mi mind addig onnét tovább nem evezünk.
 A' minthogy egy hétig esett-is késésünk,
 A' melly alatt arra van figyelmezésünk:
 Ha meg-telik a' hől, leheffen ülésünk
 Akkor a' gallyára, és el-evezésünk.
 Midőn pedig mindenképen el-készülünk,
 A' rendelt időre a' gallyához gyűlünk,
 Es piros hajnalban a' tengerre ülünk,
 Szépen lengedező szelünknek örülünk.
 Mondgyák a' hajósok, hogy békecségesen
 Mehetünk éjjel-is: minthogy van tsendessen
 A' nagy teger, nints olly kö-szál melly teheső
 Akadályt, a' hajó folyhat egyeneffen.
 De midőn mi ennek vigadva örülünk,
 Siet a' kormányos, mellyen el-rémülünk,
 Kérdgyük mi dolog ez? mődgya mi felülünk
 Rosz hire van, ha itt félre nem kerülünk.
 Azon vólna: hamar rév parthoz érhetnénk,
 A' jövő veszélytől ott mentek lehetnénk,
 A' tolvajok kezét ugy el-kerülhetnénk,
 Másként veszély érne, ha el nem sietnénk.

Mert

Mert egy tolvaj hajó (ugymond) fietséggel
 Közelit utánnunk, melly nagy dűhősséggel
 Fog ellenünk útni, és minden szépséggel
 Fel-prédál bennünket, kimellettlenféggel.
 Ezt hallván közzúlunk sokan félemlenek,
 Némellyek készűlnek, fegyverre kellyenek,
 Vának kike ezt mondgyák, ettől ne féllyenek:
 Szokás gállya után, hogy hajók mēnyenek.
 Azonközben a' nap délre ereszkedik,
 Sütő fényétől az idő melegedik,
 Vitorláncat hajtó szelünk kevesedik,
 Es azzal a' gállya folyta tsendefedik.
 Es így mikor szelünk jobban jobban műla,
 Végteére annyira el hagyta, 'stágúla:
 Hogy vitorlás gállyanak csak alig mozdúla,
 A' kinn bennünk a' felsz jobban meg-újúla.
 Mivelhogy gállyanak mi nem segéthettyük,
 Mert csak evezőkkel azt nem vezethettyük.
 Azért itt magunkat könnyen el-veszthettyük
 Ha valamely bizott helyre nem vezettyük.
 Ők a' kiseded hajót szaporán vonhatták,
 Es reméntelenül gállyához hozhatták,
 Sőt ott-is vannak már, és ostromolhatták,
 A' kinn nagy félelmek szivűnket forgattyák.
 Egyikünk ezt látván köztünk fel sikolta:
 Oda vagyunk módván, lesz sokúnknak hól-
Tracinus van vélek, esmerem régolta, (ta,
 Melly (tudom) másfutt-is sokakat el-olta.
 Milón

Milón, meg-gondolhadd, nem vólt ez kedves
 Ki ide, 's oda kap, ki jajt indít, és sir, (hír,
 El-bódúlnak, kevés a' ki eszével bír,
 Szepeg a' sok kalmár, mert most nem számot
 Ketten *Theogenest* a' *Charicliával*, (ír.
 Alig tarthattuk meg, hogy fel-vont ijjával,
 Ellenek ne kelne maga romlásával,
 Es így el ne veszne a' szűz-is társával.
 A' kinn vala nékem nem kis búsulásom,
 Elmémbéli munkám, szivbéli fájásom:
 De segített végre sok gondolkodásom,
 Es azok közt ilyen eszköz találásom.
 A' midőn *Tracinust* hallottam evezni,
 Mondom: jobb lesz nekünk ő néki kedvezni
 Meg-adni magunkat, hogy sem ellenkezni
 Fegyverrel, 's az által több gonoszt szerezni.
 Mert ha mi ellenek rántándgyuk kardunkat,
 Es vak szerentsére botsáttjuk dolgunkat,
 Hamar körül fognak, és minden javunkat
 Fel-prédállják, rabbá téfznek mi magunkat.
 Mond *Tracinus* e' közt: ti a' veszélyeknek
 Fiai, mi haszna fegyverkezésteeknek:
 Hanem ha a' tetfzik abban kedveteknek:
 Hogy itten szakadgyon vége élteteknek.
 Próbált vitézeknek ellene mik vattok?
 Segétséghez pedig itten nem bizhattok,
 Vagy kézbe, vagy pedig tengerbe akattok,
 Melly-is halál mérge, mert ki né úszhattok.
 X Ha kell

Ha kell szabadságot adunk éltetekre,
 Mehettek mindnyájan bizott helyetekre;
 Es léfzen módotok más keresetekre,
 Tsak itt mehefünk mi a' ti kintsetekre.
 Ebben pedig edgyet mindgyárt válaszfzatok;
 Avagy marhátokkal szabadon hadgyatok,
 Avagy ha ugy tetszik fegyverhez kapjatok,
 De így való dolog hogy mind el-romlotok.
 Vannak ollyak a' kik inkább hartzolásra
 Készülnek, sőt ha ugy kell meg-is halásra:
 Hogy fē magok kényén ollyan kár vallásra
 Jusfanak, és azzal másra szórulásra.
 Mert a' természetnek az edgyik szokása,
 Hogy a' viadalra vagyon nagy vágyása,
 Mig forog előtte annak tsak hallása,
 De hervasztja szivét a' vérnek látása.
 Azonban *Tracinus* hajóját lódította,
 Es az útközetre vitézit nódította,
 Kik közzül az edgyik magát bátorította,
 A' gallyábafzőkik, hartzát ott indította.
 El-tsapja a' kezét hamar edgyikének
 Azok közzül, a' kik fel-fegyverkezének,
 Azonban utánna többen-is szókének,
 Sokat sebesítvén, kettőt meg-ölének.
 Kit látván el-esik minden mérészflegek,
 El-tsügged hirtelen elébbi készflegek,
 Félemlert szivekben meg-húl reménsflegek;
 Es újjúl a' helyett több több ijedségek.

El-hán-

El-hánnyák a' fegyvert bújkálni indúlnak,
 Ide, s oda futván, mind felém szorúlnak,
 Hogy segétsen kérnek, és reám borúlnak.
 Ajakim érettek azért így mozdúlnak.
 Vitézek a' fegyvert kérlek le-tegyétek,
 Azt ártatlan vérrel tovább ne fessétek,
 A' mit itt találtok bár mind el-vegyétek;
 Hogy tovább élhefünk tsak azt engedgyé;
 Ezt hallván *Tracinus*, szive tsendefedik, (tek.
 Meg-fzűnik a' fegyver, nem kegyetlenkedik
 Elég prédája lesz, azzal elégedik,
 Es így az haláltól éltünk menekedik.
Theogenes ugyan kap most-is kardgyához,
 Es kezdeni akar ő megént tsatához:
 De én meg-ragadván víszem mátkájához,
 Kérvén hogy ne adgyon okot halálához.
 Es így mikor vólnánk már az ő kezekben,
 Várjuk mi ér tovább a' veszedelmekben
 Ők lévén az Urak ott már mindenekben,
 Mit mivelnek velünk áll az ő kedvekben.
 Az öreg gallyábúl végtére másokat
 Más hajóba küldvén, engedik uttyokat,
 Vízfsza hánynak nekik holmi dib-dábokat:
 De magoknak tartják a' drágaságokat.
 Tselédemmel edgyütt ollyan reménséggel,
 Hogy azon hajóba lépjek békefleggel,
 Megyek én-is, de az Hadnagy fietséggel
 Fogja Leányomat, és szólillyenséggel.

X 2

No

Ne féll, én szerelmem, szivem ditsósége,
 Ékes személyednek mert én ellensége
 Nem vagyok, te lévén egy gyönyörűsége
 Az én életemnek, 's minden reménsége.
 Nem ellened vagy ez hartz, de éretted:
 Hidd-el *Zácsintustól* mióta fel-vetted
 Utodat, szivemet mint hogy rabbá tetted,
 En vigyázó szemem mind vala feletted.
 Valamellyre mentél hiven követtelek,
 Sok veszélyt szēvedtem mig el nem értelek.
 Aldassék *Neptunus*, hogy már meg nyertelek,
 Es vigaságomra kézhez-is vettelek.
 Örülly azért te-is e' fok szép marhának,
 Temérdek fok kintsnek, és drága ruhának,
 Esmervén magadat azok Afzszonyának,
 Adgy hálát ezekért a' tenger Urának.
 Erre feleletit a' szűz tartya készen,
 Bátor a' szívében, félelmet nem vészen:
 De itt-is vezére az én elmém lészén,
 Szűkség korán a' jó tanács fokát téfszen.
 Ambár más légyen-is titkosan szívében,
 Palástolván a' mi nyilván van nyelvében,
 De tsak használhasson azzal szűkségében,
 Nem lehet azt tudni embernek vétkében.
 Mint hogy fok betsület, jó hír meg-tartatik,
 Ha néha a' dolog másképen mondatik,
 Hogy sem valósága annak találtatik,
 Azért a' szűztől-is tolvaj uraltatik.

Melly

Melly mond: áldott nevek a' nagy Isteneknek,
 Ditsóság adassék ő kegyességeknek,
 Kik gondviselői az árva fejeknek,
 Es vigasztalói keserves sziveknek.
 A' kik tégedet-is hozván kegyességre,
 Botsátottak reám nem mint ellenségre,
 De a' mint beszéled követél a' végre:
 Hogy elérvén, hozzád vég y gyönyörűségre.
 Ha azért meg akar sz azokban állani,
 Jó szerelmet kívánsz én velem tartani,
 En vén Apámot-is meg kell marasztani,
 Es a' bátyámot-is el nem botsátani.
 Mert ha én azoktól el szaggatva lennék,
 Hidgyed úgy újjonnan vesztő búra mennék
 Sőt talám halált-is nem sokára vennék,
 Es így tenéked-is kis örömet tennék.
 E' beszédet a' szűz könyvel szaporította,
 Es a' közt térdét-is gyakran horgasította,
 Kikkel *Tracinus*nak a' szívet vidította,
 Es az-is szavait ekképen indította.
 Szánom szép szerelmem keserves könyvedet,
 Bátyád (meg-engedtem) szolgálya tégedet,
 Őrizze házamnál kedves személyedet,
 De a' vén hiában enné kenyeredet.
 Mindazáltal hogy az én szivem állását.
 Esmérd a' ki néked adta már szállását,
 Es tudhassá ő-is kedved használását,
 Eretted nem bánom nálunk maradását.

X 3

Ez alatt

Ez alatt a' szép nap fordúl éjtfakára,
 Nagy sötétség borúl az egek allyára;
 Eskemény szelek-is fújnak utólyára,
 Nagy habokat vernek azok a' gallyára.
 A' kita' tolvajok tréfának nem vélnek,
 El-hadgyák a' jádzást, kordét nem beszélnek,
 Nem tudván a' gallyát vezetnie, félnek:
 Mert mind nagyobb nagyobb mérge van a'
 Mellyen elijedvén kétfelé kapdosnak, (szélnek.
 Kikötelet, ki ezt, ki amaszt fogdosnak,
 Most hajó orrára, most hátra futosnak,
 Hole' teszi, hol a' magát kormányosnak.
 Nem tudnak mit tenni szörnyű félelmekben,
 A' szelek mind nővén kegyetlenfégeken,
 A' gallya rend kívül hanyatván ezekben,
 Halálra rémülnek kétes életekben.
 A' tolvajok végre kívánnak szakadni
 Kis hajókra, és azokon el-szaladni,
 De Hadnagy a' leányt, 's a' kintset ott hadni
 Nem akarja vélek kívánván maradni.
 Söt másnak sem hadgya, hogy azttszelekedgye:
 Hanem azt akarja mind addig szenvedgye
 A' tengernek mérgét, a' mig őszve szedgye
 Aquilo szeleit, 's jobb úttját engedgye.
 A' tsólnokokat-is mind el-vagdaltattya, (tya,
 Tudván: hogy a' gallyát jobbā meg-tarthat-
 Minnyájok éltét-is úgy meg-maraszthattya
 Mert reménli, magát jobb idő mutattya.
 Az ap-

Az apró hajóktól azért menekedünk;
 De az által mi semmit sem könnyebbedünk;
 Söt mind több több gondba, buba vereke-
 (dünk,
 A' kik közt egymással fokot vetekedünk.
 Végre addig úznek a' háborgó egek,
 Vetnek, hánynak a' rút szelek, fergetegek
 Ugy hogy már magok-is (kinn én-is rette-
 gek)
 Szakadnak az árbotz-fát tartó idegek.
 Söt mozdúl a' fa-is, és kezd romladozni,
 A' vitorlák innét, 's túl-is szakadozni,
 Bennek a' nagy szelek kezdvén akadozni,
 Törni az evedzők, kormány hasadozni.
 Végre egy rév helyhez véletlen vitetünk,
 A' szelektől, a' hol szállást-is követünk,
 A' fáradság után nyúgodni sietünk,
 Ugy tesszik minden bűt ott el-is temetünk.
 Jutottunk pedig mi ott csak szerentsére
 Heraclia mellé, Ægyptom földére,
 Hol Nylus egy ága a' tenger vizére.
 Tódúl, a' várasnak körül vételére.
 Az hova mihelt illy véletlen érkezünk,
 Esfáradt testünknek kevesé kedvezünk:
 Hogy áldozat légyen azon igyekezünk,
 A' kit nem sokára ott el-is végezünk.

Mert a' vizen lévő szörnnyű félelmünkben;
 Azt fogadtuk vala buzgó kérelmünkben,
 Ha meg-tart *Neptunus* nagy veszedelmünk.
 Aldozunk nevének leg-eiső helyünkbe (bē,
 Az után *Tracinus* vettet asztalokat,
 Es a' *Tiriai* jó édes borokat,
 Páfitra vonattya, 's minden állatokat
 Készített, hogy tegyen friss lakodalmokat.
 Es ott félre vivén kézen fog engemet,
 Mondgya, édes apám, hogy értsed szívemet
 Ez a' kívánságom: az én szerelmemet
 Add kézhez ma, véle tölthessék kedvemet.
 Im jól látod ahoz melly nagy készületem,
 Es a' vendégséget miként rendeltetem,
 Nem lesz a' költségben semmi kiméltetem,
 Mert a' leányodat én szívből szeretem.
 Ő is pedig ehez jó móddal készűllyön,
 Annak rendi szerint szépen ékesűllyön,
 Az ő személyének szívem hadd örűllyön,
 Vigan legyen minden, és kedve bővűllyön.
 Mindenem elég van, más nekem ne adgyon.
 Bizonyítom szavát, csak békével hadgyon,
 Noha azt kívánom: karóban száradgyon,
 Avagy három fára tsak hamar akadgyon.
 De mondom előtte: áldásék érte,
 Kedves gyermekemet hogy neked engette
Apolló, és illyen fiúval illette
 Vénfejemet, 's azzal meg-örvendeztette.

Im mindgyárt el-megyek arra gondom léfzen
 Hogy a' leányom-is találtsák készen,
 Mivelhogy a' tiéd lesz már az egészen,
 Tudom-is hogy mindent kedved szerént té.
 A' gallyában lehet jó nyúgodalmatok, (fzen.
 Leg-jobban-is esik ottan el-hálnotok,
 De azt meg kellett igen tiltanotok,
 Senki ott ne legyen, hanem tsak magatok.
 Mert nem-is illene, 's a' jó rend változna,
 A' hol ketten léfztek ha más-is motozna,
 Es szerelmetekben akadályt okozna,
 Minthogy most a' dolog, 's az idő mást hozna
 Integyet ezt hallván erőssen fejével,
 A' mit mondok lévén néki-is kedvével,
 'S meg-hadgya hogy ki ki maga eszközével
 Másuvá költőzzön, hogy légyen békével.
 Láttad volna akkor mint mikor fészkeben
 Meg-bódúl az hangya, tovább menésében
 Fut maga terhével, úgy itt fiettében
 Hordozkodott ki ki, el-költözésében.
 Azonban hogy én-is tekintsek dolgomhoz,
 Melly nem kis okotád nagy búsulásomhoz,
Theogenest hívom, és veszem magamhoz,
 Es ő véle edgyütt megyek leányomhoz.
 A' mellyet másként-is találunk írásban,
 Ortzáján könyvei lévén le-tsorgásban
 Merül pedig annál mérgesb zokogásban
 Midőn meg-lát, sőt majd ugyan el-halásbā.

Kinn mi is mind ketten írásra fakadunk,
 A' véle szólásban ezzel meg-akadunk,
 De győzvén magunkat mondom: ha helyt
 (adunk,

A' írásnak, mi itt veszélyben maradunk.
 Mert azzal el-fogjuk árúlni magunkat, (kat,
 Es nem folytathattuk a' mint kell dolgún-
 Már pedig az éggel titkos szándékunkat
 Közlöttem, melly tudom viseli gondunkat.
 Meg-mondottam régen miben van dolgodat,
 Azért ahoz kell már tartani magadat,
 Ha pedig egyéb ok hozza síralmodat,
 Mond-meg, hadd keressém ugy is orvo-
 (sodat.

Felel erre. Jaj! a' nagy kénnya szívemnek,
 Hogy az egek lettek nemzői lelkemnek:
 Mert hogy sem olly tolvajt választasz fér-
 (jemnek,

Jobb mindgyárt itt legyen vége életemnek.
 Ne is adgya Isten (a' kihez fel-megyen
 Szíves könyörgésem) hogy az ővé legyen
 Az én tiszta testem, 's tőle motskot vegyen,
 És ágyában engem mint akarja tegyen.
 Mondom erre: ne írfgyőzd-meg keservedet,
 Légy jó reménységben, kérjed Istenedet,
 Adgya ugy forgatnom tovább is igyedet,
 Hogy a' veszélyből ki-hozzam személyedet.

Azon-

Azonban mint kezdgyem a' dolgot bússúlok,
 Félvén tanátsomban végre meg-szorúlok.
 Azért *Polerus*hoz sietve indulok,
 Eshozzája jutván ilyen szókhöz nyúlok.
 Tudod mint van dolga a' *Charicliának*,
 A' Hadnagy akarja azt ház-as-társának
 Venni, de ez inkább kíván ő magának
 Téged választani, vigasztalójának.
 A' téged-is illet inkább mint másokat,
 Ha a' vitézeknek tudod szokásokat,
 A' kik-is meg-tartják ő rend tartásokat,
 Es a' szerint veszik jutalmazásokat.
 Te szóktél-bé elébb közzénk az hajóban,
 Mig mások bé-jöttek víttál-is valóban,
 Az első választás minden ott nyert jóban,
 Téged illet azért, mondom igaz szóban.
 Ott pedig nagyobb jó a' *Charicliánál* (hánál.
 Nő volt, mert drágább ez minden más mar-
 Ezt kell azért vened, a' ki-is magánál
 Örömesblát téged amaz unalmánál.
 Mond erre *Polerus*: ne fély ő dolgától,
 Távolléfszen orra a' szagos pészától,
 Ha hátra nem farol, ő *Charicliától*,
 A' téj-is sovány lesz, kit szopott annyától.
 Vagyon-is jó kedvem énnékem ezekre,
 Sőt eddig-is jártam volna már végekre,
 Tsak hogy nem volt útam el-követésekre,
 Jó hogy tudó, lesz már gondó mindenekre.

Gon-

Gondoltam-is hozzám leányod szerelmét,
 Sőt láttam-is abban szelíd engedelmet,
 De benne szemérem visélvén az elmét,
 A' fedezte szive titkos gerjedelmét.
 Ezek után bútsút kezdek tőle venni,
 Es a' gallya felé fietséggel menni,
 Hogy adásék megént leánnyommal lenni,
 Es mint van a' dolog nékie hirt tenni.
 Hogy így tsendefedgyen háborúlt szivében,
 Mértékellye magát könyve özönében,
 Biztatom erősen, jó vég lesz igyében,
 Tsak állandó legyen ő reménységében.
 Ez után el-kezdik hamar a' vatsorát,
 Kiméletlen hordgyák a' kalmárok borát,
 Es azzal le-mossák száraz torkok porát,
 Nem vélvén, hogy érje azzal sok vég torát.
 A' *Tracinus* vagyon nagy vigadozással,
 Vitézi mint szokás duskáznak egymással,
 Mondom *Polerus*nak titkos sugallással,
 Téged a' leánnyom vár nagy ohajtással.
 Szívesen kívánván hogy veled leheffen,
 Az el-kezdett dolog felől beszéllheffen,
 Es személyedben-is ő gyönyörködheffen,
 Kér-is tselekedd-meg, hogy kedvetelheffen.
 Kit hallván fel-is kél, és el-jár dolgában,
 Utat veszt, és titkon megyen a' gallyában,
 Hol *Chariclián*ak jutván látásában,
 Ugy tetszik, van lelke paraditsomában.

Nem

Nem győzi eleget tsudálni szépségét,
 Ahoz az ő édes szavát, emberiségét,
 Mondván meg-próbállya érte tehetségét,
 Vagy el-nyeri, vagy el-veszti egétségét.
 El-megy ezzel tőle, elméjét forgattya,
 Mint meheffen végbe el-szánt akarattya,
 Szívét a' leánnyak szerelme izgattya,
 A' kiért halálát semminek-is tartya.
 Az után közinkben megént bé-érkezik,
 De az ábrázattya mint láng vereffedik,
 Hánnya, veti magát, hevül, s veritezik,
 Ezzel mit akarjon, tárfai kérdezik.
 Kire mond, újjonnan fel-forrván magában,
 Ugy tetszik én voltam a' ki a' gallyában,
 Bé-szóktam leg-elébb vakmerő próbában,
 Es ajtót nyitottam a' gazdag prédában.
 Azért abban a' választatás-is engemet
 Illet leg-elsőben, és vitézfégemet
 Látván, úgy reménlem: hogy rövidségemet
 Ti sem kívánnjátok, el-vonván béremet.
 Mond erre *Tracinus*: hallodé barátom,
 Nintsen rövidséged semmiben, ugylátom,
 Az egy *Charicliá* léfzen tsak fajátom,
 A' több nyereséget mind közre botsátom.
 Azt sem tudom pedig szíved kívánattya
 Mi legyen, és már-is epéd háborgattya
 Béledet, holott más senki nem forgattya
 Még a' nyereséget, el sem tudogattya.

Tudod

Tudod az ofztozas eddig nem lehetett,
 A' mai nap pedig másra rendeltetett,
 Mellyben-is van részed, mert veled közletett
 Nem tudhatom okát erre mi vezetett.
 Kire mond *Polerus*: a' több nyereséggel
 Akármit tégy te-is, hagylak békeiséggel,
 De a' gallyábā nyert leg-drágább szépséggel.
 Nē birsz, mert én nyertem azt az elsőséggel.
 E' pedig a' leány, nem-is nézek másra,
 Hanem azt veszem-el a' jutalmazásra,
 Mond *Tracinus* hamar, e' kemény szólásra:
 A' tiéd sem lészén, eskűszöm a' *Marsra*.
Polerus szól. Tehát a' mi törvényünket
 El-rontod? hogy a' hol nē szánván éltünk,
 Elsőben meg-szegjük mi ellenséggünket,
 Választva ne vegyük ott nyereségünket?
Tracinus meg, így szól: én nem bontogatok
 Törvényt: hanē minthogy vagyok hadna-
 Haez aránt birák lésztek is magatok, (g)jotok,
 A' szűzhöz én, mint más méltábbā juthatok.
 Es minthogy akarom ezt felelégemnek,
 Nem-is adom másnak, tartó én edgyemnek,
 Azért ne szólj többet ellene kedvemnek,
 Mert meg-érzed sullyát ezennel kezemnek.
 Ezt hallván *Polerus* méreg forr szívére,
 Mond: a' mi munkánknek tehát ez a' bére?
 Azért szakad testünk, omlik annak vére,
 Hogy illy kudartz legyē jutalmunk végtére.

Nem

Nem méltó hogy tovább tartsunk Hadna-
 (gyúknak,
 Mert vesztegetője vagy szabadságúknak,
 Mit ma nekē, holnap teszed azt másúknak.
 Azért más gondgyát kell viselni magúnk-
 (nak.

Alig mondá ezt ki, tsuda mint zajdúla
 A' sereg, és vérek benne meg-posdúla,
 Ki a' Hadnagy mellé, ki pedig fordúla
Polerus párt yára, és fegyverhez nyúla.
 Kik pedig javallyák törvényre botsásák
 Köztők a' villámást, és azzal meg-lásák,
 Kit illet a' leány, addig tartóztasák
 Magokat, hogy nagyobb roszra ne jutásák
 De a' kényes Hadnagy erre semmit nem hajt,
 Mondván: Hogy így őli ez, 's amaz adta
 (fajt,

Többi-is fel-zendül mintha bolygatnál rajt,
 Es egymásba kapván, indítanak otsmány bajt.
 Hogy a' Hadnagy mérgét *Polerus* sajdította,
 Hantsárt kap, és azt a' melyébe hajította,
 A' mellyel a' szívet által-is hasította,
 Es éltét véletlen halálra szorította.
 Ezzel az hartz annál inkább újjíttatik,
 A' Hadnagy halála hamar toroltatik:
 Köztők a' *Namesis* sűrőn kiáltatik,
 Vágás, ütés, lövés, seb szaporíttatik.

Minden

Minden barátságok méreggő változott,
 Bor forr a' fejekben, és onnét származott,
 Hogy egymás vérére ki ki szomjúhozott,
 Ugyan-is a' duska ilyen az átkozott.
 Kard, hantsár, tál, pohár, mi akad kezekben,
 Azt egyaránt verik egymásnak fejekben,
 Kit látván ott hagyom őket én ezekben,
 Nem kívánván enni izetlen levekben.
 Kőztők a' dühősség annyira árada,
 Seb vagy halál nélkül hogy kevés marada,
Plutonak Lachesis elég lelket ada,
 Kik élte fonala ott rútúl szakada.
Theogenes minthogy nem vólt seregekben,
 Es torral egyvelűt rosz vendégségekben,
 Semmit nem tud vala veszekedésekben,
 Es illy hirtelen lótt szörnű esetekben.
 Azonban a' midőn már a' hartz tágúla,
 A' melly rész meg-maradt gállýához indúla,
 De *Polerus* ott-is ellenek fordúla,
 Es megént haragos fegyveréhez nyúla.
 Egyveledvén vélek újjonnan tsatában,
 Nem akar botsátni senkita' gállýában,
 Sokakat meg-is ől annak óltalmában,
 Hogy a' leány légyen az ő birtokában.
 A' pedig sok írást botsát *Dianához*,
 Es annak nevében nyilat szed ijához:
 Hogy sem *Theogenesen* kívül magához
 Mást vegyē, kézb nyúl ni halálos hartzához.
 Látván

Látván *Theogenes* ezek vesződését,
 Fegyvert kap, közikbe gyorsítja menését,
 Őrűli *Polerus* oda érkezését,
 Bizván hogy a' néki adgya segétését.
Theogenes pedig kezdi a' gállýától
 Őtet-is el-űzni, és kedves hűgától,
 Hartzra kél a' dolog, és annak kardgyától
 Sebesűl *Polerus*, 's meg-vál jobb karjától.
 De *Theogenes*-is sebbel virágzik már,
 Buzog piros vére, a' melly jöllehet kár,
 De a' vitézi kert illy gyűmöltssőkkel jár,
 El-hűny ezzel a' nap, a' ki senkit sem vár.
 A' földet temérdek setétség borította,
 Egymás látásától őket el-szorította,
 A' melly *Theogenest* inkább szomorította
 Mint a' seb, és terhes gondgyát szaporította.
 Minthogy nēláthattya, 's nē tudgya szerelmét
 Hol, 's mint maradt, tudgya pedig veszedel-
 Es hogy nem viheti abbá segedelmét, (mēt,
 Adgya a' szivének keserves győtrelmét.
 Így *Chariclia*-is hal, 's vész félelmében,
 A' rút veszélyeknek lévén közepében,
 Es *Theogenes*ért eped bús szivében,
 Nem tudván miképen maradt életében.
 En pedig egy kőhöz vettem vólt magamat,
 De nem szemlélhettem édes leányamat,
 Hanem hallottam, hogy siratta fiamat,
 Adván ahoz én-is sok titkos jajjamat.

Ok sem tudták pedig én hová létemet,
 Sokat gondolkodtam, 's forgattam eszemet,
 Mint lellyem-fel őket, de keresésemet
 Tiltja a' fetét éj, 's tartóztat engemet.
 Hol az Isteneknek szívűl efedezem,
 Mi lesz tovább velünk, sirva értekezem,
 Azonban virradé magamban kérdezem,
 Nézem az egeket, úgyünket könyvezem.
 Mit kellyen mivelni sokat hányom, 's vetem,
 Szánó gyermekimet, mivelhogy szeretem,
 Hallván siralmokat félig holt életem,
 De által látom, hogy meg nem segíthetem.
 Hanem tsak távolról hallgatom sirását
 Edes leányomnak, keseregven társát,
 Melly mond: jaj jaj ha nem hallható szólását,
 Közelitem mindgyárt éltem el-fogyását.
 Ezt hallván gondold-meg mit lehetett tennem
 Hallom a' sűrő jajt, de nem lehet mennem
 Ő segítségére, és vele jót tennem, (nem.
 Mint élnem jobb volna (mondó) halált ven-
 Nem-is vólt sok hija, hogy nagy keservemben,
 Véget nem szakasztá *Cloto* életemben,
 Sem íszom, sem eszem, vele nem létemben,
 El-erőtlenedem kis egétségemben.
 Azonközben kezdven az idő pirúlni,
 Es azzal a' fetét éjtszaka el-múlni,
 Az én keservem-is kevesé tágúlni,
 Fel-kelek, 's a' révhez sietek indúlni.

Megyek

Megyek-is, már a' nap fel-virradván szépen,
 Hogy meg-tekénthessém vā dolga miképen:
 De midőn a' gallya úttyán vólnék épen,
 El-ijedek az ott sereglő új népen.
 Mert imé egy tsoport *Egyiptomi* tolvaj,
 Kiknek a' fejeken nem vala semmi haj,
 Fut alá a' hegyről futtogva mint a' raj,
 Es ezzel szivemben szaporodik a' jaj.
 Mert kezekben látom mind két gyermekemet,
 A' mellyen el-veszttem újjonnan eszemet,
 Semmi jó tanátstsal nem lelem helyemet,
 Nagy ámúlva nézven rút veszedelmemet.
 A' rakott gallyát-is látom mint pusztittyák,
 A' sok drágaságot prédára fordittyák,
 Es gyermekimet-is végre meg-indittyák;
 A' mellyel szivemet nagy vasban szorittyák:
 Majd meg-bolondúlok hogy nem segíthetem,
 Szemem előtt víszik, és meg nē menthetem,
 Gondold-meg én ezzel mint keserítetttem,
 De végre elmémet azzal reméltetem.
 Hogy addig bújdosom fel, 's alá mentemben,
 Es Isteneknek-is kedvét kerestemben,
 Idővel valahol én még életemben,
 Reájok talállok kívánt örömemben.
 Ott azért életem akkor így marada,
 A' melly-is alig hogy törbe nem akada,
 Azólta bús fejem eleget fárada,
 Es az Isteneknek sok temijént ada.

Y 2

Ugy

Ugy kerestem szélyel országról országra,
 Botsátván magamot sok sanyarúságra,
 Es a' leányomat nem várt vigaságra,
 Itt lelvén most, mászor leszek e' világra.
 Hogy azért illy bódog és szerentsés lettél,
 Hogy az én hasznomra olyan probát tettél,
 Mellyel mindē búmtúl engē meg-mentettél,
 Midőn leányommal meg-örvendezettél.
 Meg-akartam én-is néked jelenteni,
 Mindenként dolgomat, és veled közleni,
 Kévánván másban-is tenéked tetszeni,
 'S illy nagy jótétedet el nem felejtteni.
 Ezeket így mondván megént keferedik
Theogenes után, 's könyvefelefedik,
 Mint 's hol lelhetné fel sűrőn kérdezkedik,
 'S az Isteneknél-is sokat törekedik.
 Ezt hallván mások-is kezdenek könyvezni,
 Szánván sok keservét, 's azonigyekezni,
 Hogy *Theogenest*-is kezéhez szerezni
 Leheffen, és néki ezzel-is kedvezni.
 Ez alatt az éj-is fel-vonnya fátorát,
 Fel-adattya *Nanscles*-is a' vatsorát,
 Es mintha a' búknak tenné ugyan torát,
 Nagy vigasággal van, nem kimélvén borát.
 Vendégit-is vigan legyenek kínállya,
*Nitrates*szel hol járt azt ő-is számlállya,
 Nézi *Charicliát*, és noha sajnállya
 Tőle el-válását, de magát ajállya.

Hogy

Hogy *Calisiris*szel kész maga el-menni
*Nitrates*hez holnap, és ott azon lenni,
 Hogy kézhez leheffen *Theogenest* venni,
 Ezzel-is kívánván néki kedvet tenni.
 Tudgya reménsége ebben meg sem tsallya.
 Azért minden bűt le-tegyenek javallya,
 A' mellyre az előtt (maga-is meg-vallya)
 Vólt okok, de most már jó hír vigasztallya.
 Mellynek *Chalisiris* illy szép ajánlását,
 Köszöni, és mondgya azért sok áldását
 Leányával együtt, ki-is búsulását
 Enyhíti ezekkel, 's kezdi vigadását.
 De vefsünk már véget mi a' vatsorának,
 Ne adgyunk sok terhet gyomor fazekának,
 Mert a' reftséget hoz szemeink álmának,
 Es okát szerezzi fejünk fájdalmának.
 Hálálljuk-meg szépen az bő eleséget,
 Kérjünk *Apollót*úl erőt, egérséget,
 Es mi dolgainkban kívánt segétséget,
 Azzal járásunkban hasznót, 's nyereséget.
 Ezt mondván, 's imádván asztaltól ofzlának,
 Szállásokra menvén mások nyugovának,
 De nem lehet álma a' *Charicliának*,
 Sok gondolatokat szerezvén magának.
 Hanem a' virradtát várja hogy érheffe,
 Es azzal szivéből gondgyát ki-vetheffe,
 El-romlott örömét helyre épitheffe,
 Egyfzer *Theogenest* még meg-ölelheffe.

Y 3

Ezen



NB. *Ezen Historia ennek előtte csak
eddig volt írásba véve, a melly hogy
tovább-is tsonkán ne légyen, a kö-
vetkezendő részek most adattak
bé-fejezésére.*

KILENCZEDIK RÉSZ.

Volt közel az idő immár éjféli felé,
Asztaltól fel-kelve midőn vették elé
Nyugodalmok dolgát, és szemeket telé
Az álmom árnyéka, 's merülének belé.
Charictián kívül (a melly bánattyában
Tsak epedett) volt-is ki ki ő ágyában,
A' jó lakás után jó izű álmában,
Minden bút felejtő tsendes nyúgalmában,
Virrada azonban, a' mellyre fel-kelni
Kezdettek a' fetskéék, és firitsékelni,
A' más madarak-is hajnalt énekelni,
Es *Calisiris*-is magát fel-emelni.
A' melly a' *Cnemon*nal vala más szobában,
De a' szűz a' gazda leányi házában
Szállott volt, azoknak jó tárfaságában,
Tsak hogy a' búk töttek akadályt álmában.
Látván

Látván hogy a' magát jó reggel fel-vette,
Ez-is mind a' kettő álmát félre tette,
Azt leg-jobb izében hagyván-el érette,
Es látván hogy a' fir, ez-is azt követte,
A' mint hogy szokás-is a' fejer népekben,
Ha egy fir közzűlők, egézf seregekben
Indúl a' könyvezés piszegő szemekben,
Es ez nekik ugyan van természetekben.
Calisiris értvén, hogy lyánya fel-költ már,
Siet hozzá menni, arra hívást nem vár, (bár,
Feddésképe módgya: hogy még nyúgodna
Az álmodlansággal, mert fok nyavalya jár.
Felel az: az hol van a' szívnek fájdalma,
A' szemnek sem lehet ottan nyúgodalma,
Es a' kire omol a' bús gondok halma,
Az álma fogy annak, nő az aggódalma.
Tudod te jól magad az én keservemet,
Az melly éles törként sebheti szívemet,
Könyvel tölti, tiltja álomtól szememet,
Mivel hogy te hoztál ezekben engemet.
Mert te voltál eszköz minden én tettemben,
Közben-járó titkos tselekedetemben,
A' melly által juttam sok veszedelemben,
Másként most tsendesség volna életemben.
De hasznotlan arról most immár beszélnem,
Mert nem lehet a' múlt dolgot fel-tserélnem.
Bártsak azt lehetne bizonynyal remélnem,
Hogy édes társommal adatik még élnem.

Nem gondolnék véle akar mit szenvednék,
 Mert melléje jutván tőle meg-élednék
 Ha fél holt vólnék-is, és meg-menekednék
 Szivem minden búktól, tovább nē epednék.
 De valameddig én nála nélkül léfzek,
 Szivembē mind addig nyúgalmat nē vészek,
 Tsak szörnyű jajt űzok, és siralmat téfzek,
 Es léfzen életem búval tellyes fészek.
 Mert ugyan-is a' ki szivét tartya kinél,
 Annak nyúgvó helye nints másnál senkinél
 Hanem egyedül tsak a' maga székinél,
 A' mellyben tétetett az ő kedvesfinél.
 A' miolta tőled azzal el-fzakadtam,
 Kinek szerelmébe általad akadtam, (tam,
 Mennyi veszély között voltam, 's mint fárad-
 Azt tegnap jó apám már elődbe adtam.
 Arról azért tovább szólni nem szűkséges,
 Mint hogy vólt beszédem immár elégséges,
 Hanem lévén éltem illy keferűséges
 A' nélkül, a' kivel vagyok szövetséges.
 Attól pedig én most im estem meszfzére,
 A' melly bús szivemnek van nagy kefervére,
 Eshogy a' valaha légyen örömére,
 Emlékeztettek a' gazda beszédére.
 A' ki tegnap magát mivel ajánlotta
 Tudod jól, és mint hogy hitivel tóldotta,
 Azt meg-istselekszi, ugy a' mint mondotta,
 Mert eddig-is szavát még mind meg-tartot-
 (ta. Nem

Nem kétlem pedig, hogy már fel-ferkentette
 Őtet-is a' mi szónk, mert ezt meg-értette
 Itt a' közelségben, 's arra félre tette
 Almát, és ő magát ágyából fel-vette.
 Azért a' ki nekem ezer jóval vóltál,
 Eddig-is mellettem sokat tóttél, szóltál,
 Tőlem el-fzakadván búkat búval tóltál,
 Sőt utánnā búdbā sokszor majd meg-hóltál.
 Őntsd ki értem most is atyai szivedet,
 Ne kiméld tovább-is te veritékedet,
 Ha érettem ide törted ag testedet,
 Koronázd-meg ezzel nagy szeretetedet.
 Sok tudományidat szedd mind egy summában
 Azzal beszédedhez készűlly illy formában,
 Hogy a' ne hibállyon ő foganattyában,
 Es így el-készűlvén lépj-bé szobájában.
 A' holottkőszöntvén idvezlő áldással,
 Hozd-elé, az este vólt melly ajánlással,
 Rakd eleibe olly hatható mondással,
 Hogy legyen beszéded kívánt használással.
 Ezek közt a' leány attyára borúla,
 Es nem várt hevében hamar el-ájúla,
 A' kinn a' vén ember felette búsúla,
 Es élesztésére illyen szókhöz nyúla.
 Szerelmes gyermekem ne tsűggedgy ennyire,
 Végy jó reménséget, mert én valamire
 Érkezem, el-hidgyed, nem hajtván semmire
 Meg-tselekszem, mondom menny, 's föld
 (litenire. Ys Nem

Nem tsak a' gazdához vagyok kéz el-menni,
 Ertted, hanem más dolgokat-is tenni,
 De vagyok olly hittel: örömt fogsz venni,
 Már a' fok bú után, tsak tűrő tudgy lenni:
 Azonban az orrát érteti pésmával,
 'S a' mellett mind addig inti szép szavával:
 Hogy eszméli magát nagy bádgyadságával,
 Es fel erősödvén így beszéll attyával.
 Jaj hirtelen hévfég szorítá szivemet,
 El-erőtleníté az minden testemet,
 De úgy tetfzett mintha *Theogenes*emet
 Láttam volna, az én egyetlen-egyemet.
 Es zöld koszorút tött ő az én fejemben,
Pálma ágot adott pedig jobb kezemben,
 Kár hogy fel-költöttél, és véle létemben,
 Nem mehettam tovább kívánt örömemben
Chalifris mondgya: ezek mind jó jelek,
 Kikkel én-is mind jobb jobb remént nevelek,
 Már kedves tavaszfzá vállnak a' mőrd telek,
 Es örökre jutnak a' keserves felek.
 Mert a' zöld koszorú példáz reménséget,
 A' *Pálma* a' búkon győzedelmességet,
 Kedvesed látása, azokban jó véget,
 A' fok habok után kedves tsendefséget,
 'Azaz. Végbe mégyen gazdánk ígérete,
 Es a' mint tégedet attól meszfze vete,
 A' komor szerentse, a' kiért szűnete
 Nints búdnak, 's néki-is keserves élete.

Az ő

Az ő munkájának nagy segítségével,
 Hamar szembejutsz már kívánt személyével
 Es meg-újul szived annak örömével,
 Mint *Laurus*, és *Pálma* tavasz melegével:
 Ugyan-is éj után jó-fel a' nap fénye,
 Tővissel van rakva az öröm övénye,
 Az azt járó lábnak fok a' férteménye,
 Tűrés után tel-bé a' jóknak reménye.
 Azért erősítsed el-tsüggedt szivedet,
 Hidgy, reménly, és abban vedd erős hitedet,
 A' mivel *Dianna* biztatott tégedet,
 A' ki jó karba-is juttattya ügyedet.
 Közélt, el-hidgyed, már a' búknak vége,
 Es az Isteneknek ígért segítése,
 Bé-telik szivednek kívántt reménsege,
 Tsak legyen elmédnek tűrőtsendefsége,
 Azért majd bé-lépek a' gazda házában,
 Es beszéllek véle mennél jobb formában,
 De im a' nélkül-is (látom) van gondgyában,
 Mint legyen hamar mód meg-indulásában.
 A' pedig azért van, hogy adott szavának
 Meg-felellyen, ámbár másféle dolgának
 Kárával legyen-is, fel-véte úttjának:
 De az igaz mondást tartya több hasznának.
 Mert a' ki tartatni kíván betsületben,
 Meg-áll szava mellett, 's a' mit ígértben
 Tészen, bé-istólti, tartván őrizetben
 Jó hírét, mint leg-főbb kintsét ez életben.
 Mind-

Mindazáltal hozzá megyek fietséggel, (gel,
 Hogy sürgetvén legyen nagyobb serénység-
 A' meg-indulásban, maradgy tsendességgel
 Te azonban itt, és légy jó reménsséggel.
 De imádságoddal az eget zörgeffed,
 Es az Isteneket az által sürgeffed,
 Hogy segítségekből már végét érheffed
 A' búknak, és kívánt napodat nézheffed.
 Én-is elébb végzem-el áldozatomat, (mat,
 Hogy sem meg-induljak, és kezdgyé üto-
 Mihelt a' gazdával végzem szólásomat,
 El-is készítetttem mindgyárt oltáromat.
 Es közlöm dolgotat abban *Apolló*val,
 Temjénzém között kérvén buzgószóval,
 Kezdenő útamat áldgya olyan jóval,
 Hogy vigasztaltsátl kedves hír mondóval.
 Ezeket így mondván: ó meg-is indula,
 Es az *Nansicles*hez hietve járula,
 Utánna a' szívnek bő könyve tsordula,
 Es a' között nyelve ilyen szokhoz nyula.
Apolló Diana és a' több Istenek,
 A' kik hatalmától függenek mindenek,
 Utadnak vezéri, segédi legyenek,
 Es abban mindenként bódoggá tegyenek.
 Ugy hogy azzal én-is újulást vehettek,
 Es régi kódomból napfényre meheffek,
 A' kitől el-estem, ahoz készülheffek,
 Es ő véle együtt kedvesen élheffek.

Mint

Mint hogy pedig nehéz a' bús szívnek várni,
 Es én rajtam a' bú mostan nagy viz árni,
 Tűdősíts addig-is hol, és mint fogsz járni,
 A' mig meg-térsz, ettőlel se kívánny zárni.
 A' gazdának ezek alatt szobájában
 Bé lép *Chalifris*, 's idvezlő szavában
 Köszöntvén, kívánnya, hogy minden dolgá-
 Tartsák az Istenek magok oltalmában. (ban
 Az után beszédét téríté azokra,
 Az el-múlt vatsorán fenn forgott dolgokra,
 A' mellyeket kelvén sok ajánlásokra,
 Forgattak egymás közt, 's vállaltak magok-
 Mit akar ezekkel, könnyen meg-értette (ra.
Nansicles, és monda: el nem felejtette
 A' mit tegnap mődött, 's már-is rendbe vette
 Uttya eszközeit, és el-készítette.
 Indulhat-is mindgyárt, már minden dolgával
 Készen lévén, de mond amaz: még hiájával
 Van készületé, 's hogy legyen jó módgyával.
 Tovább kell indulni még fertály órával.
 Mert hátra vagyon még szokott áldozatom,
 'S azt sem hon, sem másutt én el nē mulatom,
 Azért temjénemet most-is meg-gyújtom,
 Es illattyát *Apollón*nak bé-mutatom.
 Hogy adgyon jó utat, 's ához békefséget,
 Mentünkben jötünkben erőt, egéfséget;
 Es fel-tőtt dolgunkban kívánatos véget,
 A' maga nevének pedig ditsóséget.

Bóldo-

Boldogítson minden áldással tégedet,
*Crasus*nál kintsebbé tegye értékedet,
 Az égig emelje nagy ditséretedet,
 Meg-örökösítse szép híred, 's nevedet.
 Mind azért a' melly jót már én velem tettél,
 Mind a' mellyet tenni újjonnan kezdettél,
 Mert már fél holt voltam, de meg-élesztettél,
 Es a' rút kétségbűl szép reményre vettél.
 Midőn kérésemet üressen nem hadtad
 Kedves leányomért, azt el sem tagadtad,
 Hanem elő hozván, én kezemhez adtad,
 Es hogy fiamat is meg-szerzed fogadtad.
 A' mint im kezdéssz is annak munkájához,
 Es hogy szerentséfen juss útnak tzellyához,
Apollónak azért megyek oltárához,
 Es nyúlok én is ott szent áldozattyához.
 Másképen is pedig nagy háláadásfal,
 Lészek én ezekért, és jutalmazással,
 A' kikről az úton beszéllyünk egymással
 Bővebben, né késvén itt most több szólással.
 Ezek után az oltár felé indula,
 Es az áldozathoz nem mulatva nyúla,
 Meg-fűván a' tüzet, temjéne meg-gyúla,
 Es ott hamar egy kis szellő is újjula.
 De attól a' fűstnek nints alá tsapása,
 Es tsak a' föld színén gőzölgő járása,
 Hanem az ég felé lévén fel-hatása,
 Az Istenekhez jut szép illatozása.

Egy

Egy bús gerlitzé is az oltár szarvára
 Szállott, és botsáttya a' nyakát vállára,
 De osztán társa is a' tűz illattyára
 El-jutván, vigan kelmind kettő szárnyára.
 A' mellyeket is mond, 's jövendől jó jelnek,
Chalifiris, hogy már épen által kelnek
 A' búknak tengerén, és olly partot lelnek,
 A' hol minden kívánt örömmel bé-telnek.
 Mert hogy menny felé ment temjéne illattyá,
 Az az Isteneknek kegyelmét mutattyá,
 A' kiknek felőlők a' már akarattyá,
 Hogy örömmé vályyon sziveknek bánattyá
 A' gerlitzéknek is egyűvé jutása,
 Es bánattyok után kedves vigadása,
 Minden kétség nélkül annak példázása,
 Hogy nekik is együtt lesz víg mulatása.
 Az oltári dolgot azonban végezvén
Chalifiris, és a' gazdához érkezvén,
 Szóban kelnek, egyről 's másról értekezvén
 Es indulhatnak már, azt is kérdezvén.
 Mond *Nansicles*: tsak bé-fogják a' lovakat,
 Indul mindgyárt, el-hágy másféle dolgokat
 El-is hozzák a' mint kívánnya azokat,
 Es hintóra ülven követik úttjokat.
 Két lovas legénnye vagyon a' kalmárnak,
 Kik a' hintó előtt utat nézve járnak,
 Mert ha azt el-vétnék, vagy valami sárnak
 Történne menniek, tartanak azt kárnak.

Mint-

Minthogy tartózkodna azzal gyors járások,
 Kárt tenyésznek pedig a' mulatozások,
 Azért hogy ne legyen arra ok adások
 Lépvé járásoknál, több a' szágódások.
 Két nap mentek vólt már a' *Nylus* folytában,
Nitrates házának fővenyes úttyában,
 A' mikor *Nansicles* hátra vigyáztában,
 Láttya hogy sereg jó szekere nyomában.
 A' kitől elsőben kezdett vala félni,
 Nem tudván távolról őket minek vélni,
 Demikorközelbről lehetett szemlélni,
 Meg-esméri, és kezd rólok jót remélni.
 Mert azok *Nitrates* vitézi valának,
 A' kik *Nansicles* kezét-is fogának,
 Es a' mikor tőle tudakoztatnának
 Holjártokról, akkor néki így szólának.
 Azt az ifjat, a' melly minapi lesünkben,
 A' tolvajok ellen lévén fegyverünkben,
 'Ste-is találtatván akkor seregünkben,
 Akadt vala egy szép leánnyal kezünkben.
Nitrates a' Hadnagy általunk küldötte
 Fő Kapitánnyához, és a' mint kérte,
 Azt az új köntösbe mindgyárt öltöztette,
 Es *Memphis*be a' Királyhoz ugy vitette.
 A' Hadnagy pediglen a' több vitézekkel,
 Es azok mellé gyűlt fokféle népekkel
 A' szigetekre ment megint, mert hirekkel
 Ugy van, hogy fok tolvaj jár ott seregekkel.
 Es a'

Es a' végre megyünk mi-is illy sebesen,
 Hogy ki-ki közzülünk utánnok érhesen,
 Es a' mint a' minap, most-is jól nyerhesen,
 Tsak őket fel-lelnünk valahol lehesen.
 Ezt hallván *Nansicles*, mondgya: hogy köszön-
Nitrates névével, ezt el se felejtsek, (tsék.
 Kivánnya kövessék őket jó szerentsék,
 Es a' tolvajokat kezektől ne mentsék.
 Azok a' hintótúl tovább haladának,
 Es hamar egy oldal útra fordulásnak,
Nansicles pediglen hadgya szolgájának,
 Arra tartson, a' hol szállások volnának.
 Mert azok beszéde nem vala kedvére,
 Meg akar szállani: hogy mennyen végére
 Jobban a' dolognak, mert veszedelmére,
 Nem örömeft jutna tolvajok kezére.
 Mond azért: én illyen akadályt nem véltem,
 Sőt örvendő végét útamnak reméltem,
 De a' vitézeket a' midőn szemlélttem, (tem.
 Hogy rosz hirrel jönnek, attól mindgyárt fél-
 A' mint nem-is jó hirez, fel-vőtt útunkban,
 Es az aránt lévő szives szándékunkban,
 Hogy a' mint fel-tettük vala mi magunkban
 A' *Nitrates* vegyük eszközül dolgunkban.
 Mint hogy mi már szembe véle nem lehetünk,
 Mert a' hol most lelt hány, oda né mehetünk
 Ha tsak szántszándékkal veszélyt nem köve-
 Arra pedig vakúl talám nem sietünk. (tünk.

Más az: hogy az ifjú fints már birtokában:
 Mint hogy a' Királynak küldte udvarában,
 Ha fel-keresnénk-is vakmerő próbában,
 Fárafsztanánk oda magunkat hijában.
 Azonban ki tudgya ott mi gonosz lelne,
 Kevésköltségünkkel más erfénnyel telne,
 Es ha vélek dolgunk viadalra kelne,
 Félő, hogy valaki rajtunk nagyot szelne.
 Azért nem tanátsos ott szerentsékednünk,
 Ha kárt né akarunk, és veszélyt szenvednünk,
 Hanem szállást érvén meg kell telepednünk
 Ott mindgyárt, és már ma mást sem tsele-
 Mivelhogy a' nap-is a' tengerek felé (kednünk.
 Siet, az ég bértzét mert már által kelé,
 Az est tsillag kezdi fényét venni elé,
 A' bé-hajtott nyáj-is aklát már meg-telé.
 Es így-is ideje vagyon, hogy meg-szálljünk
 A' leg-első helyen, tovább ne fétálljünk,
 Es holnapra kelve olly dolgot tsinállyunk,
 A' kivel ne tegyünk kárt, hanē használlyunk.
Chalifris felel, és így szól ezekre,
 Kell bizni magunkat a' nagy Istenekre,
 Es azoknak ígért gondviselésekre,
 A' kik nem engednek jutni veszélyekre.
 Mert a' kiket ezek kezek alá fognak,
 Akár melly veszélyek tengerén forognak,
 Nem lehet ártalmok, sőt minden dolognak
 Uttyán, nevezhetik jártokat bódognak.

Azért

Azért meg-tsüggedni nem kell reményünkbe,
 Hanem újúllyon az mindenkor szívünkben,
 El nem hagynak azok mi igaz ígyünkben,
 Tsak hogy tétovázók ne legyünk hitünkbe.
 Az ugyan jó léfzen, ha most meg-szállunk már,
 Mivel hogy a' nap-is nyugvó helyéhez jár,
 De ha holnap tovább né mennénk lenne kár
 Ollyat mindazáltal biztos szívem nem vár.
 Hanem vagyok inkább ollyan reménységben,
 Hogy a' mit kezdettünk viszfizük-is azt vég-
 Mert bár ne lehesse köz a' segítségben (ben,
Nitrates, mint hogy jár ő most más szűkség-
 Elég az: hogy tudgyuk már, hova vitetett,
 Szerelmes gyermekem: méltán-is illetett
 Az királyi udvart, akar a' termetet
 Akar az est nézzük, a' mellyel szűletett.
 Könnyebb léfzen ottan ötet fel-keresnünk,
 A' holott nyomában adatott már esnünk;
 Hogy sem mint egyébűtt vigyáznunk, és
 (lesnünk,
 Valamelly veszélyben magunknak-is vesz-
 (nünk.
 De ezekről többet tovább beszéllgesünk,
 Most a' szálló helyre érkezni siessünk,
 Holnap reggel osztán jobban számot ves-
 (sünk
 Eszünkkel, s a' mi jobb lesz ollyat kövessünk

Zz

Ugy

Ugy tudom hogy itten vanközel egy város,
 A' mellyben adatik sok védő, sok áros,
 Es minden kapuja annak erős záros,
 Ha oda érhetnénk nem lenne a' káros.
 Mert ottan senkitül sem kellene félnünk,
 Es egyebekkel is lehetne beszélnünk,
 A' mi szándékunkban tanácsokkal élnünk,
 Es mit tegyünk tovább, osztán el-tökélnünk
 Ezeket *Nansicles* a' mikor így hallja,
 Hogy oda mennyenek maga-is javallya,
 Mert faluban hálai félelmes meg-vallya,
 Minthogy a' tájjékát sok tolvaj nyargallya.
 Oda el-is érnek mondgya ha fietnek,
 Mig bé-fetétedik, és helyben lehetnek,
 De ha lassan járnak, addig nem mehetnek,
 Azért el-lódulván, inkább mind úgetnek.
 Es szaporán menvén hamar közelítik
 A' várost, a' mellynek falát ékesítik
 A' sok tornyos bátyák, és azt erősítik
 A' mély vizű árkok, kik körül kerítik.
 Belől a' házaknak tizfra munkájával,
 Piatzi, 's utczai egyenlő sorával,
 A' szép templomokkal, azok sok tornyával
 Ékes, 's gazdag a' sok kalmárok javával.
 A' mellybe bé-jutván ott egy baráttához
 Száll-bé, és az kedvel fogadgya házához,
 Az után csak hamar híván vatsorához,
 Sok étket, és fő bort hordat asztalához.

Jó ked-

Jó kedve-is duzzad ottan *Nansicles*nek,
 A' hol nem tartya már a' helyt félelmesnek;
 A' gazda-is a' mit ímér szűkfűgesnek (nek,
 Ad mindent, mert tudgya vendégét pénzes.
 Es nintsen kétsége hogy minden költségét,
 Meg-téríti, mint hogy szép esmeretségét
 Tartya régen véle, 's véle emberségét,
 Ez előtt-is, sokban segítvén szűkfűgét.
 De egyéb képen-is az olly várasokban,
 Ha kit a' lakosok fogadnak házokban;
 Es részesé teszik jóakarattyokban,
 Meg-veszik az árrát, van a' szokásokban.
Chalisiris nem ment vólt a' vatsorához,
 Hanem kenyeret szelt egy ital borához,
 A' mellett szállásán másfelé dolgához,
 Es végtére látott imádkozásához.
 De ő *Theogenest* most sem felejtheti,
 Hanem azt könyvező szemmel emlegéti,
 Mondván, hogy járását mind addig követi,
 Mig meg-lelésének szerit nem teheti.
Nansicles-is étket azonban végezi,
Chalisiris mint van, 's mit tsinál kérdezi.
 Mondgyák: hogy mostan-is a' fiát könyvezi
 'S imádkozik, de azt mindgyárt bé-fejezi.
Chalisiris szállott vólt a' melly szobában,
 Azontúl *Nansicles* vólt egy palotában,
 Ott-is vatsoráltak, mellynek elmúltában;
 Oszlott a' gazda-is a' maga házában.

Z 3

Azért

Azért háborgatni akkor nem kívánta
Chalisfris, minthogy kefergését szánta,
 Es annak bal sorsát másképen-is bánta,
 Tudván a' szerentse mint forgatta, 'shánta.
 Hanem étke után ment nyúgodalmára,
 Már *Chalisfris*-is le-dúlt volt ágyára,
 De a' fok búk hoztak akadályt álmára,
 Mindazonáltal el-szunnyad utóllýára.
 Másnap mind a' ketten jó reggel ferkennek,
 Ki-ki a' jó éjjért hálát ád Istennek,
 A' melly jóra vívő vezére mindennek,
 Azután egymáshoz üdvözlettel mennek.
 Es tovább dolgokban mit tselekedgyenek
 Arról kezdnek szólni, tetfzik: hogy vegyenek
 Mástól-is tanátsot, és nem tsak legyenek
 Magok eszén járok, hogy több jót tegyenek.
 Tsak az edgyestanáts a' nehéz dolgokban
 Nem elég, hanem több elme kell azokban,
 Mert a' magános ész keferves károokban
 Szokott gyakran hozni, és gyalázatokban.
 Meg-ártott sokaknak a' tanátstalanság,
 Lótt dolgokban azért fok alkalmatlanság,
 Idétlenül nyúlni nagy gondolatlanság,
 Akar mihez, vége mert boldogtalanság.
 Mond végre *Nansicles*: tegnap a' gazdával
 Együtt lévén, és jól lakván-is borával,
 Emlegetett téged fok édes szavával,
 Hogy köztünk nē vóltál lévén bánattyával.
 Es a'

Es a' mikor rólad tőlem értekezett, (zett,
 Meg-értvén dolgodat, majd ugyan könyve-
 Ugy szánt, mondván minap egy Hadnagy
 A' városba, 'sfogott a' véle-is kezet (érkezett
 Mivelhogy esméri, a' melly seregében,
 Egy rab ifjat vivén az utfák mentében,
 A' minttávollátva vehette szemében,
 Merő Isteni kép a' szép személyében.
 Az a' Hadnagy pedig a' fő Kapitánynak
 Seregéből való, melly e' tartománynak
 Vigyáz dolgaira, és nagy adománynak
 Örvével, az ifjat küldi a' Királynak.
 De az ki, 's mi légyen másként nem tudhattya,
 Hanem a' fő Biró azt-is meg-mondhattya,
 Mert beszélt a' vélek, 's minden azt valhattya
 A' ki látta, hogy az nem közrend fajzattya.
 Javallotta azért, hogy mia' Biróval
 Szólanánk mint arról leg-többet tudóval,
 El-jó ő-is velünk, és ott minden jóval
 Kiván lenni, a' mint tudgya-is a' szóval.
Chalisfris erre ád illy feleletet,
 Bizik a' tél után ér már kikeletet,
 Jól tudgya fiánál nem egyéb lehetet,
 A' Hadnagy serege kiterre vezetet.
 Es hogy ahoz juthat fok jelek biztattyák,
 Az oltári tüzek, kik az eget hattyák
 Kedves illatokkal, és őszve juttattyák
 A' vált gerlitzéket, mert mind ezt mutattyák
 Z4 Sót

Söt leányának-is hamar el-halása,
 Es abban szerelmes bátyának látása,
 Azzal kedve szerint kezdett mulatása
 Nem egyéb, hané mind ennek példázattya.
 Az Isteni végzés nem tud meg-változást,
 Tsak ahoz mi magunk ne adgyunk okozást
 Meg-eléglették már a' fok siránkozást,
 Es az utánadnak kedvesen lakozást.
 Mindazáltal nem árt a' Biróhoz mennünk,
 Söt igen szükséges azzal szembe lennünk,
 Es véle beszéllvén tanátsot-is vőnünk, (nünk
 Mit lesz tovább hasznosb dolgainkban ten-
 Midőn azért ez így tetfzik mind kettőnek,
 Es indulni kezdnek, imé hárman jönnek
 Követek hozzájuk, *Gelon* az elsőnek
 Neve, és ezt mondták közöttök a' főnek.
 A' kik a' Birótúl hoztak izenetet,
 Mondván értésére némellytúl ejtetet
 Az, hogy a' városban idegen nemzetet
 Láttak, de nem tudgyák a' ki, 's mi lehetet.
 Azért ők a' végre küldöttek hozzájuk,
 Tudgyák-meg kitsodák, és hol a' hazájok,
 Hova mennek, vané úti tzédulájok,
 A' kit hallván gyorsan felel a' gazdájok.
 Es mond: a' *Nansiclest* nemde esmérítik?
 Sok borát, 's kenyerét ifzszátok, eszitek,
 Es hogy ő van nálam eszre nem veszitek,
 Vallyon szemeteket most hová teszitek?

Ezzel

Ezzel a' követek jobban ébrülének,
 Es a' *Nansiclest* szemesben nézének,
 A' mellyre ők mindgyárt rá-is esmérének,
 Es jelen létének ofztán örülének.
 Mert vólt a' városban szép esmeretsége
Nansiclesnek, 's ahoz sokkal szövétsége
 A' kereskedésben, és nagy emberfége,
 Mert sok értékében nem vólt fősvénysége.
 Ment vólt a' városba görög öltözetben,
 Es a' miatt esett olyan nevezetben,
 Hogy idegen vólna, de ő mi szerzetben
 Fáradott, vólt annak dolga fedezetben.
 Tsak a' gazdának vólt gyengén hallottára,
 De hogy a' Birónak adgyák tudására,
 Söt botsásák-is azt az ő tanátsára,
 Vötte vólt mind kettő ugy gondolattyára.
 De akadályt tött vólt ebben a' kövétség,
 Mindazáltal ezt-is a' lött esmeretség
 Helyre hozta, 's nem lött belőle rövidség,
 Hanem követte azt tréfa és nevetség.
 Mert nyilék pintzéje hamar a' gazdának,
 Es szapora lába léve jó boranak,
 Mellyből a' követek midőn jól ivának,
 Egymástól sok tsókkal ofztán el-válának.
 Mert ott a' tsókolás vólt bé-vótt szokásban,
 Mind az öszve jutás, mind az el-válásban,
Chalifris ugyan vette vólt bánásban,
 Hogy fel-tött szándékok ment meg-akadás
 (ban. Zs De a

De a' mint mondták a' kik követségben
 Jártak: a' Biro-is akkor vendégségben
 Léven a' fő papnál, a' melly élt szentségben,
 A' miatt sem mehetett volna a' végben.
 Azért ezel-múlván, mit kellyen mást tenni,
 Kérdvén módgyák: jó lesz a' téplomba menni
 Es ott értelmeket a' papoknak venni,
 A' kik most tsak hamar mind ott fognak len-
 Mond a' gazda, a' fő pap ma ott nem lesz, (ni
 Hanem áldozattya holnapra van készen,
 Mert nagy innep leendő, 's feleletet véssen
Istis oltárátúl, más tsudát-is téssen.
 Az alatt a' kit ők meg sem reménlettek,
Gelon a' fő követ érkezik érettek,
 Mondván: a' Biróval ők már szembe lettek,
 Mert haza ment eddig, mig itt beszéllettek.
 Meg-jelentvén a' kit idegennek vélték,
Nansicles nek lették, midőn rá szemlétek,
 Ő hozzája készűl, a' mint ott beszéltek,
 Es emberfégével ennek fokban éltek.
 Kit hallván a' Biró, mondgya: hogy mēnyenek
 Érettek, kedvesen láttya tsak jőjjenek,
 Azonban reájok vigyázva legyenek,
 Es ha el-érkeznek mindgyárt hirt tegyenek.
 Mellyet értvén *Gelon* ő maga fiete
 Szólására, mint hogy barátságot vete
 Előbb *Nansicles* sel, kit az-is szerete,
 'Shogy most érette jött, azért meg-fizete.

Mond

Mondgya: a' Birónak kedves izenését
 Kedvesen fogadgya, más dolga kezdését
 Félbe hadgya, oda veszi fel-menését,
 Tsak mennyen előre, 's vigye közföntését.
 El-is megyen ezzel a' *Gelon* fietve,
Nansicles-is közbe kevés időt vetve,
Chalisiris szavát, tanátsát követve,
 Indul véle együtt, gyermekit szeretve.
 Van nem kevés köze a' Biró házának
 Az ő szállásától, mert a' fő utzának
 Lakik közepette, a' város tornyának
 Ellenében, és az *Istis* templomának.
 A' hol négy oszlop-is a' piatz közében,
 Vagyon fel-állatva, 's helyheztetve épen,
 Fényes rézből öntve, tzi frázva sokképen,
 Arannyal rajszolva, 's pallérozva szépen.
Nansicles szállása a' végső utzában
 Van pedig, tsak közel a' kapu sorában,
 A' mellynek a' fzműzéd hostátra nyíltában,
 A' *Nylusra* viszen-le az út hoszfában.
 A' honnét *Nansicles* azért fel-létálván,
 A' *Chalisirissel*, és arra találván
 Térni, a' négy oszlop hol ragyogva álván,
 Tartóztat sok járót, azokat tsudálván.
 Ott ők-is meg-állnak nézvén ékeségét
 Azoknak, miveknek ritka mesterségét,
 De nem vizsgálhatták értelmek mélységét,
 Látván az időnek ahoz rövidségét.

Hanem

Hanem a' Birónak fietnek házához;
 Fontolván az úton, mint nyúllyon szavához
 Ott mind kettő, hogy jól indúllyó úttjához
 El-kezdett dolgának, és jussón tzellyához.
 Mond *Nanficles*: elébb ő kíván szólni,
 De *Chalifrisre* hadgya háromlani
 Ő csak hamar, rajta fog oíztán állani,
 A' fia dolgában mit akar mondani.
 Azonban előre menvén egy szolgájok,
 A' Biró-is hagyván vigyázni reájok,
 Készen vala nála audentiájok,
 Es szóla a' Biró ekképen hozzájok.
 Hozott a' *Jupiter* kedves egésséggel,
 Aldgyon minden jóval, 'sabbá békeességgel,
 Fel-vőtt útatokban örvendetes véggel,
 Kivánt személyteket látom kedvességgel.
 Mellyre mond *Nanficles*: vólt köteleességünk,
 Hogy meg-látogassunk 's ahoz nagy készfé-
 De elébb nem vala arra ürességünk, (günk,
 A'melly légyē (kérünk) előtted mentségünk
 Ide pedig minket a' szűkfég-is hozott,
 Mert a' társom fia régen el-távozott,
 Nem tudván hollétét, nem kis bút okozott
 Attyának, de most illy helyre találkozott.
 Hogy a' múlt napokban némelly vitézekkel,
 Egy ifjú láttatott, kik ezen mentek-el,
 Es a' mint hallottuk, egész seregekkel
 Meg-állván házadnál, szólottál ezekkel.

Sőt

Sőt az ifjúval-is (mondván) beszéllettél,
 Vagy leg-alább mástól róla kérdést tettél
 Ki légyen, 's nem kétlem tudósá-is lettél.
 Kerlek azért mond-meg erről mit értettél.
 Mert a' kiért már mi régenten fáradunk,
 Ez az ugy gondollyuk: ha reá akadunk
 Te jóvóltod által, nagy hálákat adunk
 Azért néked, a' kit hittél-is fogadunk.
 Mond erre a' Biró: a' mit én értettem, (tem
 Meg-mondom örömeft, mihelt szembe let-
 Vélek, és az ifjat látásomba vettem,
 A' ki, és mi légyen mingyárt kérdést tettem.
 Mert láttam nem köz rend, de Urak ágyából
 Származott az, a' mint minden állásából
 Meg-tetszett testének, és szava folytából,
 Szeretetre méltó szép ábrázattyából.
 Meg-vallom ritkaság előttem szépsége,
 De a' mint esmértem vólt kedvetlenfége;
 Es mint egy változott azzal frissefége,
 Másképen láttatott lenni egéssége
 Egy pedig kérdtemre illyen választ adott,
 Hogy a' tolvajokra minap fel-támadott;
Nitrates, kezébe ez akkor akadott,
 Másként ők sem tudgyák az hőnet szakadott
Orandetesnek fő Kapitányának
 Küldötte, a' pedig küldi Királynának,
 Es őket melléje rendelték írásának,
 A' minthogy gondgyát-is viselik úttjának.

Azon.

Azonban akartam küldni más szállásra,
 Lészen oda gondom a' gazdálkodásra,
 De mondván: idejek nints a' mulatásra,
 A' szomszéd városba siettek hálásra.
 Kevés falatozást csak fenn állva tettek,
 Ofztán bletsülettel tölem bútsút vettek,
 A' szomszéd városba (mint mondám) siettek
 Onnét pedig eddig *Memphis*be mehettek.
 Erre *Chalisiris* szól, és bizonyára
 Mondgya: az ő fia az, és hogy nyomára
 Akadott, van az nagy vigasztalására,
 Bizván, magára-is talál nem sokára.
 A' melly után sokat buffúlt, és fáradott,
 Mind földön mind vizen, fázott, és izzadt,
 Télben, nyárbá járván, hogy mostā akadott
 Bizonyos nyomára, az jó remént adott.
 Mondván: tudom leszen elég fáradságom
 Tovább-is, bűm, gödöm, és szomorúságom
 Mig kezemhez nem jut az én szép virágom,
 De mihelt fel-lelem meg-újúl világom.
 Nem-is szűnöm addig, mig meg nem találom,
 Mert tölem el-estét annyira sajnálom,
 Hogy kivüle nem kell sem étel, sem álom,
 Es a' napok folytát könyvezve számlálom.
 A' Biró hallgatván ezt figyelmetesen,
 Mondgya: szánnya ügyét, 's segéti szívesen,
 Tsak mint, 's hogy lótt dolga azt elégségesen
 Értse, és jól tenni véle mint teheszen.

Mond

Mond *Nanficles*: noha új kin fog szállani
 A' szivére, 's nehéz leszen meg-állani,
 A' könyhúllatát-is: de ha meg-hallani
 Akarja előtte, kész lesz meg-vallani.
 Mint's hogy esett dolga, mert ugyā is másként
 Meg nem gyógyíthatni, de tudni kell a' ként
 A' melly orvos ahoz tsak vaktában teként,
 Keveset használ az, tudgyuk azt fejenként.
 Mond a' Biró: Vagyon mostan űreségem,
 Hogy meg-hallyam szavát, 's ahoz nagy
 (készfélegem,
 Ha miben használhat az én segétségem,
 Az ő dolgaiban lesz a' nyereségem.
 Sohajt *Chalisiris*, 's szemei merűlnek
 Könyvekben, de abból megént fel-derűlnek
 Izzad a' homloka, ortzái hevűlnek,
 De azok-is szűnven, végre tsendesűlnek.
 Mert nagy bizodalma vagyon már szívének,
 Illy bizonyos hirét hallván gyermekének,
 Nem kis oka lévén az-is reménnyének,
 A' melly jelt mutatott tűze temjénének.
 A' mikor *Chemis*ből útra készültében,
 Téven áldozatot *Apolló* nevében,
 Oltári fűstének az égig mentében,
 A' két gerlitze lőn ott őszve keltében.

Azért

Azért egyet, 's kettőt köhent, és dolgának
 Kezdi számlálását, de olly hirt hozának
 Azonban, hogy a' fő pap jó, 's kapujának,
 Van már tsak előtte a' Biró házának.
 A' mellyen mindnyájan ok lábra kelének,
 Eleibe menvén, üdvözléft tévének,
 Es kezéhez (a' mint szokás) bé-kelének,
 A' házba vezetvén megint le-ülének.
Chalifiris a' mint észre kezdi venni,
 A' fő papot véli, ismerősnek lenni,
 (*Thales* vólt ez) de nem kíván arra menni,
 Hogy ez aránt véle szót kellene tenni.
 Az-is pedig ennek személyét vizsgállya,
 Láttá, de olly vólt az, magában számlállya,
 Végre ki, 's mi légyen midőn fel-talállya;
 Hol vette ott magát bámúlva tsudállya.
 Mert tudta *Memphis*-bűl ő el-távozását,
 Es onnét idegen földre szakadását,
 De nem tudta hová létét, és jutását,
 Hanem vélte régen élete fogyasát.
 Tudgya hogy fő Pap vólt ő hivatallyában,
 Es majd Isteneknek tartatott számában,
 Azért méltán lehet nagy tsudálattyában,
 A' mint most szemléli köz állapottyában.
 Azt gondollya őtet vagy meg nem esmeri,
Califiris, avagy esmérni nem meri,
 Almélkodván dologán, a' fejét tekeri,
 'S készült meg-szólíttya vagy veszti, vagy
 (nyeri, Tart

Tartugyan, hogy azzal talám szomoríttya,
 De bizik ellenben, magát bátoríttya,
 Kedvesen fogadgya hogy ha meg-szólíttya,
 Mert hogy nem esmérí, inkább azt alíttya.
 Ezek közt a' székrűl magát fel-emeli,
 Hozzá jár, rá borúl, és által öleli,
 A' *Chalifiris*-is ugyan azt miveli,
 'S mind a' kettő szemét szapora könyv teli.
 Más az: hogy vagyon-is atyafiságában
 Ő *Chalifiris*-nek, és fok szép javában
 Részesültt, a' meddig *Memphis* városában
 Lakott fő papsági nagy állapottyában.
 Az azért beszédét így kezdi végtére,
 Oh ti nagy Istenek a' kiknek nevére (mére
 Indúl föld, menny, tenger, melly nagy örö-
 Adatik szívemnek, és kedvem töltére.
 Hogy kedves bátyámat, a' kivel én éltem
 Régen vig napokat, de már hóltnak véltem,
 Itt találtam a' hol én meg sem reméltem,
 Bóldog az az ora, mellyben rá szemlélttem.
 De hol jártál, költél, mióta tégedet
 Nem láttalak édes Uram, sőt hitedet
 Sem hallottam, nem-is reméltem éltedet,
 Mi vetette ide kedves személyedet?
 Felel *Chalifiris*: én-is tsak el-húltem,
 Mikor meg-láttalak, vagy inkább hevúltem
 Történetből esett, hogy ide kerültem,
 De hogy téged látalak, azon meg-örültem.

Thales mond: Kivánok ezeknél hallanom
 Többet tőled, de azt jobb lesz javallanom,
 Hogy házához mennyünk, megis kell valla-
 Nem itté, de ott kell néked udvarlanom. (nő,
 Így szólván, fel-is kél edgyütt a' bátyjával,
 Es a' *Nansiclest*-is el-vivén magával,
 Mondgya: a' Birót-is ő a' vatsorával
 El-várja, ha most el-marad más dolgával.
 A' ki ajánlya-is magát hogy el-mégyen,
 Mert kívánnya tudni, dolga miben legyen
 A' *Chalifiris*-nek, és ő-is jót tégyen
 Néki ha kell, 's azért jó hirt nevet végyen.
 Jutván a' fő papnak azért a' házához,
 Es ott jobb mód lévén a' beszéd dolgához,
 Borúl *Thales* megént a' bátyja vállához,
 Es illy szókat veszen könyvezve szájához.
 Nehéz meg-mondanom örömét szivemnek,
 Hogy tégedet látni adatott szememnek,
 Tartozom nagy hálát azért Istenemnek
 Adni, bő temjénét áldozó tűzemnek.
 A' minthogy itt holnap, kit hallottál-is már,
 Nagy áldozat léfzen, 's azt el-mulatni kár,
 Istemplomában, a' pedig engem vár
 Végbe vitelére, és tiszttemmel-is jár.
 Ott azért leg-első gondom a' fog lenni,
 Hogy éretted fogok temjénezeft tenni,
 Arra pedig te-is ne restelly fel-menni,
 Es ott az *Istől* feleletet venni.

Ha mi

Ha mi dolgod vagyon néző jövendőre,
 Meg-tudhadd, tsak menny-fel a' rendeltt
 Alázatos szível add azt ott kérdőre, (időre,
 Mert az Isten néz a' szivből könyörgőre.
 Azonban hogy nékem eddig hol létedet,
 Kiknél, és miképen lévő életedet, (tedet
 Mostan mi közinkben mint 's hogy lőtt jö-
 Meg-mondgyad jó Uram, kérlek én tégedet.
 Esmérsz jól, és tudod régen hűségemet,
 Az előtt-is sokban meg-hittél engemet,
 Esmérvén akkor-is én tisztá szivemet
 Te hozzád, 'sa' mellett igaz vérfeget.
 Kit reám nem bizhatsz reménlem nem lehet
 Olly titkod, és veled talám jól-is tehet,
Thales dolgaidban ha értelmet vehet,
 Es ugy azok folyta szaporábban mehet.
 Hallgat *Chalifiris* ideig: de végre
 Könyvezve szemeit fordítván az égre,
 Mondgya: szólásával újjabb nehézségre
 Szorította a' szivét, és keferűségre.
 Mert a' bé-gyógyúlt seb a' meg-vakarással
 Meg-fzokott újulni, lenni több fájással.
 Azért mődgyák: hasznosb tűrő hallgatással
 Szenvedni gyakorta, mint sok panaszlással.
 A' *Rhodopis* dolga fordúlt elméjére,
 'Se' miatt nem kíván esmeretségére
 Elsőben-is jutni, tartván szégyenére,
 A' mint gerjedett vólt annak szerelmére.

Aa 2

Es a'

Es a' nyelvét egyéb most sem tartóztattya,
 Hogy jól lehet *Thales* így kéri, 's nógattya
 Dolga el-mondását, de csak halogattya,
 Mert arra szemérmét hamar nem birhattya.
 Ugyan-is a' kinek a' szivét vádollya
 A' kis biró, dolgát félelemmel hallya.
 Bátor a' jó lélek, magát vigasztallya,
 És akár melly tettét örömeit meg-vallya.
 Mindazáltal sokszor az idő végtére
 Azt-is felejteti, és a' szél meszszére
 Fújja bűzét, a' mi hoz betsületére
 Motskot valakinek, 's áll megint helyére.
 Más az, vétek nélkül még senki nem vala,
 Miolta a' kigyó almája meg-tsala,
 Midőn Eva anyánk abba mohon fala,
 Es az ártatlanság testünkben meg-hala.
 Azért *Chalifiris* magát utólyára (gára,
 Meg-győzvé, 's nem hajtván elébbi dol-
 A' ki másképen-is vólt régen tudtára
Thales nek, kezd adni bő választ szavára.
Memphis ből vévén fel ő el-bűjdosását,
 Az után Szeretsen országban lakását,
Delfhis városában végtére jutását,
 Es azt meg-szeretvén ottan maradását: (bã,
 Meg-beszéllvén, mint 's hogy vólt dolga azok-
 Es foglalta magát mi hivatalokban,
 Léven ott-is élte sok kedves napokban,
 Es nagy betsülete minden országokban.

Theogenes dolga a' nagy áldozatnak;
 Es az arra le-vert számtalan állatnak
 Tűzekor mint történt, és a' pályázatnak
 Idején, 's a' szerint a' koronázatnak.
 Tótt *Pithia* néki ott mi feleletet,
 Az után szerelme miképen kezdetet
 A' *Charicliával*, abban mit követet
 Ő-is köztök, 's arra mint kényszerítettet.
 A' midőn *Apolló* edgyütt *Dianával*
 Egy éjjel hozzá ment, és nagy villámával
 Meg-tólt az egész ház, e' *Charicliával*,
 A' *Theogenessel* állván ott magával.
 Es meg-parantsolták azt nagy fenýteffel,
 Hogy gondot visellyen minden tehetéssel
 Azokra, és légyen tellyes segíttéssel
 Dolgokban, másképen látták büntetéssel.
 A' leány attyának, annyának dolgát-is,
 Azoktól miként lótt meszsze szakadtát-is,
 Annak eredetit, 's a' mellett okát-is
 El-számlállya, végre sok drágaságát-is.
 Ugy ezt-is mint jutott *Charicles* kezéhez,
 Akarta az adni nényre gyermekéhez,
 De a' nem hajólván annak szerelméhez,
 Inkább *Theogenest* vótte ő szívéhez.
 Mint's hogy munkálkodott annak a' dolgában
 Hogy el-járjon az Istenek hagyásában,
 Mennyi akadály vólt el-kezdett úttjában,
 A' mig bé-állhatott pályája tzellyában.

Es *Theogenes*nek kezéhez mint adta,
 Azt az-is egy éjjel el mint, 's hogy ragadta;
 Azokkal magais hazáját el-hadta,
 Minthogy *Apollón*nak ő azt úgy fogadta.
 Azután mint ültek a' tenger vizére,
 Azon mint akadtak tolvajok kezére,
 Es azok Hadnadgya a' szűz szerelmére
 Mint gerjedett, 's mint lőtt a' veszedelmére.
 Végre kérésekben mennyit járt, fáradott,
 A' *Charicliára* most miként akadt,
 Attól *Theogenes* el mint, 's hogy szakadt,
 Es így árvaságra mind kettő maradt.
 Mint tartya mind kettőt édes gyermekének,
 Melly szives munkása fel-kérésének,
 Hogy úgy az Istenek erős intésének
 Eleget tegyen, és kötelességének.
 Meg-beszéli azt-is: *Nausicles* házához
 Mint akadt, és ott a' *Charicliához*
 Mint jutott, 's ő attól mint vette magához,
 Es mi végre fogott mostani úttyához.
 Tudniillik vagy onyaktól hírekkel,
 Hogy a' *Theogenes* némelly vitézekkel,
 Kísértetve (mellyek ezen mentenek-el)
*Memphis*be vitetett, kik látták szemekkel.
 Azért *Nausicles*szel abban fáradnának,
 Miképen arra-is rá találhatnának,
 'S mint *Charicliához* hozzá juthatnának,
 Azután már egyszer meg-nyúgodhatnának.

Olly

Olly hatható szókkal beszéli ezeket,
 A' kik mint *Orpheus* a' vad tigriseket
 Lantjával, *Amphion* a' kemény kőveket;
 Ugy lágyíthatnának akár melly sziveket.
 Keseredés nélkül *Thales* sem tűrheti,
 Mikor a' dolgokat az így beszéllgeti,
 Mert sok ohajtása a' szívét sebheti,
 Es illy felelettel végtére illeti.
 A' hires *Memphis*ből távoztál mióta,
 A' pedig jóltudod vagy on már régóta,
 Minthogy semmi híred nem vőlt itt azóta;
 Gondolhattam légyen már éltednek hólta,
 A' mint ezt elébb-is mondám a' Birónál,
 Mert noha kérdeztem sok úton-járónál,
 Sőt ő magánál-is a' nagy *Apollón*ál
 Esedeztem, adná tudtomra hol vőlnál.
 De eddig felőled semmit sem érthettem, (tem,
 Aldásék mēny, és föld, hogy most veled let-
 Kit az Istenektől nagy tsudaként vettem,
 Mert illy jóvoltokat meg nem érdemlettem.
 Hogy nagy kegyelmekből én lakó helyemben
 Hozzanak tégedet, 's adgyanak szememben
 A' kit többször látni tellyes életemben,
 Gondolni sem tudtam, és venni fejemben.
 Ugyan-is melly dolog az Isten mióta,
 Maga tudgya okát eddig mért gátolta
 Hírednek hallását, de a' mit régóta
 Vártam azt, úgy van most több öröömöm
 (folta. Aa4 Hogy

Hogy személyed szerint láthatlak tégedet
 Már most, nem csak hallom ohajtott híredet
 Azonban bőféggel hallván beszédedet,
 Hol kedvel, hol könyvel értettem ügyedet.
 Örülök, hogy élted vólt kedves napokkal
 Más országokban-is, 's jó állapotokkal,
 De bánattal értem, a' melly bús gondokkal
 Kellett végre lenned, és fáradságokkal.
 Almélkodom pedig a' *Charicliának*
 Dolgán, mellyet méltó tartani tsudának,
 A' mint el-szakadván tejétől annyának
 Fel-nőtt, és lőtt ösztán papja *Dianának*.
 Ugy az áldozati pompa gazdagságán,
 Az arra le-ökött barmok sokaságán,
 Az alatt a' két sziv nem remélt rabságán,
 Esonnét származott szerelmek nagyságán.
 A' mikor pedig már fogadta szívében
 Mind a' kettő egymást, igaz szerelmében,
 A' te segédeddel mint vette kezében
 Az ifjú a' szűzet, bizván hűségében.
 Minthogy az Istenek hagyományit vetted,
 Es a' mit miveltél, abból tselekedted,
 Hogy azok szavának engedté, jól tetted,
 'Sa' mellett a' mit rád biztak, el-végzetted.
 Tartoztál-is azzal; hogy pedig végtére
 Juttál a' háborgó tengerek szelére,
 A' tolvajoknak-is az után kezére,
 Es ottan a' dolog nem vólt szád izére.

Szán-

Szánlak ugyan abban, de a' világ úgy jár,
 Ma a' nap kedves fényt, holnap mord időt
 Komor télre fordul a' vig tavasz, és nyár, (vár
 Az őromet bánat éri, a' hasznót kár.
 Ellenben kód után tisztúl-fel az ég-is,
 A' keferű teszi, hogy az édeség-is
 Tétészöbb legyen, a' gyémánti fényesség-is
 Pallér által ragyog, és más sok szépfég-is.
 Nem kétlem szemlélted a' négy oszlopokat
 A' piatzon, 's rajtok a' szép bálványokat,
 Es érted azoknak a' példázattyokat,
 Ha én nem fejtem-is előtted azokat.
 Mindazáltal szólok még-is rövidséggel
 Azokrúl, a' kiket tartnak itt szentséggel,
 Esa' mi eleink nem kevés költséggel
 Építettek, drága, 's ritka mesterféggel.
*Neptunus*nak vagyon az első szentelve,
 Tetején a' képe áll szigont emelve,
 A' másikkal lévén *Apolló* tisztelve,
 A' lantol a' felett, zöld *Laurus*t viselve.
 Arra bölts, és ritka mivel a' jedzetett,
 Az *Amphitrine*ért, kit igen szeretett,
 Mennyi fáradságot, és munkát követett
Neptunus, és arra szert mint 's hogy tehetett.
 Ennek pedig azzal vagyon tzi frázása,
Apollótól mint lőtt *Daphne* el-futása,
 El-érvén keze közt *Laurus*sá válása,
 'Sa' *Pithon* sárkánnyal nyertes bajvivása.

Aa s

Az

A' harmadik épült *Iſis*nek nevére,
 Bálvánnyát ki-öntve tették tetejére,
 A' mint *Jupiter*nek jutott vólt kezére,
 Azt-is ki ábrázván ékesítésére.
 A' negyedik pedig a' *Mars*nak öntetett,
 Mellynek a' képe-is felibe tétetett,
 Ugy a' mit *Venussal* szövetséget vetett,
 Es egy a' másiktól által öleltetett.
 Mindezek példáznak bút, és fáradságot,
 Azok után pedig örömet, vigságot,
 A' mint *Neptunus*-is fok szomorúságot
 Szenvedett, és élte búval e' világot.
 A' mig *Amphitrite* nem vette kedvében,
 De a' mikor jutott annak szerelmében,
 Szive az örömtől alig tért melyében,
 Ugyan-is a' vigság van a' búk végében.
Apolló-is fok bút, és fáradságot tett,
 A' *Pithon* sárkányon, mig nyertelisé nem lett,
 Es *Daphne* testéből zöldült *Laurus*t né vett,
 De az után hárfált, vigan lakott, itt 's ett.
Jupiter-is fokat járt *Iſis* nyomdokán,
 Es sűrű veríték folyt le az homlokán,
 Bújdosván utánna, fok hegyek szurdokán,
 Es kefergett véle nem létele okán.
 Mindazáltal az-is mulatta kedvére
 Ezzel osztán magát, és hozta végtére
Ægyptomban, a' hol nagyobb örömére,
 Istenséget öltött osztán személyére.

Igy

Igy a' fáradságok nyugodalmat szűlnek,
 Néked-is a' ködből vig napok derűlnek,
 El-ozlott örömid megint őszve gyűlnek,
 A' mikor gyermekid mind elő-kerűlnek.
 Az egy *Theogenest*, kit nevezsz fiadnak,
 Mondod hátra lenni, de kedvezz magadnak
 'S ne búsully azon-is, mert jó véget adnak
 Abban az istenek, és másként sem hadnak.
 Mert ha az az ifjú melly a' vitézekből,
 Ezen vitetett-el, és sok emberektől
 Nézetett, 's hallottam én-is némelyektől,
 Hogy uri faj, és nem szakadt köz rendektől.
 Ugyan ő fog lenni, a' mint jelentetted,
 Azt fel-találhatod, mert én-is éretted (ted,
 Mindent meg-tselekszem, 's fáradok mellet-
 Elég a' most, hogy már a' nyomát fel-vetted.
 Tsak az áldozatot vigyük elébb végben,
 Es részesülly te-is ottan a' szentségben,
 Gyönyörködgyél a' fok oltári szépségben,
 'S az oda gyűlendő temérdek népségben.
 Sőt illik magadra hogy papi kontóft végy,
 Es a' fő áldozó én helyettem te légy,
 Velem együtt léfz más pap-is hufzon négy
 A' mit hagysz azt teszfzú, tsak te arról jelt
*Iſis*nek-is adhatfz úgy több tiszteletet, (tégy.
 'S várhatfz kérdésedre elébb feleletet,
 Az, a' ki te tőled most távol vitetett,
 Hol van, 's mikor léfzen kezedhez vétetett.
 Hogy

Hogy ugy abban annál bizonyosabb lehess,
Kivánom-is, tőle olyan választ vehess,
A' melly által minden kívánt jókra meheß,
Es fiadra hamar áldó kezet teheß.

Mert bizonytalanná lesz a' bizonyos-is,
Es károfsá válik gyakran a' hasznos-is
Az Istenek nélkül, de a' homályos-is
Fényes lesz azokkal, nyertes a' káros-is.

De a' mikor hallod te tőlem ezeket, (ket
Nemde sajnálod-é, hogy majd mint gyerme-
Ugy merlek oktatni, holott ezereket
Dúl sz tudományoddal, mint én ilyeneket.

Mert ugyan-is a' ki *Memphis* városában,
Es *Delphis*ben-is a' *Phæbus* templomában,
Fő pap vóltál annyi időknék számában,
Ki tud többet mint te az oltár dolgában?

Igazán vak mutat utat a' szemesnek,
Gyermek ad tanátsot a' meg-ért eszesnek,
A' mellyben magamat esmérvén vétkesnek,
Bánom ha tettelek ezzel sérelmesnek.

Es az aránt tőled botsánatot várok,
Köteleßségemben hidgyed hogy el-járok,
Nem tartván meg sem gonosz út, viz, fárok,
Nyereséggé lesznek reménlem a' károk.

Végezi beszédét a' fő pap ezekkel, (kel
Melly alatt hol vagyon könyvező szemek.
Chalifris, telik hol jó reményekkel,
A' szerint ortzája, egy és más színekkel.

Köszö-

Köszöni *Thales*nek nagy jóakarattját,
Ditséri beszédit, sok szép példázattját,
Mondgya: kész meg-várni *Iffis* áldozattját,
Es ott fel-vállalni annak szolgálatját.
Tetszik az-is neki: hogy ott kérdést tégyen
Maga dolgaiban, 's arra választ végyen,
A' mit *Thales* javall, mondgya hogy rá mé-
Ő a' többire-is, tsak mellette légyen. (gyen
A' mellyre készségét az-is kötelezi, (vezi.
Mert szánnya dolgait, 's majd ugyan köny-
Azonban hol vagyon *Nansicles* kérdezi,
'Sa' *Birót*-is, hogy már el-híják nevezi.
A' mig így beszéllett *Thales* a' báttýával,
Az alatt *Nansicles* ment vólt szolgájával
A' szállásra, ugyan az ő hagyásával,
Hogy házához jőjjön mindened magával.
Azonban a' *Birót* mondgyák, hogy el-jött már,
Es a' *Nansicles*-is a' kapu körül jár,
Thales-is kiáltja, az étket adnák bár,
Minthogy asztalához egyebet most né vár.
Es fel-is tálalnak a' mikorra hadgyák,
A' mit az *Urok* mond, hív meg-fogadgyák
A' zettzel székeket inafok ragadgyák,
Es a' mint le-ülnek, *Urok* alá adgyák.
Le-ülvén jó kedvet kezd *Thales* mutatni,
Sok tartománybéli borokat hozatni,
A' szép kristályokat szaporán jártatni,
Azoknak sokféle neveket adatni.

Mikor

Mikor közép felé van már a vatsora,
 Es jó kedvet szerez a' gazda jó bora,
 Az ajánló beszéd lesz köztök szapora,
 Es azzal a' bűnak tétetik ott tora.
 A' Biró, mivelhogy nála meg-szakada
Chalisiris szava, és ide halada
 Annak végbe mente a' mi el-marada:
 Hogy azt elő vegye már sok okot ada.
 De a' más beszéd közt mindgyárt nem értette
 Azt a' *Thales*, hanem mikor észre vette,
 Annak munkájától bátyát meg-mentette,
 Es elő számlálni azt maga kezdette.
 Minthogy mindeneket tudott voltaképen,
 A' Bátya azokat meg-beszéllvén épen,
 Nékie az előtt, azért ő-is szépen,
 Rendbe veszi, és meg-mondgya azonképen.
 A' kiket a' Biro hallgat tsudálattal,
 Es láttatik tenni csetin bánattal,
 Ajánlya készségét minden szolgálattal,
 Tsak tudhasson néki lenni használattal.
*Nansicles*nek dolgát a' fő pap ditséri,
 Hogy bátyát tovább-is ne tágítsa kéri,
 Véle legyen a' mig dolga végét éri,
 Kiért ő-is minden készségét igéri.
 Azonban számlálván atyafiságokat,
 Hozat elő *Thales* némelly írásokat,
 A' mellyek tartanak sok régi dolgokat,
 Es kezdi előttök vizsgálni azokat.

Kiknek

Kiknek leveleit a' mikor forgattya,
 Fel-leli, hogy a' *Chalisiris* nagy attya
Alchemon vólt, lévén a'nak négy magzattya,
 Onnét sok felé ment azok agozattya.
 Két leány, két férjfi vólt pedig ezekben
 Azok *Jole*, *Helle* ő nevezetekben,
 Ezek *Tyrom*, *Brias* kik örökségekben,
*Memphis*ben maradtak az ő életekben.
 A' leányok pedig férjhez adásokban,
 El-vitettek onnét egyéb várasokban,
 'Slótt onnét nemzetek sok ágazatokban,
 A' mint találtatik azon írásokban.
Tyrontúl *Alchon*nak az után nemzése,
 Es *Hebén*ek férjhez *Alchon*hoz menése,
 Ettől *Calisiris* meg-tesztelésé,
 Es *Thales* annyával együtt születése.
Hellét a' mint azon írás meg-mutattya,
Zeno vette vólt el a' Biró nagy attya,
 A' *Nansicles* őse vólt *Jole* fajzattya,
 Mind egy nemből lévén ezek származattya.
 Tudgya ugyan másképen-is nemzetségét,
*Memphis*ből származni a' Biró, 's véréjét,
 Ottan némellyekhez, de azok kikségét
 Nem vizsgálta, tudván annak régifégét.
Nansicles-is tudgya némelly levelekből,
 Hogy az ő elei régi nemzetekből
*Memphis*ből származtak anyai vérekből,
 De kik a' rokoni nem tudgya ezekből.

Azért

Azért a' mikor ezt ez szerént értették,
 Örülnek mindnyájan, és hogy azt érhatték,
 Hogy a' jó Istenek így őszve szerzették,
 Őket most, neveket áldva említették.
 Azonban mutatnak annál jobb kedveket,
 Örömdökben alig találják helyeket,
 Sok ajánlást tesznek, és adnak kezeket,
 Mint 's hogy mutattyák-meg igaz vérsége.
Chalisiris dolgát gyakran emlegetik, (ket.
 Mondván: hogy áldozni készül azt szeretik,
 A' mi lehet ök-is szivből el-követik
 Mellette, hiszik-is, hogy meg-segéthetik.
 Ez alatt vége lön ott a' vatsorának,
 Es fel-kelvén, egy két pohár bort ivának,
 Az után egymástól ök el-butsúznak,
 Szállásokra menvén el-is nyugovának.



TIZEDIK RÉSZ.

VArták a' virradtat a' nagy készületek,
 Az innepre fel-jött fok-féle nemzetek,
 Es azokból álló bő gyülekezetek,
 Hogy lássák mint lesznek ott a' tiszteletek.

De a'

De a' nagy Istenek a' földi dolgokkal,
 Es az embereknek fel-tött szándékokkal
 Jádván, a' mi tetszik azt teszik azokkal,
 Hogy esmérteffenek ök nagy hatalmokkal.
 Mintegy éjfél tájban kis felhő mozdula
 Északról, és délről többel szaporula,
 Mellyel az egész ég végre bé-borula,
 Es abból az után nagy zápor tsordula.
 A' melly nem tsak estig, hanem más napon-is
 Sűrön omlott, úgy hogy majd az utzákon-is
 Malom hajtó viz volt, sőt az ablakon-is
 Bé-ment sok helyeken, 's a' kő falakon-is.
 A' mellyel ott minden dolgok el-bomlának,
 A' sok tzifra rendek mind bé-szorulának
 Öltöző helyekben, ki nem juthatának,
 El-rendelt helyére a' hires pompának.
 Voltak pedig ahhoz derék készülések,
 Minden rendek aránt, és szép intézések,
 Hogy 's miképen legyen az ő öltözések,
 Es az áldozatra mi sorral menések.
 Azt végezvén pedig kellett volna lenni
 Sok-féle játéknak, 's pályázást-is tenni,
 De im mind azoknak múltást esett venni
 A' nagy zápor miatt, és semmibe menni.
 A' mellyen mások-is nem kevest búsúlnak,
 De *Chalisiris*re leg-többbük szorúlnak.
 Félvén hogy dolgai ezzel fel-fordúlnak,
 Es az ígéretek mind tsak abban múlnak.

Bb

Az

Az oltári kérdést sem viheti végben,
 Vala pedig arról ő nagy reménységben,
 Mindazáltal épen nem esik kétségben,
 Am légyen-is szive bús kedvetlenségben.
 Biztattya magát a' minapi jelekkel,
 A' nagy Isteneknek ajánlott kedvekkel,
 Meg-elégesznek már sok szenvedésekkel,
 Es azoknak végét töltik örömekkel.
 A' *Thales*-is pedig elméjén forgattya
 Tegnapi beszédét, azt el sem mulattya,
 Mert ha most *Iffis*nek múlt-is áldozattya,
 De azt más időben helyére hozattya.
 Mond: az Isten Afiszony ő maga kívánta,
 Hogy így müllyon dolgunk midőn reánk
 (hánta
 A' véletlen záport, 's tűzönként nem szánta
 Azzal el-óltani, mert bűnünket bánta.
 Más időt kell tőle nekünk arra kérnünk,
 A' mikor lehesse inkább hozzá férnünk,
 Estifzteletire jó móddal ráérnünk,
 Tartozásunk szerint áldanunk, 's ditsér-
 (nünk.
 De tudom sajnálod arra várakozni
 Te szerelmes bátyám, 's addig itt lakozni,
 Azért ha nem lehet másképen áldozni
 Ez úttal, leg-alább mennyünk imádkozni.

A' nagy

A' nagy záporban-is az ő templomához,
 Botsásúnk kis temjént ottan oltárához,
 Könyörögjünk szivből, né kétlem magához
 Vefzi azt, és szól-is talám szolgájához.
 De szokott felelni ő *Echo* képeben,
 Azért a' ki hozzá folyam szűklégében,
 Szűklég nagyon szőllyon ő könyörgésében
 Mert ugy lehet részes választételében.
*Chalifiris*nek ez tetfzven kedvel hallya,
 'S hogy oda mennyenek maga-is javallya,
 Örömeft könyörög, szűklégét meg-vallya,
 Remélvén, hogy abban jó választát hallya.
 Azért fel-is vefzik ott ketten magokat,
 Az oltárhoz vízik már nehéz tagokat,
 Es ottan fel-óltván illő ruhájokat,
 Fűstőlőket fognak meg-gyújtván azokat.
 Bűvön öntnek temjént az után tűzekben,
 Sok felé kerengő, 's hajlogó testekben,
 Hol kis szóban, holott nagy üvöltésekben,
 Sok könyörgéft tesznek nézvén az egekben
 Végre *Iffis* nevét a' mikor említik,
 A' földön magokat épen el-terítik,
 A' honnét testeket mikor fel-segítik,
 Értekezéseket osztán közelítik.
 Azért *Chalifiris* omolván térdére,
 Keserves könyveket botsátván szemére,
 Es éles fájdalmat hajtván a' szívére,
 Illy könyörgéft vészenzokogó nyelvére.

Bb 2

Ok

Oh te *Inachus*nak nagy hirű fajtája,
 A' leg-főbb Istennek választott mátkája,
 Melly miatt éltednek vala sok munkája,
 Bé-járatván tőled sok tengerek tája.
 Emberi személyből végre ki-vétetvén,
 Az Istenek száma közibe tétetvén,
 Sok tsuda tétidről el-hiresítettvén,
 Én-is hozzád jöttem híredet követvén.
 Nagy emlekezete a' te oltárodnak,
 Annál jövendőelő igaz mondásodnak,
 Adgy olyan értelmét vennem válaszdodnak,
 A' melly rám virraszsa napját áldásodnak.
 Van-is nagy reményem, a' mellyet vetettem
 Te benned, minthogy sok búkkal terheltetté
 Azért a' mint mondam, te hozzád siettem.
 Mert sokkal jól tettél, úgy értettem. (Echo)
 Tudom tettél. Azért fies oltalmára (tettem.
 Enbús szívemnek-is, 's vigasztalására,
 Mert ha bal választ adsz jót váró szavára,
 Tudod mi lesz abból né sokára. (Echo) kára.
 Ne add azt, mert most-is kétséggé tsinálom
 A' remént, 's elmémnek sok búját formálom,
 'Sgyakor ijedelmit izzadva számlálom,
 De mi légyen e' fel nem találom (Echo) álom.
 Ha álom, el-múlik vetem azt semmihez,
 De járulok a' föld, és menny Istenihez:
 Tudgyam hol van, a' ki ohajt kedvesihez.
 'S azok ehez, és né más fenkihez. (Echo) kiez.
 Az, a'

Az, a' kinek tárfa már reám akadott,
 Mellyért-is vén fejem sokat járt 's fáradott,
 Maga pedig attól most-is el-szakadott,
 Es kérlek, mond-meg az el hol maradott.

(Echo) ott.

Tudó hogy ott, de hol, énnéké azt mond-meg,
 Rajta lévő búmban fokszor majd holtá-meg,
 Tsak a' menyzeiek kegyelme tartott-meg,
 Jaj talám soha nem találhatom-meg. (Echo)

(meg.

De mikor 's melly helyben? veszékedvelebben
 Azt-is tudva : azért szállj értelmesebben,
 Másutt-é? (hogy tudgya azt egyenesebben)
 Vagy *Memphis*ben van hitelesebben? (Echo)

(ebben.

Hogy azt tudnom hagyod, méltó áldást ténem
 Néked, 's oltáridhoz kötelelésé lennem.
 Kérlek, adgy tovább-is róla jó hirt vennem:
 De magamnak oda jó lefészé mennem. (Echo)

(nem.

Ha nem, mit tehetek róla : de segíhet
 Abban ugy valaki: hogy nem tsak remélhet
 Bús fejem felőle : de rá-is szemlélhet,
 'S a' húga-is véle még beszélhet. (Echo) élhet.
 Elhet? adgya Isten éliyen örömére,
 'Slégyen szívemnek-is a' tsendességére:
 De ezeknek (kérdem) ki jár úgy végére,
 Hogy légye nyugtára és kedvére. (Echo) vére.

Tharefis ő vére: az fel-is fogadgya,
 Hogy érette mégyen, és vagy el-ragadgya,
 Vagy el-kéri, 's ebbē máskint sem tagadgya
 Munkáját, tsak *Isis* azt ugy hadgya. (Echo)
 (adgya.

Ha adgya, 's jól adgya: Nevedet ditséri
 Azért szolgád, 's örök áldással kéféri
 Mindenütt, és telyes erejét rá méri:
 De éri-é azt ugy, a' mint kéri? (Echo) éri.
 El-hiszem szavaadat, de hogy e' hasznossan
 Mennyen hamar végben, és foganatossan:
 Mőd meg mint kell járni, ha őrzik szorgosá
 Es a' hely-is leszen fokokossan. (Echo) okossan.
 Azért ugyan *Thales*, melly merő próba-kő
 A' jóban, 's elméje olly tanács nemző tő,
 A' mellynek fajzatin, sok hasznos dolog nő,
 Ennek eszközében légyené a' fő. (Echo) ő.
 E' tetfzik nekem-is, mert sok dolgokban járt,
 Ő már-is nyertesen, és most sem téfzen kárt,
 Meg-hozza a'kit bús szivem régē vár, 's várt:
 De kivüle addig itt lennem árt (Echo) nem árt.
 Azert tsak el-küldöm a' te segédeddél.
 Aldott légy hogy biztatfz jó feleleteddel,
 Eskérlek tovább-is tekints kegyelmeddel,
 Add ránk áldáfodat szent neveddel. (Echo)
 (vedd el.

Nem

Nem érdemes nyelvem, hogy több kérdést te-
 Azért szolgád innét ismét tovább megyē: (gyē
 De könyörgök dolga ollyan véget vegyen:
 Hogy jól, 's nem imigy amúgy legyen. (Echo)
 Ezeket végezvén kevest pihenének, (úgy legyen.
 Az után újjonnan temjenzést kezdének,
 A' melly által bútsút *Isistől* vénének,
 Es onnét a' *Thales* házához menének.
 Az hol erősödvén kis falatozással,
 Az után a' dolgot fel-vefzik egymással,
 Vala arra, *Isis* melly válasz adással,
 El-fogják azt tovább már mi folytatással.
Chalifiris kezdi elsőben szólását,
 Fel-véven *Thales*nek sok szép ajánlását,
 Mellyel tölté tegnap friss vatsorálását,
 Es az után-is tött hitese fogadását.
 Mondván édes ötsém, azt nem reménlettem;
 Hogy itt rád talállyak, a' hova vettettem
 Nem reménlett szél-túl: de kedvesen vettem
 Az Istenektől, hogy veled így lehettem.
 E' pedig el-hiszem máskint nem lehetett,
 Hanem az Istenek munkája vezetett,
 Itt minket egyűvé (kit ki remélhetett?)
 Egemással bennünket így meg-esmértetett.
 Tudod mindenképen te az én dolgomat,
 El nem rejtven tőled semmiben titkomat,
 Hallád az elébb-is bús imádságomat,
 Es arra *Isistől* adott válaszomat.

Bb 4

Azért

Azért nem szükséges szót szaporítanom
 Másképen, csak arra kell bátorítanom
 Magamat, mint merjem azzal búsítanom
 En kedves ötsémet, vagy háborítanom.
 Hogy a' mint fogadta jóakarattyából,
 Atyafiságomnak nem tagadásából,
 Kivánnyon ki-venni fok háborújából
 Elémnek, és többtöbb bút néző gondgyá-
 Es tekintse ebben öregségemet-is, (ból
 Azzal együtt gyenge egészségemet-is,
 Ha úgy tetszik pedig kis verlésemet-is,
 Es régen az én jó-téteményemet-is.
 Mindazáltal így sem mernék ezekkel
 Untatni, de hallád tulajdon fűlekkel,
 Mint ellenzé *Isis* a' feleletekkel (nyek-el,
 Azt, hogy én *Memphis*ben magam nem en-
 A' Istenek szavát nem alkú meg-vetni,
 Mert úgy veszélyünkön fognak ők nevetni,
 De ki tanácsokat akarja követni,
 Segéteni szokták, és jóra vezetni.
 Azért vagy el-megyek, és nyűgbe akadok
 Én-is véle edgyütt, 's több búra fakadok,
 Vagy innét meg-térven tovább-is maradok
 Nála nélkül, 's értetsak búban száradok.
 Nehéz ugyan régen bé-gyógyúlt sebemet
 Megint fel-vakarnom, 's régi sérlelmemet
 Ujjítanom, és le-tsendesültt szívemet
 Fel-zavarnom, 's azzal vesztenem kedvemet
 De úgy

De úgy parantsolván azt a' kételenség,
 A' kinek a' dolga könyörületlenség,
 Am fájdalmas legyen, minthogy illetlenség,
 A' miről kell szólnom, és szemérmetlenlenség.
 Nem tehetek róla, noha ad ortzámnak
 Nagy tüzet, és terhet nyelvem a' számnak,
 Ambár meg-adtá én már azon munkámnak
 Tetézve az árrát, és gonofz mátkámnak.
 Hogy elő kell hoznom olly rút esetemet,
 Es azzal újonnan kinzani szívemet,
 Tudod jól, nem kétlem 's érted beszédemet,
 Nem szükség hogy fejtsem itt mesézésemet.
 Esméred *Rhodopist*, 's a' miatt vesztetem
 Hallottad, 's házamtól el-költözésemet,
 Es furdallya, 's őli mostan-is szívemet,
 Estiltya *Memphis*be én meneteletem.
 Mert jól lehet már az Istenek vétkeket
 Meg-engedték, 's láttak sok jóval engemet
 Másutt-is, tekintvén arra érdememet,
 Mert szolgálattyokba foglaltam életemet.
 Es mostan-is azok parantsolattyában,
 Fáradok immár sok holnapok folytában,
 Miolta a' fiam 's leányom dolgában
 Löttem eszköz, a' már meg-mondott mun-
 Mindazáltal oda nem kívánok menni, (kában.
 Mert nem-is tanácsos azt magamra venni,
 Es *Isis* hagyását azzal félre tenni,
 Magam veszélyének tudva oka lenni.

Másként *Penthiſeus* jut gyakran efzemben,
 Így a' *Thiámus*-is, kívánván ſzívemben,
 Hogy vélek lehetnék bár tsak egyſzer ſzem.
 De így ſem mehetek a' veſzedelemben. (ben
 A' miolta régen el-ſzakadtam tőlök,
 Tsak hirt ſem hallottam azolta felőlök,
 Sirtak mint gyermekek el-jövén előlök,
 Nem tudom azolta mi lótt ő belőlök.
 Ez okon kívánni kellene magamnak, (nak,
 Hághatnám küſzöbét még egyſzer házam-
 Tudhatnám mint létét két kedves fiamnak,
 Eſfoghatnám kezét ott ſok rokonomnak.
 Másként-is az egek ollyan természetet
 Adtak az emberben, hogy nagy a' ſzeretet
 Hazájához benne, a' mellyben ſzületet,
 'S vágy oda a' midőn onnét el-vettetet.
 Többel nem terhelem, 's úntatom füledet,
 Hanem még-is kérlek haſſa meg ſzivedet
 Az én ügyem, 's tőlem ſegítő kezedet
 Meg ne vond, hogy érje minden jófejedet.
 Menny-el én helyettem *Memphis* városában,
 Es *Theogenest* a' Király udvarában (ban,
 Kereſd-fel, 's izzadgy úgy annak a' dolgá-
 Hogy ott fáradságod ne légyen hijában.
 Ha úgy tetſzik, el fog *Nanſicles*-is menni
 Nem kétlem te veled, mert jót kíván tenni,
 Ő nékem, 's magára nagy dolgokat venni
 Érettem, és minden ſegétſéggel lenni.

Nints

Nints ſemmi kétségem azt végben viheted,
 Ha fel-fogod dolgát, 's eſzedet rá veted,
 Hogy kedves fiamat kezedhez veheted,
 Es onnét el-hozván előmben teheted.
 Mert a' Iſtenek-is ott meg-ſegítenek,
 Minthogy erre téged ő magok intenek,
 Altalad a' búktól engem meg-mentenek,
 'S néked pedig örök hirt 's nevet ſzereznek.
 Es a' *Iſis*-nek is úgy tetſzik magának,
 Hogy te légy eſzköze ennek a' munkának,
 Es végbe vivője az ő válaſzának.
 A' kit téve elébb nékem ſzolgájának.
 Az én dolgomat jól tudod mindenekben,
 Mert előtted ſemmit nem tettem rejtékben,
 Rád biztam magamat én azért ezekben.
 Segétſenek a' kik laknak az egekben.
 A' mikor beſzélli ezeket bő ſzóval
Chaliſiris, mondgya *Thales*: minden jóval
 Kíván néki lenni, ésezt *Apolló*val
 Gyakrā bizonyíttya, mint minden tudóval.
 El-mégyen örömeſt *Memphis*-ben helyette,
 Minthogy akarattyát maga-is értette
 Ez aránt *Iſis*-nek, másként-is fel-tette
 Magában, hogy mindent el-követ érette.
 A' régi dolgokat tovább ne említſe,
 El-múltak már azok, és ne keſerítſe
 Mérgekkel a' ſzívét, reménnyét bővítſe,
 Es régi keſervét azzal édesítſe.

Tudgya

Tudgya tartozását mert sok javát vette,
 Mikor kis korában fel ő neveltette,
 Maga gyermeki közt, és emberrétette,
 A' mellynek jó izét most sem felejtette.
 Igaz vérsége-is arra kötelezi, (vezi)
 Hogy illy szűklégek (a' mellyben köny-
 Szolgályn, és erre maga-is nevezi,
 Őtet *Isis*, mikor a' bátya kérdezi.
 Az Istenek szavát pedig ő meg-vetni (ni,
 Nem meri, mint hogy azt kár fogná követ-
 Es a' vérséget-is szokta ő szeretni,
 Hasonlóképen a' jót jóval fizetni.
 Nem bannya, sőt inkább azzal kedvet téssen
Nansicles, ha néki úti tárfa lészén,
 De az indulásra sok időt nem vészen,
 Hanem mindgyárt indul, mihelt lehet készé
 Es valami állhat az ő erejében,
 Azt mind el-követi fel-keresésében
 A' *Theogenes*nek, 's kézhez vételésében,
 Bizik-is, hogy öröm lesz ezek végében.
 Mert nem csak másoknál van esmeretsége,
 Némelyleknél pedig nemzetes vérsége,
 De a' Királynál-is van nagy tisztessége,
 Azt hozván magával ő papi fősege.
 A' kik által úttya annál jobban lehet,
 Fel-véendő dolga szaporábban mehet,
 Mert az esmeretség gyakran sokat tehet
 A' nagy helyeken-is, és gyors választ vehet.

Chali-

Chalisiris ezen örül 's könyvezik-is,
 Mert fél-is dolgában szegény, és bizik-is,
 Heve vagyon néha, és néha fázik-is,
 Mint az változó napfénlik, esőzik-is.
 Mindazáltal téssen nagy köszöneteket,
 Azzal sok ajánlást, és ígéretek,
 Nem hadgya hasznatlan ő verítékeket,
 Bizonyságul híván a' nagy Isteneket.
 Mikor ezek ketten így beszéllgetnének,
Nansicles 's a' Biró együtt ebédlének,
 Az után asztaltól ők-is fel-kelének,
 Es *Thales* házához mind ketten menének.
 A' kik még beszédben találván azokat,
 Hozzák elő a' nem várt nagy záporokat,
 Azok miatt el-múlt sok jeles dolgokat,
 Mondván abban ők-is vallottak károkat.
 Minthogy nem láthatták azoknak pompáit,
 A' nagy áldozatnak ceremoniáit,
 A' szép seregeket, és comediáit
 A' játékosoknak, bajnokok pályáit.
 A' szerint szép rendit a' szűz leányoknak,
 Gazdag öltözetit a' dús aszfzonyoknak,
 Es az áldozatra rendelt állatoknak,
 Nemét, számát, és le-ölését azoknak.
 Mond *Thales*: nem hagyták magok az Istenek
 (Ők tudgyák mi okért) hogy végbe mēnye-
 Most azok, kiért is áldottak legyenek, (nek
 Es tovább-is a' mint tetfzik úgy tegyenek.

Arra

Arra nézve ugyan én-is el-múlását
 Bánom, hogy most érvén házamhoz jutását
 Kedves rokonimnak, és azok látását
 El-fogá a' zápor, újítván húllását.
 De minthogy az idő így akadályozta
 A' ízándékot, s' annak tzellyától meg-fosztta,
 Ezt pedig (mint mondám) ő maga okozta
 Az Istenek kedve, legyen a' mint hozta.
 Erre pedig sokat szegény bátyám sem hajt,
 Hanē azon búsúl (mint ha bolygatnal rajt:)
 Ugy dögván a' sok göd (és szaporét sok jajt,)
 Tovább mittégyē, mert áde' neki nagy bajt
 Fia után menni maga igyekezik,
 A' mint hogy im most is arrúl emlekezik,
 Gyenge pedig szegény, holta következik,
 Hael-mégy az útban, s' ezért bűnk érkezik.
 En ugyan eleget ajánlom magamat,
 El-hagyom érette minden más dolgomat,
 Fel-megyek *Memphis*ben: ő addig házamat,
 Lakja itt, és birja minden jóságomat.
 Fel-keresem fiát, akár mint hogy lehet,
 Van is reménfégem, hogy véle jót tehet,
 Ottan az én munkám: mert hozzája mehet,
 A' Királyhoz *Thales*, és jó választ vehet.
 El-jősz te-is, vagyok olyan reménfeggel,
Nansicles én velem, s' lézfesz segétsfeggel,
 A' mondott dologban, szépe sméretsfeggel,
 Léven te-is ottan, s' némellyhez vérfeggel,
 Mi

Mi öreg bátyánkot méltó meg-kiméllyük,
 Érette magúnkat mi arra tekéllyük:
 Hogy a' hol talállyuk, onnét ki-beszéllyük
 A' fiát, s' az Attyához haza segéllyük.
 És ez által régen kívánt vigasságra
 Emellyük a' szivét, melly szomorúságra
 Hajlott most, mint mikor jutván árvaságra,
 Búsúl a' gerlicze, és száll száraz ágra.
 Mond erre *Nansicles* tartya fogadása:
 Érette mind addig léfzen fáradása,
 Meddig nem adatik reá találása
 A' fiára, s' annak Attyához jutása.
 Abban pedig annál nagyobb szerentséje
 Léfzen tudgya, s' *Ist*nek-is ő igéje,
 Hamarébb bé-telik, ha ő-is melléje
 Allánd és segéti elméjét elméje.
 A' több szem többet lát: vagyontöbb értelme
 Ugy a' több főnek-is, mert az edgyes elme,
 Fogyatozik gyakran, és van tsűggedelme,
Athlas-is többet birt, ha volt segedelme.
 Közben szól a' Biró mondvá: hogy van készē
 Ő-is a' mire kell, mindent félre téfzen,
 És tellyes erejét ki adgya egéfzen.
 Vélek edgyütt, s' a' hol kell mindgyárt ott
 Őrül *Chalifris* illy szép készfégeknék, (léfzen.
 A' kit tulajdonit igaz vérfégeknék,
 Kivánnya áldását a' nagy Isteneknek
 Fejekre, és boldog folytát mindeneknek.

Azért

Azért mind a' három őszve beszéllének,
 Es *Chalifiris*nek: reáfelelének:
 Hogy el-mennek: a' mint el-is készülénék,
 Es harmad nap múlva útnak eredének.

A. *Nylus* vizéig inkább mind homokon
 Mentek, többet tisztán, hogy sem mint ga-
 Ott hajóra kelven, vitettek azokon. (zokó,
Memphis városáig, négy egész napokon.

Chalifirist hagyván *Thalesnek* házánál,
 Ki keveset mivel ott imádságánál
 Egyebet, olykor kis el-szunnyadásánál,
 Es néha a' kertben sétálgatásánál.

Cnemon pedig maradt volt *Charicliával*
Chemisben, a' gazda két szép Leányával,
 A' kik várták szivek nagy kívánságával,
 Hogy meg-jőjjön Attyok utazó társával.

A' *Chariclia*-is sokszor ohajtotta
 Attya meg-téréfét, firni indította
 Gyakorta szemeit, noha szólította
 Arról sokszor *Cnemon*, sőt ugyan tiltotta.

De nehéz volt néki kešervét meg-győzni,
 Melly epedő szivét régen kezdte főzni,
 Ugyan-is hamar kell a' kint meg-előzni,
 Ha meg-rőgzik abból nehéz ki fejtőzni.

Es a' leányok-is sokat vigasztallják,
 Intik-is, mihelyen kešergéšét hallják,
 Hogy mulassa magát ő vélek, javallják,
 A' bús gondok épen hogy el ne foglallják.

Es

Es abból ne legyen ártalmas férelme,
 'Sonnét következő élte veszedelme,
 Mind a' két leányban szép lévén az elme,
 Okos beszédének használ-is kérelme.
 Valamibent tudnak örömešt kedveznek,
 Es azzal tetszeni néki igyekeznek,
 Néha firnak együtt, néha nevetkeznek:
 Azonközben egyrűl, másrűl értekeznek.

Noha serti szivét a' *Charicliának*,
 'Tsak említése-is sok nyavalyájának:
 Mindazáltal abban nem kedvez magának,
 Elő-adgya rendit ő minden dolgának.

Akarván kedvezni ott a' leányoknak
 Ő is ezzel, minthogy vészí-is azoknak
 Sok jóakarattyát, inkább mint magoknak
 Téven kedvet nekik, majd mint asziszonyok-
 Azért kezdetitűl, mennyi veszélyekben (nak.
 Förgott a' tengeren, mind a' bal szelekben,
 Mind a' tolvajoknak rájuk útésekben,
 Es az után vérrel folyt vendégšégeiben.

A' mikor *Tracinus* feleségűl venni
 Akarta, és vele már ágyba-is menni,
 De ezt az Istenek nem engedvén lenni,
 Inkább az ő éltét siettek el-venni.

Annak a' kezétűl igy mint menekedett,
 Egyűtt a' bátyyával: de a' sebesšedett,
 Es fejekre megint új veszély gerjedett,
 Mert rájuk más sereg tolvaj felesšedett.

Cc

A' kik-

A' kiknek sok kintsel akadván kezekben,
 Vitték őket azok magok ör helyekben,
Thiamus vólt a' fő Hadnagy seregekben,
 Örvendett a' szívek nagy nyereségeiben.
 A' szigetben esett, és történt dolgokat
 Beszélli ez után, 's számlállya azokat,
 Az ötet titkoló setét áll-lyukakat,
 A' prédáló tüzet, és a' nagy lángokat.
 A' szerint *Thiamus* reá gerjedését,
 Es annak a' hartzon rabságra esését,
 Az által kezétől meg-menekedését,
 Es azon szívének nagy örvendezését.
 Az után a' lyukban *Theogenes*ével
 Jó ideig létét, máskint keservével,
 De minthogy szenvedett együtt kedvesével
 A' keserűség-is vólt szája ízével.
 Az után *Tysbé*nek véletlen veszését,
 A' *Termutis*nak-is oda érkezését,
Thisbé teste felett szíves kesergését,
 Es azzal *Cnemon*nak kétségbe menését.
 Magok-is utánna menni mint kezdettek,
 De fel-vett úttokban elő nem mehettek,
 Minthogy véletlenül ott körül vétettek
 Némelly seregektől, 's rabságra vitettek.
 Végre *Nansicles*nek mint esett kezében,
 A' miképen hozta ő lakó helyében,
 A' bátyja hova lett tőle el-eséiben
 Nem tudván, 's mint érzi azt sebes szívében.
 A' mikor

A' mikor hullatván szapora könyveket,
 Keseredett szível beszéli ezeket,
 A' kik hallyák törlik azok-is szemeket,
 Es sok ohajtással emelik melyeket.
Cnemon mindazáltal kéri és biztattya, (tya,
 Legyen jó reménnyel, enyhödgyön bánat-
 Hidgye hogy már né sokára meg-láthattya
Theogenest, a' kit nem hágy-el az atya.
 Mond az: Oh te a' nagy *Jupiter* Istennek
 Szűz leánya, a' ki az én bús szívemnek
 Vagy titka tudója, tisztá életemnek
 Oltalma, 's orvosa én minden sebemnek.
 Te viselted nékem eddig-is gondomat,
 Tovább-is rád bizom én mindendolgomat,
 Tudod jól szívetem, abbéli titkomat.
 Add már fel-derülni régen hűnt napomat.
 Add hogy édes apám, a' melly *Nansicles*ssel
 Fárad most úttjában, mintegy *Achatess*el,
 Térjen visszra együtt a' *Theogeness*el,
 Es ez kérésemtől kérlek ne-is vess-el.
 Hogy ugy tovább édes apám se fáradgyon
 Utánna, és az én szívē se szakadgyon: (gyon,
 Hozd közinkben, a' hol végig meg-marad-
 'S velünk együtt néked örök hálát adgyon
Cnemon mond ezekre; azt maga tudhattya,
 Mint ment minap végbe apja áldozattya,
 A' melly alatt esett dolgunk példázattya,
 Hogy nyertes lesz úttya nyilván azt mutat-
 (tya. Cc 2 A'

A' mikor maga-is akkor el gyengüle;
 Es bágyatságára olly látás kerüle,
 Mint ha édes bátyja vólt vólna körülé,
 Az-is jót jövendőt akkor ő felüle.
 Azértle kell tenni már minden kétséget,
 Diánában vetvén tellyes reménséget,
 A' ki a' minteddig adott segítséget,
 Ugy tart arra (hidgyed) tovább-is készséget
 Az alatt a' kertbe mennek mind a' négyen,
 Hogy a' *Chariclia* búfelejtést végyen,
 Fel-teszik magokban, minden azon légyen,
 Miképen előtte kedves jádzást tégyen.
 A' lugafok között erre 's arra térnek,
 Megtsokollyák egymást, mikor őszve érnek
 Magoknak pedig tzielt a' *Cnemont* túl kérnek,
 Mert azt választották közöttök vezérnek.
 Ő ugyan nem bannya vélek mulatását,
 A' gazda leányi közt futkározását,
 Hol *Chariclia*-is kezdi mosolygását
 Ollyankor azokkal, és együtt jádzását.
 Mikor a' tsókolás sora rajta lészén,
 Abban-is tisztinek ő eleget téssen,
 De olly gondolattyát tartya arra késsen,
*Theogenes*nek ad tsókot, 's tőle véssen.
 Ők pedig így ottan gyakran mulatoznak,
 Elő hol egy, hol más új játékot hoznak,
 A' kikkelegymásnak vigságot okoznak,
 Es a' szív fonnyasztó bánatok távoznak.
 Ugyan-is

Ugyan-is a' mint bút nemz a' magánofság,
 Es származik abból komor unalmasság,
 A' szerint a' kedves és nyájjas társaság,
 A' bánat úzésre nagy alkalmatofság.



TIZENEDGYEDIK RÉSZ.

TArfaival *Thales* *Memphis* városában,
 Bé-szállott vala már a' derék utzában,
 Egy esmerősének magas kő házában,
 A' Királyi várnak tsak szomszédságában.
 Ottan pedig akkor nagy gyülekezetek
 Léven (mert egynéhány országai nemzetek
 Jöttek oda) voltak sok emlekezetek
 Egyről másról köztök, és értekezetek.
*Pheniti*ából-is voltak nem kevesen,
 A' kik *Theogenes*t említvén könyvesen,
 Mondgyák, mint szerették azt köszönségesen
 De el-szakadt tőlök, kit bannak szivesen.
*Delphis*be ment vólt felfényes udvarával
 A' nagy áldozatra, és ott (mi tsudával
 Az Istenek tudgyák) egy pap leányával
 Őszve beszélt, és azt el-vitte magával.

A'mint hire vagyon, de hová lehettek,
Arról bizonyos hirt eddig nem vehettek,
Noha sokat jártak, és értekeztek,
Sőt ők-is most oda a' végre küldettek.

Szeretsen követ-is találá ott lenni
Akkor, és egymás közt olly beszédet tenni,
A' mit kíván, vajha ott végére menni
Lehetne, nagy kintset fogna azért venni.

Tudakozzák mi az: mond: a' Királyoknak (nak
Nélvén gyermeke, minthogy Aszfzonyok-
Megrekedt vólt méhe, a'melly mindnyájok-
Vala oka nem kis szomorúságoknak. (nak

Végree egy lányok lón, de az el-szakada
Tőlök még kisdeden, eddig hol marada,
Nem tudgyák, jóllehet sok ember fárada
Már keresésében, de rá nem akada.

Itt mind el-beszéli dolgát *Perfinának*,
El rejtése okát kedves leányának,
Azt-is mint mondta-meg ezt végre urának,
Es szép leányokra most már mint vágynának

Minthogy több magzatot ők nő remélhetnek,
Esa' nélkül fogya lesz ott a' nemzetnek,
Azért azt keresni szüntelen küldetnek
Ide, s oda most-is, kiknek jól fizetnek.

A' ki pedig annak olly hírét hozhatná,
A' melly után attya azt fel-találhatná,
Magát szerentsésnek az bizvást mondhatná,
Mert azt uraságra a' Kiráy juttatná.

Delphis-

Delphisből-is vóltak ebben a' gyűlésben,
Charicles emberi, kik vótték kérdésben,
A' melly hajó ősfízel vólt az evezésben
Őtőlök, és a' nagy tengerre kelésben.

Nem de hallották ez a' merre szakadott,
Mert egy ifjú ott egy leányt el-ragadott,
A' mellyel ő azon hajóra szaladott,
Es onnét tsak hamar meszfíze haladott.

Sok nép vala véle, kik-is sok károkat
Tótték a' városban, mert számos börtöket
Vertek-fel, el-vévén onnét sok javokat
A' gazdáknak, és fel-prédálták azokat.

Fel-zendült vólt ugyan ellenek a' város,
Úzte-is sok szabó, szóts, varga, mészáros,
Egyéb városi rend, és idegen áros,
De el nem érhatték, mert az út vólt fáros.

Máskint-is a' Czéhek nem sok vitézleget
Tesznek, noha szoktak mutatni készséget.
Tsak hogy fel-lázzasztják hamar a' kőtséget
De nem vernek azzal soha ellenféget.

Azok ugyan viszsa mentek hazájokban,
Görög nemzetség vólt a'mint van szájakban
De a' leány jutott melly tartományokban
Nem tudván, érette vannak bús gondokban

Mert a' fő papja vólt köztök *Dianának*,
S hogy ezt el-ragadták tartván főbb kárá-
A' város, utánna sokan fáradának (nak
Eddig-is, de reá nem találhatának.

Cc 4

A' ki

A' ki hírét hozná, mind a' város tenne
 Annak szép kedvezést, mind apjától venne
 Jeles ajándékot, osztán azon lenne
 Mind kettő, hogy papjok megint vizsgálja
Thales, és tárfai ezen beszédeket (menne,
 Hallván együtt, 's másutt, és az eseteket
 Értvén, álmélkodva logattyák fejeket,
 Noha nem egyaránt értik ők ezeket.
 Tudgya ugyan *Thales* a' *Charicliának*
 Mindenestül dolgát, a' mint azt magának
 Mondta *Chalifris*: de több baráttjának
 Nem soknak adta ő, költsát e' titkának.
 Vólt pedig hirekkel ezeknek az-is már,
 Hogy *Theogenes*-is ott van, szabadon jár
 A' várban, és rendet ott a' Királytól vár,
 Mint lesz tovább dolga, jó éri-é, vagy kár.
 Esa' *Thiamus*-is hol légyen hallották,
 A' mikor a' bátyját ők meg-udvarlották,
 De miben járjanak ott el-titkollották,
 Mivel hogy magok közt azt úgy javallották
 Hogy a' mig elsőben ott minden dolgokat
 Jól ki nem tanulnák, titkollyák magokat
 Addig miben járnak, 's az mikor azokat
 Meg-tudgyák, úgy kezdgyék, ha kell mun-
 Azonban a' Király magához hivatya (kájokat
 A' *Theogenest*, és ki legyen tudattya,
 A' tolvajok között vólt mi állapattya,
 Kire mond az: hogy ő egy papnak magzat-
 (tya. A' kivel

A' kivel a' mikor a' nagy tengerekre
 Űlt vólna, vitettek félelmes helyekre,
 Es ott tolvajoknak akadván kezekre,
 Adattak azólta fok veszedelmekre.
*Nirates*nek pedig mint jutott kezében,
 Nem kétli fel-tette azt ő levelében,
 Lészené itt már vég fok veszedelmében
 All az a' Királynak, kegyelmességében.
 Tetszik a' Királynak mérészen szólása,
 Biztattya, hogy nem lesz ott semmi bántása,
 Nézvén melly szép minden testének állása,
 Gondollya, hogy az nem köz ember fajzása.
 Azért pohárnoki közzé helyhezteti,
 Es ott ő is magát mindennel kelteti:
 De a' *Charicliát* most sem felejtethi,
 Mert tőle el-este kinosan sebhethi.
 Ez alatt mivelhogy a' hir gyors szárnyakon
 Szokott járni, tsak nem minden piatzokon
 Beszéllik: egy ifjat az el-múlt napokon
 Hoztak a' várban, de nem tudgyák mi okon
 A' kit *Thales* hallván hamar őszve gyűlni
 Kezd a' tárfaival, és tanátshoz űlni,
 A' fel-vótt dologhoz mint kellyen készülni,
 Mert a' kéfedelem fok kárt szokott szűlni.
 Vannak ott mások-is a' mellyek tzirkállják
 A' dolgokat, és ki leheffen vizsgálják
 Már-is, az az ifjú, 'sha annak találják
 A' kit ők keresnek, gattyokat tsinálják.

Azt pedig el-hidgyék nem-is mást keresnek
 A' Görögök, hanem a' *Theogenes*nek
 Kimlik holott létét, 's léven nem kevesnek
 A' már itt hírével, nyomában-is esnek.
 A' mit hárman tudnak nintsen a' titokban
 Ugy mondgyák: hát a' mi adatik szájokban
 Sokaknak az annál inkább nő azokban,
 'S tsak hamar nagy tzégér, léfzen újságokbā
 A' hirnek máskint-is a' tulajdonsága:
 Hogy az ő szárnyának nagy a' gyorsasága,
 'Sa' mi arra akad, vagy van valósága
 Vagy nints, de fok-felé vitetik újsága.
 Sőt a' szerentsén-is jár a' melly dolgokban,
 Azok is rész szerint az ő mi vóltokban
 Erre néznek, noha van az itt titokban
 Máskint, de éntudok eleget azokban.
 Azért az olly hamar ki sem nyilatkozik,
 Mert noha ő abban sokat fáradozik,
 Es a' végre edgyel, máffal barátkozik,
 De több a' ki tudgya itt nem találkozik.
 En pedig az aránt mind addig hallgatok,
 Mig veletek együtt hozzá nem nyúlhatok
 A' dologhoz, 's abban ugy el nem járhatok,
 Hogy *Theogenes*nek azzal hafználhatok.
 A' mikor a' dologát végbe ugy vihettyük,
 Hogy azon ifjat mi kezünkhöz vehettyük,
 Akkor már az aránt-is meg-jelenthettyük
 Ő ki legyen, minthogy tovább nem félthet.
 (tyúk. Azon-

Azonban ugy tetfzik nekem nagy jót tenne
Nansicles, magára ha olly dolgot venne,
 Hogy valami színnel a' várba bé-menne,
 Es *Theogenes*szel ottan szembe lenne.
 A' ki mihelt őtet vehetné szemében,
 Tudom hozzá futna, mert tartya eszében,
 Midőn *Nitrates*nek vala feregében,
 Az ő kedves húga ment ennek kezében.
 Es e' felől tőle sokat értekezne,
 Azonban *Nansicles* rólunk emlékezne,
 Hogy itt vagyunk, és bēnünket meg-nevez-
 Mellyel néki tudom örömet szerezne. (ne,
 Annál inkább ha azt adná értésére,
 Hogy *Chalifris*-is ő keresésére
 Indulván, házához jutott szerentsére,
 Es a' *Charicliát* adta ott kezére.
 De nem kellene más dolgokra fakadni
 Ott-is még most, hanem tsak tudtára adni
 Mi itten létünket, az utánra hadni
 A' többbit, és abban más úton fáradni.
 Ezt hallván *Nansicles* ajánlya készségét,
 El-mégyen örömezt, és kötelefségét
 Meg-teszi ebben-is, baráttya szűkségét
 Ha segíti, tartván abban nyereségét.
 Méltó-is hogy legyen (mondgya) értésére,
 Hogy el-jöttek az ő fel-keresésére,
 Ne érjen annyira a' bú a' szívére,
 Mint ha nem gondolna senki védelmére.
 Még-

Meg-is indul mindgyárt, s a várba fel-megyén
Thales pedig tovább ezekben mit tégyen,
 Azt hányván magábā, tetszik elmét végyen
Pentheszeustól-is, tenni jobb mit légyen.
 Azért más dolgokat bizván a Biróra,
 Izeni, fel-megyén két vagy három szóra
 Ő hozzája, kéri a nagy *Apollóra*,
 Ezen bizodalmát magyarázza jóra.
 Maga-is meg-indul s gyorsítván járását,
 Hamar közelíti az ötse szállását,
 Az hol el-végezven köszöntő áldását,
 Illyen renddel kezdi az után szólását.
 Nem szóltam ugy veled minap itt házadnál,
 A mint kellett, fokban lévén asztalodnál.
 Azért ha most nekem arra hitet adnál, (nál.
 Hogy a mit módándok, marad tsak magad-
 Szólnék most bővebben és olyan dolgokat
 Mondanék, a kiknek nem várt újságokat,
 Amúlva hallanád, s tsudálnád azokat,
 Estanúlnál onnét új rokonságokat.
 Kire *Pentheszeus* örömeit hitet ad,
 Mondván: valamiket velem közlénd a száđ
 Meg-tartom azokat, eskűszöm rám, és rád,
 Ugy hogy ezért köztünk ne legyen semmi
 Papi tisztemet-is le-kötöm azokban, (vád.
 A mellyeket nekem mondándasz titokban,
 Léfsznek azok nálam olyan palástokban,
 Hogy senki nem nézhet el-rejtett vóltokbā.
 Ezt

Ezt így hallván *Thales* indíttya szólását,
 Köszöni ötsének maga ajánlását,
 Az után a dolgok kezdetit, folyását
 El-kezdi számlálni, és fok változását.
 A mint *Chalifiris* maga mindenképen
 Néki meg-vallotta, a ként ő-is épen
 Elő adgya ennek, s meg-beszéli ízépen
 Azokat, és végre azt-is azonképen.
 Mint ment *Chalifiris* a Biró házához
 Ő nálok nem régen, s mint vitte magához
 Ő onnét, és menvén *Iffs* oltárához,
 Minémű válaszfizal szólott a dólghához.
 Ottan rokonságot mint töttek egymással,
 Es reá feleltek erős fogadákkal,
 Fel-kerefik fiát, tsak ő nyugovással
 Légyen addig helyben, és biztos várással.
 Ofztán mint indúltak a *Nylus* folytában
Memphis felé, és mint juttak városában,
 Azolta ott a fok hírek járásában
Theogenes nek mit hallottak dólghában.
 A kiket midőn hall néha fohászkodik
Pentheszeus, mert az attyán szánakodik,
 A szerentse dólghán néha mosolyodik,
 A ki ennyiképen *Prometheus* kodik.
 A *Chariclának* (mondgya) születését,
 Es édes annyától hamar el-esését,
 Idegen helyekre azzal kerülését,
 Végre *Theogenes* kezére kelését.

Azzal az háborgó tengeren járását,
 Es a' tolvajoknak kezeken forgását,
 Most *Theogenes*nek *Memphis*be jutását,
 Es *Chariclíán*nak *Chemis*ben szállását.
 Tsudállya; leg-inkább pedig vénattyának
 Gyakor változást, bal forsát dolgának,
 Es keserves terhét sok fáradságának
 Szánnya: de azt tartya kedves újságának.
 Hogy hírét hallhattya, a' kit ő szíveffen
 Kivánt *Apollót*ul, veszi nagy kedveffen
 Hogy ezt érte, kéri adgya kegyelmessen,
 Magát-is láthassa, és véle lehessen.
 Azért valami áll ő tehetségében, (gében,
 Hogy meg-tselekedgye van nagy kézisé-
 Léven másképen-is kötelességében,
 Hogy segétse édes attyát szűkségében.
 De a' mit akarnak azzal ne késsenek,
 Hanem a' Királyhoz menni siessenek,
 Hogy ottan másoknál hátrább ne essenek,
 Es kívánságoktól el ne vettekessenek.
 Iziben minden jó: a' ki serényfeggel
 Fogja maga dolgát, az jár nyereséggel,
 Szemesé a' játék, mert ha elégfeggel
 Nem vigyáz, kotzkája fordul vesztetfeggel.
 Kéz mindgyárt indulni bizván *Diánában*,
 Hogy szerentséjek lesz a' mondott munkábā
 Minthogy elein-is az ifjú dolgában
 Ő volt eszközü, a' mint van már tudásában.
 A' mit

A' mit meg-igérni szoktak az Istenek,
 Azt ōk meg-is adgyák, a' kiknek mindenek
 Vannak birtokában, és onnét függenek
 Ebben-is a' dolgok, végbe mint ményenek.
 'S mond tsak magunk fogjuk úgy a' mint szűk-
 Van esmeretségem nekem elégfeges (seges,
 A' Királynál, és a' másként-is bőfeges
 Az ő kegyelmével, mert élte szentséges.
 Szembe leszen velünk, mihelt udvarában
 Fel-megyünk, tsak mód meg az ifjú dolgábā,
 Mit szölylak ott, hogy a' legyen jó formábā,
 Es kedvünk tellyen a' Király válaszában.
 Mond *Thales*: a' dolgot adtam értésedre
 Mindenestől, hadgyuk te itéletedre (re
 Mint kellyen kezdenünk, azért ott nyelved-
 Mint veénded, bizzuk azt-is szép eszedre.
 Indúlnak ezekkel menven szállására,
*Thales*nek elsőben, és azon orára
 Meg-tér *Nansicles*-is szíves várására
 Társainak, 's adgya azoknak tudtára.
 A' Király várában mihelt fel-mehetett,
 Ő *Theogenes*szel ott szembe lehetett (tett;
 Tsak hamar, mert mindgyárt hozzája fie-
 Hogy ötet meg-látta, és örült 's nevetett.
 Ereszkedven véle biztos befzélésben,
 Minden dolgok felől volt kérdeszkedésben,
 Azok közt némellykor el-keseredésben,
 Néha pedig vigan, és jót reménlésben.

Az hűgát, és attyát szaporán kérlette,
 Hogy ő nála vannak örömmel értette,
 A' nagy Isteneket áldotta érette,
 Hogy az attya őtet most sem felejtette.
 Minket pedig kéret, a' kire bízott
 Az ő dolga, tegyünk kedves szolgálatot
 Abban, hogy *Phæbus*tól életünk áldott
 Legyen, jó hír, 's névvel meg-koronáztatott
 Ő ugyan másként-is meg-szabadúlhatna,
 Mert ahoz sok módot, és utat tudhatna,
 De azon olly pályát talám nem futhatna,
 Kinédes attyához, hűgához juthatna.
 Ha pedig akarjuk hogy véle jót tegyünk,
 Még ma a' Királlyal azért szemben légyünk,
 Es fel-ményen oda szűkség mind a' négyünk
 Hogy míg mások kezdik, mi választ-is vé-
 Hogy pap fia legyen, ő ott azt vallotta, (gyünk.
 Hogy mi-is úgy szóllyunk, igen javallotta,
 E' pedig hogy így van maga-is mondotta
 Nekem *Chalifris*, *Thales*-is hallotta.
 Ezeket így értvén, fel-fogják magokat
 Mind négyen, és elébb kis imádságokat
 Végezvén *Phæbus*nál, hogy az ő dolgokat
 Segétse, követik az után úttjokat.
 Es a' várba érvén sok Ur baráttjára
 Talál *Penthesus* a' mellyek tudtára
 Adgyák a' Királynak: hogy a' palotára
 Érkezett, és bé-is hívják nem sokára.

A' hol

A' hol mind a' négyen görbitvén térdeket,
 A' földre eresztvén alázva szemeket,
 Es kőszöntéfére meg-hajtván fejeiket,
 Köztök *Penthesus* kezd illy beszédeket.
 Jó Uram, 's Királyom a' kinek kegyelmét
 Sokakban esmértem, 's vettem segedelmét,
 Hallgass meg szolgádnak most is kérelmét
 'Sa' miért könyörgök, adgya engedelmét.
 A' kik itten állunk mi mind egy vérsegből
 Vagyunk, *Memphis*béli régi nemzetségből,
 Fő papok fajzati, nem csak a' kősségből,
 A' mint nyilván vagy on e' fok jelenlégből.
 Az eleink voltak sok szép magzatokkal
 Aldottak, 's azok közt jeles leányokkal,
 Es egynéhány külső helyek-is azokkal
 Részesültek, férjhez oda adásokkal.
 A' mint im ezek-is mindnyájan szakadtak
 Azok fajzatitól, nekem nagy jót adtak
 Az Istenek, mert sok bús gondok el-hadtak
 Midőn így egyszer'smind házához akadtak.
 Ezek pedig hozzám a' végre fiettek,
 Hogy ide hozatni egy ifjat értettek,
 A' mellyet immár ők, meg-is tekintettek,
 Es ugyan az, a' kit lenni reménlettek.
 Ez a' tolvajoknak akadt volt kezében,
 Es sokat nyomorgott azok tömlőztében,
 Végre *Nitrates*nek vitézkedésében
 Szabadult meg, 's lett vég-rabi infégében.

Dd

Most

Most már itten vagyon noha nem rabtságban,
 De vén attya nélkül ül szomorúságban,
 A' kinek vólt tisztí néha fő papságban,
 Velünk pedig az-is köz a' rokonságban.
 De szakadt vólt tőlünk idegen országra,
 Es ott-is emelték ötet fő papságra,
 De mikor a' fia vitetett fogságra,
 Azért adta magát hofzfas fáradságra.
 Midőn pedig azért már sok járásában,
 Adatott akadni annak a' nyomában,
 Esvén szegény jámbor erős nyavalyában,
 Betegen maradott im *Thales* házában.
 Ötet küldvén hozzám e' két rokonával,
 (Kik véle itt állnak) hogy tellyes munkával
 Járjuk: a' Királynak kegyelmes vóltával,
 Mint vigasztalljuk-meg, még egyszer fiával.
 A' kiért minteped nehéz meg-mondanunk,
 Azért ha tovább-is szabad itt szólanunk,
 Kérünk vihesűk-el, leheffen áldanunk
 Jó hiedet, és azt mástól-is hallanunk.
 Nintsen arra Király tenéked szűkfeged,
 Mert azon kívül-is vagyon elégséged
 A' fok szép ifjakban: de nő ditsőséged,
 Ha ki adod, mert áld azért fok száj téged.
 Kiváltképen pedig annak öreg attya,
 A' kinek fiáért győzhetlen bánattya,
 Ha azt kegyességed által meg-láthattya,
 Nyelve áldásodat örökké forgattya.

Azt

Azt pedig mindnyájan mi-is meg-szolgálljuk
 Es ezzel magunkat kedvében ajánljuk,
 A' Királynak, a' mint remélve táplálljuk
 Szivünket, válaszáat adgya ugy találljuk.
 Kevés szóval felel a' Király ezekhez,
 Mondván: noha már ő a' pohár-székekhez
 Rendelte az ifjat, mert nem köz rendekhez
 Illik szolgálattya, de Fejedelmekhez.
 Mindazáltal értvén, dolga miben legyen,
 Hogy ezzel nekik-is kívánt választ tegyen,
 Es a' vén attya-is vigasztalást végyen,
 Nem bánnya, ha vélek az ifjú el-mégyen.
 De az után magát *Thales*hez fordíttya,
 Es beszédét azzal kezdve szaporíttya,
 Mondván: hogy láthattya a' kedvét újíttya,
 Hogy pedig a' ritkán lehet, szomoríttya.
 Akarja, hogy véle most kezet foghatott,
 Mert a' múlt éjjel-is előtte láttatott
 Lenni, midőn tőle ilyen szó hallatott,
 A' melly nagy villámmal az égből adatott.
 A' kinek személyét most látod álmodban,
 Ha a' *Memphis*be jő a' te udvarodban,
 Meg-tegyed kérését, el-hívén magadban,
 Hogy lstenek keze forog e' dologban.
 Azért mind azólta vigyázva vártalak,
 Hogy fel-jöttél hozzám, jó szível láttalak
 Társaiddal edgyütt, meg-is hallgattalak,
 Es a' mint kívántad, ugy vigasztaltalak.

Dd 2

Mint

Minthogy az Istenek eszközi ezeknek

Igy kellett lenni, de ők is kedveknek

Bontyák néha rēdit, úgy hogy némellyeknek

Egy kedvez, és más van ellene ügyeknek.

A' mint *Trojának*-is vőlt *Phæbus* mellette,

Es azt *Cypria*-is fokban segitette:

De ezeknek dolgát *Pallás* ellenzette.

Végre *Mulciberrel* fel-is perfeltette.

Azért hogy valamint néktek-is dolgotok

Nefordullyn, szűklég vigyázva járnotok,

Hogy mint a' *Phrygesek* úgy ne romolliatok

Es magatok kárán későn tanulliatok.

Végre *Penthesüst*-is szép ditsérettel

Illeti, hogy vagyon ilyen szeretettel

Maga rokonihoz, kiknek kedvezettel

Kivánt ő-is lenni, és jó felelettel.

Ezekhez ragasztván sok szép ajánlását,

Bé-fejezi ofztán a' Király szólását,

Köszönik amazok mind jó tanátslását,

Mind *Theogenes*nek szabadon hagyását.

Mondván *Thales*: a' kik laknak az egekben,

Dolgaidat azok áldgyák mindenekben,

Tartsák életedet gondviselésekben,

Örökös légy a' jó hírekben, nevekben.

Előbb a' tengerek fenéki apadnak,

A' világ üregi üressen maradnak,

Azegek felféi meg-alatsonodnak,

Mint te ditséretid szánkból ki-fzakadnak.

En-is

En-is gyakran tűzét az én oltáromnak

Érette gyújtom-meg, és áldozatomnak

Szentelem illattyát háláadásomnak

Okáért, hogy adtad jó végét útomnak.

Szegény vén bátyám sem felejt-el tégedet,

Istennel közli jótéteményedet,

Hogy azok fizessék azért érdemedet,

Es ő magok közzé vegyék személyedet.

A' több rokonfág-is azért áldó szóval

Magasztalánd téged, hogy láttad illy jóval,

Es szives kérelmit közlé *Apollóval*,

Hogy bődög éltedről végezzen *Clothoval*.

Ugy hogy ne szakaszson véget fonalában

Mind addig, mig annak hoszfű folyásában,

Nem jutándasz *Nestor* ideje korában,

Es az Isteneknek vitetel számában.

Azonban kedvedben ajánlyuk magunkat

Tovább-is, és kérünk, hogy búsításunkat

Ne nehezteld, magok rendelvén utunkat

Erre az Istenek, és fáradságunkat.

Ez után el-válván alázatosággal

Tőle, a' kapura olyan bizonyossággal (gal

Mennek, hogy a' Király hagyta szabadság-

Az ifjat el-menni, az atyafisággal.

Az után azt onnét fel-fogják kedvesen,

Es a' várból vele ki-mennek tsendesen,

A' merre utoznak visgállyák szemesen

Azt sokan, tsudálván termett melly ékesen.

Ed 3

Es

Es *Penthesus*nak menvén a' házához;
 Örömmel ülteti őket asztalához,
 Időt akar venni vigan lakásához,
 'Skriptályokat mosat malosa borához. (hez,
 Minthogy kedvek szerint ment a' dolog vég-
 Nem hiában, bizván a' jó reménységhez,
 Es jutatván Isten megént új vendéghez,
 Hasonlítja ő azt gazdag nyerefőghez.
 Hogy jó szível legyen az ifjat biztattya,
 Mind attyát, mind húgát (mond) már meg-
 Ez az *Apollón*nak ebben akarattya, (láthattya,
 A' ki az ő dolgát rendeli 's forgattya.
 A' melly mellett ők is fáradván érette,
 Addig szóltak a' jó Királynak mellette,
 Hogy szabadulását a' nem ellenzette,
 Mikor az ő dolgát tőlök meg-értette.
 Örülnek mindnyájan jól végzett dolgának,
 Minthogy kedves hire lesz e' vén attyának,
 A' szerint érette, kefergő hugának.
 Vessen azért véget ő is bánattyának.
 Ezek után *Thales* indittya szólását,
 Mondván az Istenek adták jó folyását
 Dolgunknak, de hogy ne hozza változását
 A' ravasz szerentse, meg-tartván szokását.
 Itten sok mulatást talám ne kövessünk,
 Hogy nem remélt kárba a' miatt ne essünk,
 Hanem az ifjúval innét el-fiesünk,
 Hogy kellő helyünkre békével mehessünk.
 Nem

Nem használ mindenkor a' nagy bizodalom,
 Sőt annak a' vége gyakorta ártalom,
 A' nem vigyázással, romlik sok hatalom,
 A' mulatozásban fintsen diadalom.
 A' Király szavát is azok közt említi,
 Es a' sok példakkal ő is erősíti,
 A' vigyázó szemet minden ditsőíti,
 De az álom veszni *Argus*-is segíti.
Theogenes kezdi beszédét ezekre,
 Köszöni hogy dolgát vették ők kezekre,
 De ő is könyörög a' nagy Istenekre,
 Ne késsenek, hogy kár ne jöjjön fejekre.
 Ebben pedig tzellya ez az ő szívének,
 Hogy a' hol *magnese* vagyon szerelmének,
 Annak mennél előbb kedves személlýének
 Jutna látására, mint főbb örömének,
 'Tsak eddig is várja hogy *Chariclián*nak
 Szemléllýe ortzáját, és édes szavának
 Hallja hangját, 's azzal sok fáradságának
 Vessen véget már, és mindé bús gondgyának
 A' kiknek fül szívek igaz lángozástól,
 Ha távozván, nints is más fogyatkozástól
 Sérelmek, de minthogy el-estek egymástól,
 Ritkán szűnnek-meg a' könyves ohajtástól.
 A' ki pedig más búkkal is terheltetik,
 Annak annál mérgesb kén gyanánt eshetik,
 Attól a' kit szeret ha távul vettetik,
 A' szerelem méze így keferítettetik.

Végre mind a' négyen azon meg-edgyeznek,
 Hogy el-sieffenek, orát-is vegeznek
 Arról egymás között: de közben érkeznek
 Olly hírek, a' mellyek nekik nē kedveznek.
 Az hogy: a' melly Ifjú minap *Nuratest*ől
 Küldetett a' várba, a' mostan *Thalest*ől
 El-hozatott volna onnét mindenestől,
 Érte a' rokoni menvén seregestől.
 Igen tudakozza a' fok idegen nép,
 Ki legyen az, minthogy közel mennyei kép
 A' szeme sem úgy jár, úgy a' lába sem lép,
 Hogy a' köz rend volna, máskint-is deli's ép.
 A' kit hallván, venni nem kezdnek tréfára,
 Léven kinek kinek az immár tudtára,
 Az egy Ifjú kívül, azoknak vására
 Hovátzélóz, és mi legyen a' határa.
 A' midőn az Ifjú vezí elméjére, (tére.)
 Hogy a' mindnyájoknak van kedvek vész-
 Kéri a' mi legyen adgyák értésére,
 Hogy annyira teszi ki ki a' szívére. (tya,
 Mondgyák: másnál *Thales* nyilvánban tudhat-
 A' kit maga hallott, azt meg-is mondhattya,
 Sőt előtte tovább el sem titkolhattya,
 Hogy értse maga-is, mint van állapottya.
 Kire *Thales* bővön indíttya szólását,
 Es mind el-beszéli a' hírek hallását,
 Kit értvén az Ifjú kezdi mosolygását,
 Mondván, ő nem bánnya ezek így folyását.

Inkább

Inkább ha nekik-is kedvek reá menne,
 Egy göröggel szemben ő örömeit lenne,
 A' hol ők akarják, hogy értelmet venne,
 Az ő utozások itten most mit tenne.
 Tanátsra veszik ezt, 's el-végzik végtére,
 Nem bánnyák hagyván azt a' maga kedvére
 A' mit abban teendő, és bízzák elzére,
 Tsak hogy jól vigyázzon ki menetelére.
 Bizván azért maga a' maga dolgához,
 Hivat hamar edgyet közzűlők magához,
 Melly mihelt meg-láttya, omlik a' lábához,
 Es fel-kelvén, vészzen illy szókat szájához.
 Arván van szép házad, 's gyászra botsátkozott,
 Mielta személyed tőle el-távozott,
 Hol vagy, 's hová lóttél, sokat tudakozott.
 Boldog a' nap, a' melly minket ide hozott.
 A' hol találhattyuk kedves személyedet,
 'Sa' Istenek nekünk meg-adnak tégedet,
 Majd a' társaim-is tsokollyák kezedet,
 Mihelt meg-érténdik tőlem itt létedet.
 Kinek *Theogenes* így szól beszédére,
 A' nagy Isteneknek tiltalak nevére,
 Es senkinek tőled, ne legyen hírére,
 A' mig a' nem jutánd az ő idejére.
 Hogy mind seregestől innét fel-kellyetek,
 A' hol én leénde utánnam jőjjetek.
 Addig kis türéssel itten fűlellyetek,
 Hogy a' várás után vigsággal tellyetek.

Dd s

Hova

Hova kell jönetek, lézen tudástokra,
 Én víselek gondot osztán dolgotokra,
 Nem fordul a' várás hidgyed káratokra,
 Tsak itt vigyázatok addig magatokra.
 Melly el-menvén *Thales* mond bő beszédekkel
 Jól van ez, de mit tész a' szeretsenekkel,
 Mert ha azoknak-is esik az hirekkel
 Hogy te vagy itt, reád jönnek feregekkal.
 Mond az Ifjúerre: azoktól sem félek,
 Ha el-jönnek, vélek örömeft beszéllek,
 Sőt Királyokat-is meg-látom ha élek.
 Az én dolgaimban illy véget reménlek.
Thales felel megint, és mondgya tréfából:
 Hát ha rád jóéendnek *Delphis* városából,
 A' vén *Charicles*nek nehéz panaszából,
 Mikint fejtőzől-ki annak nagy vádgyából?
 Mellyre *Theogenes* mond: meg nem rettenek
 Ettől-is, mert magok adták az Istenek,
 A' mit én ott tettem, hogy azok legyenek.
 Azért én érettem ök-is felellyenek.
 Más az: *Charicles* sem fogja ellenzeni
 Jövendőben, a' mit ott mertem kezdeni,
 Tsak én vén apámhoz hamárb evedzeni
 Lehetne, és véle ezeket közleni.
 Mind kettő ezekben végre véget vetve
 Mondgyák: el kellene már menni sietve:
 De *Thales* *Thiámust* most sem felejthetve
 Elő hozza dolgát, ötsét meg-követve.

Mond:

Mondván: a' bátyádat hallom fog-házában
 A' városnak tartod, mintha boszszújában
 Rád törne, hogy kaptál e' hely papságában,
 Melly ötet illetné ideje számában.
 Es azért nem szántad ötet meg-fogatni,
 'Sennyi idő alatt azzal fanyargatni.
 Azért ha meg akarsz jó ötsém hallgatni,
 Meg-szabadulását nem kell halogatni.
 Nem-is illik pedig az a' te tisztedhez,
 Jó emlékezetű nagy nemzetségedhez,
 Hogy illy keménységet mutass te véredhez,
 Melly motskot fog kění szép hied's neved-
 Vétett-é ő, vagy nem, én azt né vizsgálom, (hez.
 De hogy el-botsáffad méltónak találom,
 A' mit kérésemért tészesz, meg-szolgálok,
 Es ötet tovább-is kedvedben ajánlom. (fad,
 Ugy hogy azt, közinkbe mindgyárt fel-hozaf-
 Kérlek édes ötsém, ezt el se mulassad:
 Hogy ötet-is édes attyához juttassad,
 Lovaidat pedig te-is bé-fogassad.
 Nem tud mást mit tenni, el-futtat érette,
 Melly az izenetet a' midőn értette,
 Kérdi ki szólhatott annyira mellette,
 Hogy az ötse magát mostan erre vette.
 Mond a' követ: hozzá gyűlt sok rokonsága,
 Hihető azoknak tette barátsága,
 Es az Isteneknek adta nagy josága,
 Hogy léfzen fejednek imé szabadsága.

Mert

Mert vala felőled más gondolatokkal
 Az Uram, de jer fel ne gondolly azokkal,
 Lakjál te-is vigan ott a' rokonokkal,
 Kik talám el-vifznek téged-is magokkal.
 Van egy szép ifjú-is az ő seregekben,
 Mondgyák tolvajoknak akadt vólt kezekbő
 Onnét szabadúlt-meg azel-múlt hetekben,
 'S reménlhető lehet ez-is vérfégekben.
 Hallván ezt *Thiamus* meg-posdúl a' vére,
 A' kis biró szítván tüzet a' szivére,
 Mert tudgya egy ifjú jutott vólt kezére
 Néki-is, mikor vólt tolvajok vezére.
 Azonban érkezik fel a' palotára,
 Hol az atyafiak borúlván vállára,
 Kérik, ne hajtson már elébbi dolgára,
 Botsáffa a' búkat a' fzelek szárnyára.
 Meg-engedte vétkét az ötse kétekre,
 Arra im kezet-is ad, az Istenekre
 Fogadgya, nem tekint a' már meg-lőttekre,
 Tsak ne adásék ok ez után többekre.
 Légyen pedig az-is e' mellett hireddel,
 Te édes apádat meg-láthadd szemeddel,
 Es meg-ölelheted a' te két kezeddél,
 Tsak jőjj-el mi velünk, és áldását vedd-el.
 Ezek közt mind kettőt ő kénen ragadgyák,
 Őszve békéltetik, a' kik-is fogadgyák,
 A' szép szeretetet tovább el nem hadgyák,
 'S a' rút gyűlölségnek magokat nem adgyák.

Es

Es hogy mind a' kettő el-megyen attyához,
 Hadd szólljon maga-is a' papfág dolgához,
 Veszekedéseknek leg-nagyobb okához,
 Tudván ugy von egyhez, mint a' másfiához.
 Hevül *Theogenes* hogy *Thiamust* láttya,
 A' pedig a' szemét a' földre botsáttya,
 El-ijed, mert a' ki vólt annak sajáttya
 Azt el-vévén tőle, tudgya nem baráttya.
 De a' *Theogenes* ő magát meg-győzi,
 A' mi szivét sérti, tsak magában főzi,
 Fel-kelvén helyéből amaszt meg-előzi,
 'S véle a' kéz fogáit majd ugyan kettőzi.
 Kivánván már magát ugy alkalmaztatni
 Ő-is a' mint illett, 's dolgait folytatni,
 Hogy mennél hamarébb lehesse juthatni
 Szerelméhez, és ott magát meg-nyúgtatni.
 Végre ezek után indulni kezdenek,
 El-lévén készítve már régen mindenek,
 Ugy hogy akkor tsak a' rév parthoz men-
 (nyenek.
 Es ott más nap reggel idején kellyenek.



TIZEN.

TIZENKETTÖDIK RÉSZ.

Chalisirisnek ez alatt *Themesában*
 (Igy hívták a várost, hol *Thales* házában
 Marad vala) már sok napoknak folytában
 Tsak magános léte volt nagy unalmában.
 Bizott ugyan mind a *Chemisi* dolgokhoz,
 Oltáráról az égig ment illatokhoz,
 Es ott az egymásra talált madarakhoz,
 Mind az *Istól* vött szép biztatásokhoz.
 Mindazáltal így szól: Gyakran tsalatkozók
 A remények, és nem várt hibákat hozók,
 'S az Isteneknek-is a kedvek változók,
 Mert hol velünk vannak, hol ránk hadako-
 Ez ugyan követi a mi érdemünket, (zók.
 Magunk teszszuk jóvá, rosszá-is igyünket,
 Az egekbéliek vigyázzák éltünket,
 'S a mint érdélyük úgy adgyák bérünket.
 Azért noha én-is hittel 's jó reménnyel (fénnyel
 Vagyok: hogy fél-jövénd már napom szép
 De hogy ne lehessen még az eseménnyel,
 Nintsen el-végezve bizonyos törvénnyel.
 Mig vég napja le nem száll, addig éltében
 Nem mondhattya senki, hogy szerentséjébő
 Ne légyen változás, a' *Parcák* kedvében
 Allván annak sorsa, 's forogván kezében.

A' mint

A' mint 's meddig tetszik, azok úgy forgattyák
 Életünk orfoját, 's a' szerint folytatták
 Annak mindē dolgát, a' mig nem juttatták
 Végső tzélláához, és ott meg nē nyugtatták
 Semmi bizonyosság nints pedig ezekben,
 Hanem forog dolgok tsak reméniségekben,
 Azok pedig gyarlók ő természetekben,
 Mert gyakran hibálók, ki-menetelekben.
 Azért oh *Apolló, Dianna*, és te-is
Jupiter kedvese *Isis*, Istene-is
 E' helynek, a' kiknek én már eleve-is
 Sokat könyörgöttē, gyakran könyveze-is.
 Ne felekezsetek a' ti szolgátokról,
 'S annak gyakor izben tött ajánlástokról,
 Sőt (ha szabad szólñ) nagy fogadástokról,
 Es nekem parantsolt kemény hagyástokrol.
 Tudgyátok *Memphisben* a' mikor tűntetek
 Szobámba *Apolló, Dianna*, 's tettetek
 Ott nagy fényességet, és szembe lettetek
 Velem, 's nagy hagyással arra intettetek:
 Hogy a' *Theogenest* a' *Charicliával*
 Kezem alá vegyem, és minden munkával
 Azon legyek, mikint azoknak dolgával
 Jól tegyek, 's vigyázzak arra jó módgyával.
 Es hogy ti-is leztek minden segítséggel,
 Tettetek ajánlást arra nagy készséggel,
 De láttatok ahoz kéfedelmességgel
 Nyúlñi, noha várom azt nagy reméniséggel.

En

En pedig azolta mit nem tselekedtem
 Értetek, és mennyi bút's bajt nészenvettem,
 Hol nējártā, költem, el mit nem követtem.
 Tudgyátok, mert néktek azt meg jelentettē.
 Es én ezt nem másért, hanem kedvetekért,
 Avagy inkább velem szembēn létetekért,
 Sőt akkor meg ígért ti segítségtekért
 Tselekedtem, 's kemény fenyítéketekért,
 A' melly ellen én mást nem-is mertem tennem,
 Sőt kívántā mindgyárt azt munkába vennem
 Nékik mindenekben segítséggel lennem,
 Es végre ő vélek edgyüttel-is mennem.
 Azolta mind hárman eleget szenvedtünk
 Egymástól el-esvén, fok búban epedtünk,
 Es noha már ketten őszve verekedtünk,
 De *Theogenestől* most-is el-rekedtünk.
 En ugyan ötet-is keresni kezdettem,
 Es már arról hirt-is bizonyost értettem
 Hollegyē: de tovább magā nem mehettem
 Utánna, 's maradni itt kényszerítetttem.
 Az Isteneknek van ez-is hagyásátúl,
 Leg-közelebb pedig *Istis* válaszáatúl,
 A' melly tilt engemet *Mempbis*nek úttjátúl,
 A' mint ezt én magam vettem ő szájátúl.
 Hanem *Thales* ment-el az ótsēm helyettem
 (Mellyben-is tanátsot én *Istől* vettem)
Nanficlessel, a' melly másban-is értettem
 Sokat mivel, a' kit meg nem érdemlettem.

Tytus-

Tytus-is e' helynek mostan fő Birája,
 A' melly-is az én hugomnak unokája,
 El-ment edgyütt vélek, a' kiknek munkája
 Hogy jól legyen, ti-is állyatok hozzája.
 Es legyetek ebben kívánt segítséggel,
 Hogy jőjjenek vízfza kedves nyereséggel,
 Ne epedgyen szivem több keسرűséggel,
 Hanem már valaha legyen tsendességgel.
 Vagyon ugyan nékem más-is két magzatom,
 Es nem tsak fogadott, de fáját rajzatom,
 Kiknek-is személljét noha nem láthatom
 Már régen: de ezt én most úgy nēforgatom.
 Mert tsak a' természet kötelez azokhoz:
 De a' ti hagyástok kényszerit dolgokhoz
 Hogy ezeknek lássak, 's akaratotokhoz
 Szabjam én magamat, mint leg-főbb okok-
 Azért el-is hagytam másokat érettek, (hoz.
 Mivel általatok annyira öntettek
 Szivemben, hogy mást nem kívántā helyet-
 Ők-is pedig engem igazán szerettek. (tek,
 Fél halál volt, túlők meszszére esésem,
 De mint hogy meg-adta azt fok keresésem,
 Hogy már az edgyikre lehetett lelésem,
 Könnyebbült fél szerint azzal szenvedésem.
 Hogy pedig attól ment egészen leheffen
 Bús fejem, 's a' ti szótok-is bé-telheffen
 Adgyátok, hogy az-is kezemhez térheffen
 A' kiért el-küldtem, és hozzám jőheffen.

Ee

Jutas-

Jutásátok őszve az árva fejeket,
 Egymásért szakadó keferses sziveket
 Vigasztalljátok-meg, és szenvédéseket
 Meg-fzánván, adgyátok nyugalmas helye.

(ket.

Hogy így mind ők, mind én egyszer ki köthet-
 (sünk,

A' búk tengeréről, 's olly partra kelhesünk,
 Hogy néktek-istenesb elmével tehesünk
 Aldást és magunk-is békével lehesünk.

Várunk azért mi a' ti kegyességtektől,
 Es sokszor ajánlott gondviselésektől,
 Tudom el sem mentek ígértetektől,
 Ugy hogy el-vefettek minket kedveteiktől.

Ideje-is vagyon, hogy már fel-derüllyön
 Altalatok napunk, 's abban részesüllyön
 Mi ohajtó szívünk, és őszve kerüllyön
 A' két keferses fél, 's egymásnak örüllyön.

Végtére midőn így búsul, 's epekedik
 Nehezül a' szeme, és el-szenderedik,
 A' mellyel elméje noha tsendesedik,
 De azonban illyen álma ereszkedik.

Ugy látzik, hogy az ég melly nagy sötétséggel
 Borult volt-bé, vidúl nem várt fényesség-
 (gel,

Es im *Mercurius* nagy véletlenséggel
 Erkezik hozzája, illyen követséggel.

A' kik

A' kik mind te néked, mind *Charichlának*,
 Mind tőle el-szakadt kedves mátkájának
 Oltalmi, és tartják azt magok gondgyának
 Hogy jó vége legyen már azok dolgának.

Előre küldötték engem, de követnek
 Magok-is: általam azonban intetnek,
 Bátor szível várjad, semmi rémületnek
 Ne engedgy, tartván ezt te jó jelenetnek.

Alig végzi ezt: hogy nagyobb villámlással
 Telik minden szöglet, 's az ajtó nyilással
 Látzik lenni, 's több több fény szaporodással,
 Mintha a' ház lenne majd mennyé válással.

Elsőben *Apolló* a' mint a' *Musákkal*
 Szokott mulatozni kedves musikákkal,
 Ezek lantot vervén, azok cziterákkal
 Zengvén, és némelyek éneklő nótákkal.

A' *Pégasus* körme erős rugásából
 Fakadt forrás mellett, (mellynek folyásából
 Elő kilentz szűzek szép társaságából
 Sok öröm származik) sétálgatásából.

Maga-is jó kedvet vészen, és hárfáját
 Fogván, 's a' fejébe tévén *Laureáját*,
 Beszélli a' *Python* ellen vett *Pálmáját*,
 'S arról költ verfével, pengeti notáját.

Láttatik érkezni ollyan vigassággal,
 A' kit *Diana*-is követ hamarsággal
 Épen olly formában, és hasonlósággal,
 A' mikint vadászni szokott gyakorsággal.

Ee 2

Öve

Óve mellé vagyon aggatva ruhája,
 Agyéka fel-kötve, oldalán puzdrája
 Aranyos ijával, kezében dárdája,
 Utánna sereggel szép tsoport *Nimphája*.
 A' kik közzül ezek tartnak pórázokon
 Jeles agarakat, azok más útokon
 Lefika' vadakat, 's vigyáznak farkokon (kő
 Már fel-vont nyilakkal, 'skürt függ a' nyako-
 A' mellyel egymásnak ók szokott jelt adnak,
 Ha bizonyos létét láttják hol a' vadnak,
 Avagy ha egymástól ollykor el-szakadnak,
 Hogy tudgyák, ki hol van mig öszve akad.
 Azonban a' mikor érkezik lefekre (nak,
 Valamelly vad, azt mint várják ók kezekre,
 Esha el-ejthetik, van melly örömekre,
 'Smint állanak megint vízfőz a' helyekre,
Diana egy felől azért *Nymphái*val,
 Másfelől *Apolló* pedig *Musái*val
 Igy állván előtte vig musikáival
 Végre vigasztallja ilyen szavaival.
 Hogy én mostan jöttem te elődben épen
 A' mint *Parnassus*ban vagyok ollyanképen,
 A' *Musák* serege közt, állván középen,
 Es azokkal edgyütt musikálván szépen.
 Azért tselekefsem: hogy azzal szivedet
 Néked-is a' búktól el-vonnyam, 's kedvedet
 Ujjítsam, erősbé tévén te hitedet,
 Hogy meg-láthatod már hamar gyermeke-
 (det. A'

A' mellyben bizonyság serege egéfen
 Ima' *Musáknak*-is, más okból nem léfzen
 Az-is, hogy *Diana* vagyon itt ugy készen,
 Mint mikor ő szokott vadászatot téfzen.
 Vólt már *Memphis*ben-is titkos jelenésünk
 A' Királynál, 's arról fenyítő intésünk,
 Hogy a' *Theogenest* (melly mi rendelésünk)
 Kézhez adgya, máskint éri büntetésünk.
 Es végbe-is vitte immár hagyásunkat,
 'S így mi-is egy részről mi fogadásunkat
 Meg-tettük, tovább sem vonnyuk-meg ma-
 (gúnkat
 Töletek, mig épen nem végzük dolgunkat.
 Azért jöttünk ide mi illy seregestül,
 Hogy te-is örvendesz nem tsak gyermek-
 (estül
 Most tsak hamar, hanem egész nemzetestül
 Öszve gyűlvén, vigan lesztek mindenestül.
 A' mi itten létünk ezek jelensége
 Bizonyossan, mellynek nintsen-is kétsége,
 Mert van a' mi szónknak állandó szentsége,
 Es annak nem lehet változás a' vége.
 Söt más örülők-is lesznek ti veletek,
 A' kikkel néktek-is bővül örömetek,
 Bé-telik mindenként a' ti reményetek,
 Tsak meg ne tsüggedgyen ezekben hitetek.

Diána szól végre, és így bizonyította
 Ő-is mind ezeket, oltán meg-indította
 Ki ki ő feregét, 's a' helyt távolította,
 Melly után az házat nagy fetét borította.
 Első álom korban e' látás lehetett,
 Midőn imádságát (kit gyakran követett)
 Előbb el-végezven ágyára fietett,
 Es ott mély álmában lőn majd el-temetett.
 Mert a' szüntelen bűk a' gondos várással,
 Némellykor az elmét a' nem alhatással,
 Néha pedig nehéz álomban hozással
 Terhelik, 's ezekből hol edgyel, hol mással.
 Midőn *Chalifiris* azért fel-ebűle
 Ezekkel, elsőben félelem gőrdűle
 Szívère, és abban tsuda mint réműle,
 De meg-bátorodván az után őrűle.
 Mert jóllehet vala az tsak álomképen,
 De mint valóságot ő úgy hitte épen,
 A' mint látta őket állani középen
 Szobájában, és ott feregelni szépen.
 'S azonban *Apolló* beszédét értette,
 Mellyre szive minden kétségét le-tette,
 Es dolga jó végét véle el-hitette, (te.
 Ugy hogy azt kérdésben tovább nem-is vet-
 Azért a' mint fekűtt magát fel-emelé.
 Es tüzet gyűjtatván temjént véve elé,
 Annak illattyával azokat tisztelé,
 A' kiknek látása álmos szemét telé.

Ugy

Ugy mint az *Apolló*t a' kilentz *Musákkal*,
 A' kik véle edgyűtt zengtek muzikákkal,
 Es a' szűz *Dianát* a' vadász *Nymphákkal*,
 A' mellyek-is voltak ott víg mulatással.
 Köszönvén azoknak nagy hálá-adással
 Es nevekre gyakor földre borúlással
 Kegyelmet, hogy illyé kívánt hir mondással
 Élesztik bús szívét, és vigasztalással.
 Mert nem lehet abban mártovább kétsége,
 Hogy az ő *Memphis*ben küldött követsége,
 Jó véggel ne járjon, és már reménsege
 Bé-telvén, vigaság ne legyen a' vége.
 Nem értheti ugyan azt elégfégesen,
 Hogy leendő nem tsak nemzetivel kedvesen,
 De mások-is jutnak közikbe felesen,
 A' mellyek-is lesznek ott örvendetesen.
 Mindazáltal a' mint a' jövendőléshez
 Es a' mesés, 's titkos szókbéli fejtéshez,
 Ugy a' tsillag nézés, 's hamarja vetéshez
 Ért ő-is, igyen szól azon jelenéshez.
 A' mikor ollyan vég fog lenni dolgokban,
 Hogy jut *Theogenes* már társaságokban,
 Mások, a' kik akkor ő mulatásokban
 Erkeznek, és vesznek részt vigaságokban.
 Azok *Theogenes* keresői lesznek
Charicliáról-is tudakozást tesznek,
 Háfel-találhattyaik azon kedvet vesznek
 'S akkor vélek edgyűtt, 's víg mulatást tesz-
 (nek. Ee 4 Ugy

Ugy-is lehet hogy ők fáját országokban
 Mehetnek azokkal, és uraságokban,
 Vélek edgyütt juthat így ő-is azokban,
 Estőltheti éltét ott tsendes napokban.
 A' mint eleve is így jövendöllöttek
 Erről az Istenek, most is azért löttek
 Szemben véle, hogy már napjai el-jöttek
 Azoknak, a' kikről ígéretet töttek.
 Hofzfas imádságát ezek közt végezvén,
 Es *Charicliáról* most sem feletkezvén,
 Az alatta' vig hajnal-is el-érkezvén
 'Saz éjjeli gyászból az ég le-vetkezvén.
 Rofa szín köntöst ölt a' helyett magára:
 Hámokat tétetvén mind a' négy lovára
 Bé-fogat *Titan*-is 's ülven kotsijára
 Meg-indúl, és fiet úttya határára.
 De még az ég bértzét nem közelítette,
 Mikor *Chalisiris* más gondgyát le-tette,
 'Selméjére megint *Charicliát* vette,
 Mert a' mire kérte, el nem felejtette.
 Ugy mint, a' mig viszfa fordulánd úttjáról
 Addig-is értette, hol's mint járásáról,
 Es *Theogenes*nek ha mit hall dolgáról,
 Ugy ha késendének, annak-is okáról.
 Azért tudván, busong melly szives várásban,
 Hogy vigasztaltatna, valamelly írásban,
 Annyival-is inkább: mert nagy háladásban
 Vagyon fel-tett napjok, a' haza jutásban.

Téntát

Téntát 's pennát veszen, és fog irásához,
 Fel-téven miolta nyúlt, ezen úttjához,
 Hol mi jó, 's gonofzjött, abban ő dolgához,
 Es hogy 's miként jutott a' *Thales* házához.
 Ez alatt mint vitték *Memphis* városában
Theogenest, annak mint estek nyomában,
 Es hogy *Nitrates*nek tovább birtokában
 Nem vólna, hanema a' Király hatalmában.
 'Sott mind *Thales*nek a' város fő papjának,
 Mind *Titus*nak azon hely fő birájának,
 Mind *Nansicles*nek az ő útitársának,
 Mint lött meg-túdoja atyafiságának.
 Ugy hogy azok véle mind egy nemzetségből
 Származók, és közlrl való vérségből,
 A' mellyre találván tsak véletlenségből,
 Nagy rokonság lön az esmeretlenségből.
 Es az után ezek szép meg-edgyezéssel
 Mint mentek *Memphis*be olly igyekezéssel,
 Hogy *Theogenes*nek szabadság szerzéssel
 Legyenek, és onnét vig haza jövéssel.
 Azonban maradván ő *Thales* házában,
 Midőn véget vetvén kis imádságában,
 El-nyúgodott vólna az után ágyában,
 Minémű látáfi vóltanak álmában.
 Itt bővön le-irja azok mint letségét,
 Aldgya az Istenek nagy kegyelmeiségét,
 Hogy így erősitik szive gyengeségét,
 Es bizonyoságra, hozzák reménségét.

Ee s

Azért

Azért ő-is inti leányát és kéri,
 Túrjon addig, a' mig ezek végét éri,
 A' mint azt *Apolló's Diana* igéri,
 A' kiknek jótétét más-is sok ditséri.
 Oránként várja már meg-érkezéseket
*Memphis*ből, és a' mint a' jelenéseket
 Erti, ugy végezték ott követségeket,
 Hogy kedvekre vittek végbe mindeneket.
 Es *Theogeness*el foghat nem sokára
 Ő-is kezét; de a' mint lehet tudtára
 Azon jelenésből: az ő látására
 Érkeznek mások-is, melly-is lesz javára.
 Sőt *Thiamus*nak-is várja érkezését
 Edgyütt az ötsével, a' mint jelenését
 Visgállya álmának, és annak jegyzését
 Magyarázza, főt hifzi-is bé-telését.
 E' lévén summája hoszfzas írásának,
 El-is küldi ő azt hamar leányának,
 A' mellyel a' midőn *Chemis*be jutának,
 Akkor-is a' kertben jádзва mulatának.
Cnemon Chariclia 's a' gazda leányi,
 A' kiknek vannak sok játék tsinálmányi,
 Főképen *Cnemon*nak rendes hagyományi,
 (Ő lévén gazdájok) 's elmés találmányi.
 Őket hol egy hol másképen mulattattya,
 A' kert kerületit sokszor bé-futtattya
 Vélek, most itt, most ott, ezt 's azt el-húnyat-
 Es a' keresőket véle meg-tsalattya. (tya,
 Törté-

Történik, hogy magát egy nagy *Cyprus* fához
 Vefzi *Chariclia*, mellynek árnyékához,
 Láttya, hogy nem meszfe egy képes táblá-
 Viszen az út, a' kinn járnak látásához. (hoz
 Kihez képest ő-is indul nézésére,
 Remélvén valami lesz ott öröme,
 De a' mikor tekint annak festékére,
 Szomorodik inkább, és bú hat szívére.
 Mert azon azt láttya. A' maga véreben
 Mint fetreng *Priamus*, *Tysbé*-is törében
 Mint erefzti magát, 's mind kettő éltében
 Véget vét, egymáshoz való szerelmében.
 'S mond: ezek-is egymást igazán szerették,
 De szerelmek tzéllját ugy el nem érhatték,
 A' mint ő magokban mind ketten fel-tették,
 Mivelhogy az attyok, 's annyok ellenzették,
 Az ő szívek pedig másként nem nyúghatott,
 Hanem minden kedvek az után adatott,
 Mint légyen személlyek ugy őszve juttatott,
 Hogy az ő szerelmek ne légyen tiltatott.
 Azért azt végezik titkosan egymással,
 Mihelt az első hód lesz olly újúlással,
 Hogy annak fényénél bár tsak kis látással
 Lehet indulniok, ál úton járással.
 Ki kiel-vonódgyon házatól attyának,
 A' várasón kívül lévő eperj-fának
 Sieffen bokrához, azt tartván tzélljának,
 Az hova kell várni jövését társának.

Ugy

Ugy hogy a' ki módot elébb talál venni
 Az el-menetelre, és a' fánál lenni,
 Mig a' másíknak-is oda lehet menni,
 Annak ott kell addig várakozást tenni.
 Ott pedig a' fának csak szomszédságában,
 Vala egy kútfo-is bő a' forrásában,
 Esaz igen hires, vize jóvoltában,
 'S szép ligetes erdő annak le-folytában.
Tysbé jut hamarébb a' végzés helyében,
 De ottegy orofzlán akad a' szemében,
 A' kit látván el-fut, és ott ijettében
 El-ejti fátyolát, kit viselt kezében.
 Es ezt az orofzlán vérrel folyt szájával
 Ószvetépi, a' melly valami prédával
 Tsak akkor tölt vőlt meg, és szomjú torkával
 A' kúthoz fietett, arra vőtt úttýával.
 El-jut *Priamus*-is, de ott kedvesére
 Nem találván, búsúl hol kélik ennyére,
 El-tépett fátyolát, láttya-meg végtére,
 A' mellyen el-ijed, 's el-hűl minden vére.
 Azt tudván hogy a' vad az ő szép szerelmét
 El-szaggatta, mődgya szőrnýű veszedelmét
 Ószerzette, 's veti abban késédelmét,
 Okúl, és szénvedí szíve nagy győtrelmét.
 Az el-vérzett fátyolt végre addig hánnya
 Sűrő könyvei kőzt, hogy magát el-szánnya
 Mondván: tovább éltét már ő sem kívánnya
 Sőt hogy azt eddig-is nem végzette bánnya.
 Mert

Mert minthogy már az ő edgyetlen edgyének
 Régen lőtt el-este ártatlan testének,
 Néki-is (ő lévén oka el-estének)
 Fogni kellett volna eddig életének.
 Ez alatt könyvének sűrő záporában,
 Es keserves szíve győzetlen kinnyában,
 Rajta függő törét ragadgya markában,
 Es rá botsátkozván ölti ágyékában.
 Azzal földre dűlve, a' midőn vérében,
 Fetreng már, im hol jó *Thisbé*, félelmében
 Bátorodván, a' vad onnét el-mentében,
 'S bizván, hogy *Priamus* leli már helyében.
 Ott-is leli ugyan: de már által verve
 Ő magát törével, 's a' földön heverve,
 Es kedves személlýét vérében keverve,
 A' kit látván indul íszonyú keserve.
 Es mint a' kő bálvány hidegűl testében,
 Melly miatt fokáig a' könyv-is szemében
 Meg-reked, de végre nem fėrvén helyében
 Ki-önt, 's majd el-merűl annak őzönében.
 Borűl azonközben édes személlýéhez,
 Es sűrő tsókokat egyelit könyvéhez,
 'S *Echot* vévén társűl nagy kesergéséhez,
 Végre olyan szókat téfzen kedveséhez.
 Ne hadd magad kérlek: emeld-fel szemedet
Priame, Priame, 's a' te kedvesedet (medet,
 Tekintsd-meg, 's hogy hidgyem igaz szerel-
 Mond-meg, e' veszélybē mi hozott tégedet?
 Fel-

Fel-emeli szemét ezek közt, 's rá veti
 Kedvesére, a' ki várja hogy veheti
 Valamelly szavát-is, de azt nem teheti,
 Sőt húnnyik szeme-is, és halál követi.
 A' kinn annál nagyobb jajjal keseredik,
 Mit mivellyen tovább búsul, 's epekedik;
 Most rá borúl úgy sir, 's most fel emelkedik,
 Veszedelme okán sokként vélekedik.
 Azonban fátyolát meg-látván mellette,
 'S hogy azt őszve tépte, vérrel-is festette
 A' vad, akkor onnét könnyen meg-értette,
 Hogy halála okát ez, 's nem más szerzette.
 Mert tudgya: a' mikor a' fátyolt szemlélte,
 Látván, hogy ezt a' vad foga el-metélte,
 Hogy az ő magát-is fel-falta, azt vélte,
 'S e' miatt fogyott-el maga által élte.
 Azért nagyot sohajt és tekint az égre,
 Az igaz szerelmet híván segítségre,
 Szive gyengeségét hozza mérészségre,
 Eskedvefe törét emeli-fel végre.
 Azzal a' testhez tér, 's azt megént könyvével
 Mossa tsókjai közt, 's annak végzésével
 Fel-emeli magát, és mind két kezével
 Tartván az éles tört, belédűl melyével.
 A' melly által járja, és hat a' szívére
 Annak hegyi, 's halált hoz szép életére,
 A' hol el-borította azt-is piros vére,
 'S dől le-omló teste szerelme testére.

Hogý

Hogy a' kiknek nem vólt szabados élteken
 Edgyütt lenni, 's élni kívánt szerelmekben,
 Halálok idején egyenlő ügyekben,
 Edgyütt nyugodg yanak edgyúvé estecken.
 A' kiknek, a' fa-is ő természetében,
 Alatta ki-omlott testeknek vérében
 Változik, mert elébb fejér gyümölsében
 Feketévé lészen, mint egy keservében,
 A' mikor számlállya magában ezeket
Chariclia, húllat ő-is bő könyveket,
 Szánván illy véletlen keserves estecket,
 Es kezd azok után illyen beszédeket.
 Istenek, a' kiknél nints semmi rejtekben,
 Ti tudgyátok mi van a' titkos szivekben,
 Ti raktok, 's gyújtotok tüzet-is ezekben,
 A' melly kit jóval lát, kitejt nagy sebekben.
 Az én szivemnek-is sebét ti tudgyátok,
 Minthogy annak titkát jól által láttjátok,
 Kár hogy orvoslását így halogattyátok,
 A' ki gyógyíthatná elé nem adgyátok.
 A' ti végezéstek talám a' felőlem,
 'S azért vetettétek ennyire előlem
 Az én orvosomat? hogy azzal belőlem
 Kiszakadgyon lelkem, és távozzon tőlem.
 Az-az, mint *Priamus* és *Thisbé* szerelme,
 Léve mind kettőnek nem várt veszedelme,
 En bennem-is addig kinlódgyon az elme,
 Hogy halált okozzó végre nagy gyötrelme.

Mert

Mert ugyan-is mi a' hoszfú búknak vége
 A' szerelmeseiben? hanem vagy épsege
 Romol-el testeknek, és el-vész szépsége,
 Vagy ugyan el-nyomja az halál insége?
 De félénknek való ezt így emlegetni,
 Nemde nem leheté nekem-is követni,
 A' mit *Tysbe* mivelt, 's halálra fietni?
 'Sazzal mindē búknak egyszer végetvetni?
 A' sok út, és járás haszontalansággal,
 Ugy a' hoszfú várás bizontalansággal,
 A' lángos szerelem csak magánofsággal,
 Sokra fakad néha, mert van boszfúszággal.
 Én-is már eleget vártam, 's reménlettem,
 A' mellett sokat-is jártam, és szenvedtem,
 De pályám tzellyához eddig sem érhettem,
 Noha ahoz minden erőmmel fiettem.
 Azért ha másképen sok keferűségét,
 Tovább-is szívemnek, és ennyi inségét
 Nem győzhetem, másként segítésűk ségét,
 Magam két kezével teszem annak végét.
 Én-is úgy mint *Thisbe* egy tört el-birhatok,
 Avagy ha olly hamar azt nem találhatok,
 Mint *Phyllis* egy finort magamnak fonhatok
 Es azzal a' búban véget szakaszthatok.
 Többet mond vala még, éstalam másra-is
 Fakad vala: de im fut két inassa is
 A' leányoknak, és *Cnemon* ő maga-is
 Érette, 's hol légyen, ki-ki kiáltja-is.

A' kik:

A' kiknek meg-hallván úrú kiáltását,
 Abban hadgya mindgyárt bús gondolkodá-
 Fel-kél, és feléjek indittyá járását, (sát,
 Kit meg-látván *Cnemon* így kezdi szólását,
 Hová lehattél-el, mi sokszor kérdettük
 Egymás közt, de már a' játékot le-tettük,
 Azonban atyádnak im levelét vettük,
 Magunkkal, hogy jó van benne el-hitettük.
 Azért ezt kezedhez hoztuk fietséggel,
 Hogy tudgyad értelmét; a' kit kedveséggel
 Vészen ő-is, de van mind addig kétséggel,
 Mig fel-nyitván, meg nem tudgya elégség-
 Mi van benne. Azért fordulárnyékában (gel.
 Egy fának *Cnemon*nal, 's az alá áltában
 Fel-szakaszttya, lévén nagy kívánságában,
 Hogy tudhassa, mit foglal az ő magában.
 Elsőbentsak maga vizsgálja irását,
 Ejtven közbengyakran szives ohajtását,
 Mikor pedig láttya már annak tartását,
 Akkor *Cnemon*nal-is közli olvasását.
 Végre már mind ketten tudván a' levélnek
 Értelmét, egymással ott bővön beszélnek,
 Es mivelhogy abból minden jót remélnek,
 Mondgyák: több gonosztúl már tovább né
 Mert nem játék szava a' menyecieknek, (félnek,
 Hitelt kell adni az ő jelentéseknek,
 Ideje-is hogy a' sok szenvedéseknek
 Vége légyen, 's öröm gyümöltse ezeknek.

Ff

De a'

De az hol a' levél arról emlekezik,
 Hogy *Charicliá*hoz más-is igyekezik,
 Es az-is ő néki javára érkezik,
 Ezt mire érthessék, egymástól kérdezik,
 Noha *Charicliá* ennek-is értheti
 A' titkát, minthogy az ötet-is illeti,
 De mintha nem tudná azt ő ugy tetteti,
 Azért a' szót erről másra-is ütteti.
 Es a' *Thiamus*nak dolgát veti elé,
 Mondván: mikor nevét a' levélben lelé,
 Azon az elméjét nagy tsudálat telé,
 Es azt látván ugyan el-ijede belé.
 Mert noha nem tudgya, ezé az, a' kinek
 Fogságában lévén, sok könyvezésinek
 Vólt oka, 's eszköze gyakor félelminek
 Az ál-lyukban, 's egyéb kefergetésinek.
 De midőn *Thiamus*st látta levelében
 Az attyának, minden fordúla eszében
 A' mittűrt, szenvedett annak tömlőtzeben,
 A' kinek jutott vólt prédául kezében.
*Thiamus*nak pedig az-is nevezetetet,
 A' mint tudod, de a' talám más lehetet
 Nem az, a' ki felől tész emlekezetet
 Apám, mert sok ember tart egy nevezetet.
 Mond *Cnemon*: én pedig vagyok olly hiszében,
 Hogy ő ez, és nem más, mert nála létemben,
 Igy szólt sokszor. En-is az én nemzetemben
*Memphis*béli vagyok, és fő pap tisztemben.
 De az

De az ötsém onnét engem álnoksággal
 Ki tudván, a' bír most ott a' fő papsággal,
 Nekem pedig élnem kell katonasággal,
 A' melly jár gyakorta sok fanyarúsággal.
*Memphis*ből elsőben *Thebas*nak kergetett
 Engem városában: de ott sem lehetett
 Meg-maradnom, mert hogy sokat fenyege-
 Bujdosóvá lennem, végtére kellett. (tett,
 De el nem felejttem ezt a' boszféúságot,
 Mihelt találhatok alkalmatóságot,
 Meg-mutatom néki, az atyafiságot
 Mint kell betsűlleni, és az igazságot.
 Es másutt-is gyakran beszéltett illyeket
 Ellene, és tött sok fenyegetéseket,
 Az ötsének pedig meg-vitték ezeket,
 Es az-is utánna küldött sok kimeket.
 Hogy hol, 's mint lehesse kézzre keríteni,
 Magáról a' veszélyt ugy el-téríteni,
 A' másoknak hánt tört nékie ejteni
 Nyakában, és magát attól meg-menteni.
 Az-is onnét, 's nem-is más okból eshetett,
 Hogy a' hartzon, a' hol sokakat sebhettett,
 Nem bánták életét, noha le-veretett,
 Hanem meg-fogatván rabságra vitetett.
 Es az után talám *Memphis* városában,
 Jutott az ötsének hoszszas fogságában,
 Es most az apjának itt közel jártában,
 Lehetett valami mód szabadúltában.

Hogy pedig ő *Chalifris* fia legyen,
 Abban kételkedést senki ne-is végyen;
 Mert szám arról vallást akar hittel tégyen;
 Hogy ez így van, és már más voxra sem mé.
 Mert mikor *Thermutis* tőle el-szakada, (gyen,
 Es a' *Nylus* mellett nem véelve akada
Chalifris reám, akkor-is fakada
 Olly szókra, a' kikkel arra okot ada.
 Hogy *Thiamust* az ő fiának hihettem,
 A' mint ki legyen az, mindgyárt-is kérdezté,
 Mihelt annak nevét ő tőle értettem,
 De arról hamar más beszédre vétettem.
 Azért nem kell ettől semmit-is tartani,
 Ha közinkbe jó-is, sőt szaporítani
 Illik örömünket, neveket áldani
 Az Isteneknek, és vig *pœant* mondani.
 Más az: Azt-is vettem a' maga szájából,
 Hogy te nem származtál az ő ágyékából,
 Hanem leányának tart fogadásából,
 Es az Isteneknek erős hagyásából.
 Honnét vagyon pedig igaz eredésed
 Tudod azt magad jól, nem szükség kérdésed
 Ebben, 's az után mint len fel-nevelésed,
 Es az ő kezéhez végre kerülésed.
 Ezek pedig mind az Istenek szerzéfi,
 Azok akarattya, 's kedveknek teléfi,
 A' mellyekhez képest minden rendeléfi,
 Kód az embereknek, és párák nemzéfi.

Hogy

Hogy így őszve hozzák fiát az attyával
 Ujjonnan, és annak kedves leányával
 Te veled, ez előtt, nékie rabjával,
 Ez után pediglen szerelmes hűgával.
 Remélhető hogy ő már *Theogenessel*
 Kezet fogott eddig, ha vagyon *Thalessel*,
 De te ezen semmi kedvet ne temes-el,
 Tsak lehets hamarébb a' nálad kedvessel.
 Erre *Chariclia* nagyot fohászkodik, (dik
 'Smondgya: tsak ő jöjjön, keveset banko-
 A' többin: mert ez az, a' kiért búskodik,
 Es már tsak híren-is kedve hajnalodik.
 Sem más, sem *Thiamus* úgy nem szomorította
 Ha a' véle léfzen, és kedvét újjította,
 Nála nélkül pedig senki nem vidította,
 Sőt bús fejét több több bánatra szorította.
 Előbb ugyan nehéz kén ért volt szívére,
Priamus és *Thisbé* jöven elméjére,
 Mint hozott mindkettő veszélyt életére,
 Mivel nem lehetett szerelmek kedvére.
 A' pedig a' kertben függő egy táblából,
 Es azon fel-jegyzett azok halálából,
 'S az ő szerelméhez szabott példájából
 Lett vala, és onnét vött busulásából.
 De mihelt levele érkezett attyának,
 Es értette rendit kedves irásának,
 Véget vete azzal minden bús gondgyának,
 Tellyes jót igérvén ezen túl magának.

Ff 3

Már

Már *Thiamus*nak-is értvén állapattyát,
 A' sem háborgattya tovább gondolattyát,
 Tsak ő kedvesének lássa ábrázattyát,
 Meg-jő minden kedve, 's el-űzi bánattyát.
 A' leányok közzé azonban fordúlnak,
 Es ott-is a' levél nézéséhez nyúlnak,
 Mellynek értelmével azok is újjúlnak,
 Es *Charicliá*hoz szólni így indúlnak.
 Akarjuk szívesen, hogy vigasztaltatol
 Kivánatos hírrel, nem szomorítottatol, (tol,
 Most-is úgy mint eddig: hanem már bizha-
 Hogy majd kedves bátyád ölébē nyughatol.
 De arra nézve-is kell ezen örülnünk,
 Es az Isteneknek jóvoltát betsülnünk,
 Hogy édes atyánkkal öszve lehet gyülnünk
 Nékünk-is így hamar, és melléje ülnünk.
 Mert nekünk-is az ő hoszízás távozása,
 Vóltgyakran szívünknek meg-szomorodása
 Tudván hogy úttyokban sokaknak romlása
 Lett, és élteknek-is véletlen fogyása.
 Ötet mi-is ilyen esettől félthettük,
 Miveledig semmi hírét nem érthettük,
 De hogy holott létét már bizonynyal vettük,
 Azért mi-is szívünk félelmét le-tettük.
 Es örömmel várjuk haza érkezését,
 Annyival-is inkább, hogy véle lévését
 Értjük bátyádnak-is, és ide jövését,
 'Sazzal néked minden kedved bé-telését.

Ezek

Ezek közt a' kertből mennek szállásokra,
 Es ott szorgos számot tartván a' napokra,
 A' mellyeket vetnek meg-juthatásokra,
 Nyughatatlansággal vigyáznak azokra.



TIZENHARMADIK RÉSZ.

A Zonban *Thales*-is más napra virradván,
 Es ő társainak tanátsúl ezt adván
 Jobb lesz vizen menni, 's azok-is fogadván
 Abban szavát, arra költőznek vigadván.
 Mert örvendeztetik őket azzal magokat,
 Hogy jól végezhették fel vállalt dolgokat,
 Es *Chalifris*nek (melly élt bús napokat,
 Eddig) meg vihetik kívánt rokonokat.
 De a' mikor szinte indulni kezdnének,
 A' révhez idegen emberek jövének,
 Kiket látván addig el nem evezének,
 A' meddig azokkal nem beszéllgetének.
 Kérdik honnét valók? kire azt felelik,
 Régen járnak, kelnek, magokat terhelik
 Sok útozásokkal, de kedvek nem telik,
 Mert a' kit keresnek azt sokhol sem lelnek.

Ez 4

Kér.

Kérdik megintki az? mondgyák városából
*Athénás*nak, sok szép örökös javából,
 Ment-el, mostohája nagy latorságából
 Egy ifjú, melly maga van tsak nagy fájából.
Aristippus fia, *Cnemon*nak nevezték,
 A' mig köztünk lakott: de jó nevét veszték
 Végre, 's a' városbúl ofztán ki-rekeszték,
 De az után dolgát sokan meg-könyvezték,
 Mert ártatlansága már ki-nyilatkozott,
 'S azólta a' város sokat fáradozott,
 Hogy viszsza szerezze, de nem találkozott
 Olly, a' ki tudhassa a' hova távozott.
 Ezt hallván *Thiámus*, könnyen észre vette,
 Ki az, a' kit mondnak, hogy járnak érette,
 Ugy *Theogenes*-is: de hová vetette
 Most már a' szerentse, azt egy sem értette.
 Minthogy ő tőlök is régen el-szakadott,
 Hanem *Nausicles* mond: hozzája akadott
*Chalipsz*issel egy ifjú, mellynek adott
 Ő is olyan nevet, és az ott maradott.
 S ottan vagyon most-is, és minket meg-is vár.
Theogenes felel, mondván: el-híszem már,
 Ő az, nem-is egyéb, és örömmömre jár,
 Hogy veszély nem érte, melly lett volna-is
 Azért ha úgy tetszik, hajónkra üllyenek, (kár.
 Es velünk *Nausicles* házához jöjjenek,
 Hogy ott fel-találván néki örüllyenek,
 'S az egek velünk-is illy jót közöllyenek.

Tetszik

Tetszik mindnyájoknak, veszik-is magokhoz
 Őket, és az után nyúlnek kormányokhoz
 A' Nászadosok, és úgy kezdnek útt yokhoz,
 Hogy a' rendelt napra jussanak partyokhoz.
 Könyű volt a' hajó, és úgy készítettett,
 Hogy a' viz ellen-is szaporán mehetett,
 Minthogy sokan vonták, és el-is fietett,
 Mivelhogy azoknak *Thales* jól fizetett.
 Azonbá most egy, most más dolgot forgatnak,
 Sok jádzó beszédet, és tréfát folytatnak
 Egymás közt, a' kikkel a' hajón mulatnak,
 Nem akarván adni helyt ott a' bánatnak.
 Már a' *Thiámus* sem neheztel ötszére,
 Ugy *Pentheszeus*-is a' maga vérére,
 A' melly harag gyúlt volt mind kettő szívére
 El-oszlott, szeretet szálván a' helyére.
 Ugy hogy már nyájason beszéllnek egymással,
 Hozván elő azt-is tsendes tréfálással,
 A' mikor *Thiámus* élt hajdúkodással,
 Mint fért őszve az, a' papi tartozással.
*Theogenes*nek-is jó kedve érkezik,
Thiámussal-is szól, 's arról értekezik,
 A' szigeti lyukról, miként emlekezik,
 A' kinn mind a' kettő végre nevetkezik.
 Nehezen felejtí jóllehet vágását
 Farkának a' kigyó: de ha bé-forrását
 Érheti, nem érzi annyira fájását,
 Tsak megént ne vége sebe újjúlását.

Ff s

Tha.

Thales, és a' Biró azt hánnyák, forgattyák,
 Ha Istenek őket házokhoz jutattyák,
 Es *Chalifiris*nek ott kezét foghattyák,
 Mint fog az örülni, meg nē gondolhattyák.

Namficles beszéllget a' *Chariclián*ról,
 Es a' mellett lévő két szép leányáról,
 Mit gondolnak azok illy hoszfú úttjáról
 Attyoknak, és haza későn jutásáról
 Tudgya ugyan: vannak nem kis búsulással,
 De el-űzi azt is: a' mikor egymással (sal
 Szemben jutnak, látván hogy bóldog járás-
 Vólt úttyok, leéndnek akkor vigadással.

Hallván nevezetit a' *Chariclián*nak
Thiamus, nagy tüze lobban ortzájának,
 Es illy tégért tévén ő belső dolgának,
 Kérdezik mi oka meg-pirulásának.

A' kinn annál több láng gerjed ortzájában,
 Ide, 's oda-is kap válasz adásában,
 A' kinn *Theogenes* mosolyog magában,
 Es ő fogja pártját végtére dolgában.

Es tsendes jádzással elő beszéllgeti,
 A' mi reá nézve e' dolgot illeti,
 A' mellyről beszédét maga-is neveti
Thiamus, köszönvén hogy azt el-követi.

Nem tudta ő eddig a' *Chariclián*nak
*Chemis*ben lételet, a' melly újságának
 Hirtelen hallása, adott ortzájának
 Illy hevülest, tüzet meg-pirulásának.

Mert

Mert mind ekkoráig azt tudta, 's tartotta
 Hogy annak élete métsét el-öltotta
 Ő még akkor, midőn *Tysbé*nek ontotta
 Vérit ki helyette, 's azt el-is rontotta.

*Theogenes*től is azért vólt félelme,
 Hogy a' mint tartotta, ő vólt veszedelme
 A' *Chariclián*nak, de azt ségedelme (me.
 Az Isteneknek nem hagyta, 's nagy kegyel-
 Mert ugyan-is a' kit mi furdal szívében,
 Ha más talállya azt venni beszédében
 Az ő hallottára, tűzessül színében,
 'S ezzel téfzen tégért belső érzésében.

A' *Cnemon* emberi a' mostohájának (nak,
 Mondgyák megint dolgát nagy bujaságá-
 Es *Thisbé*nek az ő hárfás leányának,
 Ezer mesterfégét, sok ravaszlagának.

'S azt-is, *Cnemon*nak mint lőn számkivetése,
 A' mostohájának körül le-szökése,
 Annak méltatlanúl történt szenvedése,
 Ennek érdemesen esett el-veszése.

Es most már a' város miként keresteti
Cnemont, és akarja ha szerit teheti
 Vissza menésének, mert fok jó illeti
 Őtet hazájában, és minden szereti.

A' mikor ezeket nagy sebbel számlállyák,
 Mások beszédeket bámúlva tsudállyák,
 A' kik tudgyák pedig mosolyogdogállyák,
 Biztatván, hogy azt ők immár fel-talállyák.

Hanem

Hanem *Nausicles*-is majd mintegy változik
Thisbe említésén, dolgán tsudálkozik,
 'S az előtt nem tudott estin szánakozik,
 A'mellyről most köztünk sok szó találkozik.
 A' hajók pedig a' *Nylus* dolgaról
 Beszéllgetnek, annak tulajdonságáról,
 Az egész országot öntöző árjáról,
 Es mezein annak sok-féle hasznáról.
 A' mellett számlállyák gazdag fővenyinek
 Kintsét, 's abban termő drága kőveinek,
 Es sok külömbfégét hala nemeinek,
 Ugy nőttét, 's le-száltát habos vizeinek.
 Ezek alatt minthogy szaporán eveznek,
 Es hajójoknak a' szelek-is kedveznek,
 Midőn egyről, másról ők igy emlékeznek,
 Egynéhány nap alatt helyekben érkeznek.
 Ugymint *Themesának* szomszéd rév-partyára,
 Kinek a' várashoz közel van határa,
 Melly *Chalifiris*nek esvén tudására,
 Tapfol örömében, és majd kél szárnyára.
 Ott meg-elégítvén a' Náfzadosokat,
 A' városban vészik az után úttyokat,
 Hol *Thales* házához hívja mindnyájokat,
 Hogy edgyütt üdvözlyék ott vén rokono-
 A' hol *Chalifiris* régen kész tűzekkel, (kat.
 Es azokra bőven hintett temjénekkel
 Várván, illatozva edgyenként ezekkel,
 Es áldgya 's üdvözli hoszfú beszédekkel.

Azok

Azok a' fiait néki bé-mutattyák,
 A'kikkel régē várt öröme jutattyák, (hattyák
 Vigadnak, hogy egymást már egyszer lát-
 Espályájok tzéllját el-érték, mondhatták.
Chalifiris azt sem tudgya mit kell tenni
 Ezek között, látván fiait ott lenni,
 Most ehez, most ahoz kezd azonban menni,
 Azoktól ő, azok tőle tsókot venni.
 De a' *Theogenest* leg-inkább sürgeti,
 Kézen fogva tartya, bőven beszéllgeti
 Melly bús volt utánna, és azt köszönheti
 Ő a' rokoninak, hogy most szemlélheti.
 Es róla azokhoz fordítván szólását,
 Köszöni kedveért tött fáradozását
 Kinek kinek, 's azért nagy hálá-adását
 Teszi, és kívánnya Istenek áldását.
 El-oszolnak osztán, ki ki szállására (ra,
 Menvén, és nem vágyván ott nagy votsorá-
 Kis falatozással fiet nyúgalmára,
 Minthogy a' hoszfú út volt fáradságára.
 A' mint merülnek-is mások jó álomban
 Utozások után, és nyúgodalomban:
 De a' *Theogenes* bús aggodalomban
 Tölti éjtszakáját, és nagy unalomban.
 Kivánkozván jutni a' *Charicliához*
 Mennél elébb: nagy ok a' busulásához;
 Hogy nints olly gyors úttya oda jutásához;
 A' mint ő vagy annak meg-láthatásához.

De

De *Chalifiris*-is egy szobában hálván
Thalessel, és abban jó módot találván
 Sokáig beszélnek, hol ülven hol álván,
 Mint's hogy jártak *Thales* mind elé számlál-
Memphis-ben érkezvén valamit hallottak (ván.
 Ott edgyütt's másutt-is, és mikint forgottak
 A' fel-vőtt dologbá, mint's hogy udvarlottak
 A' Királynak, 's onnét haza mint jutottak.
 A' *Chalifiris*-is úgy meg-jelenését
 Az Isteneknek, és jó hír hirdetését
 Meg-beszéli, 's azon nagy örvendezését,
 Hogy láttya-is már most annak bé-teleését,
 Azonban az álom őket-is el-éri,
Theogenes pedig vigyáz, 's azon kéri
Apollót, egyfzer 's mind áldgya, és ditséri,
 Sok fáradságának legyen-meg már béri.
 Az-az, jusson szemben a' *Charicliával*
 Már mennél hamarébb, és olyan javával,
 A' sok tövis után kedves rosájával,
 A' mint ő igérte maga *Dianával*.
 Mellyre néki-is nagy villám tűn szemében,
 Es illetén szózat adatik fülében:
 Jól indúlt már dolgod, tsak fies helyében
 Annak, a' ki-is tart tégedet szívében.
 De hogy ne romollyon újabb tsüggedéssel
 Dolgotok, ott sem kell lennetek kéfessel,
 Hanem a' kik űznek már sok kereséssel,
 Mennyetek-el vélek, rövid készüléssel.

A' melly

A' melly Ifjú vagyon a' *Charicliával*,
 Esti-is éltetek sok barátságával,
 Minthogy sebesedett *Cupido* nyilával,
 Az-is, a' kit szeret el-vigye magával.
 Mellyeket így hallván, fordul elméjére
 A' *Memphisi* sok hír, 's mint mondta hitére;
 Hogy a' melly helyt választ meg-edgyezésé-
 Azt a' Görögöknek adgya értésére. (re,
 De az Ifjú dolgát alitván mesének.
 Nehezen veszi-fel rendit értelmének,
 A' melly-is gondot ad félelmes szívének,
 Tartván, hogy ebből-is gátlási lennének.
 Mindazáltal, minden más gondolatokat
 Félre tévén, hadgya épen a' dolgokat
 Azokra, a' mellyek eddig-is gondgyokat
 Vifelték, ok lássák tovább-is azokat.
 Hanem egy gyors postát hamar kerestetvén,
 Ir a' Görögöknek: mennyenek sietvén
Chemis-ben utánna, ott szemben lehetvén
 Jó móddal egymással, 's mindent végezhet-
 Azonban okossán adgyák értésére (vén.
 A' Szeretseneknek. oda nem meszfzére
Nansicles házához jutott szerentsére
 Egy idegen szép szűz, melly Királyok vére.
 Es lévén *Memphis*-ből nagy kereskedések,
 Görög országban-is, adások, 's vevések.
 Azért ha adatik költsönözhetések,
 Legyen költségrül-is jó gondvifélések.

Hamar

Hamar el-is viszi *Memphis*be irását
 A' posta, gyorsítván a' pénzért járását,
 Hol a' Görögöknek fel-lelvén szállását,
 Vigan értik azok a' levél tartását.
 Azután a' miatt szorgosúl munkája
 Elméjének, minthogy távol van mátkája;
 Miképen juthasson hamarébb hozzája,
 Mert nagy nála nélkül szive nyavalyája,
 Azért az Apjához mégyen 's azt sürgeti,
 Hogy ne mulassanak, és meg-beszéllgeti
 Az új jelenést-is, a' mellyből félheti
 Dolga veszedelmét, ha úttját késleti.
 A' pedig beszéllget a' más két fiával,
 Terhelvén fűleit ki ki panaszával, (val.
 De mondgya: hogy viszi *Chemis*ben magá-
 Es ottan segéti őket tanátsával.
 Három napot töltnék azért *Themes*ában,
 Es mennek minden nap *Isis* templomában,
 Hogy jó véget értek úttjoknak dolgában,
 Ki ki temjént éget hálá-adásában.
 Azonban hol vannak a' *Titus* házánál,
 Hol mulattattya az, egy 's más baráttjánál,
 Többször pedig *Thales* maraszttya magánál
 Mindnyájokat, 's vigan tarttya asztalánál.
 Az után-is őket fokot tartóztattya
 Mind ő, mind a' Biró: de nints akarattya,
 Ahoz a' Báttjoknak, 's hogy szorgalmaztat-
 Indulását, annak fok okát mutattya. (tya
 Es

Es hogy ök-is véle el-mennyenek kéri,
 Kire ki ki magát reá-is igéri
 Nagy örömeft, ha azt egésségben éri,
 A' mellyért-is őket áldgya, és ditséri.
 Azért mikor már a' három nap el-tele,
 A' magok részéről mindent el-rende-
Nansicles: azonban *Thales*-is fel-kele
 Es már ő-is mindent el-készítve lele.
 A' Biro sem késett a' maga részéről,
 Gondot viselt minden úti eszközéről,
 Mert jól emlékezik ki ki vérségéről,
 Es öreg báttjoknak most nagy szűkségéről.
 'S tudgyák: tűz valaszttya az arany jóságát,
 Hab a' hajósoknak szive bátorságát,
 A' szerint a' szűkség jó atyafiságát
 A' véreknek, 's akar kiknek barátságát.
 De akkor-is elébb mennek templomában
*Isis*nek, és ki ki ő imádságában
 Kéri, hogy melléje-állyanak úttjában
 Az Istenek, és jó vég legyen dolgában.
 Az után indulnak és adgyák magokat
 Szapora járásnak, a' mint hogy úttjokat,
 Ugy-is siettetik, szűkitvén álmokat,
 Hogy *Chemis*ben tészik más nap háláfokat.
 Az hol el-gondolhadd melly szives látással
 Fogadgyák ök egy mást, 's menyit sokolással
 Ölekeznek öszve, és melly fok áldással
 Zeng ajakok, 's telik szivek vigadással.

Chariclia ugyan *Thiamust* szemlélvén
 Meg-irtózik tőle, és az-is azt vélvén
 Hogy neheztel reá, 's azért tőle félvén
 El-kerülk egymást, másokkal beszélvén,
 A' kit *Theogenes* hallvan, szép szerelmét,
 Kezén fogva kéri: tegye-le félelmét.
 Es nyugtassa-meg már a' háborgó elmét,
 Jó neven vévén az lstenek kegyelmét.
 'S mondgya titkon néki: ha ötet szereti,
 Ne idegenkedgyen. Azért el-követi
 Az-is azt a' mit mond: azonban vezeti
Thiamushoz, és azt véle köszönteti.
 A' mellyen meg-pirúl ugyan személlýében,
 De meg-bátorodik, és teként szemében,
 Akarja, hogy nem rá-talált vólt mérgében,
 A' mikor *Thisbének* tött véget életében.
 Mert most már örülhet kedves személlýének,
 'S tulajdoníttya-is nagy szerentséjének,
 Hogy engedelmebül az egek kedvének,
 Im ő-is közöse, szíve örömének.
 Hasonló vigfággal vannak Attyok körül
Nansicles leányi, 's minden bút le-törül
 Ki-ki elméjérül, melly kinos tsömörül
 Vólteddig szíveken, a' melly most már örül.
 Vagyon az Attyok-is vélek vigadásban,
 De *Camilla* szíve a' gyakor jádzásban,
Cnemon szerelmétül esvén lángozásban,
 Kezd a' nála nélkül lenni búsulásban.

Ez a'

Ez a' neve az ő edgyik leányának,
 A' melly-is jóllehet örvend az Attyának,
 Titkolván nagy tűzét szerelme lángjának,
 De *Cnemon* vette már ő szíve tárgyának.
 Sem Apja, sem Anyja, sem öttse, sem bátyja,
 Ugy nénye, vagy húga, nem ollyá baráttya
 A' szerelmesnek, s' olly kedvesen sem láttya
 Azokat, mint a' ki ő szíve sajtattya.
 Vóltak pedig ottan, sok tágas szállások
 A' faluban, oda szabad bé-állások
 Az uton-járóknak, 's élés találások
 Pénzekért, és rendes alkalmaztatások.
 Azért *Nansicles*nek unalmára lenni.
 Nem kívánnak ők-is, és akadályt tenni
 Házánál, hanem ki kíváncsoznak menni
 A' faluban, 's a' mi kell ott pénzen venni.
 De meg nem engedi ki menni magokat.
 Hanem a' tselédet, 's kotsikat, 's lovakat
 Viszik-ki, otttöltvén egynéhány napokat,
 Sok szép vigassággal mulatván azokat.
 A' kik alatt lévén már tsendes elmével
Theogenes, mint vólt túle el-estével
 Dolga, és az után *Memphis*ben létével
 Mit látott, mit hallott, közli kedvesével.
 Tudására adván azt-is, hogy érette
 Jöttek a' Görögök, magoktúl értette.
 Hogy ide jöjjenek vélek azt végzette,
 Es haza mégyen már magában fel-tette.

Gg 2

A' Sze-

A' Szeretseneknek dolgát-is beszéli.

Azok pedig ötet nyomozzák itéli,
Es hogy ide-is el-jövendnek úgy véli,
De nem léssen az-is kárára reméli.

Mond erre a' kegyes: ezek hire nem sért
Szivemben úgy, 's nem-is hidegít abbá vért
Mint a' melly fok gonosz, és veszély eddig ért
Talám e' lesz, a' mit sok könnyörgésünk kért.

Felel *Theogenes*: ne-is vedd kétségben,
Mert ezek itt lésszenek, és mi követtségben
Járjanak meg-érted: légy jó reménységben
Arról, hogy már dolgoz mégyen kívánt
A' *Chalifiris*-is el nem felelkezik, (végben.
Sőt titkon-is rólok fokát emlékezik,
Most pedig a' mikor közinkben érkezik,
Tovább mit tegyenek arról értekezik.

Mondgya *Theogenes*: a' jövevényeket
Szükséges meg-varnunk, és követtségeket
Meg-értenünk, 's addig a' jó Isteneket
Kérnünk: nyújtsák most-is segítő kezeket

Tetfzik ez néki-is, és a' fiaihoz
Menvén, kezd ottfölni azok dolgaihoz,
Nansicles, és *Tytus* kártya jádzáshoz
Látnak, és *Cnemon* a' gazda leányihoz.

A' kinek szívet-is már fel-gerjesztette
Camilla szerelme, és rabjává tette,
Ha tőle távozik, nints nyugta érette,
A' mint *Apolló*-is ezt meg-jelentette.

Alkal-

Alkalmatossága a' szabad jádzásnak

Tette ezt, a' melly fok jó erkölts romlásnak
Szokott oka lenni, 's ortza pirulásnak,
Es egyéb fok-féle gyalázat vallásnak.

De az Isteneknek tetített ő magoknak,
Hogy ilyen gyűmöltse légy jádásoknak,
Mert elől-járója ez házosságoknak,
Es *Charicliá*val lévő járafoknak.

Szemben *Cnemon*nal-is valának pedig már
Az ötet keresők, mondván néki: nagy kár,
Hogy hazáján kívül ilyen sokáig jár,
A' holott ő reá nagy érték, fok kints vár.

De azokon nem adná szép *Camilláját*.
Azért arra veti elméje munkáját,
Mint vigye azt úgy el, mint saját prédáját,
Nem kívánván lakni kívül hazáját.

Titkolták ugyan még eddig szerelmeket,
Tsak magokban, főzvé neméztő tűzeket,
De látván, már arról bizonyos jeleket,
Hogy változtatniok meg kell itt helyeket.

Meg-jelenti titkon a' *Charicliának*
Cnemon ebben magát, s' kéri hogy dolgának
Legyen segítője, szólván *Camillának*:
Végye ötet (meg nem bánnya) mátkájának.

A' kit örömeft hall *Chariclia* tőle,
Meg-tselekszi mondván, a' minthogy felőle
Szól-is mindgyárt, el-sem botsáttya előle,
Míg akarattyát ki nem veszi belőle.

Gg 3

Es

Es mivel hogy az előtt-is kedvellette
Személyét, 's most már értékét-is értette,
'S ehez képest magát nem igen mentette.
Azért utollyára kezét-is bé-vette.

Ez alatt *Memphis*-ben látván ő dolgokhoz,
És azt el-végezvén, 's fogadván magokhoz
A' Szeretseneket, kezdenek úttyokhoz
A' Görögök-is, és sietnek Urokhhoz.

Az hova ők el-is jutnak nem sokára,
Mert sietnek azon úttyoknak tzéllýára,
Ezek *Theogenes* kezei tsókjára,
Azok *Chariclia* szemmel látására.

Már a' szállásokon tettek volt rendeket,
Hogy ha el-érkeznek talállyák helyeket
Készen ott, és mindenegyéb szűkfégeket,
A' mint oda bé-is szállítták ezeket.

Más napra rendeltet gazdag áldozatot
Nansicles, és ahoz sok drága illatot
Készített azért: hogy békével juthatott
Haza társaival, 's ott már meg-nyughatott.

A' mellyre a' *Chariclia*-is fel-megyén,
Hogy a' végre ő-is hálá-adást tégyen,
A' Szeretsenek is jelen lesznek négyen
Hadgyák: hogy a' Görög követ-is ott légyé.

Ott van *Thiamus*-is a' *Theogenes*szel
A' *Penthesus*-is a' szerint *Thalessel*,
Tytus-is a' biro ott van *Nansicles*szel,
'S *Cnemon* is a' nála esmért két kegyessel.

Az hol

Az hol *Chalisiris* maga az áldozó
Fő pap, 's az oltárnál tömjénzöt hordozó,
Es az Isteneknek azzal illatozó,
A' melly alatt sok az áldó, 's imádkozó.

Aldgyák az *Apollót*, edgyűt *Dianával*,
Es a' több segítő Istenek számával,
Hogy tséllýokhoz juttak azok oltalmával.
Békével, és dolgok szerentsés folytával.

Imádkoznak azért: hogy vélek legyenek
Tovább-is, és a' mi hátra van tegyenek
Abban-is jó véget, nyertessen mennyenek
A' magok földére, 's ott kedven éllyenek.

Chariclia közel áll nagy alázattal,
Es földre függesztett szemmel, 's ábrázattal,
Hol a' papnak dolga van az áldozattal,
Kit a' Szeretsenek néznek tsudálattal.

Es ők öszve sugván mondgyák mind a' négyen,
Nem tudgyák honét jött ez, és hová mégyé,
De méltó, tőlök olly írtletet végyen,
Hogy vagy Isteni, vagy Királyi mag légyen.

Azért, szűkfeges az: hogy véle szálllyanak,
Es állapottyárúl magatúl halllyanak
Bizonyost, és addig el se oszolllyanak,
A' mig ebbé mindét jól meg ne tudgyanak.

A' *Theogenes*-is valoban vizsgállyák
A' Görögök, és azt örűlve tsudállyák,
Hogy enyit keresvén illy helyen tanállyák,
'S az Isteneknek ezt köszönik, hálállyák,

Gg 4

A' Tem-

A' Templombúl elébb mennek-ki mint mások,
 A' Szeretsenek, és van várakozások
 A' templom ajtaja előtt, míg ofzlások
 Lészen másoknak-is, 's ott által-járások.
 Ugy a' Görögök-is hasonlót mivelnek,
 Mert amazok után székekből fel-kelnek,
 'S ki-jövén a' templom előtt seregelnék,
 A' míg mások ottbenn végig énekelnek.
 A' midőn pedig már ofzlani kezdenek,
 'S *Chariclia*-is jó: ott a' Szeretsenek
 Eleiben álván, térdet görbítene,
 Es gyenge kezéhez tsókkal békéllenek.
 A' kinn noha vagyon nem kis pirúlással,
 Kérdi mindazáltal: vannak mi járással,
 Szeretsenül szólván, kit nagy tsudálással
 Hallanak azok, és nem várt vigadással.
 Mert midőn magát-is ők meg-tekéntették,
 Es már magok nyelvén szavát-is értették,
 Szivekben érzeni mint egy úgy kezdték,
 Hogy ez az, a' kiért úttyokat fel-vették.
 A' *Chalifiris*-is azonban érkezik,
 'S midőn őket láttya mindgyárt emlekezik
Apollo szaváról, 's kedve következik
 Innét, mindazáltal tőlők értekezik.
 Holjárnak, és miért? 's melly tartományábúl
 Vañak országjoknak? ki hagyományábúl
 Követik úttyokat? 's mi szükség dolgábúl
 Fordúltak most erre az ország uttyábúl?
 Szólván

Szólván vélek ő-is a' magok nyelveken,
 'S meg-is esmér kettőt, és saját neveken
 Szóltt্যা-meg őket, mert némelly helyeké
 Volt azokkal, járván idegen földeken.
 A' kinn annál nagyobb bizodalmat vésznek,
 Es mondgya mindenik magát arra késznek,
 Hogy úttyok dolgárúl tellyes vallást tésznek
 Azzal unalmasok a' mikor nem léznek.
 Erre *Chalifiris* mondgya: ofzollyanak
 Most ő szállásokra, 's ott várakozzanak,
 Ha úzenénd nekik, akkor indullyanak,
 'S az hová kívánnya oda járullyanak.
 A' *Theogenest*-is mint saját urokat,
 A' Görögök körül fogják, és magokat
 Kedvében ajánlván sok szép áldásokat
 Mondnak rá, és ő-is üdvözli azokat.
 Az után köszöni, hogy el nem maradtak,
 Hanem irásfára utánna faradtak, (tak
 Mondgyák azok: a' mit hagyott szót fogad-
 Abban, és nekik-is mások hitelt adtak.
 Tudgya *Theogenes* e' szók mit tegyenek,
 Azért a' szállásra módgya: hogy meñyenek,
 Es jó reménfeggel addig ott legyenek,
 Míg hivattya, akkor többet beszéllyenek.
 Ezek alatt mondgyák: mások-is érkeznek,
Charicles emberi, a' mint emlékeznek,
 Kik-is *Theogenes* felől értekeznek:
 Deczen egymás közt ők tsak nevetkeznek.
 Gg s Végre

Vége az áldozat után szállására

Menvén ki-ki, vagyon nē kevés gondgyára

*Calisfris*nek az: most már utóllýára,

Mint hozá gyermeki dolgát jól tzéllýára.

A' *Themesabéli* látás jut eszében

Gyakorta, a' mellyrűl irt volt levelében

Charicliának - is, és adta fűlében

*Theogenes*nek - is, ott véle létében.

Innét vészzen azért ő jó reménséget,

Hogy a' mint *Apolló* mondta, a' vērseget

Őszve hozza már, 's a' más nemzetefséget,

A' ki téfzen vélek itt vig vendégséget.

Kire nézve elébb szól *Theogenes*szel,

Es *Charicliával* a' annál kedvessel,

Az után *Tytussal* edgyütt *Nansicles*szel,

Ugy a' fiaival - is, és a' *Thales*szel.

A' kikkel fokáig tartó beszédében

Azt végezük, minthogy e' van tetszésében

Az Isteneknek - is, most ide gyűltében

Ezeknek, légyen jó vég azok ügyében.

Ugy hogy *Theogenes* a' *Charicliával*

Mennyen hazájában, el - vivén magával

A' *Chalisfrist* - is idősbik fiával,

Es *Cnemont* - is az ő kedves mátkájával.

Theogenes pedig ezt szerelmesével,

Maga kívánta így, és vólt a' kedvével

*Chalisfris*nek - is, mert ugyan hitével

Fogadta, hogy vélek lesz tellyes éltevel.

'S a'

'S az Isteneknek - is a' lévén hagyása,

Hogy ne légyen tőlök addig távozása,

A' mig nem adatik tzéllýához jutása.

Pállýa futálóknak, és ott meg - állása.

Thiamust pediglen ő édes Attyának

Kedveért vízi - el, hogy Kapitánnyának

Tegye haza jutván, egész udvarának,

Hogy ugy ójja mérgét őttse bofsúzájának.

Mert jóllehet most jó rokonság láttatik

Kösztők, de szivekben titkon mi tartatik

Ki tudgya, mikor pedig bé - gyógyíttatik,

Mérgesb sokszor a' feb, ha fel - vakartatik,

Tudgya *Nansicles* - is immár leányának

A' dolgát, hogy *Cnemont* vette mátkájának,

Ertvén azt szájából a' *Charicliának*,

A' melly tenyészése othon nē voltának. [gét,

De minthogy *Cnemont*nak már mind nézetsé -

Mind értékét tudgya, és nagy emberiségét,

A' mellett szép esztét, 's azzal deliségét,

Nem bányya lyányának véle szövetségét.

Es mivel mind kettő a' *Charicliának*

Sok jóval vólt, most - is akarja úttýának

Őket maga mellé fogadni társának, [jának.

Hogy gondgyát vísellyék edgyének 's más -

Ugy hogy midőn jutnak *Thessalon*iában,

A' *Theogenes*nek fáját országában,

Onnét maga küldi őket városában,

*Athenás*nak, 's lészzen részek fok javában.

Mint

Minthogy pedig tudgyák, hogy a Szeretsenek,
 Bizonyosan *Chariclián*ak legyenek
 Keresői, azért ebben mit tegyenek,
 Leg-több fő töréssel azon teprengenek.
 Mindazáltal itt-is végre elméjeket (geket
 Meg-nyugtattyák mondván: hogy követsé-
 Hallyák-meg elsőben, és betsületeket
 Meg-adván, örömeft látsák személlýeket.
 Itt *Apollón*ak-is vigyázván szavára,
 'S a' mikor a' dolog kél *Charicliára*,
 Igazítsák őket az arany táblára.
 Azt meg-is mutatván nékik utollyára,
 Es annak utánna vigyék-el magokkal
Thefsaliában, és ott látsák: azokkal
 Magok menneké-el, vagy tsak íráfokkal
 Jelentik-meg elébb, mint vannak dolgok-
 Végre *Theogenes* magános szólással, [kal.
 A' Görögökkel van arról tractálással,
 Ha akarna lenni, vélek indulással,
 Melly felé mennének kissebb utozással.
 Mondgyák azok: hogy jól tudgyák az utokat,
 Tsak meg-indíthassák ök kedves urokat,
 Arra fordítándgyák szorgalmas gödgyokat
 Hogy érhesék mennél elébb hazájokat.
 Es hogy, a' mint írta, költséget-is hoztak,
 Mert *Memphis*ben olyak fókantálkoztak,
 A' kik ő nálok-is az előtt lakoztak,
 'S azok nékik költsón bizváft adakoztak.

Van

Van kétezer arany 'stöbb-is nálok kéfzen,
 Hapedig a' kevés, szert többre-is téfzen
 Az ő társaságok, és fel annyit véfzen,
 A' kivel uttyokat bé-érik egéfzen.
 Köszöni ebben-is ilyen kéfzségeket
Theogenes, és kezd vélek mindeneket
 Közleni, hol's mintjárt, 's a' fok efeteket,
 Es azt-is, miképen gyözte mind ezeket.
 Szenvedését szánnyák, és vannak bánattal
 Azon, de kedvesét, mondgyák tsudálattal
 Nézték, melly van merő égi ábrázattal,
 Noha látszik lenni tsak köz ruházattal.
 Ugy-is vólt, mivelhogy hoszfzas rabságában
 El-rongyollott vala, 's magánoságában
 Sem vólt ahoz kedve, hogy ő fris ruhában
 Járjő, ugy mostan-is, mert nints hazájában.
 Mindazáltal minthogy ki néz a' szűrből-is
 A' nemes vér, ugy a' bársony köntösből-is
 A' paraszt természet, a' szerint ebből-is
 A' Királyi nem, mint a' nap a' ködből-is.
 Mondgya *Theogenes*: kevelsé legyenek [nek,
 Vesztegségben, majd meg látsák mit tegye-
 Tsak elébb jőjjenek-fel a' Szeretsenek,
 Hogy ök azokkal-is befélgethesfzenek.
 A' kikért az előtt el-is küldött vólt már
Chalifris, (minthogy a' többi ettől vár)
 Fel-is jőnek, mihelt a' hagyott pontra jár
 Orájok, lovakra ülven, mert vala fár.

Az

Az hol várván őket rendes készülettel,

Chalisiris elé-áll, 's szép üdvözléssel
Fogadgya, azok-is azt nagy köszönettel
Veiszik, látván egymást illő betsülettel.

Az után le-ülvén, kezdnek emlékezni,

A' látott leányról mindgyárt, 's értekezni,
A' ki mi leheffen, kérvén hogy kedvezni
Kivánnyanak abban, és azt meg nevezni,

Megint *Chalisiris* szól, minthogy nyelveket
Tudgya, és esmér is köztők némellyeket,
Mondván: nem szaporít ő sok beszédeket,
Egy táblából mind meg-mutattya ezeket.

Kérk igen, 's tesznek gazdag ígéretet,

Ha a' talál lenni, a' kiért kellett
Ennyit fáradniok, tehát köszönetet
Azért, a' mivel lesz meg-elégítettet.

Ne késsen, 's ne tartsa azzal elméjeket

Függőben, és nehéz terh alatt sziveket,
Adgya elé, attól nem tiltván szemeket,
Hogy így ki-vethessék abból kétségeket.

Itt mind el-beszélik okát járásoknak,

Es parantsolattyát arról Királyoknak,
A' mellett tájékát az ő lakosoknak,
Es idejét, rendét sok utazásoknak.

Ez alatt kedvese a' *Charicliá*hoz (hoz,
Fut mondván: ne lásson most egyéb dolgá;
Hanem keréssé fel, és vegye magához
A' táblát, 's mennyen-bé azzal az attyához.

Chali-

Chalisiris pedig mond: Ifjabb korában

Járván ottan, ő-is azok mi-voltában
Tud valamit: de majd nézvén a' táblában,
Többet tanulhatnak a' leány dolgában.

E közt mint a' hajnalvirradó fényében,

Vagy *Paphos* rosái Pünkösdi idejében,
Olyan színt viselvén kedves személlýében,
Im jó *Charicliá*, a' tábla kezében.

A' kit látván gyorsan fel-emelkedének,

Illő betsületet nékie tévének,
Az után helyekre megint le-ülének,
Es *Chalisiristől* ilyen szók esének.

Jó Uraim, a' melly táblát említettem,

Azt a' leányommal fel-is kerestettem,
Im hol van: a' mikről töletek kérdettem,
Mind meg-van az abban, a' mint jelentettem.

Azonban horgasúl a' leány térdében,

Es a' fő követnek adgya a' kezében
A' táblát, a' mellyen első nézésében,
A' *Perfina* neve akad a' szemében.

A' kit látván, rajta van nagy tsudálattya

Tárfaival, és mond: most már meg láthattya
Ki-ki a' szép szűznek mint van állapattya,
Es a' táblát mindgyárt rendre olvastattya.

Esmérik jól kezét ők a' *Perfina*nak,

Es ezeket hízik maga írásának,
A' mellyben mint létét nagy változásának
Fel-teszi rend szerint, édes leányának.

Es

Es az testének-is minden ő állása,
 Majd Isteni képe, szemei járása,
 Ortzái rosái, 's nyelvének szólása,
 Meg-mutatták, hogy ők Királyok fajzása.
 Azért tovább immár nem kételkedhetnek,
 A' mikor dolgában ezek jelentetnek,
 Hanem bizonyosak az aránt lehetnek,
 Hogy ez, a' kit vélek régen kerestetnek.
 Azonban mindnyájan ők fel-is kelének,
 Es hozzája menvén lábához esének
 De tőle hirtelen fel-emeltetének,
 Es hogyle-ülének megint keretének.
 De ezt nem akarják azok tselekedni,
 Hanem bővebb szóban kezdenek ereszkedni
 Fel-költ Aszfzonyokkal, 's véle esmérkedni,
 Es udvarlásokkal néki kedveskedni,
 Ezek alatt főzet a' maga pénzére
Theogenes bőven, és ott ebédgyére
 Maraszt mindeneket, lévén öröme,
 Hogy fény kezd virradni már régi kódere.
 Vagyon ugyan ebben ő oíly reménfeggel,
 Hogy vőlegény lehet ezen vendégfeggel,
 Munkálódgya-is azt minden tehetséggel,
 De nem lesz szándéka ő kívánta véggel.
 Mert a' mátkájának kedvét nem veheti
 Arra semmiképpen, a' melly emlegeti
 Most-is fogadását, mondván: ha meg-veti
 Ő azt, az Istenek haragja követi.

Mert

Mert most sints ideje, maga tudgya, annak,
 Mivelhogy még magok földén kívül vannak
 Félő megént rájuk veszélyek rohannak,
 Ha az Istenekkel ebben ujjat vonnak.
 Hanem mondgya: adgyák őszve mátkájával
Cnemont, annak jó alkalmatosságával,
 De nem úgy hogy ő-is véle hálásával
 Örüllön most, hanem csak kéz fogásával.
 Hogy így köztök nagyobb köteletség legyen,
 Es a' sok te monda izgágát ne tégyen,
 'S a' miatt szerelmek változást ne végyen
 Addig, a' mig dolgok elhálásra mégyen.
 Ehez magának-is így van *Camillának*
 Kedve, meg nem unván még koszorujának
 Szép virágját, mellyben szolgál *Diánának*,
 Mig honnyában nem jut ő-is mátkájának.
 Van a' leányoknak mostan más szokása,
 Kevés sürgeti, hogy legyen haladása
 Le-fekvéének: De a' szívek vágyása,
 Hogy leheffen mennél előbb el-hálása.
 Sőt meg-is előzik ő menyegzőjeket
 Sokan, és előre engedik testeket
 Meg-kóstitolni, felre tévén szemérmeket,
 Nem hogy halasztanak őszve keléseket.
 El-oszlottak vala, de hogy el-készültek
 Az ebéddel, arra megint őszve gyűltek
 A' vendégek, rendelt forokra le-ültek,
 Szép társaságokban mindnyájan örültek.

Hh

Hol

Hol a' Görögök-is a' Szeretsenekkel
 Jelen lévén, végre mondgyák: jöjjenek-el
 Már a' *Delphis*béliek-is: hogy ezekkel
 Azok is legyenek most itt vig kedvekkel
 Es a' dolog miben legyen meg-érthetség,
 'S a' tőlök el-hozott leányt-is nézhetség
 Ott személlye szerint, és fel úgy vehetség
 Ezeket, hogy othon mind meg-beszélhes-
 A' *Chariclia*-is olyan ékeséggel, (sék.
 Mint midőn köd után sűt a' nap hévességgel,
 El-jut, 's az egész ház telik fényességgel
 Az ő személlyétől, és gyönyörűséggel.
 Mert ő meg-vigasztal ottan mindeneket,
 Es örvendezésre ingerli sziveket
 Tsak tekinteti-is, nevel jó kedveket
 Ott léte, 's izesbbé teszi az étkeket.
 Ott van *Nansicles*-is két szép leányával,
 Azok közt *Cnemon*-is kedves mátkájával,
 Es így ezeknek-is ő kéz-fogásával
 Öregből a' vigság, 's zeng több musikával.
 Hol a' *Theogenes* sem szánván költséget,
Nansicles-is félre tévén fősvényiségét,
 Minden eledelnek teszi oly bőségét,
 Hogy ott nem mondhattya senki is szűksé-
 Azért valami kell a' vigan lakáshoz, (gét.
 Az atyafiságos 's kedves mulatáshoz,
 Es az elégséges evéshez, 's iváshoz,
 Mind meg-van itt, 's úgy a' rendestanáts-
 (láshoz.

A' mellyekkel déltől mulatván magokat
 Majd éfélig, téfznek sok ajánlásokat
 Egymásnak, amazok meg-lelt Afzszonyo-
 Udvarolván, ezek fel-talált Urokat. (kat
 Es némelleyek régi esmeretségeket
 Számlállják, némelleyek rokoni véreket
 Hányják vetik, tévén sok ígéreteket,
 A' mint a' bor szokta tenyészni ezeket.
 Aza' nap, 's éjtszaka azért el így mŭla,
 De a' *Theogenes* gondgya nem tágŭla
 Akkor-is, és mihelt más napra űjjŭla
 Az idő, mit kezdgyen tovább, ahoz nyŭla.
 A' mint hogy jó reggel fel kelvén dolgához
 Lát-is mindgyárt, a' Görögöket magához
 Hivatván: hadgya úgy legyenek űttyához,
 Készek, a' mint illik ő állapottyához.
 Találnak ott mindent a' bő szállásokon,
 A' gazda-is kalmár, tsak nyerjen azokon
 Örömeit pénzt tserél ő mind a' lovakon,
 Mind hintón, mind egyéb szűkséges dolgo-
 Vólt pedig azoknak elébb is ezekre (kon.
 Szorgos gondjok, úgy hogy űti szűkségekre
 Vala minden készen, lévén örömekre,
 Hogy őtet fel-lelték nagy szerentséjekre.
 Azért alig várják, hogy ott fel-foghassák,
 Es magokkal edgyütt űtnak indíthassák,
 Kedves hazájokban békével jutassák,
 'Skivánt személlyével azt vigasztalhassák.

A' Szeretsenség-is készen van pedig már,
 Mikor indúllyanak abban ő tőlök vár,
 Afzszonyával edgyütt az-is örömeft jár,
 Kit fel-lelvén mondgyák: sok járálok nem
 Mert jó hirrel mēnek viszfza Országjokbā, (kár
 Es részesülnek ott, sok adományokban,
 Azért azt akarnák, hogy indulásokban
 Ne lenne haladék, 's haza jutásokban.
 'S már *Chariclia*-is *Cnemon* mátkájával (val,
 Készen vagyon minden magok dibdábja-
 Ugy *Chalifiris*-is nagyobbik fiával,
 'S *Cnemon*-is az érettek jóvók számával.
 Azonban *Titus*-is érkezik *Thalessel*
 Közikben, *Penthesfeus*-is *Nansicles*ssel,
 Most *Charicliával* most *Theogenessel*
 Szólván, most másokkal, most a' két kegyes-
 Tészen *Chalifiris* a' *Penthesfeus*nak (sel.
 Sok intést: visellye jóla' papi jusnak
 Tisztét, és köszöni *Thales*nek *Tytus*nak
 Jó-téteket, őket ajánlván *Phæbus*nak.
Nansicles el-mentét szánnya leányának,
 Azért fokát beszéll arról mátkájának,
 Kérven, hogy ne legyen oka siralmának,
 'Sazzal meg-sértője néki-is Attyának.
 Egy tonna aranyat ad jegy ruhájában
 A' leányának, és jó-akarattyában
Charicliának-is ajánlya úttyában,
 'S tovább-is akármelly szűksége dolgában.

Chari-

Chariclia Titus. *Thiamus* bátyyával,
Thalest 's *Nansicles*-is ő két leányával,
 Sok százakat érő egy egy gyémántyával
 Ajándékozza-meg, tőlök el-váltával.
*Nansicles*nek pedig másképen-is tésznek
 Ők meg-elégítést, 's mikor imár késznek (nek
 Látnák mindent, akkor osztán bútsút vész-
 Egymástól, és köztök sok sirások lésznek.
 Indúlnak az után ahoz az ágához
 Tartván a' *Nylus*nak, kit veszen magához
 A' szőszédősb tenger, jutnak-is parttyához
 Tsak hamar, mert látnak szaporán úttyához
 Hol akkor a' révhez egyebek-is gyűlnek,
 A' kik a' tengerre mennie készülnek,
 Es hogy társaságok adatik örűlnek,
 Azért ők ott edgyütt hajókra-is űlnek.
 Ugy hogy a' nagy tengert el-érvén térjenek,
 Ezek Görög ország felé, és mennyenek
 Hőnyokbā, 's a' mi még hátra van, legyenek
 Azon, hogy abban-is jó véget tegyenek.
 Vigyáztván *Apolló*, 's *Diana* szavára,
 A' szerint a' magok sok fogadására,
 Hogy az mindnyájoknak fordúlljon javára,
 Bús fáradságoknak, vig nyugodalmára.
 Mennek-is szaporán erőssen evezvén
 A' hajók, és a' szelek-is kedvezvén:
 De én tovább menni vélek nem érkezvén,
 Itt állok-meg, fel-vett munkámat végezvén.

V E G E.

A' KEDVES OLVASÓHOZ.

LEgyentudására az Olvasónak: hogy
a' kiezt a' Historiát rendbe vette, olly munkát
rött vala az azon, a' mellyben mind a' verseknek jó
folyása, mind a' cadentiáknak rendes egyenlősége,
mind a' d'lgoknak világos értelme elégségesen meg-
völt: de elsőben a' nyomtatás alá adott írásban,
és az után a' nyomtatásban is esett vétkék által,
nem kevés helyeken lévén meg-vefztegetve, mint-
hogy már most másképen nem orvosolhatnak,
a' következő correkturával hozatnak azok a'
mennyire lehet helyre.

Levél 2. Vers 26. ne adgyon olvasd ne agyon. L. 3
v. 4. árulók olv. árújok. Lev. 12. v. 24. meg ofztállya
olv. meg ofzattya. Lev. 17. v. 2. mérsékellyed olv.
mértékellyed. Ismét ott v. 7. ennyire olv. ennyére.
Lev. 23. v. 21. ezekben olv. ezeken. Le. 28. v. 9. in-
dittka ol. indittya. L. 32. v. 1. örömömre ol. örömem-
re. L. 33. v. 18. hagymázza ol. hagymáza. ismét v. 27
változásnak ol. változatnak. L. 45. v. 24. gerjeszte-
ned ol. gerjesztetned. Ismét v. 23. tétetned ol. tétet-
ned. L. 46. v. 7. kellene ol. kellettne. L. 49. v. 3. ujjúl-
na ol. ujjólna. Ismét v. 4. szorúlna ol. szorólna. L. 52.
v. 16. igyekezetiben ol. igyekezetében. L. 53. v. 21.
melléle ol. melléje. L. 59. v. 19. mondani ol. felelni.
L. 62. v. 15. veszélyeknek ol. veszélyekben. L. 64.
v. 2. fok ol. izép. Ismét ott v. 9. ám mint ol. ám ugy.
L. 78. v. 10. vitézséggel ol. vitézségét. L. 91. v. 12. öket
ol. ötet. L. 96. v. 18. gyermekemet ol. gyermekimet.
L. 103. v. 1. magamat ol. fejemet. L. 109. v. 17. tö-
le ol. tüle. L. 111. v. 20. mennénk ol. mennék. L. 115.
v. 11. de igen ol. de immár. Ismét ott v. 16. szívem-
ben

ben ol. szívömben. L. 130. v. 10. ékefek ol. színefek.
Ismét ott v. 15. ezekben ol. ezekben. L. 131. v. 14.
Gorgomis ol. Gorgonis. L. 145. v. 9. számlállya ol.
fajnállya. Ismét ott v. 21. örülnek ol. ülének. L. 153.
v. 23. dolgozva ol. dorgálva. L. 158. v. 26. fok szóval
ol. fok jóval. L. 160. v. 20. könyvezni ol. könyveztem
ugyan ott v. 22. vette ol. vettem. L. 163. v. 9. tudom
ol. tudott. Ismét ott v. 16. örömeft ol. örömet. L. 177
v. 20. reá is ol. rá is. L. 183. v. 22. szüntelen ol. szü-
netlen. L. 190. v. 17. e' részént ol. e' szerént. L. 192.
v. 10. tenni ol. venni. L. 228. v. 12. halyónk ol. ha-
jónk. L. 231. v. 26. tsendefséggel ol. békefiséggel.
L. 241. v. 8. szélire ol. szélére. L. 252. v. 13. fiú ol. fia.
Ismét ott v. 26. kérésünkkel ol. kérésünkkel. L. 275.
v. 13. evezni ol. nevezni. L. 292. v. 17. lehetett ol.
kellett. ugyan ott v. 19. jót tennem ol. ott lennem
L. 301. v. 1. nagy ol. ugy. L. 302. v. 27. készülheffek ol.
kerülheffek. L. 311. v. 7. véle emberségét ol. vette em-
berségét. L. 314. v. 4. példázattya ol. példázása. Ism.
v. 15. esmérítik ol. esmérítek. L. 318. v. 24. helyre ol.
hire. L. 319. v. 25. Orandetesnek ol. Az Orandetes-
nek. L. 320. v. 28. mint teheffen ol. mint leheffen.
L. 322. v. 14. de olly ol. de hol. Ismét ott v. 28. ké-
szült ol. készül. L. 340. v. 15. tűzőnként ol. tűzőnket.
L. 356. v. 20. kétségben ol. kímféggben. L. 357. v. 27. dol-
gunk ol. dolgok. L. 159. v. 13. Phoeniciából is olv.
Thessaliából is. L. 361. v. 3. völt az evezésben ol. völt
el. evezésben. 375. v. 2. érette ol. éretted. Ismét v. 11
közle ol. közli. v. 16. vitetel ol. vétetel. L. 378. v. 24. álla-
pottya ol. állapattya. L. 379. v. 23. és fenkinék olv.
e' fenkinék. L. 386. v. 27. értettem ol. érettem. L. 394.
v. 27. háladásban ol. haladásban. L. 406. v. 12. vé-
tettem ol. vettettem. L. 412. v. 10. De el-úzi ol. De el-
húzi

hízi. *L. 422.v. 15. közinkben ol. közikben. L. 428.
v. 11's a' más nemzetetséget ol. és a' más nemzetséget
L. 429. v. 25. Theffeloniában ol. a' Theffaliában.
L. 432.v. 15. tehát ol. tehet. Lev. 434.v. 15. fel. költ
olv. fel-lelt.*





